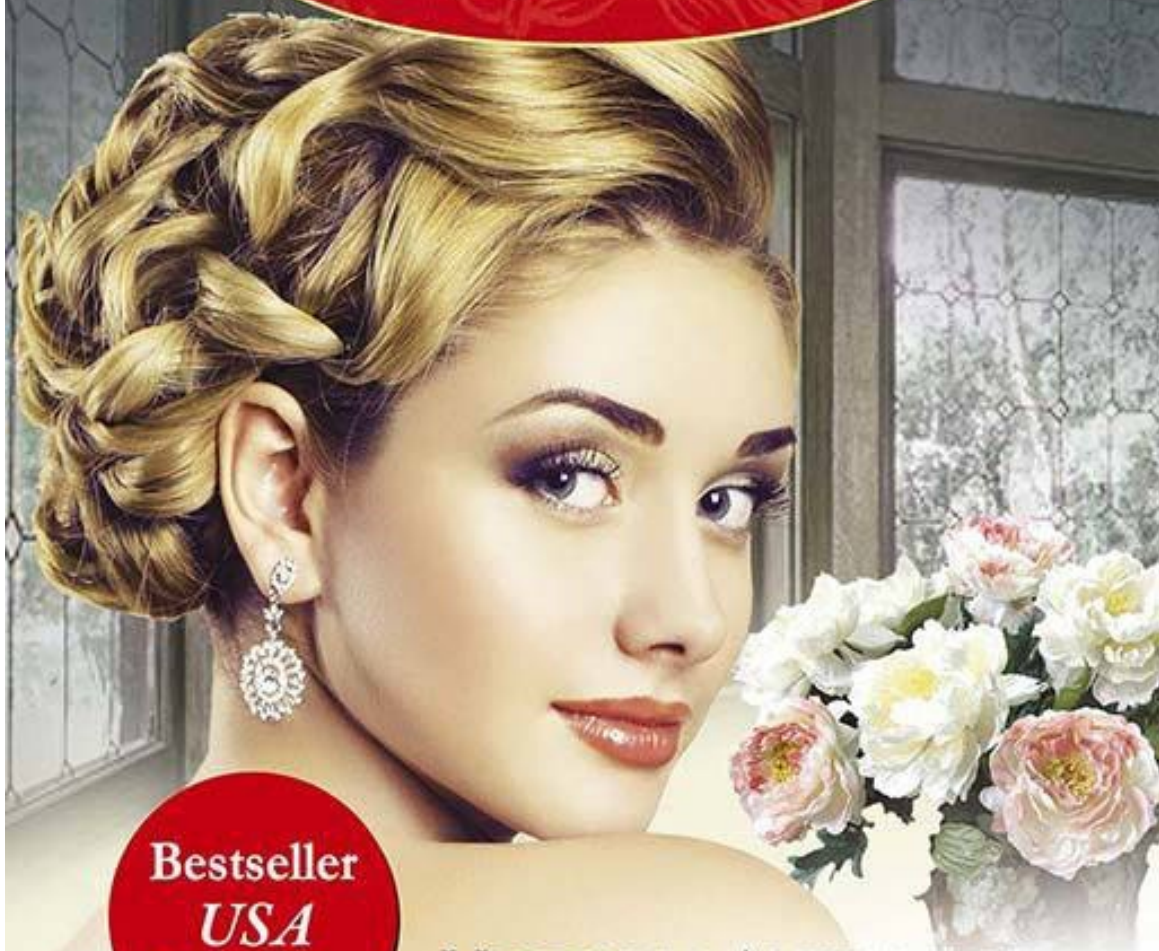

COLECȚIA
*Tubirii
de poveste*

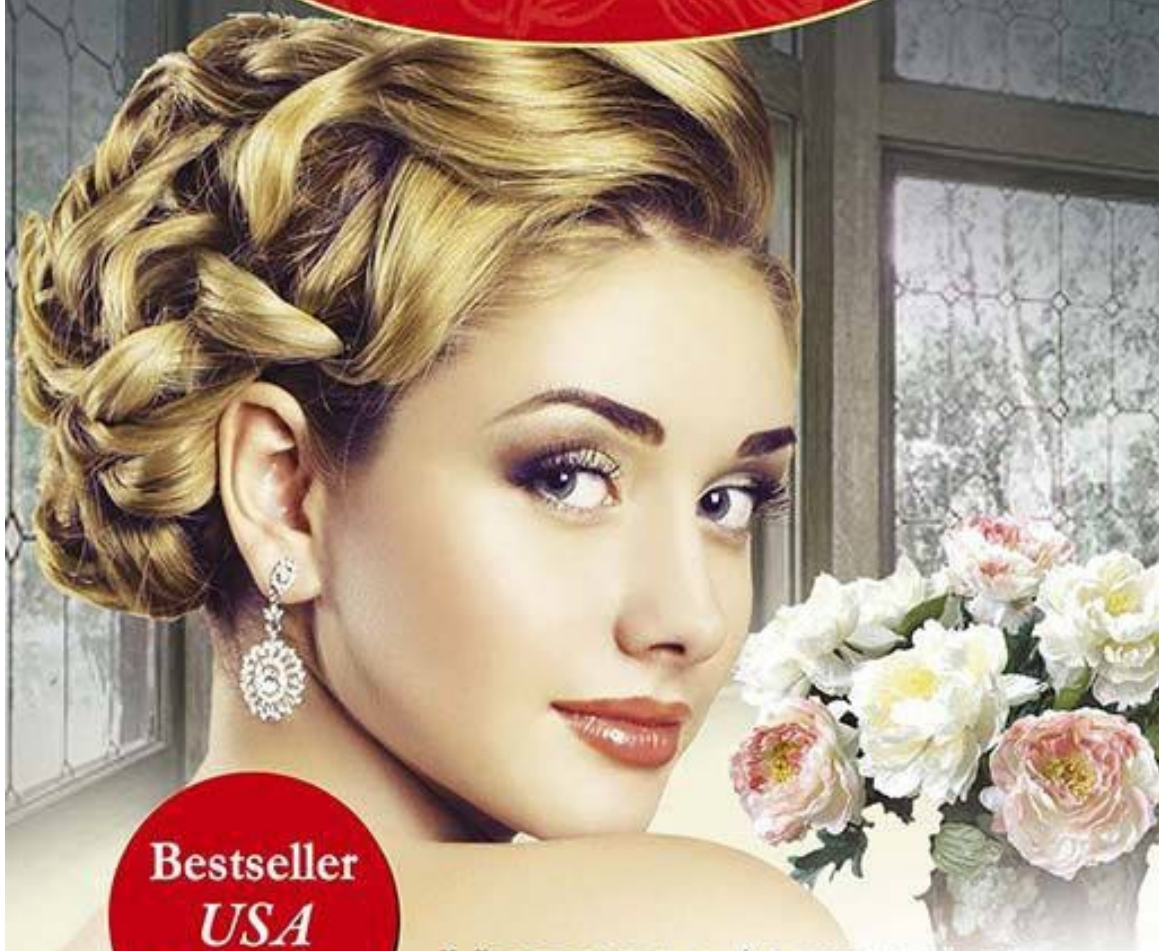

Bestseller
*USA
Today*

VICTORIA ALEXANDER

Lecția de dragoste

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

Bestseller
*USA
Today*

VICTORIA ALEXANDER

Lecția de dragoste

Victoria Alexander

Lecția de dragoste

Traducere din limba engleză

Andreea Iolu și Florența Simion

ALMA

2014

The Marriage Lesson

Victoria Alexander

Copyright © 2001 Cheryl Griffin

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Lecția de dragoste

Victoria Alexander

Copyright © 2014 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Andreea Radu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-741-521-6

ISBN PDF: 978-606-741-522-3

ISBN Print: 978-606-686-960-7

Lectura digitală protejează mediul

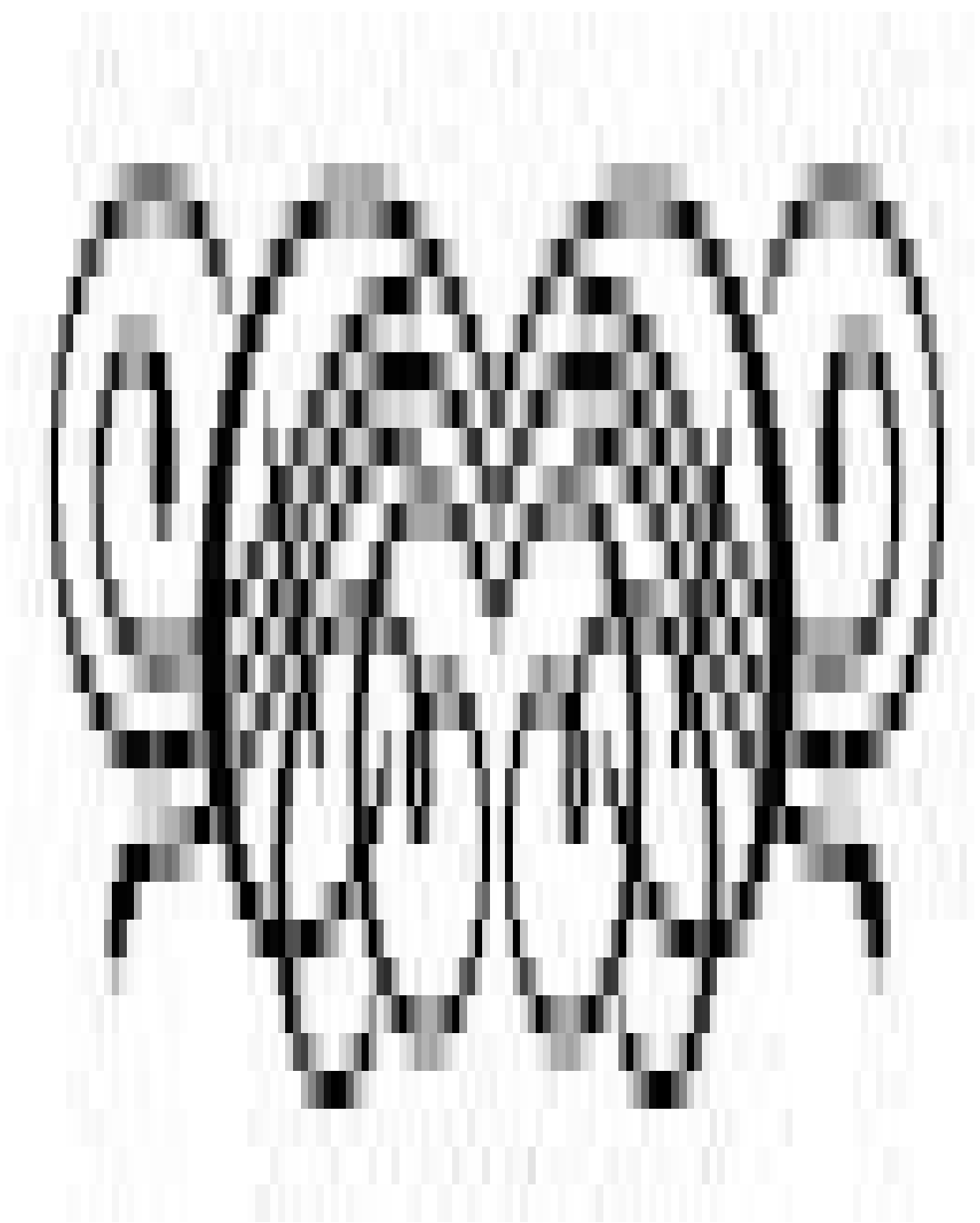
Versiune digitală realizată de elefant.ro

elefant

Această carte îi este dedicată cu multă afecțiune lui Meg Ruley, care mă lasă să-mi găsesc singură drumul prin pădurile întunecate, dar care are mereu grijă să ies cu bine la liman.

Capitolul 1

Primăvara anului 1819

— La naiba cu toate, sunt marchiz, nicidecum o nenorocită de guvernantă!

Thomas Effington, marchizul de Helmsley și viitor duce de Roxborough, goli paharul de coniac pe care-l ținea în mână și își turnă repede altul.

Randall, viconte de Beaumont, îl studie cu atenție peste rama ochelarilor.

— Ai mai spus-o în seara asta. De mai multe ori, de fapt.

— Trebuia repetat.

Thomas se afundă într-un fotoliu identic cu cel în care stătea prietenul lui. Amândoi erau îndreptați spre biroul masiv din lemn de stejar pe care-l folosiseră și ceilalți opt duci de Roxborough de până atunci.

Pentru o clipă, se gândi să sugereze să se mute pe canapeaua aflată în fața șemineului, la celălalt capăt al bibliotecii din reședința Effington. În ciuda zilei frumoase de primăvară, seara era răcoroasă, iar căldura focului ar fi fost bine-venită. Și totuși, fotoliile erau mai aproape de dulapul care adăpostea rezerva de băuturi alcoolice a tatălui său, și faptul că îl avea la îndemână era mai important decât simplul confort.

Thomas sorbi îndelung și laudativ. Era și aici îndeajuns de multă căldură.

— Ce crezi, Rand, cum se așteaptă familia mea să-mi gălesc mireasă – ideea lor, nu a mea, ia seamă de asta –, dacă se așteaptă de la mine să fac și pe doica?

— Nu prea se cheamă că faci pe doica. Sau poate am înțeles eu greșit. Rand se uită confuz la băutura lui. Se prea poate să-mi fi scăpat câteva dintre detaliile mai delicate ale dilemei tale.

— E destul de simplu. Thomas oftă din toți răunchii și se avântă într-o declamație pe care avea convingerea că o mai făcuse cel puțin o dată în seara aceea, deși în momentul prezent nu mai era pe deplin convins. Anul trecut, sora

mea, Gillian, s-a măritat cu Richard, contele de Shelbrooke. Îl cunoști, pesemne, nu?

— Am auzit de el.

— Le-a promis celor trei surori mai mici – care au fost crescute la țară – un sezon la Londra, cu toate fleacurile și prostiile pe care acesta le presupune pentru femei. Mama mea...

— A, da, ducesa de Roxborough, spuse Rand, o femeie cu care nu te poți pune, dacă e să dai crezare bârfelor.

— Cu nici una dintre femeile Effington nu te poți pune. De la bunica mea până la verișoarele mele cele mai tinere, toate sunt încăpățânate și îndărătnice, în cel mai bun caz. Thomas se uită țintă la paharul lui. Mama plănuise să le ia sub aripa ei pe surorile lui Richard, și a mers într-atât de departe, încât le-a pus la punct un bal de debut în societate. Se pare că sora mea a cam dezamăgit-o măritându-se cu primul pețitor, după numai un sezon. Era exact ce îi trebuia mamei ca să nu mai ardă de nerăbdare la gândul de a îndruma nu una, ci trei domnișoare prin rigorile primului sezon. Și, drept bonus, consimțisem și eu, în sfârșit, să-mi caut mireasă, la modul serios. El miji ochii. Nu își mai încăpea în piele de fericire numai gândindu-se la toate astea.

Rand râse zgomotos, neascunzându-și prea bine amuzamentul.

Thomas se afundă mai adânc în fotoliu.

— Din nefericire, părinții mei nu se află în Anglia, și am fost nevoit să iau temporar rolul de cap al familiei, cu toate durerile de cap și responsabilitățile ce rezultă din asta.

— Ce păcat! Ești în stare să te descurci?

— Când e vorba să fac față chestiunilor legate de moșie, de afacerile de familie sau de propriile mele probleme financiare, dacă tot veni vorba, nu-mi fac nici o grijă. Poate că bărbații din familia Effington își petrec nopțile cu îndeletniciri discutabile, dar suntem deosebit de competenți când vine vorba despre întreținerea și creșterea averii familiei. E ceva înăscut. Râse și își ridică paharul în semn de toast. Nici măcar strămoșii mei mai de proastă reputație n-au risipit averea pe care o furaseră.

Rand râse la rându-i și își ridică și el paharul.

— Atunci să închinăm paharul pentru strămoșii Effington. Apoi sorbi puțin. Păcat că cei din familia Beaumont nu se pot lăuda cu același lucru. Dar, spune-mi, unde au plecat ducele și ducesa?

— În America, răspunse Thomas, și chipul i se schimonosi. Richard și Gillian au moștenit o proprietate mare pe tărâmul ăla uitat de lume și, din nu știu ce motiv absurd, au vrut să se ducă s-o vadă cu ochii lor. Și, cât timp erau acolo, Richard a avut tupeul s-o lase gravidă.

— Al naibii egoist.

— Așa mi s-a părut și mie. Și se mai și consideră prietenul meu.

Thomas luă o înghițitură mare și începu să se gândească la evenimentele din ultimul an. Fusesse încântat când prietenul lui cel mai bun se îndrăgostise de sora lui. Și nimeni nu putea fi mai mulțumit ca Thomas atunci când cuplul devenise beneficiarul unei moșteniri substanțiale. Acum totuși, și-ar fi dorit ca Richard să-și fi programat mai bine lucrurile.

— Când mama a aflat de sarcina lui Gillian, acum o lună, a insistat să meargă ea la Gillian, ca s-o scutească de pericolele călătoriei spre casă. Că doar e vorba despre primul nepot.

— Și ducele a mers și el cu ea?

Thomas încuviință din cap.

— N-a mai fost niciodată în America, și se pare că e mult mai aventuros decât l-aș fi crezut vreodată.

— Ce ghinion ai avut. Dar totuși, corectează-mă dacă mă înșel, eu credeam că în Anglia sunt o puzderie de Effingtoni. Trebuie să existe vreo rudă, preferabil femeie, care să le păzească pe fetele astea în timpul sezonului.

— Așa s-ar crede, dar anul acesta se pare că toți s-au împrăștiat prin cele patru colțuri ale lumii. O parte a familiei pierde vremea pe undeva pe lângă niște ruine – prin Grecia, cred. Sora mai mare a lui Richard și soțul ei sunt la Paris, și toți ceilalți din familie sunt prea preocupați de problemele lor personale ca să dea

vreo mână de ajutor. Pe scurt, prietene, sunt prins în capcană. Împovărat de responsabilitatea de a ajuta trei fete să debuteze în apele tulburi ale societății. Thomas răsuflă profund. La care se adaugă și responsabilitatea îndeplinirii promisiuni de a-mi găsi mireasă în acest sezon.

— Dar ce naiba te-a apucat?

— O, nimic neobișnuit, spuse Thomas cu îndârjire. Am treizeci și trei de ani. Tata, mama și chiar și sora mea îmi atrag atenția că trebuie să le dau un moștenitor.

— Și ai pe cineva în minte?

— Deocamdată nu, dar știu ce îmi doresc de la o soție. Își odihni capul pe speteaza scaunului și privi în tavan. Vreau o femeie ascultătoare și dulce la vorbă. O femeie pentru care voi fi soarele și luna de pe cer. Care va fi de acord cu dorințele mele și nu-mi va nesocoti deciziile.

Rand râse.

— Pe scurt, vrei tocmai opusul femeilor din familia ta.

— Exact.

— Și cum vei găsi un asemenea model de perfecțiune?

— În momentul acesta, nu știu, dar nu ar trebui să fie prea greu. Femeile Effington sunt excepția, nu regula. Și, cu toate că bărbații din familia noastră au reușit mereu să le stăpânească bine, nu îmi doresc să-mi petrec restul zilelor într-o confruntare de voințe și ironii. Și totuși, începu el, apoi își termină coniacul și se ridică, va fi extrem de dificil să fac curte oricui dacă trebuie să-mi petrec tot timpul supraveghindu-le pe surorile lui Richard. Se îndreptă spre birou, luă carafa cu alcool și se întoarse la locul lui. Ca să fiu cinstit, nici nu am de ales. Am primit o scrisoare de la Richard săptămâna trecută în care își exprima deplina încredere că voi avea grijă de surorile lui, la fel cum ar face el. Mi-a spus că se simte ușurat să le știe pe mâinile mele. Și mi-a mulțumit pentru efort.

— Ai dreptate. Ești prins în capcană. Rand îi întinse paharul, iar Thomas i-l umplu cu amabilitate. Când ajung fetele?

— O, sunt deja aici de vreo două săptămâni. Își umplu și el paharul, puse carafa la îndemână pe masă, între ei doi, și luă o înghițitură mare.

— Vorbești serios? Rand ridică dintr-o sprânceană. Cu toate astea, te-am văzut în fiecare seară în ultimele două săptămâni la Whites sau în altă locație. Nu par să fie un obstacol atât de mare până acum.

— Pur și simplu am devenit expert în a le evita. Nu mi s-a părut chiar atât de greu în timpul zilei. Au fost extrem de ocupate să probeze toalete, și să meargă la cumpărături, și să ia lecții de dans, și Dumnezeu mai știe ce să facă. Au venit cu tot cu o doamnă de companie, o mătușă hapsână cu o voință de fier. O ființă extrem de neplăcută, ca un balaur care se holbează la mine ca și cum aș fi un renumit seducător de domnișoare inocente. Se cutremură zicând acestea. Numai asta, și tot e un motiv bun să nu le stau în drum. Totuși, balul pe care mama mea l-a pregătit este peste trei zile. Le-a obținut până și accesul în clubul Almacks.

Rand tresări.

— Te compătimesc. Dar totuși, dacă tot vrei să-ți cauți soție, nu ai face toate astea oricum?

— Fără îndoială că da, dar măcar aș fi liber să fac ce vreau. Așa că... Thomas se gândi un moment, întrebându-se dacă Rand consumase destul alcool încât să fie dispus să-i accepte propunerea sau dacă ar trebui să-i mai pună niște coniac în pahar. Am pus la cale un plan.

— Da?

— Scopul real al acestui sezon este să-mi găsesc o partidă bună. Richard le-a dat surorilor lui o zestre impresionantă, așa că nu ar trebui să fie atât de greu să găsesc niște soți acceptabili pentru ele. Repede și cu cât mai puțină agitație.

— Poate că așa este. Rand luă gânditor o gură mare de coniac și medită puțin. Numai dacă, desigur, nu sunt urâte foc.

— O, nu sunt. Deloc, spuse repede Thomas. Le-am întâlnit, deși e adevărat că în treacăt, și toate trei sunt foarte drăguțe. Cea mai mare dintre ele – o cheamă Merry nu mai știu cum, cred, e puțin cam prețioasă, dar totuși foarte atrăgătoare, deși are aproape douăzeci și doi de ani. Are un păr blond cam dezordonat și cred că am văzut că are ochii albaștri, în spatele ochelarilor pe care-i purta. Din ce am

auzit, e foarte inteligentă.

— Nu vei avea nici o problemă să o măriți. E chiar o cerere mare pe piața măritişului pentru femei preţioase, inteligente, îmbătrânite şi cu ochelari, spuse Rand cu prefăcătorie.

Thomas îl ignoră.

— Următoarea – nu-mi aduc aminte cum o cheamă nici pe ea – e cea mai drăguță dintre ele, şi sigur va fi considerată un diamant de primă calitate. Şi cea mai tânără e drăguță. Am auzit că s-ar pricepe foarte bine la călărit. E foarte ataşată de cai şi de traiul la țară. Şi, Rand – se forță să vorbească mai entuziasmat –, are şi un câine. O bestie îmblănită cu care orice bărbat s-ar lăuda. L-a adus cu ea.

— Bravo ei! Rand se încruntă suspicios. De ce-mi spui toate astea?

— Mă gândeam că nu au fost prezentate încă în societate şi că în acest moment – Thomas se aplecă spre el – ai putea s-o alegi pe oricare din ele.

— Să aleg? întrebă Rand încet.

— Da, să alegi.

— Ai înnebunit? Ce aş putea face eu cu oricare dintre ele?

— Fii serios, Rand, spuse Thomas pe un ton împăciuitoare. Nu ar cam fi timpul să-ți găsești şi tu o soție? Suntem cam de aceeaşi vârstă, şi ai şi tu responsabilitatea de-a asigura un urmaş familiei tale.

— Nu-mi doresc o soție chiar acum, mulțumesc.

În vocea lui Rand se simțea un amuzament ușor.

— Ei bine, nimeni nu-și prea dorește o soție, nu-i așa?

Thomas se întinse după carafă, ca să-i mai pună lui Rand în pahar, dar prietenul lui îl refuză. Păcat. Era clar că bărbatul mai avea nevoie de ceva de băut.

— Dar vine vremea când trebuie să facem față responsabilităților pe care le

avem.

— Vremea ta, poate, nu a mea. Rand goli paharul, îl puse lângă carafă și se ridică. Oricum, ar cam fi timpul să-mi iau rămas-bun.

Thomas se ținu pe poziții:

— Mă dezamăgești, Rand. Credeam că suntem prieteni.

— Nu suntem chiar atât de apropiați, replică Rand și se îndreptă spre ușă.

— Dacă situația ar sta invers, eu m-aș însura cu plăcere cu una dintre ele, ca să te ajut, spuse Thomas ferm și îl urmă, cu carafa tot în mână.

Rand râse.

— Nici măcar tu nu crezi asta.

— Știam eu că nu voi putea să te conving. Dar m-am gândit că merită să încerc. Thomas oftă resemnat. Ai putea măcar să mă ajuți să le găsesc niște soți.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te ajut, sau cel puțin să observ ceea ce va fi în mod sigur un efort extrem de amuzant, trebuie să refuz și asta. Mi-e teamă că trebuie să plec din oraș și o să lipsesc din Londra o vreme. E posibil chiar să ratez întregul sezon. Prietene, ești pe cont propriu.

— Ești sigur că nu ți-ar plăcea măcar să faci cunoștință cu ele?

Vocea plină de speranță a marchizului răsună în încăpere.

Marianne Shelton se uită la umbra lui deformată în suporturile de alamă care mărgineau șemineul și își înghiți încă un comentariu usturător din cele vreo zece care-i venira în minte în ultimele câteva minute.

Helmsley și prietenul lui – nici măcar nu se uită prea bine la el – părăsiră încăperea, iar ușa se închise puternic în urma lor.

Oftă ușurată și se întinse. Poziția în care stătuse ghemuită pe canapea nu i se păruse inconfortabilă când poposise aici ca să răsfoiască o carte. Venise în

biblioteca la o asemenea oră târzie numai ca să găsească ceva interesant de citit. Nu avea nici o intenție să stea, dar ațipise, trezindu-se tocmai când Helmsley și prietenul lui intraseră. Când înțeleșese că nu îi remarcaseră prezența și când descoperise, mai târziu, despre ce vorbeau ei mai exact, fusese atentă să nu facă vreun zgomot. Se ridică, își puse din nou ochelarii pe nas și se frecă pe ceafă.

Ce ființă insuportabilă putea să fie marchizul! Să vorbească despre ea și despre surorile ei de parcă nu erau altceva decât niște obstacole de care puteai scăpa cât mai repede posibil. Desigur, nu fusese ideea lor să vină pe capul lui. Nu, de fapt, numai mama lui era de vină.

Aranjamentul inițial era ca Marianne, Jocelyn, Becky și mătușa Louella să stea la Richard și la Gillian acasă. Dar, atunci când cuplul anunțase că nu mai poate reveni pentru începutul sezonului, iar mătușa Louella amenințase să le anuleze de tot călătoria, ducea le scrisese insistând ca ele să vină să stea la reședința Effington. Excelența Sa anticipase chiar și obiecțiile mătușii Louella cum că ar putea fi considerat lipsit de decență ca niște fete nemăritate să stea sub același acoperiș cu un burlac, subliniind că era o casă extrem de mare, cu o mică armată de servitori care le puteau însoți mereu. Subliniase și că erau mai degrabă parte din familie... Și ce ar putea fi mai decent și mai previzibil decât ca rudele să stea împreună?

Marianne nu era mai încântată decât Helmsley de schimbarea planurilor, mai ales după ce auzise în seara aceasta. Trebuia să admită că era de acord cu el într-o privință: Richard trebuia să-și fi programat mai bine lucrurile.

Se ridică și își întinse mâinile mult deasupra capului. Ei bine, Helmsley nu trebuia să-și facă griji în privința ei. Nu avea nici o intenție să-și caute soț nici în sezonul acesta și nici în altul. Căsătoria părinților ei nu era un exemplu strălucit de fericire conjugală.

Mama ei murise când Marianne avea șase ani, și își aducea aminte de ea ca fiind o ființă blândă și iubitoare, dar slabă ca trup și spirit. Cu toate că i se spusese că tatăl ei se căsătorise cu mama ei din dragoste, ea nu văzuse nici o dovadă în acest sens. Cel puțin nu din partea lui.

După moartea soției lui, tatăl lui Marianne se implicase mult prea puțin în viața copiilor lui. În schimb, își petrecuse ultimii ani de viață jucând la jocuri de noroc, bând și risipind averea familiei. Rămăsese pe seama lui Richard să

recupereze resursele și reputația familiei. Era încă greu să se obișnuiască pe deplin cu ideea că, după ani de economii, aveau din nou o situație financiară bună.

Marianne își întinse brațele ca să se încălzească în fața focului și se uită gânditoare la tăciunii bine îngrădiți. Nu, puținul pe care-l văzuse ea dintr-o căsătorie nu o atrăgea deloc. Lumea îi oferea mult prea multe aventuri pentru a se limita la ideea mai puțin atractivă de a se căsători. De la Shakespeare la Jane Austen, cărțile pe care le citise de când fusese suficient de mare cât să întoarcă o pagină erau despre aventuri mărețe, cu eroine curajoase și eroi nobili. Nu-și dorea altceva decât să fie o astfel de eroină.

Cât despre eroi – se cutremură –, ei nu erau cu nimic mai reali decât lumile care îi creaseră. Nu puteai găsi eroi decât în cărți sau în vise. Și, cu foarte mici excepții, la fel era și cu dragostea.

Își luă cartea și se îndreptă spre ușă. O, avea de gând să se bucure de tot ce aveau de oferit sezonul acesta și Londra, dar planurile ei mergeau mai departe. În definitiv, dacă nu avea de gând să se căsătorească, trebuia să aibă alt plan. Ceva ce urma să-i aducă independența de care avea nevoie ca să se poată bucura de aventuri. Ceva care să-i asigure un venit.

Marianne avea deja o idee concretă despre ce putea să facă mai exact. Habar n-avea dacă s-ar descurca, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai interesant.

Ușa se deschise larg, și ea încremeni.

Lord Helmsley înaintă cu pași mari în cameră, iar mersul lui țănoș trimitea cu gândul la un om care petrecuse o seară de beție, dar care era totodată și extrem de mândru. Se îndreptă spre birou și se așeză pe scaunul din spatele acestuia, fără să arunce măcar o privire în direcția ei, punându-și apoi o foaie de hârtie în față, înmuind un condei în cerneală și începând să scrie în grabă, aproape înnebunit.

Marianne profită de ocazie ca să-l analizeze. Nu era neatrăgător dacă îți plăceau bărbații înalți, bruneți și lați în umeri, cu trăsături armonioase. De-abia îi fusese prezentată în treacăt, în ciuda faptului că locuise în ultimele două săptămâni sub acoperișul lui, și se întrebese dacă el își ignora intenționat musafirii. În seara aceasta îl auzise pentru prima dată spunând mai mult de un salut politicos, chiar

dacă acele cuvinte nu îi erau adresate ei.

El făcu o pauză și privi în sus, cu fruntea încrețită de gânduri. Se uită fix la ea, dar totuși nu păru să o vadă. Era atât de implicat în ce scria? Sau era mult prea beat ca să se concentreze pe ceva? Desigur, biblioteca lungă era bine luminată doar la cele două capete, iar ea stătea în partea umbrită, de mijloc, a încăperii. Indiferent de motiv, nu îndrăznea nici măcar să respire.

Un moment interminabil mai târziu, el se puse din nou pe scris. Ei bine, ea n-avea nici o intenție să stea acolo ca o statuie toată noaptea. Inspiră adânc și se îndreptă spre ușă.

— Dumnezeu, chiar ești adevărată!

Helmsley se ridică iute.

Marianne ezită puțin. Era prea mult să spere că putea să scape neobservată. Se încurajă și se întoarse spre el.

— Normal că sunt adevărată. Ce credeai?

— Credeam că ești doar o închipuire a minții mele.

Scutură din cap ca să se dezmeticească.

— Credeai că sunt o închipuire a ta? Bărbatul acesta credea că inventează oameni? Ca... Dumnezeu? Doamne, Dumnezeu, era nebun? Auzise că unii dintre membrii familiei Effington era considerați cam excentrici. O urmă de nebunie nu ar fi fost cu totul deplasată. Se mișcă puțin spre ușă. Vezi deseori asemenea închipuiri ale minții tale?

— Nu, nu prea des. Înconjură biroul și se apropie. De fapt, nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Cine ești dumneata, până la urmă?

— Cine sunt eu? întrebă ea ușor. Ar fi fost insultată de faptul că nu-și aducea aminte că se mai întâlniseră, dar era chiar mai îngrijorată din cauza stării lui sufletești. Citise undeva că trebuia să faci concesii în fața celor atinși de nebunie și să te porți cu ei la fel de atent precum te-ai comporta cu un copil mic. Dumneata cine crezi că sunt?

— Credeam că poate ești o nălucă invocată de imaginația mea. Sau un înger care a venit să mă ia cu el în rai. Sau poate o muză care să mă ajute în eforturile mele plătându-mă.

El zâmbi, și ea observă că trăsăturile lui erau mai mult decât armonioase. Era chiar destul de atrăgător. Pentru un nebun.

— Pot să te asigur că nu sunt nici înger, nici muză.

Rezistă impulsului de a se năpusti spre ușă. „Poate ar fi mai bine să nu-l iau prin surprindere.“ Se întrebă totuși dacă mai era cineva treaz la o asemenea oră în casa aceea imensă, în caz că ar fi fost nevoită să strige după ajutor.

— Dar ești, într-adevăr, o nălucă. O examinează cu privirea într-un mod evaluator și intim, iar ea își dori să fi avut pe ea mai mult decât cămașa de noapte și halatul. Chiar dacă acum observă că ești, într-adevăr, făcută din carne și oase.

Nebunia lui era poate îndoielnică, dar nu și lipsa lui de maniere. Și nici strălucirea din ochii lui. Nu mai văzuse licărul de dorință până acum, dar în mod sigur așa arăta. Înțelese deodată că nu era nebun deloc.

— Iar dumneata, domnul meu, ești în mod categoric beat.

— Beat? Își ridică bărbia într-un mod insuportabil de arogant și o țintui cu privirea. Bineînțeles că nu sunt beat. Eu nu mă îmbăt. Beau ocazional puțin mai mult decât ar fi înțelept s-o fac, în încercarea mea de a-mi trăi viața la maxi...

— La maximul buzei paharului cu băutură.

— Ha! Știu ce hram porți, zise el și îndreptă spre ea un deget, într-un mod acuzator. Ești una dintre femeile acelea care cred că bărbații ar trebui să fie respectabili și responsabili mereu și că nu ar trebui să se distreze niciodată.

— Nu-i adevărat, ripostă ea și râse fără să se poată abține. Am avut dreptate de la început. Ești nebun. Mai rău de atât, ești un zănatic beat.

— Nu sunt zănatic, beat sau într-altfel. Trebuie să recunosc, am băut ceva astă-seară, dar nu cu mult mai mult decât de obicei.

— Nu m-aș lăuda cu asta, în locul duminicăi.

— Eu nu sunt dumneata și nici nu mă laudam. Doar am afirmat un adevăr. Nu sunt beat și sunt mai mult decât capabil să fac orice ar fi nevoie să fac. Sau orice îmi doresc să fac, dacă tot veni vorba.

— Într-adevăr? Nu prea-mi vine să cred. Cu o clipă în urmă, nu erai sigur dacă sunt adevărată sau doar o închipuire. Dar ce îți dorești să faci dumneata acum?

— Nimic deosebit deocamdată. Se holbă la ea, și ea observă că strălucirea interesantă din ochii lui îi revenise în priviri. Sau, mai degrabă, s-ar putea să-mi doresc să mă asigur că năluca aia care mi-a deranjat singurătatea este într-adevăr reală, nu o fantasmă adusă de mintea mea amețită.

— Și cum ți-ai putea da seama de asta?

— Un sărut ar trebui să fie de ajuns. Și făcu un pas spre ea. Ca să verific dacă e într-adevăr din carne și oase.

— Pot să te asigur că...

Înainte să mai poată să spună ceva, se duse spre ea și o luă în brațe.

Cartea îi alunecă din mână, și se holbă la el, cuprinsă deodată de senzația că ceea ce se întâmpla semăna cu o scenă de roman. O scenă în care eroul chipeș o îmbrățișează pe eroina curajoasă și o sărută nebunește. Probabil ar fi trebuit să se înspăimânte, dar acum se simțea mai degrabă curajoasă decât altfel, iar el era mai mult decât chipeș. Se simți dintr-odată cu adevărat entuziasmată. Nu avusese niciodată ocazia să fie sărutată nebunește până acum. Sau să fie vreodată sărutată. Marianne se uită fix în ochii lui și zâmbi.

— Foarte bine atunci.

— Foarte bine? El se încruntă privind-o, iar expresia lui confuză se schimbă într-una plină de groază. La naiba! Fără nici un semn, îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Tu ești Merry nu-știu-cum!

— Ei bine, nu prea sunt eu veselă¹ acum, deși începeam să mă simt cam zăpăcită. Își dădu capul pe spate și râse. Nu mai ai de gând să mă săruți?

— Nu! Bineînțeles că nu! Niciodată!

Făcu ochii mari și se îndepărtă de ea ca și cum ar fi avut ciumă.

— Niciodată? Ea se încruntă și își puse mâinile în șolduri. Ce nepoliticos din partea ta. Dar de ce nu?

— Pentru că tu ești Merry... Merry...

— Ți-am spus, nu sunt deloc veselă, dar încep să mă enervez.

— Nu, la naiba, nu asta voiam să spun. Inspiră adânc, frustrat. Te numești Merry. Merry nu-știu-cum. Cum te cheamă, de fapt?

Ea dădu ochii peste cap. Cerea prea mult de la un bărbat care de-abia își aducea aminte de chipul ei, dacă-și închipuia că avea să-și amintească numele ei.

— Mă cheamă Marianne.

— Ești sora lui Richard. Helmsley oftă. Doamne, Dumnezeu, eram cât pe ce să o seduc pe sora lui Richard.

— Voiai să mă seduci? Se simțea extrem de încântată. Ce captivant! N-am mai fost sedusă până acum.

— Și nu vei fi sedusă nici acum.

El se întoarse cu spatele la ea și merse țănoș spre masa pe care se afla carafa de coniac. Se uita în jur vădit frustrat.

— Dacă te uiți după paharul tău, mi se pare că l-ai luat cu tine când ți-ai condus prietenul.

— Atunci o să-mi iau altul.

Se îndreptă spre bufet, dar ea ajunsese înaintea lui la el și îi blocă trecerea.

— Nu crezi că ai băut îndeajuns?

— Draga mea domnișoară, nu am băut nici pe departe îndeajuns de mult.

Ea ridică din umeri.

— Cum dorești.

Îi alege un pahar și i-l dădu, apoi luă un altul pentru ea și îl urmă până la masă.

El își umplu paharul, iar ea i-l întinse pe al său. Acesta îl privi și se încruntă dezaprobat.

— Nu prea cred că...

— Pentru Dumnezeu, domnul meu. Nu sunt un copil. Îi smulse carafa din mână și își turnă o cantitate moderată în pahar. Sunt destul de obișnuită cu coniacul și cu alte tipuri de alcool.

Mințea, desigur. Avea un strop mai multă experiență cu alcoolul decât avea cu sărutatul. Îi aruncă un zâmbet încrezător, ridică paharul la buze și sorbi o înghițitură mare.

Gustul intens îi inundă simțurile, iar băutura o arse pe gât, și se întrebă preț de o clipă dacă avea să moară în chinuri chiar acolo în fața lui. Își înăbuși dorința de a icni și își încheștă maxilarul, dar nu își putu împiedica ochii să nu i se umezească.

— Cum ți se pare? Întrebă el inocent, cu ochii trădându-i amuzamentul.

— Excelent, minți ea.

— Cred și eu. Învârti coniacul în pahar și încercă să-și ascundă un zâmbet afectat. Îmi place să beau un coniac înainte de culcare.

— Sau două sau trei, fără îndoială, murmură ea și se afundă în scaun. Luă o altă înghițitură, mult mai mică, iar ochelarii îi alunecară pe nas. De fapt, nu era chiar așa rău la gust. O căldură plăcută o cuprinse. Îi zâmbi și îi făcu semn spre celălalt fotoliu. Ai vrea să ieși loc, domnul meu?

— Aș prefera să stau chiar aici. Se așează pe marginea biroului și o observă cu atenție. Deci tu ești Marianne.

— Cred că am stabilit asta deja. Sorbi din nou din băătură. Nu, nu era rea deloc. Își așează ochelarii la loc și se uită la el. Eu sunt femeia prețioasă, îmbătrânită și inteligentă.

El tresări.

— Ai auzit ce am spus?

— N-aveam cum să nu aud. Eram pe canapea. Arătă spre celălalt capăt al încăperii. Nu plănuise să-i spună că auzise întreaga conversație, dar în acest moment nu putea rezista tentației de a-l confrunta. Ești destul de nepoliticos, să știi.

— N-aș fi spus nimic dacă aș fi știut...

— Prostii! Flutură mâna spre el, respingându-i obiecțiile. Indiferent de ce spui acum, asta e ceea ce crezi. Totuși – mai luă o înghițitură – ai dreptate, domnul meu.

— Am dreptate? Întrebă el precaut.

— Mda, zise ea și încuviință din cap. Sunt o femeie prețioasă, îmbătrânită și inteligentă. Și chiar îmi place asta.

— Chiar așa, Lady Marianne?

— Chiar așa, Lord Helmsley.

— De ce?

— Când cineva este văzut astfel, comportamentul aceluia este mai puțin îngrădit. Oamenii nu mai sunt nici pe departe atât de șocați atunci când faci ceva neprevăzut, atunci când nu respecti regulile după care alții se ghidează.

El înălță contrariat dintr-o sprânceană.

— Și tu încalci multe reguli?

— Încă nu, dar tocmai intenționez să fac asta. Apoi ridică paharul spre el. Și voi începe prin a-ți spune Thomas. Mi se pare potrivit. La urma urmei, aproape că m-ai sedus.

— Nu-mi aduce aminte. Nu mi-am dat seama cine erai. A fost, desigur, rezultatul unei imaginații prea active, dublată de o cameră slab luminată și, trebuie să

recunosc, de influența unei mari cantități de alcool. Cu toate că – își miji privirea – nu sunt beat. Dar tot nu mi-aș permite așa ceva cu sora celui mai bun prieten.

— De ce nu? El și-a permis așa ceva cu sora dumitale.

— E cu totul altceva. Sora mea era văduvă când s-au cunoscut. Tu ești o domnișoară inocentă care de-abia a venit de la țară și care mai e și sub protecția mea. Dacă te-aș săruta sau aș face orice altceva, ar fi ceva inacceptabil.

— Ce păcat, murmură ea. Thomas, ai vrea să știi ce altceva ai mai ghicit despre mine?

— Nu sunt sigur, răspunse el precaut.

Ea se aplecă spre el, și ochelarii îi alunecară din nou pe nas.

— Sunt destul de atrăgătoare.

El râse.

— Ești, într-adevăr.

— Dar te-ai înșelat cu ceva în privința mea. Se ridică, se apropie de el și își dădu jos ochelarii. Ochii mei sunt căprui. Nu un căprui profund, ci o nuanță nu tocmai neplăcută de căprui. Ce crezi? Și flutură din gene. Am ochi frumoși?

— Foarte frumoși.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet. El avea ochi de un albastru-închis, destul de frumoși.

— Așa credeam și eu. Râse și își puse din nou ochelarii pe nas, apoi se întoarse, luă carafa și își turnă din nou de băut. Și culoarea ochilor mei nu e singurul lucru pe care nu-l știi despre mine.

— Nu ți se pare că ai băut îndeajuns? Întrebă el cu blândețe.

— O, nu, domnule, dumneata ești singurul care a băut îndeajuns. Și zgâlțâi carafa spre el. Dumneata ești beat. Apoi puse la loc carafa și încuviință din cap. Sau nebun. Nu m-am hotărât încă. Luă o gură sănătoasă și se întrebă de ce nu

încercase cu ani în urmă gustul coniacului. Se uită împrejur curioasă. Aceasta chiar e o încăpere minunată. Aș putea să-mi petrec cu plăcere viața într-un asemenea loc. Pereții laterali ai bibliotecii mari erau acoperiți cu rafturi de cărți care se înălțau de la podea la tavan. Traversă încăperea și pași încet pe lângă rândurile de volume, trecând cu privirea peste titluri. Aici sunt lumi întregi ce de-abia așteaptă să fie descoperite. Ai citit vreunele din ele?

— Câteva. Recunosc că nu sunt un învățat, dar nici vreun prost. Făcu o pauză. Ai spus că mai sunt și alte lucruri pe care nu le cunosc, în afară de culoarea ochilor .

— Sunt sigură că sunt multe lucruri pe care nu le cunoști, spuse ea cu mândrie.

— Probabil ai dreptate, dar cred că avea legătură cu tine.

— Ei bine... Luă gânditoare o gură de coniac. Ca să începem de undeva, planul tău nu va funcționa.

— Planul meu?

— Planul de a ne căsători pe toate cât mai repede posibil.

Se sprijini de un raft de cărți și zâmbi afectat.

— Ai ratat ceva din ce am spus în seara asta? Întrebă el.

— Nu cred. Am auzit cum ne-ai descris pe surorile mele și pe mine. Și pe mătușa Louella, desigur. Ea râse. Destul de precis, într-adevăr. O, și mai e și oferta pe care i-ai făcut-o prietenului tău, permițându-i să aleagă pe oricare dintre noi. Foarte generos din partea ta.

— La naiba! Thomas avu buna-cuviință să arate îndeajuns de plin de căință. Îmi cer scuze.

— Așa și trebuie. Ridică relaxată din umeri. Aceasta este o încăpere foarte mare, dar se pare că vocile se aud foarte bine dintr-un colț în altul.

— Voi ține minte asta pe viitor. Voi ține minte și să verific dacă pe canapea nu se află cumva vreo nălucă ascunsă. Deodată se încruntă. De ce nu va funcționa planul meu?

— Pentru că, Thomas, eu nu am nici o intenție să mă mărit. Sorbi din coniac. Căsătoria nu e deloc aventuroasă sau emoționantă, și nu am nici o dorință să fac așa ceva.

El râse zgomotos.

— Prostii! Toate femeile vor să se mărite.

— Eu nu vreau. Se îndepărtă de rafturile cu cărți și arătă printr-un semn larg cu mâna spre rafturile cu volume. Uită-te la ele, Thomas. Sunt pline de expediții, și de pericole, și de emoții. Vreau să trăiesc și eu o parte dintre ele. Vreau să-mi trăiesc viața. Există o lume întreagă de lucruri pe care vreau să le fac. Vreau să întâlnesc oameni interesanți, și să am parte de aventuri mărețe, și să călătoresc în locuri captivante ca Veneția și Cairo, și, ei bine, să trăiesc lucruri despre care până acum doar am citit. Și nu pot să realizez nimic dacă mă împovărez cu un soț.

— Hai, Marianne, spuse el pe un ton binevoitor. Nu se poate ca tu să...

— Ha! Știu ce hram porți. Își ridică paharul spre el. Ești unul dintre bărbații aceia care cred că femeile ar trebui să fie plictisitoare și cuviincioase mereu și să nu se distreze niciodată.

— Deloc, zise el și râse într-un mod voit prefăcut. Nu mă deranjează ca femeile să se distreze. Un anume tip de femei, adică. Totuși – și vocea lui păru categorică – nu acord această libertate domnișoarelor care se află sub protecția mea.

— Va trebui, pur și simplu, să te mai răzgândești. Bău și ultima picătură de coniac și se îndreptă spre carafă. De vreme ce nici nu vreau, nici nu am nevoie de protecția ta.

— Cu toate astea, acum, mulțumită fratelui tău și mamei mele, aceasta este responsabilitatea mea, și eu nu mă voi sustrage. Se îndreptă și ajunse la carafă cu un pas înaintea ei, luând-o înainte ca ea s-o înhațe. Și, în acest moment, aș spune că ai băut destul coniac pentru o seară.

— Nu înțeleg de ce. E chiar bun. Se uită fix la paharul ei gol. Nu e ciudat că, pe măsură ce beau, îmi pari mai puțin beat?

— De obicei așa merg lucrurile. Îi luă paharul din mână și îl puse pe birou. Tu,

draga mea domnișoară, ești beată.

Ea își înălță capul și se uită la el cu toată indignarea de care era în stare.

— Bineînțeles că nu sunt. Dacă sunt în vreun fel, atunci sunt doar puțin... veselă, zise ea și chicoti.

— Văd și eu asta. Ei bine, veselă sau nu – o apucă de umeri și o îndreptă cu fața spre ușă –, a trecut de mult ora de culcare.

O împinse ușor, iar ea se îndreptă spre ușă. Apoi se învârti și veni spre el. O să-ți spun și altceva ce nu știi despre mine. Nu am mai băut coniac până acum.

— Nu ai mai băut? El făcu ochii mari, prefăcându-se uimit. Dar totuși te-ai descurcat atât de bine.

— Așa am făcut, nu? întrebă ea increzută.

— Noapte bună, Marianne.

Vocea îi era fermă, dar ochii îi străluceau.

— Noapte bună, Thomas.

Încă o dată se îndreptă spre ușă și încă o dată se întoarse spre el. El oftă adânc.

— Ce mai e acum?

— Nici n-am mai fost sărutată până acum.

Și îl privi răbdătoare.

— Și nici nu vei fi sărutată acum.

Ea făcu un semn spre rafturile cu cărți.

— Ele sigur au fost sărutate.

— Ele cine? O examinează din priviri, ca și cum ea era cea nebună. Cărțile?

— Nu fi absurd! Eroinele. Din cărți. Încuviință energic din cap. Multe dintre ele

au fost sărutate. De mai multe ori chiar.

Tot ce se poate. Dar aceasta nu este o poveste, și tu nu ești pe punctul de a fi sărutată.

— Cum dorești. Oftă în mod dramatic. Totuși, dacă tu nu mă săruți, voi fi forțată să mă arunc în brațele primului bărbat pe care-l întâlnesc, sperând că i se va face milă cuiva de o femeie prețioasă, îmbătrânită și inteligentă, și cred că, dată fiind atitudinea dumitale față de responsabilități, acesta ar fi cel mai iresponsabil...

— Foarte bine atunci! O apucă de umeri, o trase aproape și o sărută cast pe frunte. Apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Gata!

— Gata? Se uită fix la el. Nu e chiar la ce mă gândeam eu.

— Va trebui să te mulțumești cu atât, spuse el arogant.

— Sunt sigură că alții s-ar descurca mai bine.

— Mă îndoiesc.

— Eu nu. Totuși, nu-mi lași altă opțiune decât să aflu cu prima ocazie, replică ea și râse. De fapt, îmi cam place ideea de a mă lăsa la mila vreunui domn pentru cât timp va fi nevoie, cu toate că nu cred că îmi va lua mult timp – că doar și tu ai zis că sunt atrăgătoare... ai spus „foarte atrăgătoare“ –, până când un suflet milos va fi dispus să...

— La naiba, chiar ești o fetișcană enervantă, izbucni Thomas.

O înșfăcă din nou, o apropie de el și o sărută cu fermitate.

Pentru o clipă, șocul atingerii lui o ținut pe loc. Buzele lui erau plăcut de calde și surprinzător de catifelate și miroseau delicios a coniac. Își dădu capul pe spate, iar presiunea gurii lui asupra ei se domoli.

Mâna lui alunecă de pe umărul ei pe spate și o trase mai aproape. Ea își odihni mâinile pe pieptul lui. El își lipi gura de a ei, și ea își dori pe dată ca acest moment să nu se termine nicicând. Răsuflarea ei se întâlnește și se contopi cu a lui, și se minună de natura intimă a ceea ce ea crezuse că era ceva simplu și deloc

complicat.

Se trase de lângă ea și o fixă cu o privire ciudată și prudentă.

— O, Doamne. Inspiră profund. A fost... a fost...

El se îndepărtă și își dresă glasul.

— Da, ei bine, sper că a fost mulțumitor.

— Foarte. O căldură plăcută o cuprinse. „Mai mult decât mulțumitor.“ Cu toate că – numai ca să fiu sigură, înțelegi – cred că ar trebui să mai încerci o dată.

O privi lung, cu o expresie confuză pe față, ca și cum ar fi încercat să își dea seama ce voia să zică.

— Cred că ar trebui să mă săruți din nou, spuse ea, subliniind fiecare cuvânt în parte.

Poate că bărbatul chiar era nebun până la urmă. Sau nătâng. Sau poate că pur și simplu nu voia s-o sărute din nou.

El clătină încet din cap.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că ai băut prea mult, și eu la fel. Ești sora lui Richard. Și te afli sub protecția mea. Își trecu mâna prin păr și se încruntă. De câte motive mai ai nevoie?

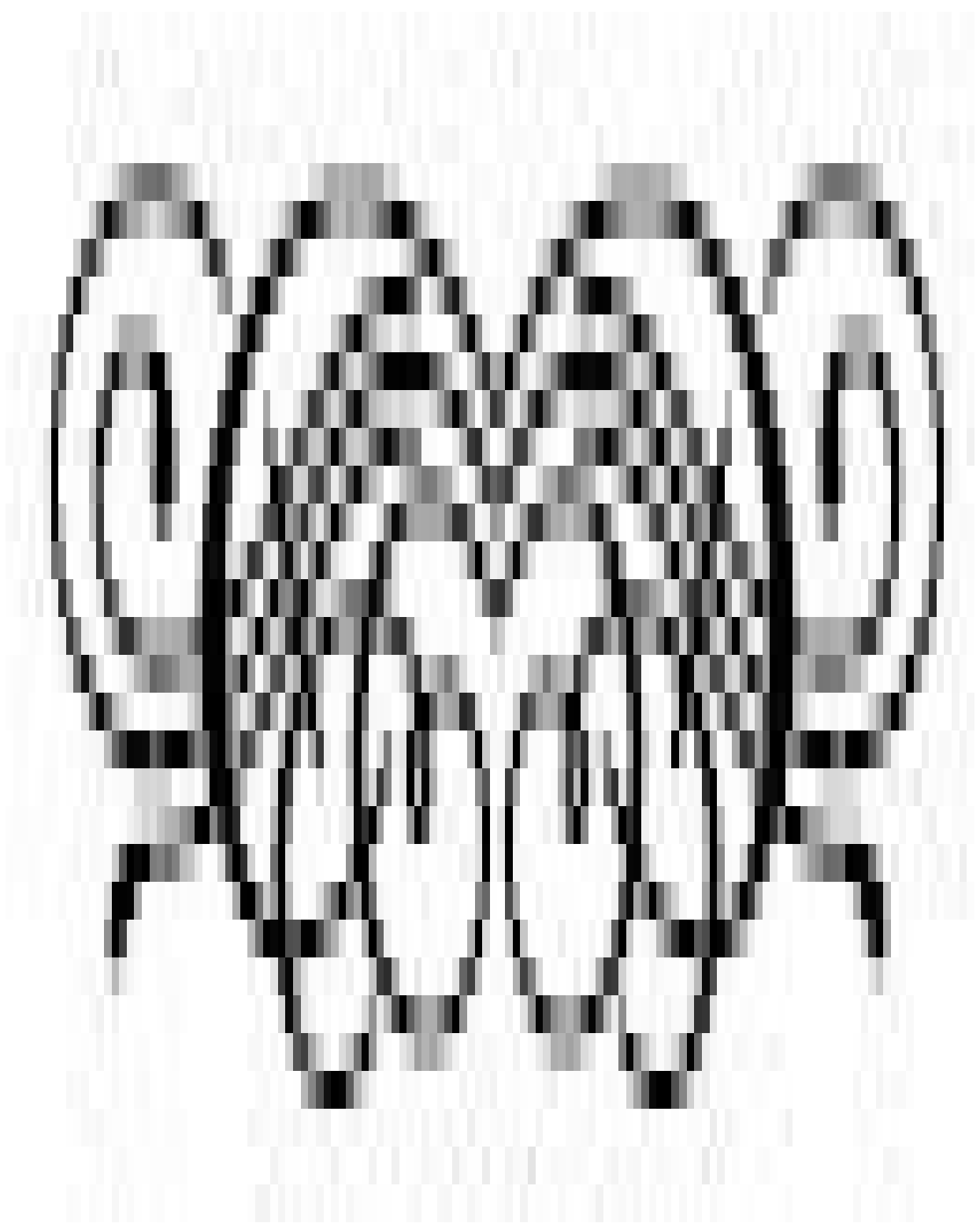
— Acestea sunt de ajuns, zise ea râzând. Deocamdată.

— Pentru totdeauna.

— Vom vedea, domnul meu, spuse ea cu afectare și se îndreptă spre ușă, rezistând tentației de a se uita la el peste umăr. Vom vedea.

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, merry înseamnă „vesel“ (n.tr.)

Capitolul 2

— Decolteul ar trebui să fie puțin mai adânc.

Jocelyn se încruntă privind decolteul noii ei rochii de bal. Nu ești de acord? Stătea pe un scăunel, înălțată la câțiva centimetri deasupra podelei, dar totuși suficient de sus încât să se poată uita la mica adunare cu atitudinea unei regine care își supraveghează supușii. Un ajutor de croitoreasă înzestrată cu răbdarea unui sfânt tot încerca să-i prindă tivul lui Jocelyn la loc. Becky și Marianne împreună nu stătuseră să-și aranjeze rochiile nici jumătate din timpul pe care-l petrecuse Jocelyn cu a ei.

Marianne se cocoțase pe marginea unui fotoliu și răsfoia o carte făcând eforturi să-și concentreze atenția pe altceva decât pe scrisoarea ascunsă în paginile ei și pe nevoia de a vorbi în privat cu surorile sale. Fără sprijinul lor, planul ei nu avea sorți de izbândă.

Becky era întinsă pe un fotoliu din apropiere și încerca să-și ascundă un căscat.

— Cred că, dacă ar fi și mai adânc, ți-ar ieși pur și simplu pieptul din ea.

— Rebecca, izbucni mătușa Louella.

— Măcar la mine are ce să iasă din rochie, spuse Jocelyn mândră.

Mătușa Louella o privi încruntată.

— Jocelyn.

— Și la mine are ce. Becky se încruntă, uitându-se la bustul ei. Inspiră adânc și apoi expiră încet, încuviințând mulțumită. Chiar are ce.

— Gata, ajunge. N-am mai auzit până acum asemenea prostii. Sunteți niște domnișoare bine-crescute, și mă aștept să vă purtați ca atare. Mătușa Louella o țintui cu privirea întâi pe Jocelyn, apoi pe Becky. Și domnișoarele bine-crescute nu discută dacă are sau nu ce să le iasă din rochie.

— Desigur, mătușă Louella. Îmi cer scuze, spuse Jocelyn dulce. Ție, nu altcuiva.

Becky deschise gura să răspundă, însă Marianne îi aruncă o privire căreia cu

greu îi puteai face față. Sora mai mică păru un moment nehotărâtă, dar apoi strânse din dinți, deși în privirea ei se putea citi încă revolta. Marianne oftă în sine; acest gest era cel mult un armistițiu, instabil și cel mai probabil de scurtă durată.

Ar fi trebuit să fi spus ceva în clipa când începuseră să se certe. De când sora lor mai mare Emma se măritase anul trecut, Marianne fusese nevoită să își asume rolul de împăciuitoare între cele două fete, ceea ce nu o bucura defel. Și totuși, ar trebui să fie recunoscătoare, de vreme ce, în rarele ocazii când Jocelyn și Becky cooperau, erau o forță de luat în seamă.

Croitoreasa se lăsă pe călcâie, studiind tivul lui Jocelyn, apoi se încruntă întrebător. Mătușa Louella se încruntă în vreme ce privea cu atenție, apoi încuviință:

— E de ajuns atât. Acum, aș vrea să vorbesc cu dumneata despre unele dintre modelele de rochii...

— De ce nu o iei în camera cealaltă? întrebă Marianne luminoasă și se ridică. Așa ai putea discuta orice dorești fără ca noi să dăm târcoale și să ne dăm cu părerea la fiecare două secunde.

— Mie îmi place să-mi dau cu părerea, spuse Jocelyn cu indignare. Cred că părerea mea ar trebui să fie luată în considerație, dat fiind că se discută despre ce voi purta.

— Și eu cred la fel, spuse Becky încruntându-se. Hai, Marianne, doar nu crezi că...

— O, ba da. Marianne o luă pe mătușa ei de braț și o conduse spre ușă. Până la urmă, mătușa Louella are experiență și cunoaște mult mai multe decât noi în privința modei, și ar fi doar în beneficiul nostru să o lăsăm să ne îndrume în această privință.

Jocelyn și Becky se uitară uimite una la alta, iar Marianne își înăbuși un oftat.

Încă o dată, alianțele se schimbă, iar din dușmani deveniră aliați. Și totuși, nu se puneau problema ca surorile Shelton să nu facă front comun atunci când se confruntau cu probleme mai grave. De cele mai multe ori, se aliau împotriva mătușii Louella. Nici măcar în ceea ce o privea pe Jocelyn, care căzuse cel mai

mult pradă poveștilor mătușii despre gloria Londrei și bucuriile oferite de sezonul de baluri, nu se punea problema cui îi era mai devotată.

Și nu pentru că Lady Louella Codling avea intenții rele. Fusese așa de când se mutase cu ele ca să aibă grijă de fetele surorii ei decedate, cu doisprezece ani în urmă. Femeia aceasta nu accepta nici o prostie și nu râdea mai mult de o dată sau de două ori pe an. În plus, mătușa Louella îl urâse mereu pe tatăl fetelor, răposatul conte de Shelbrooke – lucru pentru care Marianne nu o condamnă – și, până cu puțin timp în urmă, nu păruse a-i păsa prea mult de fratele lor, Richard.

Mătușa o privi cu atenție preț de o clipă.

— Excelentă idee. Încuviință din cap spre croitoreasă, și femeia o urmă. Louella se uită înspre fetele mai mici și le spuse: Voi trimite o servitoare să te ajute, Jocelyn.

— Nu. Marianne se repezi și deschise ușa. Vreau să spun că nu e nevoie. Putem să o ajutăm noi.

— Eu n-o ajut, mormăi Becky.

— Foarte bine. Mătușa Louella se întoarse spre croitoreasă. Trebuie să-i mulțumiți doamnei Renault că a fost atât de amabilă să vină aici pentru a face retușurile finale în loc să vă cheme la atelier. Sper că...

Ieșiră pe ușă, iar Marianne o închise în urma lor.

— Amabilă, zicea? comentă Becky batjocoritor. Dat fiind ce sumă scandaloasă de bani am cheltuit, femeia ar trebui să vină și să ne îmbrace în fiecare zi, adăugă ea și râse. Cu toate astea, e foarte distractiv, nu?

— Așa e, admise Marianne râzând la rându-i. După ce mare parte din viață fuseseră nevoite să facă economii, fetele nu se obișnuiseră cu gândul că puteau să-și cumpere orice își doreau fără să-și facă griji. Numai Jocelyn se obișnuise să cheltuiască bani fără să se simtă vinovată ca Marianne sau să se minuneze ca Becky. Iar acum, spuse ea însuflețită, hai să vorbim.

— Despre ce vrei să vorbim? În vocea lui Jocelyn se simțea o vagă curiozitate. Întinse mâna, iar Marianne o ajută să coboare de pe scaun.

Becky zâmbi afectat.

— Orice ar fi, era dornică să scape de mătușa Louella.

— Nu eram deloc dornică, minți Marianne. Voiam doar să vorbesc cu voi despre... ei bine... despre viețile și așteptările noastre, despre viitorul nostru. E mult mai ușor să vorbesc deschis fără mătușa Louella de față.

Încă o dată, Jocelyn și Becky se priviră pe furiș.

— Nu și dacă numai despre asta vrei să vorbești, spuse Becky încet. Credeam că e de la sine înțeles. Singurul scop al unui sezon la Londra este să ne găsim soți buni. Așa ne este dat. Se ridică și se apropie cu reticență de Marianne. Suntem, așa cum mătușa Louella nu ezită niciodată se sublinieze, niște domnișoare bine-crescute și avem o responsabilitate față de familiile noastre. Și o zestre mare. Cuvintele lui Becky sunară la fel de sincere ca o poezie învățată pe de rost.

Marianne se uită fix la ea.

— Dar asta îți și dorești, nu?

Becky ridică din umeri:

— În cele din urmă, da.

— Eu, una, nu am nici cea mai mică intenție să mă căsătoresc după primul meu sezon.

Jocelyn se întoarse ca să le dea voie surorilor ei să-i scoată multitudinea de ace, panglici și alte agrafe care îi țineau rochia.

— Dar ce intenționezi să faci? Până în clipa de față, Marianne nu avusese habar că Jocelyn plănuise să facă altceva decât să-l prindă în laț cât mai repede posibil pe burlacul cel mai bun de însurătoare. Evident că nu le acordase surorilor ei atât de multă atenție pe cât ar fi trebuit.

— Intenționez să mă bucur cu totul de plăcerile sezonului; mai mult de atât, intenționez să fiu obiectul admirației întregii Londre. Voi participa la fiecare bal de seamă. Mă voi plimba prin parc la orele la care se cuvine. Chipul lui Jocelyn deveni visător, dar și hotărât în același timp. Voi aduna cereri în căsătorie așa

cum se adună florile de pe câmp...

Becky pufni. Jocelyn o ignoră.

— Și, fără îndoială, voi frânge vreo inimă, două. Cu toate astea, voi frânge...
Auuu!

— Scuze, spuse dulce Becky. Mi-a alunecat un ac.

Jocelyn îi aruncă o privire răutăcioasă.

— După cum spuneam, voi încerca să fiu blândă și grațioasă când îi voi respinge și îl voi lăsa pe fiecare pețitor respins să se gândească la mine cu afecțiune, chiar și așa dezamăgit cum va fi.

— Cred că mi se face rău, mormăi Becky.

— Sunt sigură că va fi apreciată considerația ta, spuse Marianne cu prefăcătorie.

Rochia alunecă de pe umerii lui Jocelyn, și fetele o ajutară să o dea jos.

— Și, la un moment dat, când îmi voi găsi un candidat excepțional cu o avere considerabilă, desigur...

— Desigur. Marianne se strădui să nu râdă. Mai auzise și înainte poezia lui Jocelyn, dar niciodată cu atât de multe detalii. Sau poate că nu o ascultase niciodată cu adevărat. Așeză rochia cu grijă pe fotoliu și îi dădu lui Jocelyn o rochie de zi.

— Și cu un titlu nobil. Jocelyn făcu o pauză de gândire. Mi-ar plăcea foarte mult să mă mărit cu un prinț, dar pare oarecum forțat, având în vedere că sunt foarte rari. Un duce ar fi drăguț, cu toate că sunt cam puțini și ei. Și în marea lor majoritate sunt extrem de bătrâni.

— Thomas Effington va fi duce cândva, murmură Becky, încheind-o pe Jocelyn la rochie. Iar mie mi se pare foarte chipeș.

— Dacă îți plac bărbații aroganți care cred că le știu pe toate și, în plus, mai cred și că știu ce e mai bine pentru toată lumea, spuse Marianne fără să stea pe gânduri.

Becky și Jocelyn se uitară fix la ea cu aceeași expresie de uimire pe față.

— De ce crezi asta? întrebă Becky. Nu ne-a adresat mai mult de două cuvinte de când am ajuns aici.

Jocelyn strâmbă din nas.

— Cam nepoliticos din partea lui, de fapt.

— Și asta nu ți se pare arogant la el? Marianne nu era sigură de ce nu voia să spună nimănui despre întâlnirea de seara trecută cu marchizul sau cu coniacul lui. Poate că numai pentru că fusese prima ei aventură și nu era încă pregătită să o împărtășească cu cineva. În plus, îi cunosc pe cei de teapa lui.

— Nu știi nimic despre bărbați, spuse Jocelyn pufăind arogant pe nas.

— Și tu știi? o luă în râs Becky.

Jocelyn își încrucișă brațele.

— Sigur știu mai multe decât ea. Nu are nici o experiență care să nu fie legată de vreo carte.

— Iar experiența ta se rezumă la fiul îndrăgostit al măcelarului din sat.

Becky zâmbi cu o expresie extrem de dulce pe față.

— Un bărbat e tot bărbat, indiferent de poziția socială, și un bărbat adevărat este categoric mai bun decât unul fictiv, spuse Jocelyn pe un ton superior, apoi se încruntă. Nu că aș fi avut mult de-a face cu el.

— Desigur că nu, încuviință Becky. Era un om simplu.

Jocelyn ridică din umeri.

— Trebuie să ai standarde înalte.

Becky râse, iar Marianne făcu la fel. Dragostea nebună a fiului măcelarului față de Jocelyn fusese o vreme o sursă de amuzament pentru fete. Dacă un străin i-ar fi ascultat ambițiile pretențioase ale lui Jocelyn, nu ar fi bănuit niciodată că, deși încercase să-l facă pe tânăr să nu mai insiste, Jocelyn nu îl tratase vreodată cu

asprime. Cu toate că, în multe feluri, Jocelyn se gândea numai la ea, Marianne nu o văzuse niciodată să facă rău voit.

— Iar tu ce îți dorești, Becky? întrebă Marianne, schimbând cu iscusință subiectul.

— O, sunt de acord cu Jocelyn. Becky se afundă din nou în fotoliu. Și eu plănuiesc să mă bucur de tot ce are Londra de oferit: recepțiile, seratele, bărbații buni de însurătoare. Îi adresă lui Jocelyn un zâmbet larg. Nici eu n-am nici o dorință să mă mărit anul acesta. Aș prefera să mă bucur de mai multe sezoane înainte să accept să mă mărit.

— Și ce cauți tu la perechea ta? Întrebă Jocelyn, aparent la fel de surprinsă ca surorile sale de interesul viu din vocea ei.

— Ei bine... Becky se încruntă gânditoare. Nu sunt extrem de preocupată să aibă un titlu, dar mi-ar plăcea să aibă o moșie mare cu un conac frumos, poate chiar un castel și grajduri fără pereche, cu cei mai nobili cai din întreaga Anglie, zise ea cu un aer meditativ. Mi-ar plăcea să fie genul de bărbat care să prefere să-și petreacă mare parte din timp la țară. Căruia îi plac copiii și câinii...

— Chiar, pe unde o umbla Henry? Marianne se uită prin cameră, așteptându-se parcă să vadă coada animalului mare și blănos cum iese de pe sub birou sau de după o canapea.

— Pe la bucătărie, presupun, comentă Becky. Se pare că i-a cam fermecat pe servitori.

Probabil pentru că, în ciuda decretului mătușii Louella că Henry trebuie ținut pe afară, Becky reușea să-l păstreze în casă și pe lângă ea mult mai des.

— De ce te interesează brusc planurile noastre? întrebă Jocelyn afundându-se în perniță în vreme ce o studia pe Marianne curioasă.

— Și eu mă întrebam același lucru, spuse Becky. Nu e ca și cum noi – și în special Jocelyn – nu am mai fi vorbit de asta.

— De curiozitate, nimic mai mult de atât. Deci, reluă Marianne, nici una din voi nu se grăbește să se mărite.

— În acest sezon nu. Până la urmă, Becky nu are decât șaptesprezece ani, și eu sunt doar cu un an mai mare. Jocelyn o studie. Tu, în schimb, ai douăzeci și unu de ani și ești practic fată bătrână.

Becky încuviință.

— Are dreptate, să știi. Cam e timpul să te măriți.

Oricât de încrezătoare era că surorile ei aveau să o sprijine, mai exista totuși și posibilitatea unor obiecții. Inspiră adânc și spuse:

— N-am nici un gând să mă mărit. Vreau să mă descurc singură pe lume.

— De ce ai vrea așa ceva? întrebă Jocelyn neîncrezătoare.

— Căsătoria nu are nici un farmec pentru mine. Surorile ei erau prea mici când mama lor murise ca să-și aducă aminte ceva din căsătoria părinților lor, ceea ce era probabil mai bine. Vreau să știu ce aventuri îmi rezervă viața dincolo de lumea închisă a vieții conjugale. Și pentru a face asta am nevoie de independență. Independență financiară.

— Înțeleg. Și cum îți propui să atingi această independență financiară?

Becky se uită la ea ca și cum îi era frică de răspuns.

— Trebuie să recunosc, talentele mele sunt reduse. Nu am făcut toată viața altceva decât să citesc și să învăț. Dar totuși, mă gândeam... Adică, m-am gândit... Nu mai spusese asta niciodată cu voce tare, nu mai împărtășise nimănui, și, pentru doar o clipă, se întrebă dacă o putea spune cu adevărat. Numai de ar fi fost Emma aici...

Oftă cu gândul la ea.

Fusese mereu mult mai apropiată de Emma decât oricare dintre ele. Născute la doar un an diferență, ea și Emma fuseseră în mod normal aliate, așa cum erau Jocelyn și Becky la nevoie. Acum Marianne n-avea nici o confidentă. Diferența de vârstă dintre ea și surorile mai mici nu păruse niciodată mai mare ca astăzi. Își îndreptă umerii și spuse: Îmi voi câștiga existența scriind.

— Scriind ce? Jocelyn se încruntă. N-ai scris niciodată nimic altceva decât

scrisori. Nu-mi imaginez că este posibil să faci o avere scriind scrisori.

— Nu fi ridicolă! Becky se uită cu un aer gânditor la sora ei mai mare. Vei scrie cărți, nu?

— Poate că da, în cele din urmă. Entuziasmul pe care Marianne și-l înfrânase toată dimineața o asaltă dintr-odată. Dar nu de la început. Cred că îți ia cam mult timp să scrii o carte, și recunosc că eu sunt cam nerăbdătoare. Sinceră să fiu, nu sunt pe deplin sigură că pot să scriu un roman întreg. Totuși – și Marianne deschise cartea din mâini și scoase scrisoarea pe care o ținuse împăturită între paginile ei –, atunci când am ajuns la Londra, am trimis o întrebare și o selecție din ce am scris eu până acum unui domn care publică un ziar.

— Doamne, Dumnezeuule, ai trimis ceva la Times?

Ochii lui Jocelyn se făcură mari de uimire.

— Nu chiar la Times.

— Atunci la Morning Chronicle? Întrebă Becky. Sau The Observer?

— Nu, nu, nimic atât de tradițional. Marianne respinse sugestiile veselă. Le-am trimis la Cadwallender's Weekly World Messenger.

Becky se holbă la ea.

— Ce e Cadwallender's Weekly World Messenger?

— E un ziar adevărat? Nu sună ca un ziar adevărat, spuse Jocelyn încruntată. Eu, una, sigur n-am auzit de el vreodată.

— Nu că ai fi avut de unde, comentă Becky sec. Totuși, nici eu nu am auzit de el.

— Iar tu ești atât de la curent cu cursul evenimentelor..., ripostă Jocelyn și își dădu ochii peste cap.

— Ba bine că nu...

— E o publicație foarte mică, spuse Marianne repede. Nici pe departe atât de

veche ca Times, cu o filosofie nu chiar atât de...

— Legitimă? sugeră Becky.

— Îngustă. În plus, Messenger nu apare decât duminica, și mă îndoiesc că mulți din afara Londrei au auzit vreodată de ea. Oricum, i-am scris domnului Cadwallender despre intențiile de a scrie despre aventurile mele.

— Care aventuri? întrebă Becky.

— Ei, încă nu am avut cine știe ce, dar nu am de gând ca lucrurile să rămână așa.

— Ce tip de aventuri? întrebă Jocelyn precaută.

— Aventurile – Marianne făcu o pauză dramatică – la Londra ale unei domnișoare de la țară.

Din nou, cele două fete făcură un schimb de priviri. Marianne le ignoră și desfăcu foaia de hârtie cu o fluturare a mâinii.

— Și azi-dimineață am primit răspunsul domnului Cadwallender.

— Și ce spune? întrebă curioasă Jocelyn.

— Spune că îi place cum scriu și că îl încântă ideea aventurilor la oraș ale unei fete de la țară. I-am propus să scriu povestiri ca o serie de scrisori. Cum ai observat și tu, știi să scriu scrisori. Nu putu să-și ascundă un zâmbet triumfător. I-am trimis-o deja pe prima.

Becky se ridică, îi luă scrisoarea din mâini și o citi repede. Mai spune și că cititorii nu sunt interesați de întâmplări normale, de fiecare zi. Se încruntă. Ce i-ai trimis, mai exact?

Euforia lui Marianne dispăru pe dată.

— Asta cam e o problemă. Cred că am scris despre emoția de a vedea Turnul Londrei pentru prima dată. Și despre plăcerea unei plimbări prin Hyde Park. Și de plăcerea de a fi...

Jocelyn oftă.

— Eu, una, știu că sigur aș vrea să citesc așa ceva.

— Tu nu citești nimic altceva decât relatarea unei serate sau descrierile tendințelor în modă, murmură Becky. Studie scrisoarea, apoi se uită la ea. Iartă-mă că sunt din nou de acord cu Jocelyn, dar aventurile tale până acum sunt extrem de normale, iar șansele de a trăi ceva mai palpitant, mai ales cu mătușa Louella care e ca o umbră, sunt destul de slabe.

— Știu. M-am gândit mult la asta. Marianne își scoase ochelarii și îi lovi de palma ei. Domnul Cadwallender crede că intriga mea este interesantă, dar spune că ar vrea să mai vadă și altă aventură înainte să se decidă dacă să-mi publice sau nu scrierile. Bănuiesc că, dacă nu-i place ce-i trimit, va găsi pe altcineva să le scrie. Nu prea știu cum să-mi fac experiențele mai palpitate.

— Poți să nu mai scrii despre obiective turistice, una la mână, spuse Jocelyn ferm.

— Fără îndoială, dar problema rămâne cum anume să atrag interesul domnului Cadwallender.

Becky scutură din cap.

— Fără îndoială că, la câte cărți ai citit, știi mai bine decât oricine ce anume face o poveste interesantă.

— Normal că știu. Numai că... Marianne măsură camera cu pasul și încercă să-și pună gândurile în ordine. Nu vreau să inventez povești. Vreau să scriu despre aventurile mele.

— Tu n-ai avut nici una. Dă-mi și mie să văd ! Jocelyn se ridică, smulse scrisoarea din mâna lui Becky și o citi repede pe diagonală. Nu pomeneste nimic despre faptul că ceea ce scrii trebuie să fie cu totul adevărat.

— N-aș vrea să mint.

— Prostii! Nu vorbim tocmai despre minciună, ci despre... Jocelyn se gândi o clipă. Înfrumusețare. Să faci pur și simplu să pară mai interesante experiențele de care ai parte. E doar un mod de a vedea lucrurile.

Becky încuviință.

— E vorba despre diferența dintre a spune despre o femeie că e grasă și îmbrăcată prost și a afirma că este voluptuoasă, având frumusețea unei zeițe a recoltei.

— Exact. Jocelyn rânji spre sora mai mică. Totul depinde de punctul de vedere. De exemplu, s-o luăm pe domnișoara ta de la țară...

— Sau mai degrabă pe mine, spuse Marianne.

— Da, da. Ea – sau tu – ar fi mult mai interesantă... Jocelyn făcu o pauză, apoi privirea i se luminează. Dacă ar fi singură pe lume. Dacă ar fi orfană.

— Dar eu nu sunt...

— Ba normal că ești, spuse Becky. Toate suntem, prin definiție, orfane. Părinții noștri au murit amândoi.

— Da, dar nu suntem chiar singure pe lume. Avem un frate cu un titlu nobil și cu o avere respectabilă, spuse Marianne confuză. Asta nu prea atrage simpatie.

Jocelyn o ignoră.

— O orfană crescută la țară. Da, asta merge. Inocentă și foarte naivă.

— Dar eu nu sunt...

— Prostii! Jocelyn îi respinse obiecția. Ai fost crescută la țară. Nu e o minciună, doar înfrumusețezi puțin adevărul, ca să scoți o poveste mai bună.

— Presupun că da, dar...

— Și, dacă tot e orfană, are nevoie de un tutore.

Becky râse cu răutate.

— Un tutore care a adus-o la Londra pentru a trăi sub protecția lui. Zâmbetul lui Jocelyn fu egalat de al lui Becky. Cu el în casă.

— E absurd.

Marianne râse, dar mintea ei începu să lucreze frenetic.

Cu toate că nu erau cu totul neadevărate, nici una dintre sugestiile surorilor ei nu erau cu totul minciuni. În cele din urmă, ele erau, în înțelesul strict al cuvântului, orfane. Iar marchizul de Helmsley se purta, pentru moment, ca un fel de tutore. Și locuiau, într-adevăr, în casa lui...

— Tutorele ar trebui să fie chipeș, spuse Becky.

— Și bogat, adăugă Jocelyn. Și cu titlu înalt.

— Și arogant, murmură Marianne.

— Un crai, aș zice, încuviință Jocelyn. În mod sigur trebuie să fie vreun soi de ticălos.

— Și el ar putea s-o dezonoareze! strigă Becky entuziasmată.

Deodată, în încăpere se așternu o liniște șocată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Becky cu ochii mari, plini de inocență. E doar o poveste. Nu e ca și cum tu vei fi chiar dezonorată.

— Desigur că nu.

Deși, dacă nu voia cu adevărat să se căsătorească și chiar își dorea să scrie despre aventurile ei... Doamne, Dumnezeuule, la ce se gândea? Alungă imediat gândul rușinos.

— Cu toate astea, ar fi grozav de scandalos. Sprâncenele lui Jocelyn se apropiară, în semn de concentrare. Și se pare că oamenilor le place să citească despre scandaluri.

— Cu alte cuvinte, domnului Cadwallender îi va plăcea povestea. Marianne fu cuprinsă de entuziasm. O să meargă. Știu c-o să meargă.

— Totuși, zise Jocelyn și o ținui cu o privire fermă, nimeni nu trebuie să știe despre asta. Una e să scrii despre scandal și alta e să fii implicată într-unul.

— Dacă apare numele tău în vreun ziar, orice ziar, consecințele ar fi cumplite, zise Becky și se cutremură. Nimeni nu va crede că ceea ce scrii nu e complet adevărat. Îți va distruge reputația – și pe a noastră la fel. Cât despre mătușa

Louella, ea ar...

— Mătușa Louella și toți ceilalți nu trebuie să afle. M-am gândit să păstrez secretul efortului meu. După cum puteți observa, scrisoarea e adresată unei domnișoare Smythe. Am considerat că e cel mai bine să-mi ascund identitatea de la bun început. Și nu este nevoie să mă întâlnesc cu domnul Cadwallender în mod regulat. Sunt încrezătoare că mare parte din treaba asta poate fi făcută prin scrisori, așa că riscul descoperirii mele ar fi minim.

— Am decis deja că aventurile ar trebui publicate anonim. Va stârni mai mult entuziasm cititorilor faptul că autorul este necunoscut.

— Nimeni nu poate rezista unui secret, comentă Jocelyn râzând. Sau unui scandal. Și, dacă s-ar întâmpla ca eu sau Becky – și o privi pe sora ei mai mică – să avem parte de vreo aventură personală interesantă, ai putea să folosești asta pentru povestirile tale. În plus, nimeni nu va ști că tu ești autorul, și, dacă nu ne folosești numele reale pentru alte personaje...

— Pot să folosesc inițiale, spuse Marianne repede. Să vedem, tutorele ar putea fi Lord...

„H de la Helmsley? E de la Effington? R de la Roxborough? T de la Thomas? Omul acela enervant avea atâtea nume și titluri încât putea să revendice jumătate din alfabet. Lord... care?“ Marianne rânji. Desigur.

— Lord Care. Va fi Lord C. Sună bine.

— C de la Care-o-fi-Numele-Lui, chicoti Becky.

— Sau de la Cu-Totul-Căpătuit, zise Jocelyn amuzat.

— Sau de la Cumplit-de-Corupt. Marianne încuviință satisfăcută. Perfect. Acum tot ce trebuie să fac e să scriu prima mea aventură. Știu dintr-odată care avea să fie aceasta. Se îndreaptă spre ușă. Dacă are cineva nevoie de mine, voi fi în camera mea pentru tot restul dimineții.

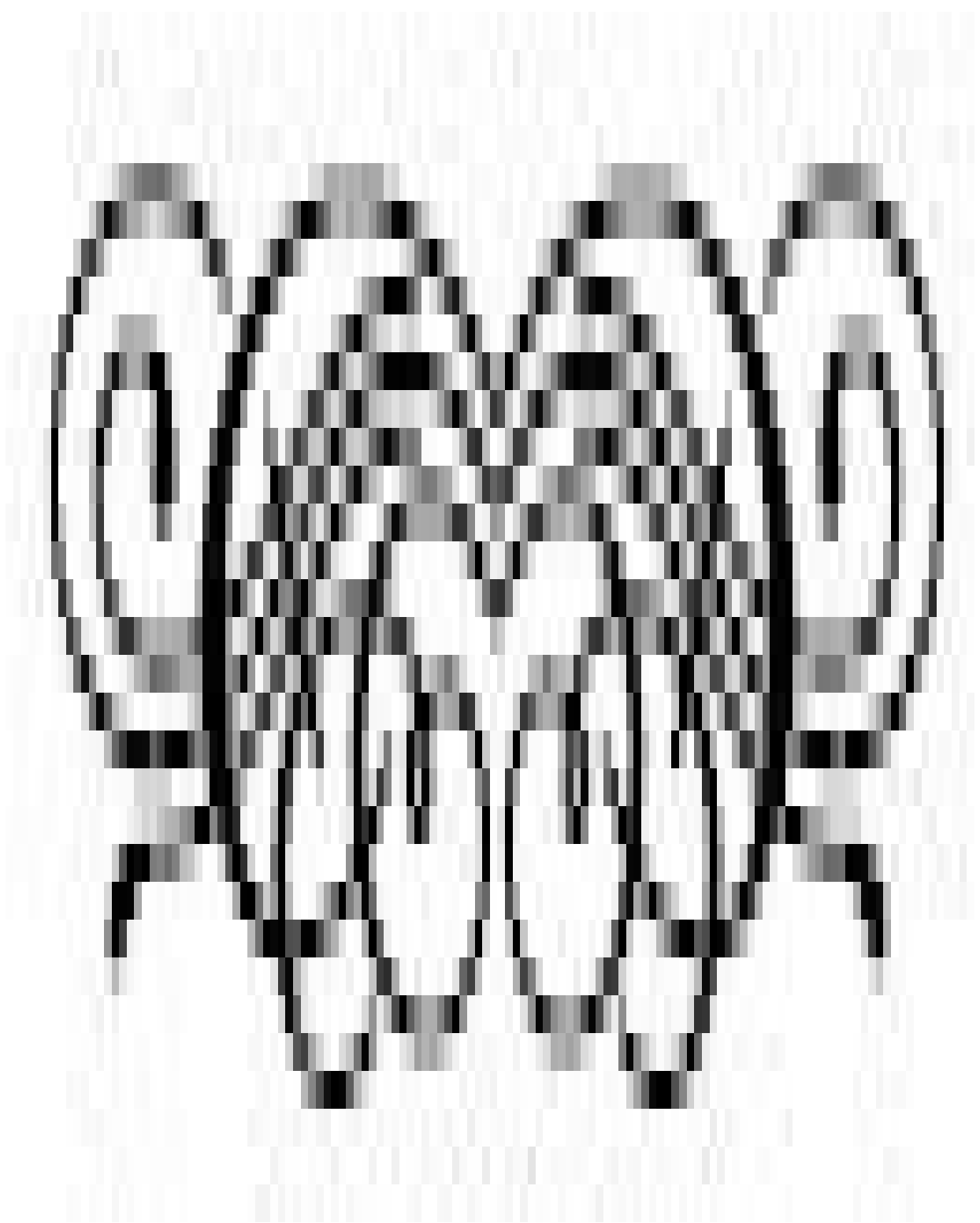
— Nu uita, balul ducesei e în două zile, strigă Jocelyn după ea, și avem o lecție de dans în după-amiaza asta. Dacă nu vii la timp, mătușa Louella va...

Marianne închise ușa în urma ei, întrerupând avertizarea surorii sale. Nu că i-ar

fi dat mare atenție. Acum mintea ei era prea asaltată de toate aventurile posibile ale unei orfane de la țară și ale desfrânatului ei tutore.

Aventuri care încep cu puțin coniac și un sărut interzis în noapte.

Capitolul 3

Draga mea verișoară,

Londra e, într-adevăr, cel mai captivant oraș din lume. Sunt aici de nici două săptămâni, și am primit deja primul sărut!

Evenimentul norocos a avut loc seara târziu, când toți ceilalți din casă dormeau, și m-am găsit singură cu Excelența Sa lordul.

E rușinos să recunosc asta, dar nu mi-a fost deloc teamă, deși, dacă stau să mă gândesc, ar fi trebuit să fiu îngrijorată, căci aveam pe mine numai cămașa de noapte și aroma amețitoare a unui coniac bun...

Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra

Thomas se plimba pe lângă balustrada care dădea în anticameră și supraveghea cu enervare scena de la parter. Valetul lui îl avertizase că în reședința Effington era mare agitație, din cauza pregătirilor pentru bal, care avea să fie peste doar două zile. Cu toate acestea, Thomas nu era cu totul pregătit pentru priveliștea care îl întâmpină.

La parter, servitorii alergau dintr-o parte în alta pe podeaua din marmură în alb și negru, cu model de tablă de șah. Servitoarele înarmate cu cârpe de șters praful lustruiau și dădeau cu ceară. Lacheii cărau scaune și mese. Peste tot pe unde se uita era vreun soi de activitate, într-un balet impresionant de organizare haotică.

Nu că nu mai avusese reședința Effington partea sa de gale în trecut, dar părinții lui – sau mai degrabă mama lui – fuseseră mereu acolo să supravegheze pregătirile. Din fericire, mama lui se implicase cu seriozitate în planificarea evenimentului înainte să decidă să plece din țară. Invitațiile fuseseră trimise, meniurile făcute, florile comandate și o orchestră deja angajată înainte ca părinții lui să-l abandoneze pentru sălbăticiile din America.

Ducesa făcuse tot ce-i stătea în putere ca să se asigure că balul avea să fie un succes. La urma urmei, evenimentul era organizat de ea, chiar dacă nu era prezentă, și trebuia să mențină niște standarde. Îi lăsase maestrului de ceremonii instrucțiuni detaliate. Și schimbase, de asemenea, foarte multe scrisori cu mătușa fetelor, Lady Dragon, care avea probabil un nume real, dar el nu putea nici în ruptul capului să și-l aducă aminte. După câte se pare, ea supraveghea acum haosul de aici, dar le și pregătea pe nepoatele ei pentru debutul în societate.

Cu toate astea – Thomas mormăi o înjurătură pe șoptite –, dat fiind că era singurul Effington din casă, el era, în fond, responsabil de succesul sau eșecul evenimentului, o responsabilitate pe care nici nu o ceruse, nici nu o dorise. Nu avea nici cea mai vagă idee ce anume ar trebui să facă și considera că era probabil mai bine dacă stătea pur și simplu deoparte. Servitorii erau foarte bine pregătiți, iar Thomas era încrezător că puteau să se descurce fără nici un incident. Sau, cel puțin, spera că puteau.

Tot ce-și dorea cu adevărat în acel moment era să evadeze din balamucul acesta în liniștea clubului. În aproximativ patruzeci și opt de ore, viața lui avea să fie ca și terminată.

Odată ce va prezida peste această ofrandă tradițională de tinere inocente aduse zeilor societății, avea să-și ocupe serile lui – și fără îndoială multe din după-amiezile sale – cu datoriile de escortă și protector.

Protector? Râse în sinea lui. Cea mai mare dintre fete avea nevoie de un temnicer și nimic mai puțin. Toate prostiile alea pe care le recitase noaptea trecută despre aventură, și emoție, și dorința de a-și trăi viața... Ei bine, avea să se răzgândească ea destul de rapid când avea să-l cunoască pe bărbatul potrivit. Thomas făcuse deja în mintea lui o listă de variante și găsisese un număr considerabil de perechi satisfăcătoare. Nu era singurul burlac bun de înșurătoare din Anglia care era presat să se căsătorească.

Nu ar trebui să fie atât de greu să-i găsească un partener pe cinste lui Marianne, atâta timp cât își ținea gura. Era chiar atrăgătoare, cu aureola ei de bucle blonde care dansau rebel în jurul capului. Nu își putu reține zâmbetul. Nu-i de mirare că în lumina difuză din bibliotecă o confundase cu o nălucă. Și când se sărutaseră...

Zâmbetul îi pieri. A naibii femeie. De ce insistase să o sărute? Desigur, dacă nu ar fi făcut-o, nu se îndoia că și-ar fi dus până la capăt amenințarea de a găsi pe

cineva care ar fi sărutat-o. Cel mai bun lucru pentru ea, pentru ei amândoi, era să o mărite cât mai repede posibil.

Se îndreptă de spate și se duse la scara dublă și largă care se cobora cu o curbă grațioasă până jos la parter. Thomas se feri de un servitor care avea un braț plin de rufării și de un altul care căra o tavă de argint și se întrebă dacă avea să reușească să iasă întreg din casă.

— Lord Helmsley.

Clipi la auzul vocii ascuțite și se întoarse încet, forțându-se să zâmbească politicos.

— Bună ziua, Lady Dra.. aaa, doamnă.

Femeia în vârstă stătea în ușa deschisă a sălii de bal, o siluetă miniaturală cu aerul unui general aflat la comandă, care nu permitea nici o abatere.

— Se pare că pregătirile pentru petrecere sunt sub control.

— Da, într-adevăr. Ea pufăi ca și cum numai ideea că lucrurile nu ar fi sub control era de neconceput. Nu am nici o grijă în privința balului ducesei, cu toate că mi-aș dori ca mama dumneavoastră să fi fost aici. Totuși, am încercat să îi îndeplinesc instrucțiunile și dorințele cât de bine am putut.

— Și într-un mod admirabil, sunt sigur. Nu am nici o îndoială că va fi una dintre atracțiile principale ale sezonului. Acum, dacă nu mai este nimic altceva, vă urez o zi bună.

O salută cu o mișcare a capului și se îndreptă spre scări.

— A, dar mai este ceva, domnule.

Inima i se strânse. Știuse din momentul în care o văzuse că o preocupa ceva în afara unui simplu schimb de amabilități. Licărul hotărât din privire o dăduse de gol. Inspiră adânc și se întoarse spre ea.

— Cum vă pot ajuta?

— Sunteți atât de amabil, vă rog, să vă alăturați nouă în sala de bal?

Se dădu la o parte și îi făcu semn să intre în încăpere.

Se strădui să-și păstreze zâmbetul pe buze, spunând tăcut adio oricărei speranțe de evadare, și trecu pe lângă ea în sala mare de bal. Cele trei surori Shelton stăteau la capătul îndepărtat al încăperii, lângă pian, însoțite de un domn pe care nu-l recunoscuseră și de câinele blănos al fetelor, care ședea sub instrument.

Lady Dragon se îndreptă spre fete, iar lui nu-i rămase decât să o însoțească.

— Suntem pe punctul de a termina o lecție de dans și ne-ar fi de folos dacă am mai avea un partener disponibil.

— Sunt foarte încântat să vă fiu de ajutor, spuse el cu glas scăzut, adăugând în mintea lui și această participare ca partener de dans la lista de plângeri pe care plănuia să i-o înșire mamei lui la întoarcere.

Nu era cu totul sigur ce satisfacție avea să-i ofere o astfel de înșiruire – dacă avea să-i ofere vreuna; cu toate acestea iritarea i se mai domolea când vedea că era pregătit.

Lady Dragon îi aruncă o privire aprigă.

— Sunt sigură că înțelegi că nu se cade să se clatine pe picioare la bal ca niște marinari beți.

— Desigur că nu, murmură el, îndepărtând imaginea neașteptată, dar enervant de încântătoare a lui Marianne amețită de băutură.

Se apropiară de grupul din fundul încăperii, și observă pentru prima dată cât de mult semănau surorile între ele.

Toate trei erau cam de aceeași înălțime, mai înalte decât prefera el personal, dar nu exagerat. Marianne era cea mai blondă, părul ei contrastând frumos cu ochii de care aflase între timp că erau căprui.

Fata din spatele ei avea părul puțin mai închis, mai degrabă auriu decât blond, și se uita puțin chiorâș la el când înaintă. Se întrebă dacă și ea purta ochelari.

Iar ultima, și evident cea mai mică dintre ele, dacă sinceritatea din privirea ei era vreun semn, avea un păr roșcat aparte. Își dorea să fi fost mai atent când i se

prezentaseră, dar fusese prea ocupat să le evite, să își alunge din gând prezența lor, prea ocupat să acorde atenție oricui altcuiva numai misiunii de-a o mărita pe fiecare în parte cât mai eficient și mai repede posibil nu.

Lady Dragon își țuguie buzele.

— Lord Helmsley, probabil îți amintești de nepoatele mele, cu toate că trebuie să recunosc că abia de v-am zărit de când am ajuns. Sunt convinsă că acest lucru nu a fost decât o neglijență din partea dumitale.

— Într-adevăr, așa e. Zâmbi cât putu de fermecător. O neglijență pe care mă voi strădui să o remediez.

Trioul îl studie cu o expresie comună de amuzament amestecată cu provocare. Era ceva vag familiar în privirea aceea, dar nu putea să-și dea exact seama ce anume. Ignoră un vag sentiment de neliniște. Le spusese Marianne de planurile lui? Conta prea puțin, presupuse el. În cele din urmă, nu era scopul tuturor domnișoarelor să se mărite? Marianne era excepția – și nu prea credea în protestele ei.

Era, evident, în interesul lui să afle cât mai multe lucruri posibil despre aceste domnișoare. Dacă tot trebuia să le găsească soți, avea să-l ajute să știe ce tip de bărbați li s-ar potrivi. El nu avusese desigur niciodată vreo problemă în a vorbi cu femei atrăgătoare și ele nu ezitaseră niciodată să vorbească cu el.

Se îndreptă spre roșcată și îi sărută mâna.

— Draga mea domnișoară... domnișoară...

Ezită, apoi oftă.

— Rebecca, spuse fata hotărâtă.

— Becky, zise roșcata, la fel de hotărâtă. Se holbă la el de parcă ar fi fost o insectă interesantă. Toată lumea îmi spune Becky.

— Încearcă să nu-l zăpăcești, vorbi Marianne pe un ton degajat. Lord Helmsley are ceva probleme cu reținerea numelor.

— De unde știi tu asta? întrebă Becky.

Ea ridică din umeri.

— Cred că am auzit pe undeva.

— Totuși, spuse el repede, acum nu voi mai avea nici o problemă să-mi amintesc numele minunatelor mele musafire. Se întoarse spre cealaltă soră și îi luă mâna. Și dumneata?

— Jocelyn.

Și ea îl analiză cu mare băgare de seamă. Avea impresia că îi evalua meritele și potențialul și se întreba dacă el se ridica la nivelul așteptărilor ei.

— Sunt încântată să vă întâlnesc din nou, domnul meu.

— Da, trebuie să recunosc că am fost neglijent în datoriile mele, dar voi face tot ce-mi stă în putință pentru a îndrepta această greșeală. Îi sărută mâna. Vă asigur că voi face tot posibilul ca să mă revanșez față de voi toate fiind cât mai atent posibil de acum încolo.

Ea își dădu capul pe spate și îi oferă un zâmbet luminos. În clipa când el îi răspundea la zâmbet, își dădu seama că nici ea, nici Becky nu ar face nimic din ce nu-și doresc. Și aici intra și căsătoria.

Înțelese brusc de ce schimbul de priviri dintre surori i se păruse atât de familiar. Mai văzuse acea privire la fiecare dintre femeile încăpățânate din familia Effington. Foarte bine. El era un bărbat din familia Effington extrem de obișnuit să aibă de-a face cu femeii exact ca acestea trei. S-ar putea să-i fie mai greu să le căsătorească decât se gândise la început, dar viața n-ar mai fi distractivă dacă nu ai avea parte de provocări ocazionale. Era în stare să facă față. Și în această clipă se bucura chiar la gândul că avea să fie nevoit să își măsoare determinarea cu aceste surori încăpățânate. Îndeosebi cu una dintre ele.

Făcu un pas spre Marianne și afișă cel mai devastator zâmbet posibil. Exact acela care îi servise atât de bine în trecut. Zâmbetul îi garanta, de fapt, că avea să înfrângă rezistența și celei mai puternice femei. O luă de mână și i-o ridică la buze. Zâmbetul lui nu ezita niciodată. Privirea lui o întâlnește pe a ei.

— Draga mea Lady Marianne. Sper că vă simțiți bine în această dimineață.

— Ce ciudat că numele ei și-l amintește, îi spuse Jocelyn în șoaptă lui Becky, suficient de tare ca el s-o audă.

O ignoră, privirea lui zăbovind pe chipul lui Marianne.

— Da, destul de ciudat. Se uită și ea la el, cu ochii sclipind de amuzament. Dar dumneata, domnul meu? Ai dormit bine? Fără vreun vis ciudat sau închipuiri îngrijorătoare noaptea târziu?

— Ciudate poate, dar deloc îngrijorătoare. Nu îmi putu ascunde amuzamentul. Deși cred că nu voi mai fi deranjat pe viitor.

— A, da? Ea ridică sceptic din sprâncene. Atunci ai de gând să renunți la serile de desfrâu cu băutură?

— Deloc. Se apropie de ea și își coborî vocea, vrând ca numai ea să audă ce avea de spus: Nu eram beat, și intenționez să-ți găsesc un soț cât mai repede posibil, ca să se ocupe de tine și să-ți interzică să mai acostezi necunoscuți în biblioteci, noaptea târziu.

— Vom vedea, domnul meu, spuse ea încet, colțurile gurii ridicându-i-se într-un mod evident superior. Vom vedea.

El luase comentariul ei de noaptea trecută drept efectul coniacului asupra ei, dar astăzi aceleași cuvinte erau încărcate de o provocare diferită. O provocare căreia era mai mult decât dispus să îi facă față. Și să se bucure de ea. Din care să ia tot ce era mai bun. Își retrase mâna, dar privirea ei zăbovi pe a lui.

— Acesta este instructorul de dans, domnul Sabatier.

Lady Dragon făcu un semn spre bărbatul îmbrăcat elegant care îl analiza cu o expresie de superioritate arogantă.

— Bună ziua, domnule, spuse francezul cu un accent pronunțat și făcu o plecăciune într-un mod prea afectat. Vă suntem recunoscători că vreți să ne ajutați. Ne faceți o mare onoare.

Un zâmbet politicos stăruia pe buzele lui, dar un licăr plin de curiozitate îi lumină privirea.

— Domnul Sabatier ne-a ajutat foarte mult.

Lady Dragon încuviință din cap.

— Sunteți prea amabilă, doamnă.

— Sunt convins că așa e, murmură Thomas și îl observă discret pe celălalt bărbat.

Cu toate că hainele domnului Sabatier erau după ultima modă, la o analiză mai atentă, se vedea că erau uzate, nimic neobișnuit dacă stai să te gândești la modul în care își câștiga existența. Francezul era mai interesant de analizat decât îmbrăcămintea lui. Era evident că umerii lui lați și modul în care i se așeza haina nu erau numai meritul unui croitor bun. Avea un chip atât de surprinzător de frumos – prea frumos, considera Thomas, pentru cineva încredințat cu sarcina de a le învăța pe tinerele domnișoare să danseze. Sabatier nu semăna cu instructorii de dans pe care Thomas îi cunoscuse până atunci.

— Aceasta este ultima lecție, dar tot cred că mai au nevoie de încă puțin exercițiu, spuse Lady Dragon. Din nefericire, celelalte obligații ale domnului Sabatier îl opresc să stea astăzi peste programul stabilit.

— Îmi cer scuze de o mie de ori, doamnă. Regret orice problemă cauzată, dar am o întâlnire destul de importantă.

Domnul Sabatier zâmbi în semn de scuză, iar Thomas putea să jure că le auzise pe cele trei fete oftând la unison. Nu fu pe deplin convins că nu oftă și Lady Dragon.

— Ne-ați depășit mult așteptările, domnule. Lady Dragon îi răspunse și ea cu un zâmbet. Vă suntem îndatorate.

— Este datoria mea, doamnă, domnișoarelor. Domnul Sabatier făcu o mică plecăciune. Și plăcerea mea.

Îl salută pe Thomas, apoi se întoarce și se îndreaptă spre ușa sălii de bal. Toate cele patru femei îl urmăriră cu privirea. Thomas își dresă glasul.

— Doamnelor? Trei sau poate patru expresii visătoare se întoarseră spre el. Dansăm?

— A, da. Lady Dragon era din nou o prezență dominantă, dar, preț de o clipă, Thomas se întrebă dacă nu cumva văzuse o străfulgerare din ceea ce e posibil să fi fost ea în tinerețe. Sunt îngrijorată în privința valsului. Nu sunt nici eu prea pricepută în această privință. Dacă le întrebi pe nepoatele mele, îți vor spune că sunt mai bătrână decât pământul de sub picioare și îți vor jura că vremea tinereții mele la Londra a fost în timpul domniei reginei Elisabeta. Pe atunci nu existau valsuri. Îți vor spune și că pământul se va cutremura numai dacă îndrăznesc să zâmbesc.

— Și așa e? întrebă Thomas amuzat.

— Da. Lady Dragon se îndepărtă și se așeză la pian. Eu voi cânta, și dumneata poți să începi să dansezi cu domnișoara Rebecca.

— Becky, mormăi cea mai mică dintre fete.

— Domnișoara – și Thomas își înăbuși un zâmbet – Becky. Făcu o plecăciune elegantă, conștient și mulțumit că era cel puțin la fel de expertă ca a lui Sabatier. Poate chiar mai bună. Îmi acordați onoarea acestui dans?

— Desigur, domnul meu.

Becky făcu o reverență, zâmbi și își puse mâna pe brațul lui. El o conduse pe ringul de dans și o cuprinse cu brațele. Pentru câteva clipe, se învârtiră prin încăpere în tăcere.

El o privi pe Becky și zâmbi.

— Cred că mătușa ta te-a subestimat.

— Așa crezi? Întrebă ea, privindu-l la rându-i.

— Domnul Sabatier v-a învățat bine.

Fără prea mare tragere de inimă, se simți totuși oarecum recunoscător pentru priceperea francezului. Dacă Thomas nu trebuia să se concentreze în fiecare clipă să o conducă, putea să își îndrepte atenția spre lucruri mult mai importante.

— Spune-mi, draga mea, aștepți cu nerăbdare să înceapă sezonul?

— Chiar e un bărbat bine, zise Jocelyn, uitându-se chiorâș la dansatori. Nu putea să vadă bine la distanță, dar refuza vehement chiar și să se gândească să poarte ochelari.

— Așa e, încuviință Marianne. Cu toate astea, trebuie să mai luăm în considerație și problema caracterului lui. E arogant și destul de enervant.

Jocelyn îi aruncă o privire suspicioasă.

— E a doua oară pe ziua de azi când faci un asemenea comentariu. Mi se pare greu de crezut că faci presupuneri bazate pe nimic altceva decât lipsa lui de atenție față de noi. Nu te-ai grăbit niciodată să tragi concluzii nechibzuite. Hai, Marianne, spune ce știi despre bărbatul acesta și noi nu știm!

Marianne oftă.

— Am avut pur și simplu ocazia să vorbesc cu el câteva minute azi-noapte, în bibliotecă.

— Da? Jocelyn se încruntă. Ce interesant! Aproape la fel de interesant ca faptul că ai păstrat secretul despre o astfel de întâlnire.

— Nu era chiar un secret. Și în mod sigur nu a fost o întâlnire. Marianne ridică din umeri ca și cum întâlnirea lor întâmplătoare nu însemna absolut nimic. Pur și simplu nu am crezut că merită menționată.

Jocelyn râse zgomotos, neîncrezătoare în cuvintele surorii ei.

— Nu ai crezut că o întâlnire noaptea târziu...

— O întâlnire întâmplătoare.

— Cu moștenitorul unui ducat, nu cu oricine... Merita menționată? Jocelyn clătină din cap. Nu te cred deloc.

— Cu toate astea, e adevărat.

— Hmm. Jocelyn o studie curioasă. Deci ce a făcut de te-a enervat atât de mult?

„A refuzat să mă sărute din nou.“ Marianne își ignoră gândurile, la fel de enervante ca bărbatul însuși. Și ignoră și cât de mult îi plăcuse sărutul acela.

— În primul rând, se pare că își ia prea în serios responsabilitățile față de noi ca tutore, sau protector, sau orice s-o crede el. Se prea poate ca, prinse fiind între el și mătușa Louella, nici una dintre noi să nu poată nici măcar să respire fără să ceară permisiunea. În al doilea rând, nu este deloc fericit de venirea noastră aici...

Jocelyn râse.

— Nu e deloc surprinzător.

— Și plănuiește să scape de noi.

— Poftim? Jocelyn râse disprețuitor. Plănuiește să ne dea una în cap și să ne îngroape pe toate în grădină?

— Mai rău, spuse Marianne cu îndârjire. Plănuiește să ne găsească soț la fiecare în parte.

— Bestia! Jocelyn făcu o pauză și se încruntă. Poate că nu am înțeles eu ideea, dar ce e așa îngrozitor în asta? Date fiind averea, poziția și familia lui, omul îi cunoaște pe toți cei care contează. Zău, cu ajutorul lui am putea să ne căsătorim toate extrem de bine.

— Așa e. Totuși, el își dorește să ne mărite cât mai repede posibil. Măine nu ar fi prea repede pentru el. Marianne se apropie și mai mult de sora ei, pentru a-i face o confidență. Se pare că îi ocupăm prea mult din timp și-l împiedicăm în eforturile lui de a-și găsi mireasă.

— Înțeleg, spuse Jocelyn gânditoare.

Marianne își miji ochii.

— Ce înțelegi mai exact?

— Ei bine, iar Jocelyn își măsură cuvintele, dacă într-adevăr își caută mireasă, are trei potențiale soții chiar sub acoperișul lui.

— Da? Presupun că ești dispusă să te oferi să te sacrifici pe altarul căsătoriei? La urma urmei, Helmsley va fi duce de Roxborough într-o zi. Exact perechea potrivită pe care ți-ai dorit-o mereu.

Cuvintele îi ieșiră pe gură mult mai tăioase decât își propusese, și Marianne se făcu mică în clipa când conștientiză că zisese asta cu voce tare. De ce Dumnezeu o neliniștea în așa măsură gândul că Jocelyn și-ar pune în minte să-l cucerească pe Thomas?

Jocelyn nu băgă în seamă tonul surorii ei și analizează dansatorii cu ochii mijiți, de parcă astfel îi putea vedea mai bine.

— Nu fi ridicolă! Duce sau nu, am vorbit serios când am zis că nu am nici o intenție să mă mărit din primul sezon. Să pun ochii pe Helmsley în acest moment ar fi ca și cum m-aș grăbi să fac o alegere pripită fără să mă gândesc ce alte posibilități mai bune mă așteaptă.

— Totuși, acea alegere pripită ar putea fi destul de bună, spuse Marianne șoptit, amintindu-și de gustul uimitor de coniac de pe buzele lui calde.

— Nu mă gândeam la Helmsley pentru mine. Jocelyn îi aruncă un zâmbet șiret. Mă gândeam la el pentru tine.

— Pentru mine? Marianne tresări. Nu am nici cea mai vagă dorință să mă mărit în sezonul acesta – și nici în altul. Și fără îndoială nu îmi doresc să mă mărit cu Helmsley.

— O, nu trebuie să te măriți într-adevăr cu el, spuse Jocelyn veselă. Dar, dacă îl ții ocupat, nu ne va mai băga prea mult în seamă pe mine și pe Becky.

— Îmi pare rău că-ți spulber ceea ce pare un plan impresionant și evident bine pus la punct, dar nu va funcționa. Nu sunt deloc tipul de femeie pe care îl cauți.

— Ești sigură?

„Vreau o femeie ascultătoare și dulce la vorbă.“

Marianne încuviință și ignoră senzația care o cuprinse și care se putea să fie regret.

— Foarte sigură.

— Ce păcat! Jocelyn se gândi un moment, apoi se luminează la față. Foarte bine atunci. Poți să-l ții ocupat și punându-l să-ți găsească o pereche numai și numai pentru tine.

— Și de ce ar face el asta?

— Ei bine, îi vom da de înțeles că noi nu ne-am putea căsători înaintea ta, de vreme ce tu ești cea mai mare. Jocelyn zâmbi răutăcioasă. Îi vom spune că e o tradiție de familie. Pur și simplu nu ar fi de bun augur să ne căsătorim înaintea ta. Ar fi... nepoliticos.

— O, și nu putem permite așa ceva, spuse Marianne sec.

— Îl vom face să creadă că, dacă te poate mărita pe tine, pe mine și pe Becky ne va aranja rapid, și va scăpa astfel de noi toate.

— Ca niște miei sacrificați pe altarul căsătoriei?

— Exact, zise Jocelyn și încuviință satisfăcută.

— Înțeleg. Totuși, am și eu o întrebare. Înțeleg beneficiile propunerii tale pentru tine și Becky, dar care sunt, draga mea soră, beneficiile pentru mine? Întrebă Marianne și își încrucișă brațele.

— Credeam că e evident, răspunse Jocelyn cu infatuare.

— Evident? Nu-mi pot imagina ce e... Se holbă la Thomas, la silueta lui înaltă, la umerii lați, încrezător în pașii pe care-i stăpânea perfect.

— Gândește-te puțin, Marianne. Indiferent dacă flirtezi cu Helmsley sau cu zecile de pețitori, te vei bucura, fără îndoială, de...

— Mă voi bucura de experiențe amuzante din care pot să mă inspir pentru povestirile mele. Voi avea parte de o grămadă de... aventuri, murmură Marianne.

„De un bărbat stăpân pe el.“

— Într-adevăr. Și trebuie să recunoști că Helmsley nu e chiar...

— Tipul de bărbat despre care aş putea scrie, spuse mai mult pentru ea decât pentru sora ei.

„Un bărbat stăpân pe lumea lui. Genul de bărbat de care...”

— Şi noi vom fi libere să ne bucurăm de acest sezon fără să mai intervină şi altcineva în afară de mătuşa Louella. Tonul lui Jocelyn o smulse pe Marianne din visare, nelăsând-o să-şi termine gândul. Vocea surorii ei mai mici avea o nuanţă de neastâmpăr. Şi ştim că ea nu poate să ne supravegheze pe amândouă deodată.

Muzica se opri, iar Thomas şi Becky se îndreptară spre el de-a lungul sălii mari de bal.

Jocelyn se apropie mai mult de Marianne şi îi spuse încet, dar insistent:

— Ne-am înţeles?

Becky era uşor îmbujorată, de la efortul dansului pesemne – sau poate datorită farmecului lui Thomas. El era cel care îi capta toată atenţia lui Marianne. Mişcările lui aveau o graţie fluidă, masculină, şi ea simţi o senzaţie foarte stranie în stomac.

— Gândeşte-te la toate aventurile posibile.

Vocea lui Jocelyn suna tentant. Becky îi spuse ceva, şi el râse, un sunet fascinant, masculin care i se infiltra lui Marianne în sânge.

— Şi ai nevoie de aventuri despre care să scrii, adăugă Jocelyn.

Thomas şi Becky se apropiară.

— Şi chiar vreau ca acestea să fie aventurile mele, spuse Marianne încet.

„Aventuri cu Thomas?” O emoţie puternică o traversă la acest simplu gând.

Thomas surprinse privirea lui Marianne şi îi zâmbi larg, iar ea observă din nou că avea un zâmbet foarte plăcut. Tipul de zâmbet care ar putea face o femeie să-şi piardă minţile.

— Excelent, Becky. Vocea mătuşii Louella răsună în spatele lor.

— Trebuie să spun, Lady Louella, că și-a învățat lecțiile foarte bine, chicoti Thomas. De-abia dacă ne-am călcat pe picioare.

Becky râse și făcu o plecăciune. Vă mulțumesc, domnul meu. Am avut un partener excelent.

— Dar și un instructor excelent, spuse mătușa Louella. Acum, Marianne...

— Cred că e rândul meu. Jocelyn făcu un pas spre Thomas și îi aruncă un zâmbet uluitor. Domnul meu?

— E plăcerea mea.

Thomas încuviință și îi întinse brațul. Jocelyn îi dădu mâna și el o escortă pe ringul de dans.

Marianne se uită lung după ei. Cât de rău ar fi dacă ar face asta? Nu avea nici o intenție să se mărite cu nimeni, și ea nu reprezenta, desigur, ceea ce voia Thomas de la o soție. Eforturile lui Thomas de a-i găsi pereche ar fi, cu siguranță, distractive și i-ar oferi nenumărate posibilități pentru povestirile ei. Nu o ajutase deja, fără ca măcar să știe, să-și scrie prima povestire? Una care, credea ea, avea să apară curând în paginile ziarului Cadwallender's Weekly World Messenger.

În afară de asta, nu îi displăcea total compania lui, chiar dacă era mai mult decât arogant. Cu toate astea, era, desigur, destul de fermecător astăzi. Și mai exista și posibilitatea unui alt sărut. Sau două. Sau mai multe.

Ar fi trebuit să se gândească și singură la asta. La urma urmei, nu era Thomas Lord W pentru domnișoara ei de la țară?

Jocelyn se uită peste umăr la Marianne, cu o expresie întrebătoare pe chip.

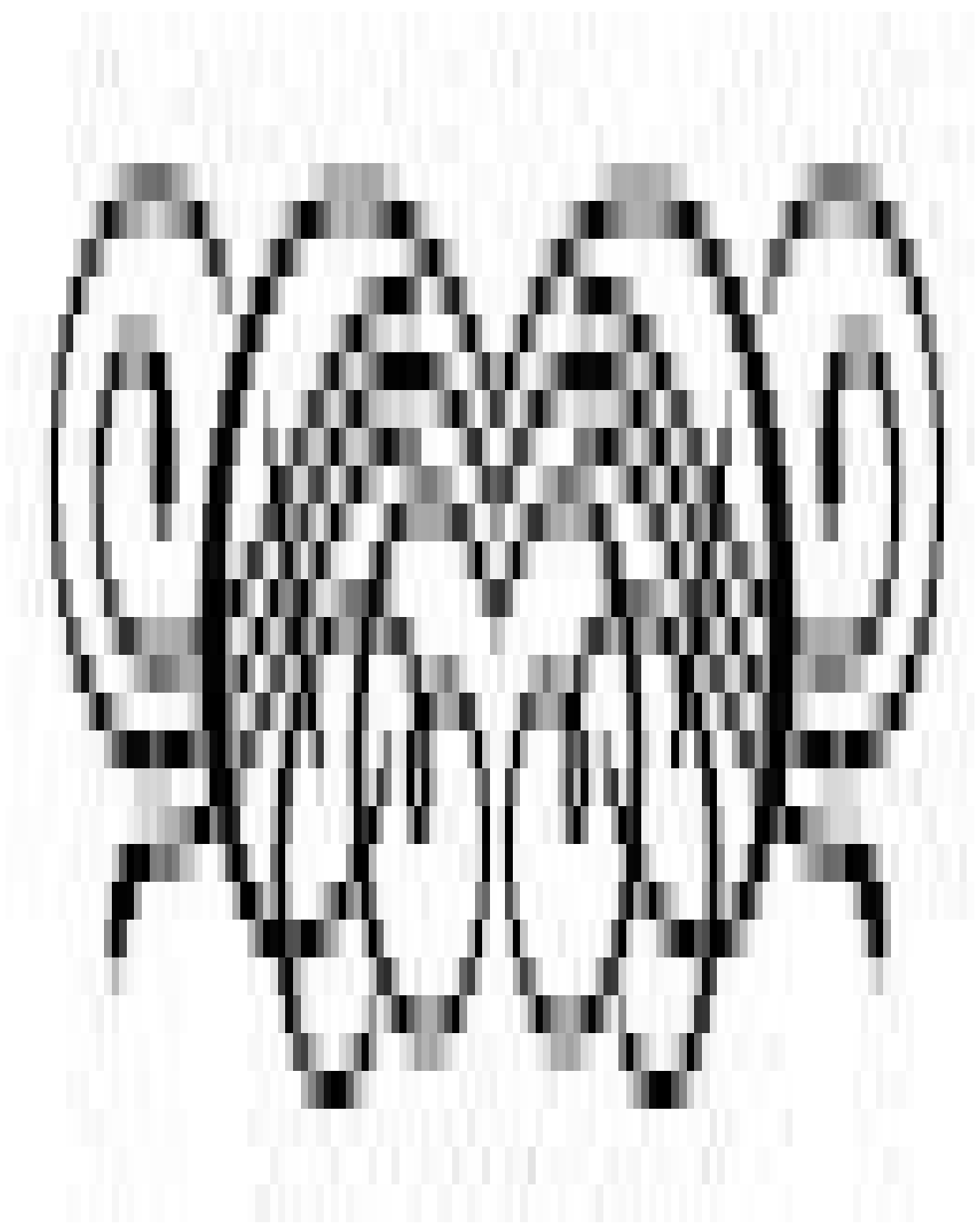
Marianne ridică din umeri, prefăcându-se resemnată și încuviință din cap. Jocelyn îi făcu cu ochiul, apoi își îndreptă întreaga atenție spre Thomas.

Dacă nu i-ar fi clocotit nerăbdarea în vene, lui Marianne aproape că i-ar fi părut rău de el. Planul lui de a le căsători repede era sortit eșecului înainte de a începe să fie pus în aplicare. Eforturile lui aveau să-i ofere, cu siguranță, tot soiul de experiențe interesante de depănat în Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra. În plus, săracului om nu avea să-i rămână nici un minut liber ca să-și

caute o mireasă pe gustul lui.

Era ciudat totuși. În acel moment, Marianne nu era sigură ce anume o bucura mai mult din planul lui Jocelyn.

Capitolul 4

... Și în fiecare după-amiază acei membri ai societății care vor să se lase în voia bârfelor și a flirturilor se duc în Hyde Park, unde se plimbă cu trăsurile, sau călare, sau pe jos, afișând într-un mod unanim maniere și gusturi alese. E o paradă de-a dreptul impresionantă.

Lord W. m-a dus și pe mine o dată și sper că mă va duce din nou, căci m-am distrat destul de mult, deși nu s-a arătat dornic să mă prezinte cuiva. Pentru o clipă, m-am temut că îi era rușine de manierele mele de la țară. Apoi am observat strălucirea ciudată din privirea lui, care a dispărut la fel de repede cum a apărut.

Dragă verișoară, avea o privire posesivă cum n-am mai văzut vreodată la vreun om – sau chiar la vreun animal. M-a cuprins groaza când am observat-o; cu toate acestea, trebuie să admit, chiar așa îngrozită, am fost mai mult decât încântată...

Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra

— Este foarte amabil din partea dumitale că ne-ai adus în parc în după-amiaza aceasta.

Marianne se plimba la brațul lui Thomas și îi aruncă o privire pe sub genele ei dese. Surorile mai mici mergeau la câțiva pași în fața lor.

— Mai ales că și ieri ai reușit să ne faci loc în programul tău aglomerat.

— Da, ei bine, pot să fiu foarte amabil când este nevoie, spuse Thomas cu un zâmbet larg. Cu toate că nu prea se poate spune că m-am sacrificat când am valsat câteva minute cu niște domnișoare frumoase. Îndrăznesc să cred că voi fi invidiat de fiecare bărbat din parc, acum, că vă am pe toate trei în preajmă.

— Să înțeleg că ne-ai scos la paradă? Marianne își dădu capul pe spate. Marfă expusă pentru posibیلی cumpărători?

— Deloc, răspunse el cu o indignare autentică în voce. Intenția mea de a vă însoți aici nu are nimic de-a face cu asta.

— Numai pentru că nu ți-a venit în minte, spuse ea cu afectare.

— Draga mea domnișoară, eu...

Dar se împotmoli în negarea lui. Afișarea lor în văzul lumii era o idee excelentă, și ar fi trebuit să se fi gândit la asta. Ignoră acest fapt și adoptă cea mai sinceră atitudine.

— Pur și simplu cred că e cel mai mărunț lucru pe care îl pot face ca să mă revanșez pentru lipsa rușinoasă de atenție la adresa ta și-a surorilor tale de când ați ajuns la Londra.

Chiar și lui îi sunau fals propriile cuvinte.

— Da, așa este. Totuși, sper că nu te-am deranjat, smulgându-te din confortul căminului ca să înfrunți mulțimea din Hyde Park.

Colțurile gurii i se ridicară ușor, ca și cum își reținea un zâmbet. El înțelese deodată că, în ciuda celorlalte acuzații ale ei, ea știa exact de ce îi propusese să se alăture paradei celor care vor să vadă și să fie văzuți, a celor care frecventau parcul în fiecare după-amiază. Și nu avea nimic de-a face cu efortul lui de a fi o gazdă bună.

— Nu prea e o diferență între mulțimea de aici și cea de acasă, spuse el sec.

Balul ducesei urma să fie în ziua următoare și vânzoleala febrilă din casă părea chiar mai mare, dacă așa ceva era posibil, ca urmare a pregătirilor pentru marele eveniment. Lordul știa că ducele și ducesa de Roxborough mai organizaseră și alte evenimente în trecut, dar nu-și putea aduce aminte să fi văzut vreodată casa într-o asemenea frenezie. Poate era din cauza lipsei supravegherii personale a mamei lui. Sau poate pur și simplu el nu acordase până acum prea multă atenție unor asemenea activități.

Acum însă, el era gazda oficială, și se simțea responsabil de succesul sau eșecul balului și de prezentarea domnișoarelor Shelton în înalta societate.

— Trebuie să recunosc că nu mai puteam îndura prea mult.

În afară de asta, dacă voia să le mărite pe fete repede și decent, aceasta era ocazia perfectă să ajungă să le cunoască mai bine, fără privirea insistentă și protectoare a lui Lady Dragon. De-abia dacă reușise să afle vreo informație utilă ieri, cu toate că Jocelyn lăsase să-i scape refuzul de a se căsători ale fetelor mai mici înainte de sora lor mai mare. Marianne părea să fie cheia succesului său. Ea fusese neobișnuit de tăcută în timpul dansului lor. Ca și cum întorcea pe toate părțile o chestiune foarte importantă ce nu avea nimic de-a face cu partenerul ei în acel moment.

Ideea că o domnișoară pe care o ținea atât de aproape de el putea să fie nepăsătoare la farmecele sale era cel puțin enervantă. Domnișoara aceasta era în mod special enervantă, constata el pe măsură ce o observa din ce în ce mai mult. Mirosul părului ei, și căldura mâinii ei în a lui, și senzația plăcută de a o avea în brațe...

Astăzi părea mult mai vorbărească, la fel ca atunci când apăruse deodată în bibliotecă, așa că el îi sugerase să coboare din trăsură ca să se plimbe pe jos, în speranța că vor putea purta o discuție relativ mai intimă. Și, drept vorbind, îi cam plăcea că nu trebuia să o împartă cu altcineva.

Marianne salută o frumusețe brunetă și scorțoasă care se plimba cu o trăsură neacoperită.

— Cred că ar putea fi o variantă.

— O variantă pentru ce?

— Pentru tipul de mireasă pe care ți-l dorești, desigur.

— Cum poți să... Apoi făcu o grimasă. Ai de gând să mai folosești împotriva mea și altceva din ce am spus când credeam că port o conversație privată?

Îi aruncă un zâmbet, și ochii îi străluciră în spatele ochelarilor.

— Poți să fii sigur de asta, domnul meu.

El oftă într-un mod exagerat.

— Foarte bine, cedez. Spune-mi de ce crezi că acea domnișoară, fiica unui marchiz cred, ar fi o soție potrivită.

Marianne o studie atent pe femeia respectivă.

— E gătită după ultima modă, așa că are, evident, o zestre respectabilă. Și nu este deloc ciufulită. Acest simplu fapt spune multe despre caracterul ei.

— Prostii! Cunosc foarte multe femei care ies în lume aranjate fără cusur, dar nu sunt deloc supuse.

— Tot ce se poate... Deși respectarea strictă a normelor modei indică, desigur, bunăvoința de a tolera și alte restricții. Dacă adăugăm și comportamentul ei, care pare oarecum rezervat, adică modul în care zâmbește și remarcă salutările. Cred că ar fi destul de supusă și mai mult decât dispusă să îți aprobe dorințele și deciziile.

— Chiar crezi asta?

El era amuzat, în ciuda faptului că își auzea propriile cuvinte folosite împotriva lui.

— Da, chiar cred. Cred că e exact genul de femeie care te-ar face... Cum ai zis tu exact?

— Nu-mi aduc aminte, replică el scurt.

— Hai, cum e posibil să fi uitat? Știu că mie mi-e imposibil. Ai spus că vrei o femeie pentru care tu ai fi soarele și luna de pe cer. Încuviință din cap. Da, chiar cred că ar trebui să încerci să te prezinți.

— Poate că o voi face.

— Voi fi fericită să îți atrag atenția și asupra altor variante care ne vor ieși în cale.

— Aș aprecia foarte mult asta, spuse el și râse pe înfundate. Acum, dacă tot am identificat o potențială parteneră pentru mine, tu ce gânduri ai? Vezi cumva pe cineva care să merite luat în calcul?

— Ți-am spus că nu am nici o intenție să mă căsătoresc.

— Așa e. Vrei să ai parte de aventuri.

— Și să mă bucur de viață.

— Desigur.

În alte condiții, ar fi putut să găsească o asemenea declarație seducătoare și vrednică de o analiză amănunțită. Dar, de vreme ce acum sarcina lui era să le protejeze pe Marianne și pe surorile ei, nu-i plăcea deloc ce sugera replica ei.

— Totuși, m-am gândit mult la planul tău de a ne găsi soți.

— Da? Întrebă el precaut.

Ea încuviință din cap.

— Da, așa am făcut.

— Și?

Nu era sigur că voia să-i audă răspunsul.

— Și recunosc că aventurile nu prea sunt la îndemâna unei femei de rangul meu. Nu am avere proprie, cel puțin nu deocamdată, așa că sunt, tot deocamdată, prizonieră într-un oraș în care cel mai captivant lucru care s-ar putea întâmpla este un pas greșit la un bal. Presupun că există și șansa să se ivească vreun scandal din senin, dar, desigur, asta nu prea e o aventură adevărată. Nu ești de acord?

— Ei bine, eu...

— Exact. Ea încuviință din cap cu hotărâre. La urma urmei, nu prea cred că există vreo șansă să dau peste pirați la balul ducesei, sau peste bande de tâlhari nomazi la Almacks, sau peste canibali africani la Vauxhall...

— Nu se știe niciodată, murmură el.

— ... Așa că, de vreme ce nu mă pot aștepta să am parte de vreo aventură semnificativă, mă voi strădui să mă bucur de viață.

Rosti din nou fraza aceea enervantă. El își alege cuvintele cu grijă.

— Și ce are asta de-a face cu planul meu?

— Zău, Thomas, e evident. Se uită la el curioasă, ca și cum nu-i venea să creadă că nu înțelegea la ce se referea ea. Voi coopera cu tine pe deplin.

— Chiar așa?

— Da, zise ea și încuviință din cap. Voi accepta fiecare prezentare cu grație. Voi flutura din gene și din evantai – și din orice altceva –, la fiecare potențial pețitor care îmi iese în cale. Voi încerca să fiu fermecătoare, și spirituală, și cum și-o mai dori un bărbat. Mă voi strădui chiar și să-i privesc pe acești pețitori ca și cum ar fi soarele și luna de pe cer.

El răsuflă zgomotos și neîncrezător, apoi o privi atent.

— De ce ai face asta?

— Doamne, Dumnezeule, încearcă, te rog, să fii mai atent. Marianne oftă exasperată. Șansele de a avea parte de aventuri sunt minime; cu toate astea, șansa de a te bucura de viață e nesfârșită.

— Poftim? Se opri brusc în mijlocul drumului și o ținui cu privirea. Era imposibil ca ea să insinueze ceea ce înțelegea el. Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

— Nu trebuie să-mi vorbești pe tonul acesta. Sinceră să fiu, nu e ca și cum aș fi pe punctul de a-mi risipi virtutea cu primul bărbat care-mi apare în cale. Se gândi un moment. Cu toate că eu consider virtutea o calitate supraevaluată.

— Așa crezi? Întrebă el, cu vocea ciudat de firavă.

— Chiar asta cred. Încuviință din cap cu putere. Dacă cineva vrea să se căsătorească, presupun că e important, dar, dacă cineva nu are în vedere căsătoria, își pierde importanța, nu crezi?

— Categorie nu, spuse el indignat, minunându-se că tocmai el, dintre toți oamenii, descuraja o astfel de atitudine la o femeie.

Ea îl observă atent un moment.

— Știi ce, pentru un bărbat cu reputația ta de crai, ești cam îngust la minte.

— Eu îngust!? Se apropie de ea și o privi de sus. Țin să te anunț că nu sunt deloc îngust la minte. De fapt, de regulă sunt considerat un om pus pe distracție.

— O ascunzi destul de bine, spuse ea cu blândețe. În afară de cazurile în care ai băut prea mult, desigur. Pot să înțeleg cum în astfel de momente ai putea fi considerat ceva mai distractiv.

— Eu nu... Nu am nevoie să... Își încleștă maxilarul, o luă de cot și o conduse spre mulțimea de oameni care se plimbau pe jos. Nu putem să stăm aici și să ne certăm despre firea mea...

— Nu mă certam...

— ... Vom atrage foarte multă atenție, mormăi el. Pesemne, fără să ne dăm seama, toată Londra va bârfi despre cearta...

— A fost, mai degrabă, o discuție.

— ... În public, purtată de marchizul de Helmsley cu o domnișoară atrăgătoare...

— Atrăgătoare? Îl privi, cu ochii ei căprui, mari și seducători ascunși în spatele ochelarilor. În acel moment, el înțelese cât de atrăgătoare era cu adevărat.

— Da. O privi lung. La naiba, da, ești atrăgătoare. Foarte drăguță, și atrăgătoare, și mai mult decât provocatoare.

Ea se uită din nou la cărarea pe care se plimbau și îi adresează un zâmbet schițat, intim. El fu cuprins de o dorință nestăvilită de a o proteja, dincolo de ceea ce-i dicta responsabilitatea.

— Hai să mergem! Își ignoră sentimentele. Ce anume înțelegi tu prin a te bucura de viață?

— Nu sunt chiar sigură, zise ea și ridică dintr-un umăr. Va trebui să mă luminez pe parcurs. Deși cred că primul pas l-am făcut când ne-am sărutat.

— Nu va mai fi nici un sărut, spuse el cu un ton serios care contravenea realității pe care tocmai o conștientizase, cum că nu ar ezita să o sărute din nou și din nou până când s-ar topi în brațele lui.

— Poate nu cu tine.

„Numai cu mine.“

— Cu nimeni.

La naiba! Știa că surorile aveau să-i aducă numai probleme, și din cauza acestei femei în mod special părea să se confrunte cu o problemă periculoasă, cel puțin pentru el și pentru simțul onoarei. Să scape de ele și să le mărite cât mai repede posibil nu păruse niciodată o idee mai bună. Marianne voia să se bucure de viață, orice însemna asta pentru ea, și cine știe ce aveau de gând celelalte două.

Dar unde erau ele oare? Se uită prin jur cu un sentiment crescând de neliniște. Aleile erau extrem de aglomerate la ora aceea; cu toate acestea, ar fi trebuit să le poată vedea pe fete.

Stomacul i se strânse ghem. La naiba, dacă le pierdea, atunci să te ții. Aruncă o privire pe aleea înțesată de trăsurile care înaintau încet și de cai de rasă. Se învârti și căută cu privirea printre cei care veneau în urma lui. Se întoarse și studie spatele celor aflați în față. Peste tot, numai pălării rotunde și umbrele, fuste care foșneau și discuții șoptite. Toată lumea semăna cu toată lumea. De ce nu băgase de seamă ce purtau fetele alea afurisite?

— Ce faci? Întrebă Marianne.

— Le caut pe surorile tale, izbucni el. Poate nu ai observat, dar au dispărut. Probabil au fugit să se bucure de viață sau să pună în aplicare cine știe ce alt plan diabolic cu nici un alt scop decât să-mi dea viața peste cap.

Ea râse.

— Prostii! Asta-i bună, sunt chiar...

— Ai luat-o pe jos azi, Helmsley? Nu prea obișnuiești.

Glasul tăragănat și arogant răsună dintr-o parte, în spatele lui.

Thomas se întoarse și își înghiți un oftat. Lord Pennington zâmbea larg călare pe un frumos cal de rasă. Lângă el, pe un exemplar la fel de minunat, Lord Berkley îi reflecta zâmbetul.

— Pennington. Berkley. Thomas îi salută fără nici o tragere de inimă. Amândoi erau niște crai cunoscuți și, ce-i drept, prietenii lui; cu toate acestea, nu era dispus să le expună pe protejatele sale influenței lor.

— Te-a luat gura pe dinainte, Pennington. Privirea lui Berkley se mută spre ceva aflat în spatele lui Thomas, iar vocea îi trăda admirația. Ieșirea asta e mult mai impresionantă decât stilul obișnuit al lui Helmsley. Berkley se lăsă să alunece din șa și se apropie. Bravo, prietene.

Thomas se întoarse. Marianne, Jocelyn și Becky îi priveau pe nou-veniți, același tip de zâmbet înfrumusețându-le chipurile. Thomas le văzu imediat așa cum probabil le vedeau și ceilalți. Erau imaginea perfectă a farmecului feminin. Tinere, încântătoare și frumoase. Se încruntă. Poate prea frumoase.

— Nu sta acolo degeaba, Helmsley. Fă-ne cunoștință, zise Pennington și-l înghionti.

Se dădu și el jos de pe cal, astfel că ambii bărbați stăteau acum lângă Thomas.

— Da, domnul meu. Marianne îi întinse mâna lui Pennington. Te rog, fă-ne cunoștință.

Ce naiba pățise vocea ei? Sigur nu fusese chiar atât de... ei bine... înfierbântată cu o clipă în urmă. Se încruntă și mai mult.

— Dați-mi voie să vi le prezint pe domnișoarele Marianne, Jocelyn și Becky Shelton, spuse Thomas cu reticență.

— Rebecca, bâigui Becky.

Ambii bărbați se simțiră obligați să le sărute mâna fiecăreia în parte, într-o frenezie de salutări. Puțin cam exagerat, după părerea lui Thomas. Și oare Pennington nu zăbovise mai mult decât necesar sărutând mâna lui Marianne?

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar cred că o plimbare ar fi o idee excelentă. Putem să vă însoțim? întrebă Berkley.

— Am fi onorate, răspunse Marianne și îi oferă lui Berkley un zâmbet cu totul seducător.

— Ești atât de amabil, te rog... Pennington trecu hățurile de la calul lui în mâinile lui Thomas și se duse lângă Marianne.

Thomas se holbă la ei plin de indignare.

— Pe cuvântul meu, Pennington...

— Fii băiat bun, Helmsley. Berkley îi dădu și el hățurile și păși între Jocelyn și Becky – sau, mai degrabă, Rebecca – și grupul se puse în mișcare.

— Nu sunt un blestemat de grăjdar, să știți, strigă Thomas după ei.

— Nimeni nu te-ar putea confunda vreodată cu un grăjdar, domnul meu. Marianne se opri și se uită la el peste umăr, cu o inocență prefăcută. Dar nu-i așa că nu te superi?

— De ce s-ar supăra? interveni Jocelyn veselă. Doar vrea să cunoaștem oameni noi.

— Cât de grijuliu din partea dumitale, domnul meu.

Becky îi aruncă un zâmbet exagerat de dulce.

Thomas se uită uluit, venindu-i greu să creadă. Ceilalți înaintară, și el nu avu de ales decât să-i urmeze, ținând caii de hățuri și vorbind singur:

— Ba normal că mă supăr.

Ce naiba pățiseră fetele astea? Era ca și cum deveniseră niște ființe cu totul diferite. Erau crescute la țară, nefiind obișnuite cu bărbați de tagma lui Pennington și a lui Berkley. Acum un minut erau niște fete inocente de-abia ieșite de la lecții, și în clipa următoare deveniseră sirene. Niște seducătoare. Flirtau cu eleganța celor mai experimentate femei pe care le cunoscuse el vreodată. Nu că ar fi înțeles el în mod special mintea unei femei.

Era ceva alarmant la modul în care Marianne și surorile ei deprinseseră arta flirtului. Thomas crezuse mereu că așa ceva trebuia învățat. Constata însă că era ceva instinctiv. Aducea mai degrabă cu țipetele unor păsări în timpul sezonului de împerechere. Putea înțelege de ce prietenii lui nu pierdeau timp în dorința lor de a le cunoaște mai bine. Erau evident încântați de prezența lor.

Iar Thomas le conducea caii lor blestemați!

Cu toate astea, în afară de poziția lui actuală, era cu adevărat ceva în neregulă cu asta? Nu se potrivea perfect cu planurile lui? Berkley și Pennington aveau, desigur, reputații cu nimic mai proaste decât majoritatea bărbaților necăsătoriți pe care îi cunoștea. De fapt, nu aveau reputații mai proaste ca a lui. Titlurile lor erau mai mult decât respectabile, la fel cum erau și averile lor. Erau, de fapt, considerați niște partide excelente. Exact ce avusese în gând și Thomas.

Deodată se înveseli. Nu putea, desigur, să se declare învingător deocamdată, dar era un început bun. Date fiind reacțiile prietenilor lui, nu urma să aibă nici o problemă să le mărite pe fete. Să o mărite pe Marianne.

Un râs feminin pluti în adierea vântului. Al lui Marianne, oare? Se ținea, desigur, de cuvânt și coopera cu el din dorința de a se bucura de viață. Se încruntă, deranjat de idee. Totuși, ea nu trebuia să coopereze cu atâta entuziasm. O voia măritată, nu dezonorată.

Ar trebui să se simtă încurajat. Dacă Pennington și Berkley puteau fi luați drept exemplu, atunci surorile Shelton urmau să-i aibă pe burlacii eligibili ai vremii la picioarele lor cât ai clipi. Și aveau să fie, desigur, printre aceștia cel puțin câțiva care să o cucerească pe Marianne și să o ademenească la altar. Urma să-și schimbe părerea despre căsătorie destul de rapid dacă bărbatul potrivit îi cerea mâna. Da, într-adevăr, putea scăpa de ea și de surorile ei cât ai bate din palme.

Planul lui avea să dea roade. Iar el urma să se achite de obligația de a se asigura că fetele au parte de un sezon de succes. La urma urmei, ce realizare ar putea fi mai mare ca găsirea perechii potrivite? Și, cu ceva noroc, avea să-și găsească și el mireasa perfectă.

Vocile lor voioase ajunseră și la el, ciudat de iritante, iar el se încruntă. Ar trebui să fie ușurat la gândul că totul avea să decurgă exact cum își dorea.

Atunci de ce nu era?

Thomas fu neobișnuit de tăcut pe drumul spre casă, o siluetă rezervată și oarecum amenințătoare. Se uita la străzile aglomerate de parcă s-ar fi aflat singur în trăsură. Cu toate că nu se purta exact nepoliticos, reacționa scurt și la obiect,

așa că surorile preferară să se înghesuie decât să se sacrifice vreuna dintre ele și să stea lângă el. Nu că l-ar fi băgat prea tare în seamă.

Marianne se aplecă spre surorile ei și șopti confidențial:

— Ați văzut? Aveți vreo idee cum am reușit noi să...

— I-am avut pe amândoi la picioarele noastre. Vocea lui Jocelyn era puțin mirată. A fost uimitor.

— A fost ca o magie, completă Becky.

— Prostii! Marianne chiar credea în magie, dar acest lucru nu era nici pe departe suficient de diafan ca să poată fi vorba despre magie. Nu, era o treabă mai curând pragmatică, nu magică. Totuși, am știut exact ce să facem.

— Și ce să spunem. Becky flutură din gene. Cum să zâmbim.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată atât de fermecătoare cu fiul măcelarului, spuse Jocelyn gânditoare.

— Din cauza negilor, mormăi Marianne. Domnii aceia nu aveau negi.

— Nici unul, oftă Jocelyn. Ambii erau chipeși și eleganți...

— Și chiar foarte... încântători, spuse Becky râzând.

Marianne încuviință din cap.

— Cam erau, nu?

— Dacă Helmsley plănuiește să ne facă cunoștință cu astfel de bărbați, eu, una, de-abia aștept, spuse Jocelyn cu hotărâre. Aș zice că prefer bărbații încântători decât pe cei cu negi.

Un val de chicoteli le învălui pe fete.

— Dacă voi continuați să șoptiți și să râdeți pe înfundate tot drumul spre casă... – Thomas se întoarce și îi spuse ceva birjarului –, atunci voi merge restul drumului sus cu Greggs.

Trăsura se opri brusc. Thomas își înclină pălăria în semn de salut și se urcă lângă Greggs.

Marianne privi mirată un moment.

— Ce naiba l-a apucat?

Jocelyn și Becky făcură un schimb de priviri cunoscătoare.

Marianne se uită la ele întrebătoare:

— Ce se întâmplă?

— Pot să pun pariu că își reconsideră planul, spuse Jocelyn și zâmbi cu aroganță.

— De ce ar face așa ceva? Aș zice mai degrabă că este încântat, spuse Marianne. Am făcut cunoștință cu niște pretendenți buni de însurătoare, exact cum își dorește. Planul lui merge foarte bine.

— Poate că prea bine. Becky făcu o pauză. Mai ales în ceea ce te privește.

— Pe mine?

— Am văzut cum se uită la tine. Jocelyn zâmbi afectată. De parcă ai fi o bomboană ciudată și nu e sigur dacă te vei dovedi cel mai delicios lucru pe care l-a mâncat vreodată sau dacă îl vei...

— Otrăvi, spuse Becky din senin.

— Ce gând încântător. Nu partea cu otrăvitul, desigur, ci restul. Marianne râse. E și complet absurd. Nu vrea nimic altceva decât să scape de noi toate. Și mai ales de mine.

— Eu cred că arăta suspect de gelos și că încerca să-și dea seama de ce. Oricum, tu poți să crezi ce vrei. Jocelyn ridică din umeri indiferentă și reveni la discuția mai interesantă despre noile lor cunoștințe. Credeți că vor fi mâine la bal?

— Cred că toată lumea va...

Becky și Jocelyn își continuă pălăvrăgeala, dar lui Marianne discuția nu i se părea nici pe departe la fel de uimitoare ca sugestia făcută. Se sprijini de spătarul

banchetei și îl privi pe Thomas cum stătea bățos lângă birjar.

Poate că Thomas era pur și simplu exagerat de protector. Marianne se încruntă enervată. Își lua responsabilitățile mult prea în serios. Pe drept cuvânt, Marianne era o femeie în toată firea și perfect capabilă să ia propriile decizii, chiar dacă restul lumii nu credea asta. În plus, ea și surorile ei o aveau pe mătușa Louella să le poarte de grijă, și nimeni nu putea cere o damă de companie mai sânguincioasă.

Sau poate îl deranjase că fusese tratat ca un grăjdar. Marianne își înăbuși un râset. Fusese foarte indignat. Cu toate că, dacă își dorea cu adevărat să le găsească soți, sau mai degrabă să-i găsească ei un soț, ar fi fost de așteptat să le încurajeze, nu să se bosumfle.

Observațiile surorilor ei erau niște prostii, dar tot nu explicau comportamentul lui retras și cam îmbufnat.

Marianne fusese, desigur, dureros de conștientă de prezența lui Thomas lângă ea, când se plimbaseră mai devreme unul lângă altul. Iar amintirea brațelor sale în jurul ei când dansaseră îi venea în minte enervant de frecvent. Iar sărutul pe care îl împărtășiseră îi rămăsese întipărit în minte.

Persista oare și în mintea lui?

„Prostii!“ Îndepărtă ideea ridicolă din minte. Thomas era un bărbat cu experiență. Lucruri precum un simplu sărut, un dans sau o plimbare inocentă treceau aproape neobservate pentru un crai ca el.

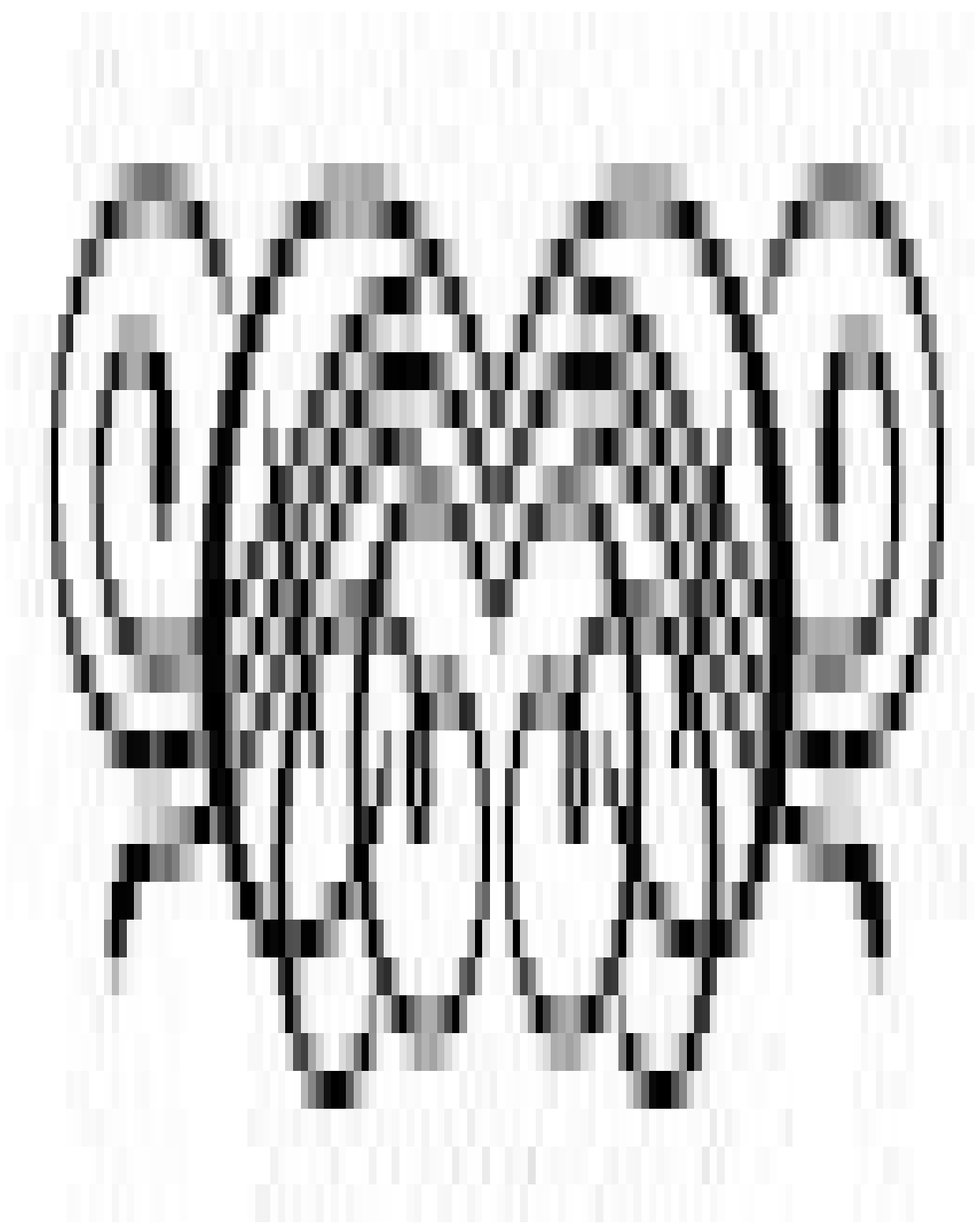
Nu. Jocelyn și Becky se înșelau. Thomas se simțea ușor păcălit, și de aceea nu era în apele lui. Nu din alt motiv.

În afară de asta, Marianne nu era deloc genul de femeie pe gustul lui. Și, chiar dacă ar fi fost interesată să-și găsească un soț, deși nu era, Thomas Effington, marchiz de Helmsley și viitor duce de Roxborough, nu ar fi deloc genul ei. Nu era pe deplin sigură ce tip de bărbat ar fi pe gustul ei, dar știa că ar trebui ca acestuia să-i placă viața aventuroasă și incitantă. Fără a ține seama de reputația lui de crai, Thomas era surprinzător de îngust la minte și deloc aventuros, chiar dacă, trebuia să recunoască asta, sărutul lui era excitant, senzația dată de corpul lui lipit de ea era amețitoare, iar până și plimbarea alături de el era ciudat de încântătoare.

Nu. Simți deodată o undă de regret. Ea nu era femeia potrivită pentru el, cum nici el nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Măcar din acest punct de vedere erau de acord.

Capitolul 5

... Așa că poate ar trebui, dragă verișoară, să îmi acord o clipă să ți-l descriu pe Lord W. Este un bărbat bine, înalt și brunet, predispus spre melancolie. Bea destul de mult, și te-ai putea întreba cum și-a creat reputația lui faimoasă de crai la cât de ursuz pare.

Aș fi înțeleaptă să mă tem de el, căci e un bărbat despre care simți instinctiv că e periculos. Într-adevăr, aș fi de-a dreptul înfricoșată dacă inima nu mi-ar bate mai tare când își face el apariția.

Numai ție pot să-ți mărturisesc așa ceva, căci este, desigur, imoral din partea mea, dar mi-e inima sfâșiată între ceea ce ar putea să se afle despre noi și ceea ce nu...

Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra

— Te simți bine?

Vocea lui Marianne răsună din ușă. Thomas nu dăduse ochii cu ea, nici cu celelalte două fete, de când se întoarseră din parc, cu câteva ore în urmă. Exact cum își și dorise.

— Ți-am remarcat lipsa la cină, și, deși știu că nu ne-ai însoțit în nici o altă seară, am crezut că acum, dacă tot am spart gheața, ca să zic așa, ai prefera să...

— Mă simt bine. Mulțumesc, răspunse el tăios, fără să-și ridice privirea din scrisorile cu greu lizibile de pe biroul din fața lui.

Cu puțin noroc, conduita lui grosolană avea s-o descurajeze și avea s-o facă să-l lase în pace. Ceea ce și voia.

Această după-amiază fusese extrem de iritantă pentru el, și petrecuse o bună parte din timpul scurs de atunci încercând să-și dea seama de motiv.

— Ce scrii?

Vocea ei se apropie.

— Nimic important. Deschise un sertar, strecură hârtia înăuntru și îl închise cu zgomot.

Nu intenționa să aibă încredere în Marianne, cu toate că el își imagina că ea avea să-i ia eforturile în serios. Totuși, nu putea ști niciodată, iar el nu avea dispoziția necesară să riște să stârnească râsete sau critici. Se ridică, își puse mâinile pe birou și se aplecă. Pot să te ajut cu ceva?

— Voiam doar să-ți mulțumesc pentru astăzi.

Ajunse la birou și se aplecă peste marginea lui. El se îndreptă brusc.

— Să-mi mulțumești? Pentru ce?

Ea stătea mult prea aproape de el. Zău, se putea întinde să o atingă fără nici un efort. Să o tragă în brațele lui. Să o sărute...

— Pentru că ne-ai dus în parc. Ne-am simțit foarte bine.

— V-am dus în parc atât pentru a vă mai destinde pe tine și pe surorile tale, cât și dintr-un interes personal.

Ea purta un soi de rochie de seară, și el se întrebă ușor dezamăgit de ce, la ora asta târzie, nu se schimbase în lenjeria de noapte. De exemplu, de ce nu purta hainele modeste, dar totuși fermecătoare de seara trecută.

— O, știu și eu asta, zise ea și făcu un gest afectat. Cu toate astea, nu era neapărat nevoie să ne iei cu tine. Ai fi putut să scapi de balamucul de aici retrăgându-te la club sau la vreo sală de box. Își dădu capul pe spate și se uită la el pe deasupra ochelarilor. Boxezi?

— Puțin.

Sigur că ea n-avea de unde să știe în noaptea aceea că avea să dea ochii cu cineva, dar acum se putea aștepta să îl găsească în bibliotecă la o oră târzie. Fără îndoială că ar fi foarte neadecvat ca ea să apară în mod deliberat purtând ceva atât de personal și de intim ca lenjeria de noapte. Inadecvat și încântător.

— E un sport cam murdar, nu?

Ceva plutea în jurul ei ca o adiere ușoară.

— Nu-i așa?

Ceva ce dezvăluia ușor forme și umbre atrăgătoare când pășea în lumină.

— Thomas? Ea își flutură mâna în fața lui. Mă ascuți?

— Desigur, mormăi el, ștergându-și imaginea din minte.

Ea își miji ochii. Fără îndoială că n-avea de unde să știe la ce se gândea.

— Boxul, spuse el dregându-și glasul, este un sport excelent atât pentru spectatori, cât și pentru participanți.

Îl studie un moment, apoi ridică din umeri și schimbă subiectul.

— Ai mulți prieteni ca Lord Pennington și Lord Berkley?

— Destui, mormăi el și luă paharul de coniac din care sorbise tacticos în ultima oră.

Ea se uită la băutură și se încruntă. El își ridică paharul și o salută batjocoritor.

— Te avertizez, nu am dispoziția necesară să discut cu tine despre obiceiurile mele legate de alcool.

— N-am spus nimic, replică ea cu grație. Ne-a cam plăcut de ei, să știi. De prietenii tăi, la ei mă refer.

— Am observat.

Înghiți și ultima picătură de coniac și îți dori să fi avut ceva mai tare.

— Și cred că și lor le-a plăcut de noi.

— Am observat și asta.

Da, avea nevoie de ceva mult mai tare.

Ea îi smulse paharul din mână și se duse spre bufetul unde se afla coniacul. Deschise ușa, îi umplu paharul din nou și își puse și ea unul.

— Nu pari prea încântat de asta. M-aș aștepta ca un bărbat care și-a făcut un scop în viață din a le găsi soți femeilor care i-au invadat casa să se arate încântat de atenția pe care o stârnesc respectivele.

— Sunt extaziat.

Se uită la el un moment, apoi izbucni în râs.

— Hai, fii sincer, Thomas. Apoi îi dădu paharul. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Avea absolută dreptate. Ar fi trebuit să fie încântat că fetele fuseseră remarcate. Acest lucru avea să-i facă treaba mult mai ușoară. Ce era în neregulă cu el,? Poate că pur și simplu nu era obișnuit cu o asemenea responsabilitate. Sigur că nu era nimic mai mult de atât. Ezită, apoi o privi. Asta îți dorești? Pe cineva ca Pennington sau Berkley, vreau să zic.

— Ce e în neregulă cu ei? Ca să fiu sinceră, nu prea văd o diferență între ei și tine. Apoi luă o gură de coniac. Deși ei nu sunt nici pe departe atât de irascibili și de țăfnoși.

— Țăfnos?

Încercă să nu zâmbească. Nu voia să-i dea satisfacția asta, dar colțurile gurii i se ridicară, în ciuda eforturilor lui.

— Dar nu, nu sunt ceea ce îmi doresc. Nu că mi-aș dori pe cineva, să nu uităm. Adu-ți aminte, nu am nici cea mai vagă dorință să mă căsătoresc.

— Nu, spuse el mormăind, tu vrei să te bucuri de viață.

— Da, asta vreau. Se îndreptă spre unul dintre fotoliile cu rezemători laterale și se așeză, ținând bine de pahar. Îl privi peste marginea acestuia. Chiar dacă mi-aș dori să mă mărit, aș vrea pe cineva mai palpitant decât prietenii tăi.

— Mai palpitant? spuse el întrebător. Majoritatea femeilor îi consideră foarte palpitanti.

— Da? Ei bine, poate nu ăsta era chiar cuvântul potrivit. Se gândi un moment. „Aventuroși“ merge mai bine. Ca bărbații de aici, zise ea și făcu semn spre rândurile de cărți din bibliotecă. Bărbații care umplu paginile cărților pe care le-am citit. Bărbați care înfruntă vârtejurile din Amazon, sau explorează junglele cele mai îndepărtate ale Africii, sau caută comorile ascunse ale faraonilor egipteni.

— E al naibii de greu să găsești exploratori pe străzile Londrei, spuse el cu glas domol.

— Așa mă gândeam și eu. Chiar am convingerea că eroii aventuroși se găsesc mai ales în cărți și sunt extrem de rari în viața reală. Dacă aș întâlni vreodată vreunul, mi-aș schimba probabil părerea despre căsătorie. Totuși, deocamdată, mi se pare că atât Pennington, cât și Berkley ar fi mai mult decât dispuși să mă ajute să mă bucur de viață, zise ea și învârti coniacul în pahar.

— Să te ajute? Ocoli biroul și se sprijini de el ca să se uite fix la ea. La ce te referi mai exact când spui să te ajute?

— Ei bine..., începu ea și mai sorbi gânditoare din coniac, de exemplu, ca să înțelegi, tu ai spus că nu mă vei mai săruta.

— Și am vorbit serios.

Imediat ce spuse asta își dădu seama că era o minciună.

— Cred că oricare din ei ar dori să mă sărute, ba chiar mai mult, am impresia.

— Fără îndoială. Totuși, nu pot să permit așa ceva, zise el cu ochii mijiți.

— Să permiți? Marianne râse. Nu prea cred că ești în poziția de a-mi permite ceva.

— O, ba sunt. Eu sunt responsabil aici. Își înăspri tonul. Fratele tău mi-a dat însărcinarea de a avea grijă de tine și de surorile tale, și îmi iau foarte în serios acest rol. Sunteți sub protecția mea, și...

— Tâmpenii!

Ea zâmbi și luă o înghițitură.

— Tâmpenii. Ce fel de răspuns e „tâmpenii“?

— Un răspuns foarte potrivit dacă e să ținem seama de prostiile îndrugate de tine, spuse ea cu răceală în glas. Sunt majoră. Indiferent de promisiunile pe care i le-oi fi făcut tu fratelui meu, de fapt nu ești îndreptățit să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac și ai doar o legătură îndepărtată de rudenie cu surorile mele.

— Am o responsabilitate morală. Suspină în sinea lui. Nu aducea deloc cu Thomas Effington. Din ce-și amintea, suna mai degrabă ca bunicul lui. Chiar părea cam îngust la minte. Și se pare că nu se putea opri. Și, atâta timp cât vei locui sub acest acoperiș, nu va mai fi nici un sărut. De la nimeni pentru nimeni. Îți interzic.

— Îmi interzici? Își puse paharul pe masă și se ridică iute. Nu fi absurd. Stătea la doar un braț distanță de el și îl pironise cu privirea. Voi săruta pe cine vreau eu, când vreau eu. Pe Pennington, sau pe Berkley, sau chiar pe tine.

— Bărbații ca Pennington și Berkley nu sunt cunoscuți pentru discreția lor. Te-ai putea trezi în mijlocul unui scandal. Dezonorată. Nu voi permite așa ceva.

— Dar tu ești mai discret decât prietenii tăi?

— Îmi place să cred că da, însă această discuție nu este despre mine.

— Nu, e despre mine. Totuși, pentru că nu am nici o intenție să mă mărit, reputația mea – sau pătarea ei – nu prea contează. Vocea îi era calmă, dar în priviri i se citea nesupunerea. Ți-am zis ce cred despre virtute. Sigur îți aduci aminte că am spus...

— Nu mai repeta.

— Foarte bine. Dar chiar vreau să mă bucur de viață...

Cu o groază crescândă, el înțelese exact ce însemna cu adevărat acest lucru.

— ... Și am nevoie de cineva care să se bucure de viață împreună cu mine. Să mă învețe, presupun.

„La naiba!“

— Și, dacă îmi interzici să sărut pe altcineva...

— Pe oricine altcineva, insistă el și își încleștă maxilarul.

— Pe oricine altcineva, atunci tu ar trebui să mă săruți. Provocarea din privirea ei era în contrast cu nota afectată din vocea sa. Erau picior lângă picior, nas în nas. Își scoase ochelarii și îi aruncă cu grijă pe birou. Cred că e responsabilitatea ta.

— Responsabilitatea mea? Ba bine că nu... Nu prea cred că... Adică...

Nu părea să își găsească nicicum cuvintele. Doamne, Dumnezeu, vorbea incoerent! Nu vorbise așa incoerent în viața lui. Ce îi făcuse femeia asta enervantă?

— Gândește-te la asta ca la o lecție, Thomas.

Se aplecă spre el ca să-i atingă ușor buzele cu ale ei.

Dorința se luptă cu datoria, și el îngheță.

— O lecție de dragoste, șopti ea, cu gura aproape lipită de a lui.

Atingerea ei era nesigură, dar totuși îndrăzneată. Cutezătoare și eficientă. Inocentă și... provocatoare.

Mâinile ei se strecurară pe după gâtul lui, și el își ținu răsuflarea. O dorea. Își dorea asta. Ar trebui să o respingă. Acum. În secunda asta, înainte ca orice gând de onoare și responsabilitate să fie uitat. Înainte ca dorința să învingă bunul-simț.

Marianne își înălță capul și îl privi fix.

— Dacă ai prefera, Penn...

— Bineînțeles că nu.

Împinse într-o parte paharul, își petrecu brațele în jurul ei și își apăsă buzele de ale ei.

Femeie detestabilă. Foarte bine, dacă își dorea un sărut, avea să îl primească. Dacă voia o lecție, era mai mult decât fericit să fie profesorul ei. Singurul ei

profesor. În asta era expert. De fapt, o proteja de alți bărbați, se încurajă el. Avea dreptate; aceasta era responsabilitatea lui. Datoria lui. În afară de asta, răspundea într-adevăr de ea, și acesta era un mod excelent de a i-o arăta.

Își înclină gura spre a ei și o sărută mai adânc. Buzele i se deschiseră ușor, iar limba lui se împleti cu a ei. Dorința îi năvăli în corp. O trase mai aproape de el, iar trupul ei se contopi cu al lui, se modelă după el. La fel de firesc precum ritmul inimii lui.

Ea îi răspunse cu aceeași pasiune înflăcărată, cu o foame inocentă care îi ațâța simțurile. Degetele ei își făcură drum prin părul lui. Sâni ei se apăsă de pieptul lui. Respirația ei era în ritm cu a lui.

Mâinile lui îi mângâiară spatele și coborâră spre formele generoase ale posteriorului ei. O aduse mai aproape de el, căldura corpului ei pârjolindu-le hainele.

Pendula din capătul îndepărtat al bibliotecii bătea acum, iar sunetul ei bogat răsuna în noaptea liniștită.

Thomas se retrase și o fixă cu privirea, și șocul stârnit în el de puterea sărutului lor se reflectă în ochii ei.

Și totuși, ei nu ar trebui să îi permită să vadă asta. Se forță să pară calm, deși numai calm nu se simțea.

— Sper din tot sufletul că a fost satisfăcător.

— A fost foarte bine, domnul meu. Gâfâia într-un fel ciudat. Extrem de bine.

Știa că ar trebui să o elibereze din strânsoare și să se îndepărteze. Cu toate astea, nu era în stare să se miște. Nu era capabil să-i dea drumul.

— Ei bine, eu... Adică eu...

Marianne părea să nu găsească acum cuvintele potrivite – de fapt, nici un cuvânt. Acum cine vorbea incoerent? El își stăvili un zâmbet satisfăcut.

— E târziu. Ar trebui să te retragi în camera ta, spuse el cu glas aspru, cu brațele încă strânse în jurul ei.

— Da, da, exact asta ar trebui să fac, admise ea, dar nu dădu semne că ar vrea să plece.

— Cred că ar fi cel mai bine.

Își coborî buzele spre ale ei.

— Și eu la fel, șopti ea.

O sărută cu o atingere ușoară și se luptă cu nevoia de mai mult. Îi dădu drumul fără tragere de inimă, se aplecă spre ea și îi luă ochelarii de pe birou. Îi așeză ușor pe nas și îi trecu cu grijă pe după urechi.

— Noapte bună, Marianne.

Ea făcu un pas înapoi. Părul îi era mai ciufulit decât de obicei, obrații îi erau îmbujorați, ochii îi străluceau de pasiune și aveau o expresie năucită.

— Noapte bună, Thomas.

Se întoarse și merse încet spre ușă. Soldurile i se legănav ușor cu fiecare pas, și din nou în mintea lui apărură năluca diafană ce fusese ea la prima lor întâlnire în această încăpere. Foarte bine că nu venise astăzi în lenjeria de noapte. Cine știe ce s-ar fi întâmplat cu atât de puțin material care să-i despartă?!?

Ea ajunse la ușă și se întoarse.

— Thomas?

— Da?

— Cred că-mi va plăcea să mă bucur de viață.

Îi aruncă un zâmbet îndrăzneț, apoi se strecură pe ușă.

El fu traversat de un val de încântare prostească, și rânji într-un mod pe care-l bănuia foarte pueril. Nu, știa prea bine ce s-ar fi întâmplat astă-seară dacă ar fi apărut îmbrăcată mai sumar. La cum stăteau lucrurile, doar câteva minute de mai zăbovea, el ar fi smuls rochia de pe trupul ei în mod evident dornic și ar fi făcut dragoste cu ea chiar aici pe biroul din bibliotecă. Dacă bătaile ceasului nu l-ar fi

adus înapoi în simțiri, știa foarte clar ce s-ar fi întâmplat. Ce voia el să se întâmple.

Ce voia el să se întâmple?

Doamne, Dumnezeule, când se schimbase atât de radical dorința lui de a o proteja? Și ce era de făcut în acest caz?

Se mută pe scaunul cu spătar înalt din spatele biroului și se afundă în el, odihnindu-și coatele pe birou și afundându-și chipul în mâini.

„Gândește-te, la naiba, Thomas, gândește-te!“

O dorea pe sora prietenului său cel mai bun. Sora virgină a prietenului lui cel mai bun. O domnișoară care îi fusese încredințată atât de fratele ei, cât și de mama lui. Mama lui! I-ar lua capul, asta dacă nu îl omora Richard mai întâi.

Desigur, nimic iremediabil nu se întâmplase de fapt cu Marianne – cel puțin deocamdată. Își înalță capul și se uită pierdut prin încăpere. Fără îndoială, avea să se asigure că nu avea să se întâmple nimic grav. Cât de dificil putea fi?

Marianne era încăpățânată și părea hotărâtă să caute pe cineva cu care să se bucure de viață. Cu toate că, dacă el continua cu lecțiile de viață, ea nu mai avea nici un motiv să caute în altă parte. Trebuia să aibă pur și simplu grijă să nu se lase furați de pasiune. Oftă cu voce tare. Se înșela. Ar fi extrem de dificil. Aproape imposibil.

Trebuia să-și concentreze toate eforturile pentru a-i găsi un soț cât mai repede posibil, înainte să fie prea târziu. Aceasta era, de fapt, responsabilitatea lui.

Expiră adânc și ignoră gândul neliniștitor de a-i găsi un soț, gând care nu mai părea atât de atractiv cum fusese cândva. Știa că nu avea să fie ușor. Cu toate acestea, luase o hotărâre, și nu mai era cale de întoarcere. Iar în noaptea aceasta chiar nu mai putea face nimic.

Pentru moment, avea să respingă cu hotărâre orice gânduri îndreptate către tentații încăpățânate și cu ochelari și avea să petreacă o oră sau două făcând ce îi făcea plăcere cu adevărat. Viciul lui secret, ca să spunem așa.

Thomas deschise sertarul de la birou și scoase foaia de hârtie pe care o vârase

acolo când intrase Marianne. Studie scrisul neciteț dinaintea lui și oftă. Suna ca naiba.

Poezia era pasiunea ascunsă a lui Thomas, dar el era îndeajuns de deștept încât să știe că talentul lui nu stătea în a scrie versuri. În realitate, poeziile lui erau îngrozitoare. Recunoștea asta, și, chiar dacă el n-ar fi făcut-o, cei câțiva oameni cărora le permisesese să-i vadă munca de-a lungul anilor îi confirmaseră că eforturile lui erau insuficiente. Totuși, lui îi făcea plăcere să scrie, și în străfundul sufletului nutrea speranța ca într-o zi să scrie ceva care să le facă pe doamne să cadă la picioarele lui, iar pe bărbații puternici să se lamenteze de forța cuvintelor lui.

Luă un condei și se uită la hârtia dinaintea lui. Voia să scrie despre sărutul pe care îl împărtășise cu Marianne. Era o adevărată inspirație și imposibil de uitat. Indiferent de ce avea să se întâmple, puterea acelui sărut trebuia recunoscută, fie și printr-o poezie proastă.

Cu atât mai mult cu cât hotărâse că nimic de acest gen nu urma să se mai petreacă vreodată între ei. Exact cum ar trebui să fie. Exact cum voia și el.

Marianne închise ușa de la bibliotecă în urma ei și se îndreptă spre dormitorul său. Urcă scările și merse pe coridor cu pas egal, ca și cum nimic de importanță majoră nu se întâmplase în viața ei și nu simțea dorința subită să fugă râzând nebunește.

Intră în camera ei, închise ușa cu calm, apoi se prăbuși sprijinită de ea și inspiră profund.

Cum era posibil să fi fost atât de neobrăzată? Atât de nerușinată? Practic, îi ceruse să o sărute. Nu, chiar îi ceruse să o sărute. Zău, îl amenințase de fapt că, dacă nu o săruta el, avea să găsească pe cineva care s-o facă. Din nou.

Oftă și traversă camera spre pat, aruncându-se de-a curmezișul pe el. El credea, probabil, despre ea că nu era nimic mai mult decât o femeie stricată. Și nu făcuse oare tot posibilul ca să-l încurajeze să creadă așa ceva? Mai ales dacă stăteau să te gândești la modul în care se sărutaseră.

Se întoarce pe partea cealaltă și se uită la tavanul casetat, lumina lumânării

scânteind pe modelul complicat, în relief. Primul lor sărut fusese foarte plăcut, dar în seara aceasta – o căldură îi îmbujoră fața –, în seara aceasta fusese diferit. În seara aceasta fusese, ei bine, mai mult.

Fără îndoială că nu putea fi vorba despre dragoste. Această poftă nestăvilită de el? Această agitare ciudată a sângelui din vene? Tulburător și palpitant, dar fără nici o implicare emoțională? La urma urmei, nu era genul de femeie pe care el și-o dorea, iar el nu era, desigur, genul de bărbat de care ar fi ea vreodată interesată. Era chipeș, nu încăpea îndoială. Și putea să fie foarte șarmant. Și știa, fără îndoială, să sărute bine, dar atâta tot. Nu putea fi mai mult. Sau se putea?

Nu că nu sugerase că era interesată de mult, mult mai mult, la cât bătuse apa-n piură cu dorința ei de-a se bucura de viață. Cum putuse face așa ceva?

Dar de ce nu? Se ridică brusc. Chiar, de ce nu? Ea voia cu adevărat să știe mai multe despre viață decât trăise până atunci, iar relațiile dintre bărbați și femei erau parte din viață, nu? Vorbise serios când îi spusese lui Thomas părerea ei despre virtute. Păstrarea ei era inutilă pentru cineva care nu manifesta interes față de căsătorie.

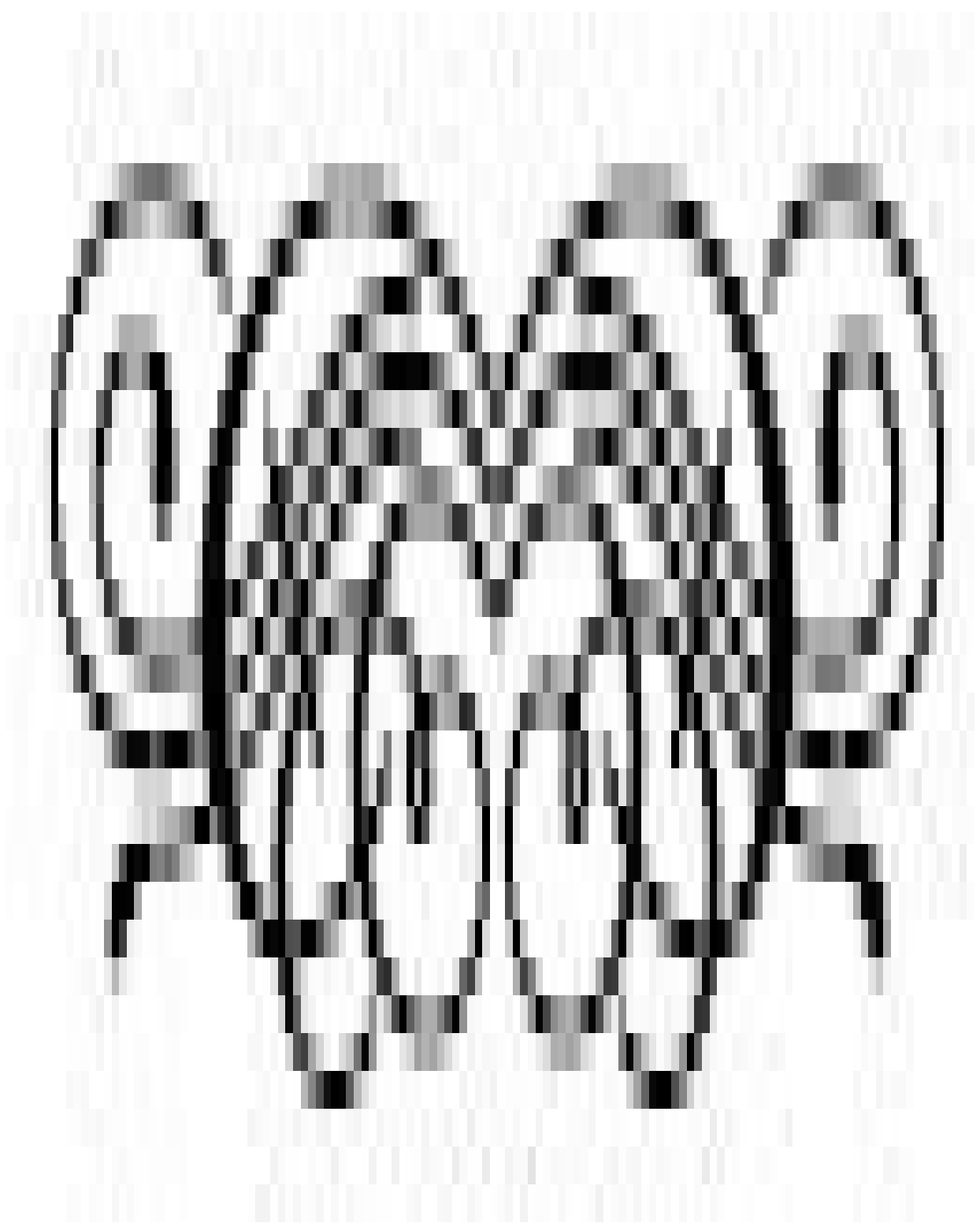
Familia lui Marianne avusese parte de mult prea mulți ani de sărăcie ca să accepte cu ușurință orice soi de risipă. În plus, bărbații nu aveau muștrări de conștiință din pricină că nu se păstrau pentru căsătorie. De ce femeile ar trebui să trăiască după standarde diferite?

Nu că ar fi intenționat să-l atragă pe Thomas în patul ei chiar acum – sau vreodată. Dar lecțiile de viață cu el nu trebuiau să se oprească, și, dacă ar trece mai departe de un sărut – se îmbujoră numai la gândul acesta –, ar fi o mare aventură și i-ar oferi, cu siguranță, un material excelent pentru povestirile domnișoarei de la țară. Cu cât se vindeau mai bine povestirile, cu atât era ea plătită mai bine, ajungând astfel cu un pas mai aproape de a fi independentă. În plus, dacă ar fi dezonorată, fratele ei n-ar mai putea găsi vreun motiv să nu-i cedeze partea ei de zestre.

Atunci ar putea începe cu adevărat aventurile ei.

Și pentru asta i-ar putea mulțumi viitorului duce de Roxborough.

Capitolul 6

... Trebuie să-ți spun câteva dintre impresiile mele despre Londra, cu toate că nu prea au de-a face cu priveliștile de aici. Nu-ți face o impresie greșită, este un oraș cu adevărat remarcabil, cu toate că eu cred că oamenii care locuiesc aici îl fac atât de deosebit.

Cei care trăiesc în lumea aceasta elegantă seamănă ca două picături de apă în comportament și înfățișare. Trebuie să-ți porți pălăria ca la carte, să-ți înnozi lavaliera după ultima modă sau să porți culoarea aprobată pentru anul în curs. Și toată lumea e întotdeauna ireproșabil de politicoasă și cuviincioasă.

Reprezentanții negustorimii sunt cei care mențin un stil de viață aparte, deopotrivă relaxat și bine definit. Acest lucru este, cred eu, rezultatul traiului într-un oraș unde străzile sunt înțesate de oameni și fiecare gură de aer este împărțită cu vecinii.

Cu toate acestea, în anumite condiții, asprimea firii lor poate fi foarte atractivă...

Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra

— Bună ziua, zise Marianne nimănui în special și intră cu prudență în magazinul mic și din cu totul altă lume. Acesta era, chipurile, sediul publicației Cadwallender's Weekly World Messenger. Îl caut pe domnul Cadwallender. Marianne strigă din nou, sperând să se facă auzită peste zgomotul care era evident parte esențială din industria tiparului.

O mașină uriașă ce, presupuse ea, trebuia să fie o tiparniță domina întreaga încăpere. Spațiul rămas era aglomerat cu o grămadă de obiecte pe care nu avea cum să le identifice și câteva despre care avea o vagă bănuială. O mulțime de hârtii, atât albe, cât și tipărite, erau sprijinite de pereți. Matrițele stăteau îngrămădite în teancuri sau așezate pe stative. Aerul mirosea puternic a cerneală, a ulei și cine mai știe a ce. Era extrem de cald, iar ea își făcea vânt cu hârtiile pe care le avea într-o mână.

Un strat de negreală acoperea aproape totul, dar, la o privire mai atentă, Marianne descoperi că nu era numai murdărie. Un strat fin de cerneală se depusese pe fiecare suprafață. Își trecu un deget înmănușat peste marginea biroului de lemn, apoi privi mai atentă. Strâmbă involuntar din nas. Era cerneală, fără îndoială, cu mai mult decât un strat de praf.

— Domnule Cadwallender, strigă ea din nou. Fără îndoială, dat fiind tot acest zgomot, era și el pe undeva. Se apropie și mai mult de tiparniță. E cineva aici?

Un domn scund și mai în vârstă își scoase capul de după mașina masivă. Se încruntă și apoi se uită fix la ea.

— Ce doriți, domnișoară?

Marianne simți o strângere de inimă. Domnul Cadwallender nu era deloc cum își imaginase ea din scrisoarea lui. Nu părea să fie genul de om căruia să-i placă scrisorile ei – sau s-o placă pe ea, la drept vorbind.

— Hai, te rog. Zi-i, fetiço. Spune ce te aduce aici.

Se îndreptă de spate și strânse și mai tare hârtiile din mână. Nu reușise să iasă din casă neobservată, să găsească o trăsură de închiriat și să vină până aici pe Great St. Andrews Street pentru ca acum să renunțe. E drept că reprezenta și această escapadă un soi de aventură, dar era totodată riscantă, astfel că se simțea mult prea tensionată din cauza temerii că ar putea fi descoperită pentru a se bucura cu adevărat.

Făcu un pas spre el și îi afișă cel mai luminos zâmbet.

— Bună ziua, domnule Cadwallender. Sunt încântată să vă cunosc în sfârșit...

— Stai puțin. Își întinse gâtul și urlă: Ephraim!

Apoi făcu un semn din cap și dispăru în spatele mașinăriei.

Se pare că acesta nu era domnul Cadwallender. Ea răsuflă ușurată. Fără îndoială n-avea cum să fie mai rău decât piticul cărunt cu care vorbise adineauri. Voia totuși să-și facă apariția odată.

Îi ceruse birjarului să o aștepte, și trebuia să se întoarcă la reședința Effington cât

mai repede posibil. Balul ducesei era în seara aceasta, și spera că nu avea să-i remarce nimeni dispariția din cauza agitației generale. Totuși, prefera să nu-și asume un risc inutil. Ultimul lucru de care avea nevoie era să observe cineva că lipsea.

Oftă și analiză mașinăria. Se înalță peste ea, o masă complicată de cilindri imenși și o varietate uluitoare de mecanisme, scripeți și pârghii.

— Este o minunăție, nu-i așa? se auzi o voce profundă de lângă ea.

Se întoarce și dădu cu ochii de pieptul unui bărbat. Privi în sus spre un chip hotărât și spre niște ochi care se uita la mașinăria din fața lui cu ceva ce aducea a dragoste.

— Da? replică Marianne.

El rânji strâmb și se uită la ea.

— E arțăgoasă ca o femeie, te asigur, bâigui piticul, trecând pe lângă ei.

— Nu-l lua în seamă. Își îndreptă din nou atenția înspre tiparniță. Deci ce crezi despre ea?

— Eu? întrebă ea și se uită la mașinărie. Despre ea...

— Da, despre ea.

— Păi, e foarte... Bâjbâi după cuvântul potrivit. Impresionantă.

— Așa e. Merge pe aburi, să știi. E ultima invenție, și e făcută de mine. Își trecu o mână peste cadrul din metal. Da, el chiar mângâia cadrul cu afecțiunea unui iubit. Poate să tipărească o mie de pagini pe oră.

— Da? Vocea îi trădă surpriza. Nu m-aș fi gândit. E impresionant.

Încuviință cu satisfacție și se întoarce spre ea.

— Acum, spuneți-mi vă rog, cu ce vă pot ajuta?

— Să mă ajutați? Uitase pentru o clipă de ce venise. Se uita fix la pieptul bine făcut de-abia acoperit cu o cămașă subțire și uzată, descheiată scandalos de mult

la gât. Nu văzuse niciodată un bărbat îmbrăcat atât de lejer. Foarte lipsit de decență, dar, cu toate astea, interesant.

— Domnișoară?

Tresări, se uită drept în fața lui și fu cuprinsă de emoție.

El îi zâmbi.

— Nu că mă deranjează vizitele domnișoarelor atrăgătoare, dar aveți vreo treabă cu mine? Sunt Ephraim Cadwallender, și aceasta este casa mea, din toate punctele de vedere.

— Dumneata ești domnul Cadwallender? Cu toate că nu se așteptase ca el să arate ca un pitic, nu se așteptase nici la cineva atât de impunător. Domnul Cadwallender de la Cadwallender's Weekly World Messenger?

— La dispoziția dumneavoastră, zise și își plecă discret capul. Iar dumneavoastră?

— Domnișoara Smythe. V-am scris.

— Desigur. O analiză din priviri, și Marianne își dădu imediat seama că el știa că nu ăsta era numele ei adevărat. Domnișoara cu Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra... nu atât de aventuroase?

Ea se mânie și îi înmână ce scrisese.

— Cred că acum sunt mai aventuroase.

— Vom vedea. Se îndreptă spre capătul îndepărtat al încăperii. Veniți la mine în birou cât citesc ce mi-ați adus.

Camera mică era dominată de un birou mare lipit de un perete, alături de care mai existau două scaune din lemn și un raft pentru cărți destul de precar. Era la fel de ticsită ca încăperea principală și cu un aer la fel de înăbușitor.

El se așeză la birou și îi făcu semn să ia loc pe celălalt scaun, îngropat în maldăre de hârtii. Se părea că, dacă voia să se așeze, trebuia să-și facă loc singură. Cadwallender citea deja ce-i adusese. Oftând, luă cu delicatețe teancurile de

hârtii – facturi, după cum păreau – și le puse pe jos într-unul dintre puținele locuri libere pe care le putea găsi. Apoi se scutură de praf, se așează pe marginea scaunului și așteaptă.

Cadwallender răsfoi paginile pe care i le dăduse, în vreme ce părul lui brunet, puțin mai lung decât impunea moda, îi cădea pe frunte. Fluieră lung.

— E adevărat ce-ați scris?

— Contează? replică ea fără să gândească. Nu că nu ar fi adevărat, dar, după cum am menționat și în scrisoarea mea, aș dori să-mi păstrez anonimatul și...

— Chiar nu contează. Adevăr sau ficțiune, ce aveți aici e foarte interesant. O analiză un moment. Așadar, această domnișoară de la țară... sunteți dumneavoastră?

Ea ezită un moment:

— Da, desigur că eu sunt. Acestea sunt aventurile mele. Experiențele mele.

„Mai mult sau mai puțin.“ El o privi suspicios.

— Nu prea-mi pasă dacă e adevărat sau nu atâta timp cât povestirile sunt bune. Și îmi place ce aveți aici. Este exact ce îmi doresc cititorii. Presupun că nu există posibilitatea unei crime în aventurile dumneavoastră?

Ea tresări.

— Nu prea cred.

— Ce păcat! exclamă și ridică din umeri. Cititorii savurează o crimă interesantă la fel cum fac și cu un scandal pe cînste. Poate chiar mai mult.

— Voi ține minte asta, spuse ea strâmbând din nas.

El se lăsă pe spate în scaun și o analiză cu atenție.

— Ar trebui să vă spun, domnișoară Smythe, că, deși am o mână de oameni care scriu pentru mine din când în când și alți câțiva care îmi oferă informații utile, eu însumi scriu cel mai mult pentru Messenger. Tot eu pun forma de tipar, pregătesc

totul pentru tiparniță și fac publicația cunoscută.

— Continuați, vă rog. Își ținu răsuflarea. Acesta era modul lui de a o lăsa baltă? De a o respinge?

— Vă spun toate acestea ca să înțelegeți că, deși vă voi recompensa pentru munca dumneavoastră, nu vă pot plăti bine.

— Nici nu mă așteptam...

— Totuși, Messenger continuă să crească în circulație în fiecare săptămână, și, dacă aceasta – și bătu cu degetul pe povestea ei – va fi primită la fel de bine pe cât cred eu, veți avea de câștigat.

— Nici nu-mi pot dori mai mult. Se strădui să-și mențină vocea calmă și încercă să nu izbucnească în râs încântată de vestea că el avea să îi tipărească povestirile.

Mai vorbiră câteva minute despre plată – care nu era cine știe ce, după cum o și avertizase, dar măcar era ceva. Un câștig doar al ei. Era un sentiment plăcut să știe că făcuse primul pas adevărat spre independență.

— Dacă asta este tot, începu el și se ridică, voi publica povestirea în ediția de mâine.

— Atât de repede?

Se ridică și ea și se uită la el.

— Absolut. Vreau ca, de mâine, cititorii din Londra să înceapă să urmărească aventurile unei domnișoare de la țară – aventurile adevărate ale unei domnișoare de la țară. Fără nici o întârziere.

— Excelent! Își întinse mâna, iar el i-o luă. Acum trebuie să plec, mă așteaptă o trăsură...

— Wesley, spuse el deodată.

— Wesley?

— Da. Lord Wesley. E un bărbat foarte bine. El este Lord W.?

— Nu, nici pe departe. Încercă să-și smulgă mâna dintr-a lui, dar el i-o ținea strâns.

— Wymore atunci? Și încuviință din cap. Este cunoscut drept un om cam abătut.

— Nu.

— Windham?

— Nu! Ea râse. Dar oricum nu v-aș spune chiar dacă ar fi. Contrazice însăși noțiunea de anonimitate.

— Presupun că da. Deși, în calitate de editor..., comentă el, iar privirea îi străluci cu o lumină tachinatoare.

— Domnule Cadwallender. Marianne își retrase cu hotărâre mâna dintr-a lui. Trebuie să plec.

— Prevăd o relație lungă și profitabilă, domnișoară Smythe. Pot să vă conduc?

— Mă descurc și singură, mulțumesc. Se îndreptă spre ușă și o deschise, apoi se întoarse spre el. Mă întrebam...

— Da?

— Ați explorat vreodată o junglă din Africa, domnule Cadwallender?

— Nu, zise el amuzat. Pe de altă parte, nici nu s-a ivit vreo ocazie.

— Mare păcat! Îi aruncă un zâmbet. La revedere, domnule Cadwallender.

— La naiba, la naiba, la naiba! Thomas se uita urât la imaginea sa din oglinda înaltă din camera lui. Banks!

Valetul apăru din spatele lui.

— Da, domnule.

— Te rog să faci ceva cu drăcia asta.

Thomas îi împinse servitorului lavaliera acum mototolită.

— Desigur, domnule.

Banks aruncă obiectul ofensator pe un scaun din apropiere. O lavalieră proaspăt scrobită era atârnată pe brațul lui.

Thomas se întoarce cu fața la el. Nu putea pricepe de ce continua să se supere pentru ceva atât de prostesc precum aranjarea unei lavalieri. Valetul lui aranjase să i se brodeze cu aur și mici blazoane ale familiei Roxborough în partea de jos a lavalierii, ca să-l ajute pe Thomas să și-o potrivească cum trebuie. Dar nu îl ajutau cu nimic.

Banks reuși să-i așeze lavaliera cu un minim de efort și cu un zâmbet de-abia mascat. Faptul că stăpânul său nu își putea lega lavaliera după moda complicată cerută de o ținută formală era o sursă constantă de amuzament pentru valet.

— Mulțumesc, Banks.

Thomas se întoarce cu fața spre oglindă, iar Banks îl ajută să îmbrace vesta lui albă din brocart și, într-un final, și vestonul, de un albastru atât de închis, că părea aproape negru.

— Ce părere ai, Banks? Thomas se analizează în oglindă cu un ochi critic. Merg?

— Domnișoarele vor leșina, iar domnii vor muri de invidie, domnule, spuse Banks pragmatic.

— Mulțumesc, Banks.

Thomas era tot numai zâmbete. Valetul avea gusturi impecabile, și nu se înșela nici de data asta. Bărbatul care îi zâmbea din oglindă era un exemplu de bărbat la modă, cu un aer de încredere supremă. Chipeș. Fermecător. Un om de lume.

— E timpul, domnule.

Thomas se strâmbă. Nu fusese niciodată punctual la vreun bal în toată viața lui, dar Lady Dragon insistase că decența impunea ca el și fetele, în calitate de gazdă și oaspeți de onoare, să fie disponibili de la început, ca să-și primească invitații. Așa că mai bine isprăvea odată cu asta.

Își mai aruncă o privire în oglindă, își aranjă manșetele și se îndreaptă spre ușă.

— Va fi o seară interesantă, Banks.

— Nu așa e mereu, domnule?

În seara aceasta, era totuși diferit. Se îndreaptă spre sala de bal. În seara aceasta, era prezentarea oficială în înalta societate a surorilor Shelton. Și intrarea lor pe piața căsătoriei – indiferent dacă voiau sau nu. Râse pe înfundate. Aveau să se mărite înainte să-și dea seama.

Conștientizarea faptului că arăta foarte bine sporea, de regulă, încrederea bărbaților în ei înșiși, iar Thomas era extrem de încrezător în această seară. Făcuse chiar și o listă cu potențiali pretendenți, excluzându-i, desigur, pe Pennington și pe Berkley. De fapt, dacă se gândea mai bine, își dădu seama că majoritatea prietenilor lui nu se încadrau ca potențiali parteneri potriviți pentru cele trei surori.

Numai gândul acesta îl făcu să ezite. Ce era în neregulă cu el? Când renunțase la convingerea că orice bărbat, atâta timp cât respiră regulat și merge drept, este potrivit? Dacă prin asta treceau tații de fete, Thomas jură să nu conceapă decât băieți.

Ajunse la etajul întâi și privi în jur. Valeții în uniformă erau deja așezați lângă intrarea din față a salonului mare, precum și la capul scărilor. Încă doi mărgineau ușile care dădeau în sala de bal. Podelele străluceau, marmura sclipea, candelabrele scânteiau. Reședința Effington era în perfectă stare, la fel ca el.

— Bună seara, domnul meu, zise Lady Dragon și coborî scărilor de la galeria de la primul etaj.

— Bună seara, doamnă. Thomas îi luă mâna și i-o sărută. Arătați foarte bine în seara aceasta.

— Nu minți, băiete, spuse ea tăios, dar era evident încântată de compliment.

— Nu mint niciodată femeile frumoase, spuse el prefăcut, cu toate că, de fapt, femeia în vârstă arăta surprinzător de bine.

Renunțase la hainele prea cuviincioase și plicticoase pe care le purta de obicei

pentru o rochie elegantă de un roșu-închis. Un turban de aceeași culoare, din mătase și pene, era înfășurat în jurul capului. Tresărind, el se gândi că nu era probabil mai în vârstă decât mama lui, și nimeni nu o acuzase vreodată pe ducesa de Roxborough că era prost sau modest îmbrăcată. Poate ar trebui să-i retragă titlul de Lady Dragon.

Se aplecă spre ea și îi șopti ușor în ureche:

— Ar trebui să aveți grijă, doamnă dragă, sau le veți eclipsa pe protejatele dumneavoastră.

— Și dumneata ar trebui să ai grijă, domnul meu, altfel voi fi forțată să zâmbesc și am mai făcut asta o dată anul acesta. Sclipirea din ochii ei îi înfrumuseța cuvintele. Nu am vrea să se zguduie pământul într-o seară atât de festivă.

Își retrase mâna, și privirea ei se mută pe un punct din spatele lui. Ceva ce ar fi putut fi într-adevăr un zâmbet îi înălță ușor colțurile gurii.

— Bună seara, dragilor.

Thomas se întoarse și încercă să nu rămână cu gura căscată.

Dacă înainte crezuse că Jocelyn și Becky erau fermecătoare, acum i se păruă strălucitoare.

Jocelyn arăta ca un înger. O creație ademenitoare într-o rochie albă, diafană, presărată cu auriu, care plutea în jurul ei. Panglici albe și aurii se strecurau prin părul ei de culoarea mierii.

Becky, lângă ea, era o ispită pământească într-o născocire de un verde pal care îi accentua verdele smarald al ochilor și i se potrivea perfect cu nuanța de mahon a părului. În plus, îi modela o siluetă pe care el nu o considerase niciodată atât de ademenitoare.

— Doamnelor, zise el și făcu o plecăciune. Sunt copleșit.

Surorile făcură un schimb de zâmbete satisfăcute.

— Bună seara, mătușă Louella, spuse Jocelyn și întinse mâna. Lord Helmsley.

— Domnișoară. Sunteți fermecătoare în această seară. Se aplecă să-i sărute mâna și observă deodată decolteul adânc al corsajului ei. Decolteul extrem de adânc al corsajului ei. La modă sau nu, cum de permisesse mătușa ei așa ceva?

Se forță să zâmbească, se îndreptă și se întoarse spre Becky, observând că decolteul ei nu era mai decent decât al surorii sale. Îi luă mâna și i-o ridică la buze, încercând să-și mențină privirea la nivelul ochilor.

— Și dumneata, draga mea, ești splendidă.

— Vă mulțumesc, domnul meu, spuse ea cu un rânjet.

— Unde e sora voastră? întrebă Lady Louella încruntată și aruncă o privire spre scări. Nu cred că am văzut-o toată ziua. Sper că nu va întârzia.

— E încă la ea în cameră, spuse Jocelyn absentă, aranjându-și faldurile fustei.

— Poate ar trebui să mă duc să..., începu Lady Louella îndreptându-se spre scară.

— Sunt sigură că va coborî în scurt timp, interveni Becky. De ce nu coborâm noi trei în sala de bal? O luă de braț pe mătușa ei și o conduse spre ușile larg deschise. Oaspeții trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, și fără îndoială vrei să te asiguri că totul este în ordine.

— Nu te deranjează să o aștepti pe Marianne, nu? Jocelyn îi zâmbi lui Thomas cu o inocență care ar fi topit orice strop de împotrivire în alt bărbat, dar care pe el îl puse imediat în gardă.

Ultima dată când fetele îl întrebaseră dacă îl deranja ceva, sfârșise prin a mâna cai prin parc.

— Deloc, spuse el prefăcut.

Thomas le privi pe cele trei cum intrară în sala de bal, apoi se întoarse și se plimbă tacticos pe lângă balustradă. Își odihni antebrațele pe marmură, își strânse mâinile și se aplecă înainte, supraveghind scena cu un sentiment de mândrie și satisfacție, neluând deloc în seamă faptul că nu avusese nici un merit pentru asta.

— Au făcut o treabă a naibii de bună, spuse el șoptit.

Exceptând responsabilitatea sa față de surorile Shelton, nu era chiar atât de îngrozitor să fii temporar capul familiei. Oricum, asta avea să fie în cele din urmă. Nu că-i dorea răul tatălui său. Spre deosebire de unii dintre prietenii lui, el chiar își simpatiza tatăl. Se înțelegeau bine, și lui Thomas aveau să-i lipsească îndrumarea, sfaturile și mai ales prietenia ducelui, atunci când avea să vină vremea.

Ducele ignorase escapadele lui Thomas de-a lungul anilor, mărindu-i în același timp gradual responsabilitățile legate de moșiile și de averea familiei. Îi încurajase interesele lui Thomas, inclusiv investițiile sale ocazionale, mare parte dintre ele de succes, și afacerile lui în domeniul imobiliar. Thomas era proprietarul mai multor întreprinderi comerciale ce aduceau un profit măricel, și, cu toate că avea pe cineva care se ocupa de astfel de lucruri, Thomas se străduia să fie un proprietar corect și conștiincios.

Rezistă tentației de a se uita la ceas și privi înspre scară. Rămase fără suflare. Timpul însuși păru că stă în loc.

Se trezi vrăjit din nou de o nălucă.

Marianne coborî cu atenție treptele, ținându-și rochia suficient de sus încât să i se vadă gleznele elegante. Rochia ei era de culoarea șampaniei fine. Buclele ei blonde, la fel de independente ca întreaga ei făptură, fuseseră prinse în vârful capului într-o cascadă sălbatică de auriu și lumină. Cum crezuse oare că Jocelyn era cea mai frumoasă dintre ele?

Se holbă la ea, uluit.

Marianne ajunse pe palier și se uită în sus.

— Bună seara, Thomas.

— Bună seara.

De-abia putea să-și smulgă câteva cuvinte. Cum de n-a văzut tocmai ce era sub nasul lui? Se mândrea că putea să recunoască și să aprecieze frumusețea indiferent că era vorba de rase pure de cai, de poezie sau de femei. Oare resentimentul față de amestecul ei în viața lui îl orbise complet? O considerase

fără îndoială atrăgătoare, foarte atrăgătoare, dar în seara aceasta era mai mult decât și-ar fi putut dori orice bărbat.

— E ceva în neregulă?

Marianne se uită în jos la rochia ei. Materialul îi mângâia formele ca mâna unui amant. Culoarea îi accentua strălucirea catifelată a pielii ei.

— Merge, ce crezi?

— Nu e cam îndrăzneță? i-o trânti el fără să se gândească.

Nu voise să spună asta. Voise să-i spună cât de uluitoare era. O zeiță. Un vis devenit realitate.

Corsajul primejdios de adânc, dezvăluindu-i pieptul desfătător. Mult prea desfătător. Se încruntă.

— N-aș fi crezut că mătușa ta îți permite să apari în public în ceva atât de scandalos.

— Prostii! Se uită în jos la rochia ei. Așa e moda în zilele noastre, și cred că arăt respectabil. Nu trebuie să fii atât de...

— Nu sunt îngust la minte, spuse el tăios.

— Nu voiam să zic asta, replică ea și îi zâmbi dulce. Voiam să spun bățos.

— Nu-mi dau seama de diferență.

— Sunt extrem de asemănătoare și ambele sunt descrieri nimerite. Își miji ochii. Poate că nu ai găsi atât de deranjant corsajul meu dacă ai înceta să te holbezi la el.

Thomas simți cum se înroșește la față.

— Nu mă uitam... Nu mă uit...

— Te bâlbâi, Thomas. Îl analiză cu un licăr amuzat în priviri. Am observat asta și seara trecută. Te bâlbâi des?

— Nu mă bâlbâi.

— Dar sunt sigură că...

— Sau, mai degrabă, nu m-am bâlbâit niciodată – îi prinse mâna și i-o duse la buze – până nu te-am întâlnit pe tine. Nu o scăpă deloc din priviri. Tu mă faci să mă bâlbâi.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer între ei doi. Pentru o clipă foarte lungă, se uitară fix unul la altul. El fu străbătut de o dorință atât de sălbatică, încât i se tăie răsuflarea.

— Chiar așa?

Ochii îi erau mari din pricina a... A ce anume?

— Da, chiar așa. Se strădui să vorbească relaxat și îi dădu drumul la mână. Și sunt sigur că rochia aceasta va face pe foarte mulți bărbați să se bâlbâie diseară.

— Vreau să fac un târg cu tine. Își puse mâna pe mâneca lui. Dacă ești atât de drăguț să mă însoțești în sala de bal, mă voi strădui să nu atrag atenția spre corsajul meu.

— Cât de grijulie ești. Îi acoperi mâna cu a lui și se îndreptă spre uși.

Cu Marianne la brațul lui, aici în propria lui casă, avea sentimentul ciudat că totul era în regulă în lume.

— Știi, e mai degrabă fermecător.

— Ce anume?

— Modul în care te bâlbâi.

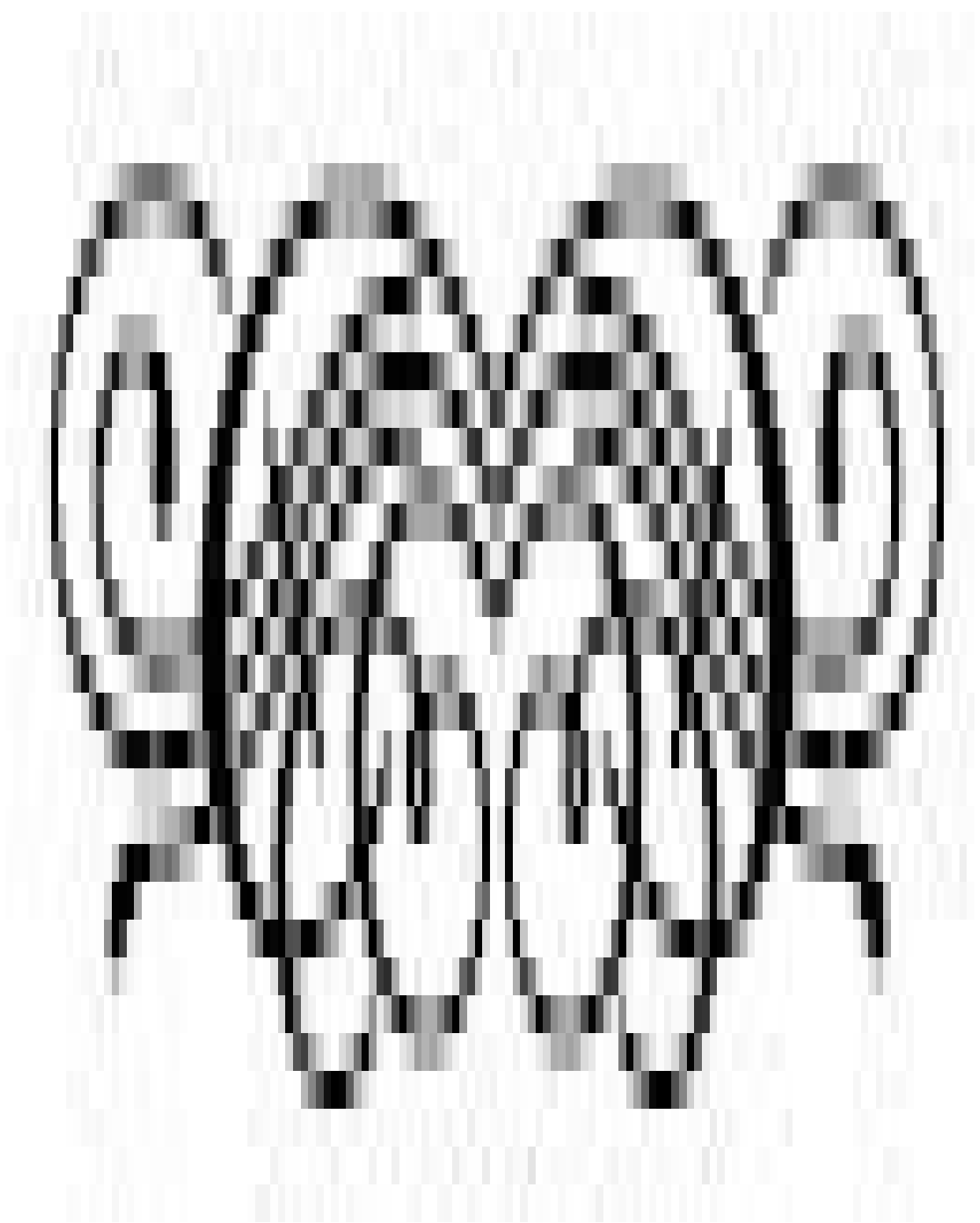
— Nu mă bâlbâi, spuse el ferm.

Cel puțin nu cu altcineva în afară de ea. Îl făcea să se bâlbâie și să uite ce voia să spună – ba chiar și propriul nume. Cine știe ce îi mai rezerva?

Avusese dreptate când îi spusese lui Banks că urma să fie interesantă. Zâmbi fără să vrea.

O seară foarte interesantă.

Capitolul 7

... Căci urmează să particip la un bal! Va fi primul meu bal, și nu mai pot de nerăbdare.

Lord W. a avut grijă să-mi fie făcute o serie de rochii noi. Sunt croite după ultima modă, făcute din materiale foarte fine, cum n-am mai văzut până acum. Sunt și extrem de provocatoare. Când am îndrăznit prima dată să încerc una, credeam că o să mor de rușine. Croitoreasa care le-a făcut m-a asigurat că sunt total nevinovate în comparație cu cele purtate de altele. E cam neobrăzat din partea mea să susțin că nu sunt nemulțumită de înfățișarea mea.

Mă întreb dacă Lord W. va observa...

Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra

Seara era la fel de minunată ca serile despre care citise ea într-o carte.

Sala de bal era o fantezie de lumină și culoare. Marianne nu ar fi fost surprinsă să vadă zâne zburând pe acolo, mișcându-se în tandem cu muzica orchestrei. Urne imense pline cu flori erau așezate în fiecare ungher. Ghirlande de mătase împodobeau ușile, ferestrele și balcoanele. Panglici late fluturau pe pilaștri și pe candelabre. Și totul era făcut într-o bogăție de culori: roz, verde, galben și albastru pal.

Dar sala de bal pălea în comparație cu invitații. Femei fermecătoare cu bijuterii, pene și mătăsuri flirtau cu domni îmbrăcați în culori profunde și cu lavalieri legate complicat la gât. Camera era un caleidoscop de culori și mișcare, priveliști și sunet. Râsetul se lua la întrecere cu muzica, într-un efort de a se face auzit.

Marianne își dorea să poată scrie despre tot aici și acum. Ar fi foarte util pentru domnișoara ei de la țară.

— Domnișoară, speram să îmi puteți acorda onoarea acestui dans.

Un tânăr domn nu mai înalt decât ea, dar mult mai rotund la corp, se opri în

fața ei. Un bărbat destul de plăcut, considera ea, și unul din cei pe care Thomas își propusese să i-i prezinte.

Îi aruncă un zâmbet plin de regret.

— Mi-e teamă că va trebui să vă refuz pentru moment. Am dansat fără oprire până acum și am neapărat nevoie de o pauză.

— Atunci pot să vă aduc ceva de băut? Întrebă el nerăbdător, cu fața luminată la gândul că putea să se dea pe lângă ea.

— Aș aprecia foarte mult.

El făcu o plecăciune, apoi dispăru în mulțimea de oaspeți. Marianne își înăbuși în fașă un junghi de vină și se îndreptă spre ușile deschise care duceau spre terasă. Nu-i plăcea să-i înșele așteptările bietului om, dar era extrem de cald înăuntru. Nu voia nimic mai mult în acel moment decât o gură de aer proaspăt și șansa de a-și trage sufletul.

Terasa era împodobită cu panglici și cu flori și luminată de candelabre lucrate cu grijă. Ici și colo erau câte două sau trei persoane care râdeau și flirtau.

Marianne rămase în umbră, acum neavând chef să poarte nici măcar o conversație ușoară. Voia câteva minute în care să se gândească la evenimentele din seara aceea.

Își croi drum spre capătul îndepărtat al terasei, unde singura lumină era cea făcută de stelele de pe cer.

Își sprijini mâinile de balustrada din piatră și se uită înspre grădinile Effington. Potecile din grădină erau luminate de felinare care dansau în adierea ușoară creând momente de magie pură. Își închise ochii și se desfătă cu aerul proaspăt, răcoros.

Până acum, fusese, într-adevăr, o seară magică. După cum era de așteptat, Jocelyn era regina de necontestat a balului. Cu toate acestea, Marianne și Becky concuraseră îndeaproape cu sora lor în privința atențiilor primite. Era un sentiment amețitor să fii căutată de tot felul de bărbați. Nu mințise când spusese că avea nevoie de o pauză de la petrecere.

— Cred și eu că poate fi oarecum copleșitor. Un râset familiar se auzi din umbra adâncă din stânga ei.

— Dar tu ești, desigur, obișnuit cu astfel de baluri, spuse ea calm, fără să dea atenție la valul de plăcere stârnit de prezența lui.

Thomas păși în lumină, o siluetă ștersă în nuanțe de cenușiu.

— Trebuie să recunosc că rar stau la un bal până dimineața.

Ea râse.

— Atunci trebuie să fie o provocare destul de mare și pentru tine.

— Da, este. Îmi fac o regulă din a nu participa mai mult de o oră, două la așa ceva. De obicei, la asemenea ore târzii sunt în drum spre club sau ocazional la vreo masă de joc.

— Iei parte la jocurile de noroc? Își menținu vocea cât de calmă putu, dar fu străbătută de un fior de teamă.

El înjură încet.

— Îmi pare foarte rău, Marianne, nu ar fi trebuit să vorbesc despre asta.

— Nu contează, spuse ea voioasă. Chiar nu contează.

Faptul că tatăl ei pierduse averea și onoarea familiei la jocurile de noroc și le lăsase pe fetele lui fără zestre nu era un motiv întemeiat să-l considere pe Thomas ca făcut din același aluat. Cu toate acestea, nu își putea reține un fior de groază.

— Ba contează, și ar fi trebuit să-mi dau seama. Răsuflă prelung. Dacă vrei să știi, eu văd jocurile de noroc drept ceea ce sunt: un mod plăcut de a petrece câteva ore. Nu am pierdut niciodată mai mult decât îmi pot permite, și, indiferent dacă câștig sau pierd, știu exact când să plec.

— Nu trebuie să te explici. Nu e deloc treaba mea. La urma urmei, suntem doar niște oaspeți aici. Când se termină sezonul, vom pleca și noi.

Simți o ușoară undă de tristețe la gândul de a părăsi reședința Effington și pe cei care locuiau aici.

Thomas ezită, de parcă stătea să-și aleagă cuvintele.

— Cred că-mi va fi dor de tine. Apoi își dresе glasul. De voi toate, de fapt.

— Prostii! spuse ea, ignorând o urmă de dezamăgire trădată de ultimul lui comentariu. Nu vrei nimic mai mult decât ca noi să plecăm cât mai repede posibil. Ne-ai mărita și mâine dacă s-ar ivi ocazia.

— O, nu mâine, răspunse el cu seriozitate dar ea putea să simtă amuzamentul din vocea lui. Poate poimâine.

— Ei bine, nu vei reuși niciodată dacă insiști să ne limitezi șansele la genul de bărbați pe care ni i-ai vârat pe gât în seara aceasta.

— Ce-a fost în neregulă cu ei? întrebă el precaut.

— Hai, Thomas, fii serios, știi prea bine ce a fost în neregulă cu ei. Răsuflă zgomotos, extrem de frustrată. Au fost toți foarte plăcuți, perfect manierați și extrem de respectabili. Totuși, ca bărbați, erau și foarte plictisitori și anosti – și nici pe departe la fel de interesați precum cineva ca Pennington sau Berkley.

— Am observat că nu ai avut nici o ezitare să dansezi cu Pennington și cu Berkley, comentă el cu voce aspră.

— Absolut nici una. Ambii sunt fermecători, și îmi place foarte mult compania lor. Spre deosebire de a celor pe care ni i-ai prezentat cu atâta nerăbdare. Sunt toți fără excepție bătoși și înguști la minte. Îl împunse cu degetul în piept. Exact ca tine.

O apucă de mână.

— Îți mai spun pentru ultima oară, nu sunt îngust la minte.

Îi trase mâna spre gura lui și o sărută pe palma înmănușată. Ea se cutremură de încântare.

— Sunt, de fapt, aproape la fel de rău famat ca Pennington și ca Berkley. Sunt de

regulă considerat un crai în aceeași măsură ca prietenii mei, cu toate că am anumite calități salvatoare.

Ochii ei străluciră în lumina stelelor, și fu străfulgerată de ceva ce nu știa dacă e teamă sau anticipație. El păși înapoi în umbra adâncă și o trase în brațele lui.

— Nu mă dau în lături de la responsabilitățile ce-mi revin. Îmi respect promisiunile. Mamele de fete de măritat mă văd ca pe un bărbat numai bun de reformat.

— Thomas, eu...

— Nu e ușor să mențin imaginea de crai respectabil. Își frecă nasul de o parte a maxilarului ei, și ea uită să mai respire. Doamne, Dumnezeule, ce făcea? Am fost mereu la limita dintre ceea ce înalta societate poate ierta și scandal. E vorba doar despre control. Coborî capul și își trecu buzele peste ale ei. Control, draga mea.

— Thomas, eu...

— Am o reputație pe care m-am străduit mult timp s-o dobândesc și sunt destul de mulțumit de ea.

Capul lui se plecă și mai mult, iar buzele îi mângâiară gâtul. O căldură o năvăli ca reacție la atingerea lui și i se acumulă în stomac. Își închise ochii, conștientă numai de vocea și de atingerea lui.

— Mi-am îmbunătățit anumite deprinderi pe care cărțile tale nici măcar nu le menționează.

Gura îi alunecă și mai departe. Mâna îi cuprinse un sân, iar cu degetul mare îi mângâie înainte și înapoi sfârcul acoperit de material. Ea gâfâi de surpriză și plăcere.

— Știu cum să venerez o femeie, Marianne.

Răsuflarea i se întetă, iar pieptul ei săltă. „Doamne, Dumnezeule, să nu se oprească.” Îi trase corsajul mai jos, ca să îi dezvăluie sânii. Aerul răcoros îi tachina pielea mult prea sensibilă.

— Știu cum s-o fac să simtă senzații pe care nu le-a mai avut vreodată.

Gura lui îi acoperi sânul, și ea simți că ia foc. Îl prinse de umeri ca să nu țipe. Cu dinții și cu limba, el o gusta și o tachina, până când simți că genunchii amenințau să-i cedeze.

— Cum s-o fac să-și dorească ce nu a mai cunoscut vreodată. Gura îi alunecă spre valea dintre sâni ei, și îi șopti lipit de ea: Și cum s-o las să-și dorească mai mult.

Fără nici un fel de avertizare, el se îndreptă.

— Și asta, draga mea, e o lecție despre comportamentul unor crai ca Pennington, ca Berkley și ca mine.

Ea se luptă să-și recapete suflarea în ciuda unui junghi ascuțit de frustrare și a sentimentului acut de pierdere.

El îi aranjă corsajul și, cu voce calmă și perfect stăpân pe sine spuse:

— Și tocmai de asta nu-i consider potriviți pentru voi.

— Thomas, eu... tu...

— Acum cine se bâlbâie?

Deodată, mânia îi șterse orice urmă de dezamăgire. Își încleștă dinții.

— Ești o brută, domnul meu.

El râse.

— Exact.

— Nu tu trebuie să decizi cine mi se potrivește și cine nu.

— Ba tocmai eu trebuie să decid, spuse el în modul acela atât de arogant pe care ea îl detesta. Și, după cum era de așteptat, avea să bată iar apa în piuă despre responsabilitatea lăsată pe umerii lui de fratele ei. Mi s-a dat...

— O, te rog, mai taci din gură!

Se răsuci și dădu să plece, dar se întoarse brusc. Înainte să apuce să mai zică un cuvânt, își aruncă brațele în jurul lui, își lipi buzele de ale sale și își apăsă corpul de el.

El îngheță, și pentru o clipă ei îi fu teamă că ar putea să o respingă. Deschise gura și trase o linie cu limba peste buzele lui. Iar așa-zisa lui stăpânire de sine dispăru.

O cuprinse la rându-i în brațe, lăsându-și o mână să-i alunece pe spate ca să-i prindă șezutul, și o ținu strâns lipită de el. Sâni ei se striviră de pieptul lui. Putea să simtă că era excitat prin hainele care-i despărțeau. Buzele lui îi răspunseră cu aceeași înflăcărare, cu o foame egală cu a ei. Era un sărut la fel de minunat ca precedentul.

Ea se împotrivi oceanului de senzații care amenința să o tragă la fund și se retrase, cu buzele de-abia atingându-le pe ale lui.

— Și aceasta, domnul meu, este o lecție pentru dumneata.

— O lecție? El amuți. Ce lecție ar trebui să fie asta?

Ea se strecură din brațele lui și făcu un pas înapoi.

— O lecție despre riscurile de a-ți subestima adversarul. Poate că sunt mult mai puțin experimentată decât femeile cu care ești obișnuit, dar pot să pun pariu că sunt și mult mai inteligentă decât multe dintre ele. Îți mai spun asta pentru ultima dată: Voi dansa și voi săruta pe cine vreau eu, când vreau eu. indiferent că e vorba despre Pennington, despre Berkley sau... Și îl apucă de marginile vestei lui, îi trase gura spre a ei și îl sărută apăsător. Sau despre tine, marele înfumurat. Îi dădu drumul, își împinse ochelarii înapoi pe nas și își înclină ușor capul. Seară bună, domnul meu.

Se întoarse și se îndreptă spre sala de bal, așteptându-se oarecum ca el să o prindă și să o oprească. Sau să țipe după ea. Sau să o urmeze. Dar în spatele ei nu se auzea nici un pas. Și oare de ce acest lucru o scotea din sărite?

Normal că nu avea să vină după ea. Asta ar atrage atenția către amândoi, și nu putea să permită așa ceva. Nu, ar fi scandalos dacă marchizul de Helmsley și o femeie care, chiar dacă refuza să recunoască, era totuși sub protecția lui ar fi descoperiți mângâindu-se în întuneric.

Ea rămase tot în umbră, evitându-i pe cei adunați în părțile luminate ale terasei, și se strecură înapoi în sala de bal. Fără ochiul de vultur al lui Thomas ațintit asupra ei, putea avea ocazia să danseze cu cei ca Pennington și ca Berkley, fără să-i mai punem la socoteală pe cei ca Helmsley. Însă ea avea convingerea că el nu avea să o scape niciodată din priviri suficient de mult cât să-i permită să facă așa ceva. Își dăduse deja seama că numai craii îi puteau oferi singura aventură interesantă permisă de limitele lumii în care trăia. Dacă nu avea ocazia să trăiască aventuri, nu avea nimic despre care să scrie. Și, dacă nu scria, nu era plătită, ceea ce înseamnă că nu avea să poată pleca niciodată din Anglia în căutarea unei aventuri adevărate.

Scană cu privirea mulțimea și observă că trei dintre domnii pe care Thomas îi prezentase o remarcaseră și acum se îndreptau spre ea din trei direcții diferite. Afișă un zâmbet fals și se furișă, evitându-le compania groaznic de plicticoasă.

Orice posibilă îndoială dispăruse. Dacă avea de gând să se bucure de viață, avea nevoie de un crai. Și, desigur, numai un crai era la îndemână.

Marele înfumurat.

Ultimii oaspeți plecaseră în cele din urmă, cu o oră înainte de ivirea zorilor. Sala de bal era goală, și aproape toate luminile erau stinse. Dacă te puteai lua după ce rămăsese în urma invitaților, atunci balul putea fi considerat un succes. Thomas îi spusese majordomului să-i lase pe servitori să facă curățenie a doua zi dimineață și își adusese aminte să-i mulțumească pentru tot ce făcuse.

Pentru mintea poetică a lui Thomas, încăperea semăna cu rezultatul trist al unei aventuri amoroase: mânjită și în neorânduială, dar asaltată de amintiri. Scutură din cap ca să-și alunge acest gând ciudat.

Nu era sigur ce anume îl făcuse să se întoarcă în sala de bal. Se dusese prima dată în bibliotecă, vrând să scrie un vers, două, dar nu-i venise nimic în minte, așa că se trezise revenind aici fără să își dea seama. Acum recunoscuse în sinea lui că asta nu era cu totul adevărat. Avea multe gânduri care-i stăruiau în minte, și acestea puteau fi rezumate printr-un singur cuvânt.

Marianne.

Se așază pe treptele care duceau în sala de bal și își sprijini bărbia în pumn. După întâlnirea lor, ea își petrecuse restul serii evitându-l intenționat. Nu fusese, desigur, o așa mare provocare. Nu ar fi putut să se apropie de ea nici dacă ar fi încercat. Toată seara fusese înconjurată de masculi înflăcărați – cei pe care îi aprobase el și mult prea mulți dintre cei pe care nu-i aprobase. Putea să jure că a dansat fără oprire. Și nici un dans cu el.

Ce îl apucase să se comporte așa pe terasă? Intenționase să îi dea o lecție, desigur, și chiar crezuse că reușise, până în ultimul moment, când ea îl sărutase. Și, la naiba, el îi răspunsese. Și voia să o tot sărute. Să îi mângâie pielea catifelată. Să o guste...

— Îți datorez scuze? întrebă Marianne din ușă.

El se ridică și ignoră plăcerea care îl invadă când o văzu.

— Nu mai mult decât îți datorez eu ție.

Ea încă purta rochia pe care o avusese la bal, și, chiar după o seară așa lungă, el tot nu putea nega efectul pe care îl avea aceasta asupra lui. Sau femeia îmbrăcată cu acea rochie avea un asemenea efect? Coborî treptele ca să i se alăture.

— Aș spune că suntem la egalitate.

— Oricât de mult mi-ar dispăcea să recunosc, de data asta sunt de acord. Râse pe înfundate. Cu toate că nici un bărbat nu vrea să știe că nu poate dovedi o simplă femeie.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, știu că făcuse o greșală. Ea îl studie preț de un moment și spuse:

— Poate nu ar trebui să te raportezi la niște simple femei.

— Cel puțin trebuie să încetez să te mai consider pe tine o simplă femeie. Nu, ea era mai mult decât un egal pentru orice bărbat. Gata, ne-am înțeles, spuse el și îi întinse mâna. Cădem la pace?

— Cădem la pace.

Ea încuviință și îi luă mâna. Își scosese mânușile, iar mâna ei era caldă și moale

în a lui. Fu străbătut de un fior la atingerea ei.

Privirile lor se întâlneau, și deodată atmosfera dintre ei se umplu de tensiune. Se uită fix la ea o clipă îndelungată.

— De ce ai venit? întrebă el încet.

— Nu sunt chiar sigură.

Vocea îi era joasă și guturală, ca și cum petrecuse mare parte din seară răsând. El îndepărtă gândul enervant că nu-și petrecuse acel timp cu el.

— Presupun că nu voiam să las lucrurile așa între noi. Știu că doar încerci să faci ce crezi că e mai bine pentru noi.

— Noi, marii îngâmfați, așa suntem.

— Da? Se uită întrebătoare la el. Va trebui să am grijă atunci. Sunt sigură că sunt foarte mulți asemenea îngâmfați printre domnii pe care ni i-ai prezentat astă-seară. Cred că mulți dintre ei ar...

— Destul. El râse. Credeam că ne-am înțeles să cădem la pace.

— Cel mult o pace nestatornică, zise ea amuzată.

Încă o ținea de mână și nu-și dorea să-i dea drumul. Iar ea nu făcea nici un efort să se elibereze. Deodată, el înțelese cât de plăcut era să stea aici cu ea de mână.

Ea își dădu capul pe spate și îl studie.

— Nu am dansat deloc împreună astă-seară, și, la urma urmei, am exersat împreună. Apoi zâmbi. Încă o lecție, dacă se poate numi așa.

— Atunci înseamnă că am dat dovadă de neglijență în responsabilitățile mele. Se trase un pas înapoi și făcu o plecăciune adâncă. Domnișoară, mi-ați face deosebita onoare de a-mi acorda acest dans?

— Toți muzicienii au plecat. Nu avem pe ce să dansăm.

— Chiar așa? Își înălță capul ca și cum ar asculta ceva. Sunt sigur că aud notele unui vals.

— Da?

— Nu poți să auzi? Se apropie și mai mult. Aud clar sunete de vioară. Și ascultă...

— Ce anume?

El încuviință solemn din cap. E un flaut. În mod sigur este un flaut.

Ea râse.

— Thomas, ești nebun.

— A, dar puține lucruri sunt mai plăcute ca un dans cu un nebun. Acum, hai să...

— Foarte bine, deși mă străduiesc să nu dansez cu nebuni.

— Asta va fi o excepție atunci.

Își așază mâna ei liberă pe umărul lui.

— Tot nu aud nimic.

O trase mai aproape decât era cuviincios.

— Vei auzi, spuse el încrezător și începu să danseze.

În clipa următoare, se învârteau pe podea în acord cu muzica pe care numai el o putea auzi. Nu greșiră nici un pas; ea îi urma exemplul în mod ireproșabil. Observase în timpul lecției lor scurte de dans cât de bine se potrivea ea în brațele lui. Cât de bine se îmbina corpul ei cu al lui. Nu luase în seamă asta atunci. Acum...

— O auzi, Marianne? Melodia?

— Nu știu. Poate, dar nu pot fi sigură. Se uită în sus la el cu un zâmbet îngăduitor. Cum sună?

— Minunat. Muzicienii sunt foarte talentați. Nu, așteaptă. Se încruntă și clătină din cap. Violonistul a cântat fals o notă, dar... Făcu o pauză, apoi încuviință. Da, se pare că a salvat frumos situația.

— Așa a făcut? întrebă ea amuzată.

— A, da. Cântă împreună ca și cum ar fi făcuți unul pentru altul.

„La fel cum dansăm noi împreună.“

— Chiar așa? Și melodia pe care o cântă?

— Este splendidă. O melodie care amintește de zile de vară fără griji și de nopți pline de stele. De poezii de dragoste, de lumina lunii și de magie.

— De magie, șopti ea.

El se uită în ochii ei. Își încetini pașii, apoi se opri. Stătură o clipă îndelungată fără să se miște, ca și cum așteptau să înceapă un dans nou. Sau să audă un cuvânt. Ori o declarație.

— Ar trebui să mă retrag, altfel soarele va răsări înainte să mă bag în pat, spuse ea, dar nu dădu vreun semn că ar vrea să plece.

— Și eu ar trebui să fac la fel.

Nu avea nici un chef să o lase să se retragă din brațele lui. Să-i ureze noapte bună. Să se ducă la el în pat. Singur.

Ea făcu un pas înapoi.

— Seară bună! Râse ușor, un râset ciudat, stânjenit, al cuiva care nu se simțea în largul său. Sau, mai degrabă, bună dimineața.

— Bună dimineața.

— Thomas. Ea ezită. Ar trebui să îți mulțumesc pentru seara aceasta.

— N-am avut nici un merit în treaba asta.

— În orice caz, aceasta este casa ta, și noi suntem oaspeți aici și...

— A fost plăcerea mea.

Ea zâmbi, și el fu cuprins de un sentiment ciudat. Ca și cum zâmbetul ei era un

dar, mai degrabă personal și intim. Ea se întoarce și ieși din sala de bal. El se uită fix după ea. Un dar plin de afecțiune sau de prietenie – sau de ceva mai mult? El înghiți cu dificultate.

Voia să meargă după ea. Să o ia în brațe. Să o ducă în patul lui. Fără să se gândească, se îndreptă spre ușă. O dorea. Mai mult decât își putea aduce aminte să fi dorit vreo femeie vreodată.

Deodată, înțelese ce făcea și se opri din drum.

Ce făcea? Fata aceasta era sub protecția lui. Era responsabilitatea lui. La naiba, era sora celui mai bun prieten al său! Dacă se întâmpla ceva între ei, ar fi ca și cum i-ar trăda încrederea lui Richard. Dar nu i-o trădase deja oare? Mersese deja mult prea departe cu ea decât dicta prudența.

Thomas își trecu o mână prin păr. Nu putea să fie niciodată ceva serios între ei. Nu era ea femeia pentru el – nu genul de femeie pe care și-o dorea de soție. Era independentă și încăpățânată. Ar insista să-și spună mereu părerea și ar vrea să se și țină cont de ea. Ar pune sub semnul întrebării orice decizie a lui, fiecare pas pe care l-ar face. Și nu s-ar uita niciodată la el ca la soarele și luna de pe cer.

Orice exista între ei, orice tensiune plutea în aer când erau împreună, doar ei doi, nu era, desigur, nimic mai mult decât dorință pură. Putea să facă față dorinței. Era, cum îi spusese și ei în seara aceasta, doar o chestiune de control.

Trebuia să-și dubleze eforturile ca să-i găsească un soț. Trebuia să facă mult mai multe decât să îi prezinte câțiva bărbați la un bal. Într-un fel sau altul, avea să-i găsească o pereche, chiar dacă trebuia să defileze cu toți burlacii din oraș prin fața ei, zi și noapte.

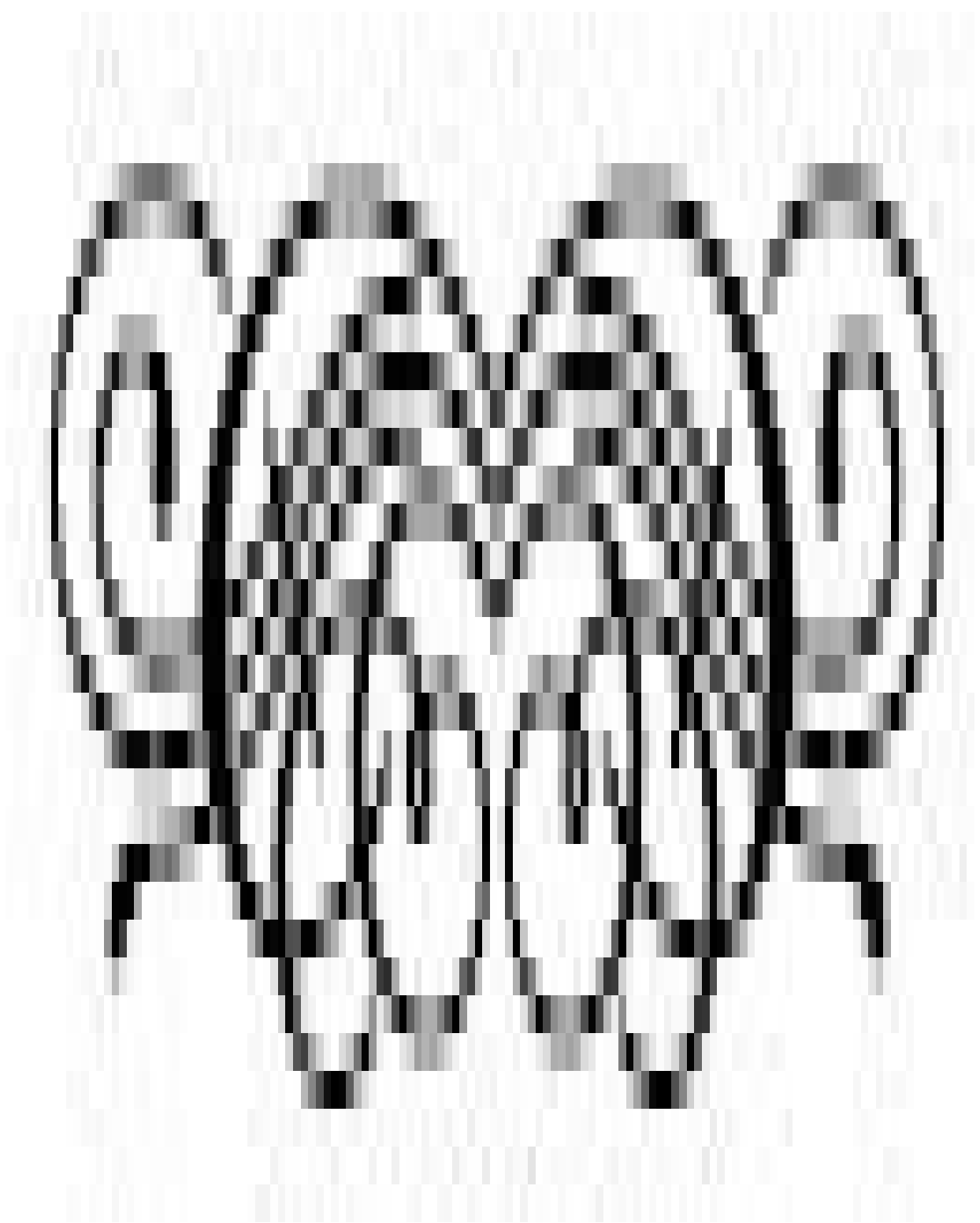
Nu-i lipsiseră deloc atențiile masculine în seara aceasta; cât de dificil putea să fie să-i găsească un bărbat pe care ea să-l considere acceptabil? Un bărbat care ar putea s-o facă să uite de aventurieri, de exploratori și de bărbați care se găseau numai în cărți? Un bărbat pentru care ar fi în stare să dea uitării visele ei?

La naiba, nu suna deloc ușor. Dar avea să se descurce. Pentru că știa, la fel de bine cum știuse orice altceva vreodată, că, dacă nu o mărita și nu o scotea din viața lui –și asta cât mai repede –, avea să fie prea târziu.

Avea să fie dezonorată ori dezamăgită în dragoste – sau poate și una, și alta.

Şi nici el nu avea să o ducă prea bine.

Capitolul 8

... Trebuie să stăruie un moment asupra firii bărbaților. Ei sunt ființe ciudate și neobișnuite, predispuse la comentarii atât nechibzuite, cât și de neînțeles. Cred că nu-i voi înțelege niciodată.

Nu știu dacă Lord W. este un bărbat tipic sau are o fire unică. Când este foarte rezervat, de parcă nu aș merita atenția lui, când se uită la mine ca și cum ar vrea să mă devoreze cu totul. Un gând care, constat cu surprindere, mă cam intrigă.

Ar putea fi faptul că apropierea mea de el mi-a potolit temerile și le-a înlocuit, într-adevăr, cu o doză de curaj, căci Lord W. nu mă mai intimidează atât de mult ca la sosirea mea aici. Ce-i drept, este deopotrivă arogant și disprețuitor.

Cu toate astea, mi se pare extrem de fascinant...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Domnul meu, eu cred că sunt mulți oameni care citesc cu plăcere lucrările lui Lord Byron, spuse Marianne gânditoare.

— Da, dar poți cu adevărat să separi omul de cuvintele lui? Întrebă Lord Pennington ridicând din umeri. Mi se pare că acțiunile lui sunt foarte puțin onorabile, și, în consecință, nu pot să îi aprob scrierile.

— Într-adevăr? Se uită întrebătoare la el. Dacă este să mă iau după ce spune Lord Helmsley, dumneata porți același hram ca Lord Byron.

El râse.

— Tocmai Helmsley vorbește. Reputația lui nu este mai bună ca a mea.

— Așa am auzit și eu, șopti ea.

Pennington continuă să-și expună părerea despre viața și opera lui Lord Byron.

Era surprinzător de isteț. Cu toate astea, Marianne nu era cu totul atentă la el.

Doar salonul casei Effington era îndeajuns de mare pentru a găzdui adunarea de astăzi. Și, cu toate astea, părea supraaglomerat cu atât de mulți domni care se hotărâseră ca în acea după-amiază să le facă o vizită ei și surorilor ei. Numărul de buchete de flori care umpleau încăperea era de trei ori mai mare decât numărul oamenilor prezenți.

Florile începuseră să ajungă înainte de prânz, fiecare buchet însoțit de un bilet în care se spunea că cel care îl trimisese fusese vrăjit de prezența ei noaptea trecută, sau de a lui Jocelyn, sau de a lui Becky. Câteva bilețele le menționaseră pe toate cele trei surori. Era evident că aceia nu erau atât de pretențioși.

Râsetul lui Jocelyn răsună din celălalt capăt al încăperii, unde era o aglomerare mare de bărbați, unul sau doi dintre ei fiind literalmente la picioarele ei. Becky stătea în alt colț cu un grup mai mic de admiratori. Mătușa Louella supraveghea scena cu atitudinea unui leu ocrotitor, deși Marianne era sigură că era încântată de acest omagiu adus protejatelor sale.

Thomas era în mod evident absent. După noaptea trecută, Marianne crezuse... ei bine, poate nu conta ce crezuse ea. Și acum nu era momentul să se gândească la asta.

În acest moment, vorbea numai cu Pennington și chiar se bucura de conversația lor. Era mult mai inteligent decât se așteptase, chiar dacă viziunile lui nu se potriveau cu felul lui de-a fi. Ba chiar erau cam înguste. Era oare sortită să întâlnească numai crai nedestupați la minte, dincolo de reputația proastă pe care și-o creaseră? Un crai respectabil, așa se numise Thomas. Ea zâmbi.

— Nu știam că sunt atât de amuzant, spuse Pennington.

— Prostii, domnul meu. Nu am nici o îndoială că ești perfect conștient de capacitatea ta de a amuza – sau de-a face orice altceva.

El o țintui cu privirea un moment, apoi râse.

— Și dumneata, dragă domnișoară, ești încântătoare.

— Voi doi vă distrați cam prea mult. Pot să intervin? Berkley trase un scaun și se prăbuși pe el fără să mai aștepte un răspuns. E mult prea aglomerat pe lângă

surorile dumitale. Nici nu pot să scot un cuvânt, așa că m-am gândit că mai bine mă alătur vouă.

— Domnul meu, mă veți face să-mi pierd capul cu asemenea complimente, spuse ea sec.

Berkley răspunse mirat:

— O, pe cuvântul meu, nu voiam să... adică, nu am intenționat niciodată să... La naiba! Apoi spuse supărat: E numai vina dumitale, să știi. A dumitale și a lui.

— Da? Pennington ridică dezinteresat dintr-o sprânceană. Și cum anume e vina mea sau vina acestei domnișoare încântătoare?

— În primul rând, conversația ta e fatală. Numai despre poeți, scriitori și cărți. Răsuflă zgomotos. Extrem de plictisitor, dacă mă întrebi pe mine. Ai putea foarte bine să vorbești despre politică.

Ea schimbă o privire amuzată cu Pennington.

— Și despre ce ar fi bine să vorbim?

— Știți bine despre ce. Despre ce vorbește toată lumea. Nimic important, de fapt. Mai mult bârfă decât orice altceva, presupun. Se gândi o clipă, apoi se luminează la față. Gata, știu despre ce.

— Să risc să ghicesc? comentă Pennington.

— Am citit cel mai șocant lucru astăzi. Vocea lui Berkley răsuna de entuziasm. Nu-mi aduc aminte titlul, dar era foarte amuzant și puțin imoral – și pretinde a fi adevărat. Cum se numea?

Se încruntă gânditor.

— Deci partea amuzantă era în conținut, nu în faptul că ai citit și tu ceva cu adevărat? întrebă Pennington.

Marianne râse. Insulte dinte ei doi păreau naturale, și ea presupunea că erau, de fapt, prieteni buni.

Berkley, în continuare concentrat, se îndreaptă de spate.

— Țin să te anunț că citesc foarte mult. Times, desigur, Observer și Messenger...

— Messenger? Întrebă Marianne. Care Messenger?

— Cadwallender's Weekly World Messenger. Este extrem de distractiv, zise el și pocni din degete. Acum îmi aduc aminte. Acolo am citit-o.

— Unde ai citit ce anume?

Vocea lui Pennington era domoală, ca și cum nu-i păsa deloc de ce i se spunea.

Marianne își ținu răsuflarea.

— Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară la Londra, spuse Berkley gesticulând.

— Absolut adevărate?

Marianne reuși să se prefacă indiferentă, dar simți un gol în stomac.

Berkley încuviință.

— Așa se numește, și chiar par adevărate. Astăzi a fost publicat primul fragment. Este vorba despre o orfană care vine la Londra.

— Nu-mi pot imagina că activitățile unei orfane, absolut adevărate sau nu, ar putea fi de vreun interes, spuse Pennington.

— Nu e o simplă orfană. Berkley veni și mai aproape de ei. Este o puștoaică frumoasă aflată sub protecția unui lord sinistru.

— De unde știi că e frumoasă? Întrebă Marianne fără să se gândească.

— De unde știi că el e sinistru? Întrebă Pennington în același timp.

— Ea însăși scrie scrisorile, spuse Berkley. Scrisori către o verișoară...

— Orfanele au verișoare? bâigui Pennington.

Berkley îl ignoră.

— Poți să-ți dai seama cum e după cum scrie. Încuviință din cap cu înțelepciune. E o fetișcană la fel de inocentă ca în ziua în care s-a născut.

— Poți să-ți dai seama de toate astea? Pennington îl luă în râs. Din experiența mea, de obicei e o mare diferență între femeile frumoase pe hârtie și femeile frumoase în realitate.

— Nu de data asta, spuse Berkley ferm.

Oricât și-ar fi dorit Marianne să îndrepte subiectul conversației spre altceva mai sigur, era mult prea curioasă să audă tot ce credea Berkley despre Aventurile ei. Se strădui să vorbească pe un ton cât mai natural:

— De ce spui că tutorele ei este sinistru?

El clătină trist din cap.

— O s-o dezonoreze, săraca de ea. Un bărbat ca el nu s-ar căsători niciodată cu ea.

— Chiar contează asta? Întrebă Marianne. Vreau să spun, dacă povestea în sine e interesantă...

— Contează, desigur, replică el, iar vocea i se umplu de indignare. Este cel mai la îndemână lucru pe care poți să-l faci în asemenea situație.

Marianne insistă:

— Și dacă ea nu-și dorește să se mărite?

Berkley se uită la ea uluit.

— Toate femeile vor să se mărite. Asta fac femeile.

Ea deschise gura să protesteze, dar Pennington i-o reteză, arătând și el într-un final ceva interes.

— Ce te face să crezi că o va dezonora? Nu ai spus că a apărut doar primul fragment?

— Pot să-mi dau seama după cum se uită la ea. Berkley se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. Bagă bine de seamă, Lord W. își va face de cap cu ea.

— Lord W.? întrebă Pennington amuzat. Cine e Lord W.?

Berkley ridică din umeri:

— N-am idee. Publicația este anonimă.

— N-ar trebui să fie prea greu să ne dăm seama. Pennington se încruntă gânditor. Dacă e o poveste adevărată, bineînțeles.

— O, e adevărată, spuse Berkley.

— Absolut adevărată, spuse Marianne în șoaptă.

— La urma urmei, continuă Pennington, câți Lorzi W. ar putea avea sub protecția lor niște fete tinere și inocente?

— Prostii! spuse Marianne repede. Dacă povestirile sunt anonime, atunci Lord W. ar putea fi oricine. Ignoră un junghi de panică și se avântă în conversație. Zău, dacă stai să te gândești, Lord Helmsley se poartă mai mult sau mai puțin ca un tutore față de noi, în acest moment. Ar putea să fie el Lord W., iar Jocelyn, Becky sau eu am putea fi domnișoara de la țară.

Berkley râse zgomotos.

— E foarte puțin probabil.

Pennington o privi curios, dar i se adresă prietenului său:

— De ce nu?

— Pentru că domnișoara de la țară nu are surori. Berkley rânji triumfător. În afară de asta, Helmsley nu ar face niciodată...

— Helmsley nu ar face niciodată ce anume?

Marianne se uită în sus. Thomas îi privea cu un zâmbet politicoș. Fusesse prea absorbită de conversație ca să-i observe prezența.

— Berkley era pe punctul de a-ți atribui mai multe merite decât ai. Tonul blând al vocii lui Pennington îi îmblânzea privirea care-l examina atent. Nu crede că ai fi în stare să dezonorezi o fată inocentă aflată sub protecția ta.

Pe fața lui Thomas se citi surprinderea.

— Îți mulțumesc, Berkley. N-am știut niciodată că ai o părere așa bună despre mine.

— Nu am, zise Berkley râzând. Pur și simplu nu cred că tu ești Lord W., atâta tot.

Thomas se încruntă.

— Cine e Lord W.?

— Tocmai asta speculam acum, spuse Pennington. Este lordul necunoscut din povestirile anonime, dar aparent absolut adevărate ale unei orfane frumoase. Este o povestire care apare în Cadwallender's Weekly World Messenger.

— N-am auzit de ea, zise Thomas și ridică indiferent din umeri.

— Pot să pun pariu că vei auzi, replică Berkley. Pot să fac rămășag pe întreaga mea avere că tot orașul va vorbi despre Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra cât ai clipi.

— Și atunci Lord W., dacă există un lord W., ar face bine să aibă grijă, spuse Pennington.

— De ce? întrebă Marianne.

— Pentru că, draga mea – Pennington îi aruncă un surâs cu subînțeles –, în acel moment, nu numai noi vom fi singurii curioși în privința identității lui Lord W. și a domnișoarei lui de la țară.

Oare avea să se termine vreodată după-amiaza aceasta? Thomas se sprijini leneș de cămin și încercă nu fixeze cu privirea marea de oameni care-i invadaseră casa. Casa lui? Ha! În acest moment, salonul arăta de parcă un florist nebun își

abandonase florile aici. Oare toți bărbații de aseară trimiseseră flori surorilor Shelton? Așa se părea. Nu că el nu ar fi făcut la fel dacă o domnișoară interesantă i-ar fi atras atenția. Ar trebui să fie încântat de atenția pe care o primeau. Cu puțin noroc, asta le aducea cu un pas mai aproape de altar. Atunci de ce era totul atât de al naibii de enervant?

Jocelyn și Becky erau amândouă înconjurată de posibili pretendenți. Desigur, aveau să refuze să se căsătorească înaintea surorii lor mai mare. Iar sora lor...

Privi încruntat în direcția lui Marianne. Încă vorbea cu Pennington și cu Berkley și, din câte se părea, se simțea foarte bine. Era ea oare atât de vrăjită de bărbații ca ei? Ce-i drept, lui îi făcuse mereu plăcere compania lor, dar asta era cu totul altceva. Bărbații se așteptau la loialitate și la tovarășie unul de la altul și își doreau foarte puțin în afară de asta. Thomas știa foarte bine ce anume își doreau cei doi de la orice femeie, iar Marianne nu era o excepție.

Îi recunosc aproape pe toți cei de aici. Pe mulți dintre ei îi considera prieteni și nu erau mai de proastă reputație decât el. Își dădu deodată seama că, indiferent dacă el s-ar putea schimba sau nu, ar ezita să se pună pe sine pe o listă de pretendenți acceptabili.

Unde erau bărbații pe care el îi considera potriviți? Nici unul dintre cei pe care el îi alesese cu atâta migală și pe care i-i prezentase lui Marianne nu binevoiseră să vină să-i facă o vizită. Poate erau doar în așteptare. Așteptau momentul potrivit. Se încruntă și mai mult. Dacă unul dintre ei nu se mișca repede, acel moment avea să treacă, și Marianne ar putea alege să se bucure de viață cu Pennington, cu Berkley sau cu un altul la fel de inacceptabil.

Marianne se uită în sus, și privirile li se întâlniră. Ea îl privea amuzată. A naibii femeie râdea! Ea le șopti ceva lui Pennington și Berkley, și toți trei se ridicară. Marianne se îndreptă spre el.

Ce mai voia de la el acum?

— Este o după-amiază încântătoare, nu crezi, domnul meu?

Amuzamentul îi înveselea vocea.

— Deloc. Își miji privirea. Casa mea e plină de flori și – făcu un semn spre mulțime – de vagabonzi.

— Nu i-aș numi pe toți vagabonzi. Se apropie de el într-un mod intim. Acum zâmbește, altfel toată lumea va crede că ești neospitalier și extrem de prost dispus.

— Prefer să fiu neospitalier, și chiar sunt prost dispus, mormăi el, dar afișă totuși un zâmbet afectat.

— O, e mult mai bine. Arăți absolut jovial.

El își încleștă maxilarul.

— N-am de ce să fiu jovial. Ți-ai încălcat promisiunea.

Ea râse.

— La ce promisiune te referi?

— Ai promis că îmi vei sprijini eforturile de a-ți găsi soț.

— Și mi-am respectat promisiunea.

— Evident, nu suficient de bine. Pufăi nemulțumit. Din punctul meu de vedere, nici un bărbat de aici nu este potrivit pentru tine.

El știa foarte bine cât de îngust la minte părea, dar nu-i păsa.

O scânteie pâlpâia în ochii ei căprui.

— Ce-am făcut greșit, Thomas? Întrebă ea cu voce joasă, numai pentru urechile lui. N-am fost suficient de fermecătoare? Nu am flirtat suficient? Sau nu m-am agățat de fiecare cuvânt masculin ca și cum ar fi poezie pură? Țin să te anunț că – și făcu un semn spre încăperea – o mare parte dintre aceste flori mi-au fost adresate mie. Mai multe dintre ele chiar de la acești domni care se află acum aici.

— Pennington și Berkley, fără îndoială.

— Printre alții. Se uită la el. În orice caz, aș spune că asta este dovada cooperării mele.

— Ei bine, eu nu cred asta. Aș spune... Eu cred... Sau mai degrabă...

— Te bâlbâi, și nu e deloc atât de fermecător pe cât am crezut eu cândva, comentă ea, apoi se furișă de lângă el ca să se alăture altora.

Se uită lung în urma ei și se strădui să-și păstreze pe chip ceva ce putea trece drept zâmbet. La naiba, avea s-o mărite sau să moară încercând.

— Nu păreți să vă distrați, domnule, spuse Lady Louella apropiindu-se de el.

Fusese prea absorbit de Marianne ca s-o observe pe doamna mai în vârstă care venea spre el.

— Dimpotrivă, eu...

Ea ridică neîncrezătoare din sprâncene. El râse pe înfundate.

— Aveți dreptate. Ați intuit bine.

— N-a fost greu. Ea strânse din buze, iar el se întrebă dacă își înăbușea astfel un zâmbet. Ce anume ți se pare atât de enervant la această adunare?

Fără să gândească, privirea i se opri asupra lui Marianne.

— Pur și simplu nu sunt încântat de felul de a fi al domnilor care au considerat indicat să facă o vizită.

— Prostii, domnul meu. Toți sunt din familii respectabile și, dacă nu mă înșel, mare parte din ei sunt stabili financiar. Ea studie un moment mulțimea. Am înțeles și că majoritatea sunt prieteni de-ai dumitale.

— Și tocmai aici e problema. Făcu semn cu capul spre un domn de lângă Jocelyn. Lord Markworth bea mult prea mult.

— Ca dumneata.

El îi ignoră comentariul, pregătindu-se să enumere păcatele prietenilor lui.

— Iar Lord Kenniston este împătimit după cursele cu faetonul și se întrece ori de câte ori are ocazia.

— Și dumneata nu faci la fel?

— Escapadele lui Pennington și ale lui Berkley sunt legendare.

— Și ale dumitale nu sunt?

El o privi de sus.

— Draga mea doamnă, vă înțeleg punctul de vedere. Sunt exact ca bărbații din această mulțime.

— Atunci aș putea zice că râde ciob de oală spartă.

— Recunosc că așa e. Răsufă frustrat. Totuși, tocmai de aceea știu exact cum sunt aceste oale sparte.

— Nu le acorzi lor – sau dumitale – suficient merit.

— Sau le acord și lor, și mie mult prea mult. Făcu o pauză și o privi atent. Spuneți-mi, doamnă, ați vrea ca vreunul dintre bărbații din acest grup – sau chiar eu, dacă e vorba așa – să devină partenerul uneia dintre nepoatele dumneavoastră?

Îl analizează ceva vreme, ca și cum îi cântărea defectele și calitățile, apoi încuviință încet din cap.

— Da, Lord Helmsley, cred că da.

— De ce?

— Din mai multe motive. Le enumeră pe degete. Vă trageți dintr-o familie bună. Aveți un titlu respectabil și statutul financiar necesar ca să nu ducă lipsă de nimic.

— Par prea bun ca să fiu adevărat.

— Mă îndoiesc de asta.

— Dar ce spuneți despre afecțiune? Dragoste? Acestea nu intră la socoteală?

— Din experiența mea, dragostea e trecătoare. Sora mea s-a măritat din dragoste, deși, trebuie să recunosc că a avut parte și de un titlu și de o poziție socială. Își mută privirea asupra nepoatelor ei. Dar tatăl lor a fost un bărbat foarte slab,

incapabil să se ridice la nivelul responsabilităților sale. Incapabil să se ridice la nivelul așteptărilor acelei iubiri și la tot ce presupune asta.

El o studie curios.

— Dumneavoastră ați fost vreodată îndrăgostită, doamna mea?

Fruntea ei se ridă de încruntare.

— Aceasta, băiete, este o întrebare impertinentă și extrem de personală.

— Vă rog să mă scuzați. N-am avut nici o intenție să...

Ea îi făcu un semn să tacă.

— Dacă spun nu, atunci voi fi compătimită pentru că mi-am trăit viața fără iubire. Dacă spun că am iubit odată pe cineva și că el a murit sau, mai rău, m-a părăsit, voi fi din nou compătimită. Sunt mulțumită cu viața mea și nu-mi doresc să fiu compătimită.

— Nu am vrut să...

— Desigur că nu.

Ea făcu o pauză, și el se întrebă dacă își aducea aminte într-adevăr de o dragoste pierdută.

Nu era sigur nici de ce o întrebase despre dragoste. Nu se gândise niciodată în mod deosebit la asta, în vreun fel sau altul. Cel puțin nu când era vorba despre găsirea unei perechi pentru el sau pentru fete. Dragostea nu juca un rol în procesul pragmatic de selecție a unui partener. Și el se considerase mereu un bărbat pragmatic.

— Deși mă gândesc că dragostea adevărată – și își măsură cuvintele – poate să fie o forță foarte puternică.

— Fără îndoială, șopti el.

El credea că Richard și Gillian se bucurau de o astfel de dragoste. Și Poate chiar și părinții lui. În definitiv, majoritatea căsătoriilor din familia lui fuseseră din

dragoste și majoritatea erau de succes și fericite.

El fusese îndrăgostit, desigur. De mai bine de o duzină de ori în tinerețe, deși nici una dintre relații nu mersese bine. Odată cu vârsta, devenise precaut și poate ușor blazat și deziluzionat. Acum voia să-și aleagă o soție luând în considerație motive mai raționale decât niște simple emoții. Destul de atipic pentru un poet să fie atât de pesimist în privința unui sentiment despre care toți poeții scriu.

— Oare ele își doresc dragoste, ce credeți? Întrebă și își aținti din nou privirea asupra lui Marianne.

— Sunt surori, dar ce vrea fiecare – sau mai degrabă ce crede fiecare că vrea – diferă categoric de la una la alta. Le cunosc mult mai bine decât își imaginează. Făcu un semn din cap spre Jocelyn. Jocelyn își dorește avere și poziție socială. Este atât de preocupată de aparențe, încât refuză să poarte ochelari, cu toate că nu poate să vadă bine la câțiva centimetri distanță. Dar, cu toate că o consider egoistă, nu am văzut-o vreodată să fie în mod voit nedreaptă. Dorințele Rebeccăi sunt simple. Un bărbat bun, cu cai mulți, desigur, și copii. Lady Louella se uită la fată cu o expresie care se poate să fi fost afecțiune. Și, dintre toate trei, Rebecca este cea mai interesată de dragoste. În ceea ce o privește pe Marianne, ea este poate cea mai complicată. Lady Louella o studie un moment. Era foarte mică atunci când a murit mama ei, dar nu atât de mică încât să nu și-o amintească, spuse ea și oftă. Sora mea a fost o femeie minunată, dar n-a avut niciodată o opinie sau un gând al ei. Era la fel de slabă ca soțul ei. Dacă ar fi fost mai puternică, traiul lor împreună ar fi fost altfel. Și poate că și partea de moștenire a fetelor ar fi fost mai mare după moartea ei.

Thomas cunoștea foarte bine povestea familiei. Știa că tatăl lui Marianne pierduse toată averea la jocurile de noroc și îl lăsase pe fiul său să se străduiască din răputeri să o scoată cumva la capăt. Nu-și putea imagina o copilărie trăită în asemenea condiții. Înțelese deodată dorința lui Marianne de independență și de aventură. Ce ar putea fi mai diferit de o existență banală la țară decât entuziasmul pe care-l întâlnise până atunci numai în cărți? Și de ce nu și-ar dori să trăiască ea însăși acel entuziasm?

— Marianne a fost mereu o visătoare. Dar ea e și încăpățânată, și îndărătnică. Deși acestea nu sunt tocmai niște calități de dorit la o femeie, cred că o vor ajuta. Nu va permite nici unui bărbat, soțul ei sau nu, să-i distrugă viața.

În vocea femeii mai în vârstă se simțea o urmă de mândrie. Thomas zâmbi.

— Cred că nu trebuie să mai întreb cu cine seamănă.

Mătușa Louella înălță bărbia.

— Va avea nevoie de un bărbat care își acceptă responsabilitățile. Un bărbat pe care să se poată baza. Un bărbat cu picioarele pe pământ, adăugă, iar buzele i se ridicară ușor într-o imitație destul de bună de zâmbet. Pentru că ale ei nu vor fi niciodată așa.

— Exact la asta mă gândeam, șopti Thomas.

Câteva clipe mai târziu, se scuză și se îndreptă spre bibliotecă. Un bărbat care ar putea obține mâna lui Marianne era în aceeași măsură un bărbat capabil să o dezonoareze. Un bărbat precum prietenii lui. Un bărbat cu adevărat captivant și deschis spre aventură. Ce-i drept, o aventură de o natură, dar totuși o aventură.

În ciuda obiecțiilor ei, era evident că se simțea intrigată de Pennington și de Berkley. Desigur, ei nu exploraseră niciodată Amazonul, dar aveau un aer aventuros. Exact calitatea potrivită să-i atragă atenția. Exact tipul greșit de bărbat pentru ea. Și exact ce voia el să evite.

Thomas închise ușile de la bibliotecă și se așeză la birou. Deschise un sertar și scoase de acolo câteva foi de hârtie, ezită, apoi, puse mâna pe un teanc mare de hârtie de scris. Cine știe din câte încercări avea să scoată ceva?!

Dacă nu putea – sau mai degrabă nu avea de gând – să îi scoată în cale bărbați care aveau calitățile pe care ea le căuta, trebuia să se concentreze pe cantitate. Asaltul multor bărbați avea să-i înfrângă rezistența. Și, mai devreme sau mai târziu – preferabil mai devreme –, avea să accepte o cerere în căsătorie.

Putea să se gândească fără prea mari eforturi la cel puțin jumătate de duzină de bărbați care s-ar potrivi perfect. Plicticoși și înguști la minte, după cum îi numise ea. Respectabili, responsabili și fără nici un gând aventuros, după părerea lui Thomas. Probabil ar trebui să le dubleze numărul sau chiar să-l tripleze. Ascuți un condei și se lăsă pe spate gânditor.

Cum voia el exact să exprime acest lucru?

Nu voia să fie grosolan, dar totuși dorea să fie sigur că domnii pe care-i avea în minte erau pe deplin conștienți de beneficiile căsătoriei cu Marianne. Nu, n-ar trebui să pomenească efectiv despre căsătorie; nu voia să sperie pe nimeni. Dar ar putea menționa în treacăt zestrea ei impresionantă și faptul că devotamentul față de ea ar aduce înrudirea cu contele de Shelbrooke și cu ducele de Roxborough.

Va îndemna și la discreție. Marianne știa că el își dorea să-i găsească soț, dar, dacă ar afla vreodată până unde era dispus să meargă pentru asta... Se cutremură numai la acest gând.

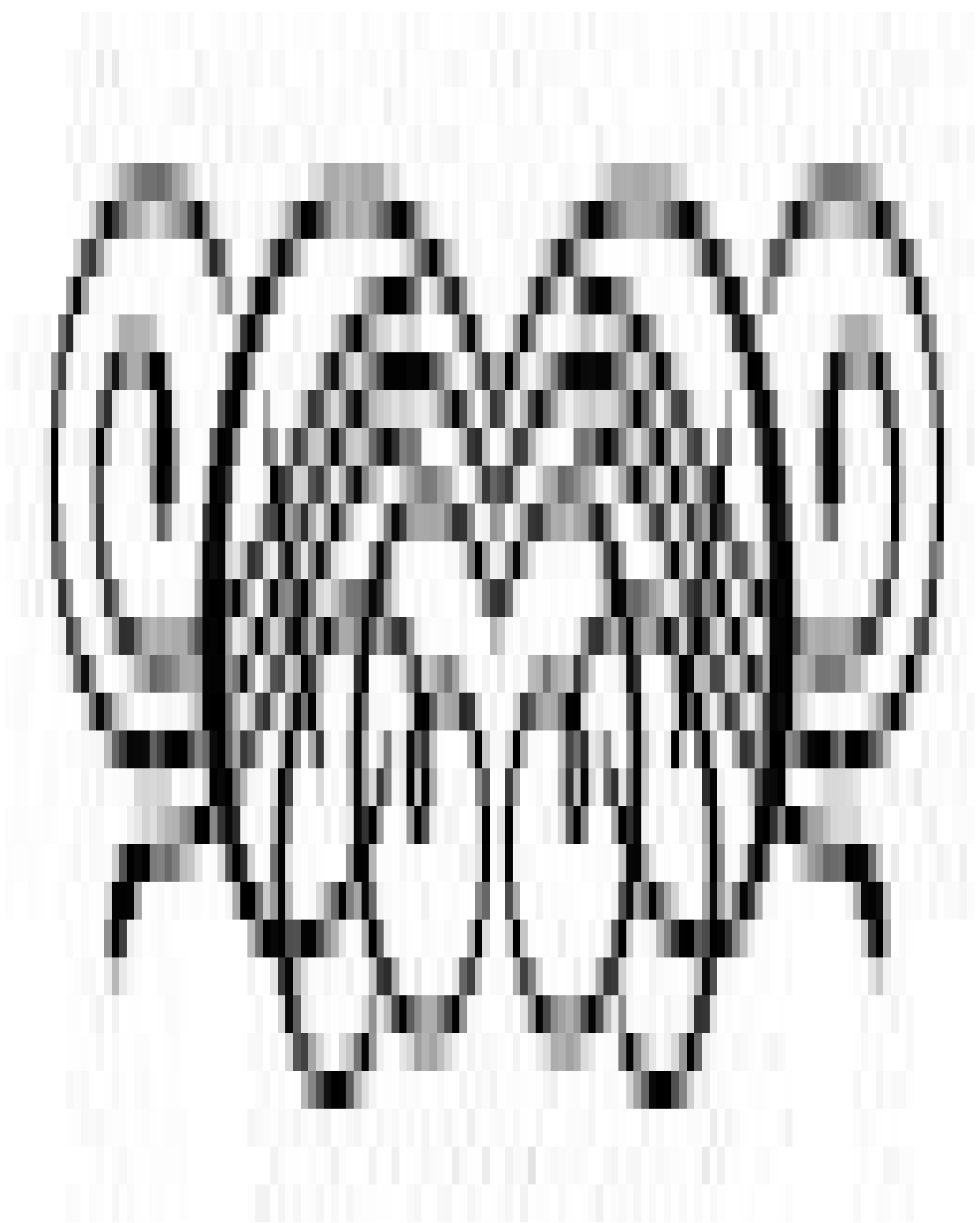
Avea să trimită scrisorile numaidecât, și, până la sfârșitul săptămânii, salonul reședinței Effington avea să fie plin de un număr foarte mare de pretendenți potriviți pentru Marianne. Ea avea să aleagă unul dintre ei, și atunci responsabilitatea lui în ceea ce o privește avea să ia sfârșit. Avea să iasă din viața lui. Ignoră un junghi de regret.

O, desigur, urma să o vadă din când în când în societate sau la adunările familiale ocazionale. Dar atunci avea să fie căsătorită – și, până atunci, și el la fel. Cu o femeie drăguță și ascultătoare care nu i-ar nesocoti niciodată dorințele, nu i-ar pune la îndoială judecata și nu i-ar sfida deciziile. Cu o femeie din cauza căreia nu ar avea de ce să-și facă griji.

„Plictisitoare și anostă.“

O femeie care nu l-ar face niciodată să se bâlbâie.

Capitolul 9

... Lord W. a fost deosebit de secretos în ultimul timp.

În orele acelea lungi după ce toți ai casei se retrăseseră să se odihnească, el putea fi găsit în bibliotecă. L-am întâlnit din întâmplare acolo fără ca el să mă observe.

E un lucru ciudat... să observi un bărbat când nu e conștient de o asemenea privire atentă. Lord W. este de o blândețe tăcută când se crede singur, blândețe care îi înfrumusețează natura lui furtunoasă pe care am cunoscut-o până acum. Acest bărbat e mult mai mult decât eu sau lumea întreagă am presupus că este.

Iar faptul că am aflat acest lucru declanșează o durere ciudată în inima mea...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Marianne deschise încet ușa de la bibliotecă și se strecură înăuntru. Thomas era la birou, absorbit de ceea ce scria.

Nu avusese ocazia să vorbească cu el în privat de mai bine de o săptămână.

Mai venise în bibliotecă și în nopțile anterioare, sperând să-l găsească acolo, dar nu se întâmplase așa. Ori se retrăgea devreme în camera lui, ori, mai degrabă, petrecea prin oraș.

Le escortase la serata dată de Lord Attwater, și la recepția lui Lady Millbanks, și la altele asemenea, aproape în fiecare seară. Dar, imediat ce le prezenta gazdei, se făcea nevăzut, cu toate că Marianne avea impresia că nu era niciodată prea departe. Nu era ceva atât de neașteptat, dată fiind natura lui exagerat de protectoare.

Prezența lui nu ar fi avut rost oricum. Jocelyn era, desigur, mereu înconjurată de admiratori. Becky era doar ușor mai puțin ocupată. Până și Marianne atrăgea un număr impresionant de atenții. Deloc de neglijat pentru o femeie îmbătrânită, inteligentă și prețioasă, chiar dacă bărbații pe care-i atrăgea ea erau făcuți din

același aluat. Un aluat extrem de plictisitor. Nu se considerase niciodată deosebit de înfumurată, însă bărbații care îi solicitau atenția erau genul enervant și umilitor. Nu făceau decât să-i întărească hotărârea de a nu-și căuta un soț.

Marianne descoperise că îi cam lipsea Thomas. Și îi lipseau și sărutările pe care le împărtășiseră. Dacă acesta era rezultatul presupusului lor armistițiu, nu voia să mai aibă parte de el. Era timpul să se ocupe personal de situație – dacă voia să aibă ceva cât de cât interesant despre care să scrie.

Apăruse încă un fragment din Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra, și povestea devenise, într-adevăr, subiectul de bârfă al orașului. Se tot zvonea și bârfea despre adevărata identitate a lui Lord W. și a protejatei lui inocente. Era deopotrivă emoționant și terifiant. Îi făcea foarte mare plăcere să audă că se discuta despre povestirile ei, deși nu îndrăznea să se gândească prea mult la consecințele pe care le-ar avea de suportat dacă ar ieși totul la lumină.

Marianne inspiră adânc și traversează încăperea spre bufetul de băuturi. Îl văzu cu coada ochiului pe Thomas, care-i remarcă prezența, dar nu-i acordă deloc atenție. Deschise bufetul, alege un pahar și îl umple, apoi se apropie de un raft cu cărți și zăbovi citindu-le titlurile.

— Cauți ceva anume?

— Nu chiar. Luă o gură de coniac, uitându-se în continuare la volumele din fața ei. Ceva amuzant, poate.

— Pot să-ți fac o sugestie?

— Nu, mulțumesc. Sunt perfect capabilă să-mi aleg o carte și singură. La urma urmei, știu ce-mi place și ce nu mai bine decât oricine. Îi aruncă o privire tăioasă – el se ridicase de pe scaun. Te rog, continuă să faci ce făceai când am intrat. Ignoră-mă pur și simplu, zise și îi zâmbi dulce. Se pare că ai devenit expert în asta.

El o fixă cu privirea preț de un moment, apoi se așeză, mormăind ceva ca pentru sine.

— Ai spus ceva?

Ea se apropie.

— Nu, se răsti el.

— Nu e nevoie să fii atât de morocănos.

— Nu sunt morocănos, spuse el într-un mod pe care ea nu l-ar fi putut descrie altfel decât morocănos.

Ea pufăi neîncrezătoare.

— Nu sunt. Sunt pur și simplu – se uită la hârtia din fața lui – preocupat.

— De ce anume?

Ea se aplecă peste birou să vadă ce scria el acolo.

— De nimic.

Își puse mâinile peste hârtie într-un mod defensiv, ca și cum fusese prins încalcând o lege sau făcând ceva extrem de necuviincios. Ea nu mai putea de curiozitate.

Dădu ocol biroului ca să ajungă în spatele lui Thomas.

— Prostii, nu poate fi nimic dacă ești atât de preocupat.

— Nu sunt preocupat, spuse el pe un ton relaxat, dar își băgă capul între umeri ca să o împiedice să vadă pe birou.

— Hai, Thomas. Își puse mâna liberă pe brațul lui și se aplecă înainte, făcându-l să se încordeze la atingerea ei. Zâmbi satisfăcută și se aplecă mai aproape, ca să-i șoptească în ureche. Spune-mi ce faci acolo.

Îl mușcă încet de lobul urechii, pentru a spori efectul pe care-l avea asupra lui.

— La naiba! Sări în picioare și se dădu înapoi. Ce crezi că faci?

— Mă gândeam doar că, dacă tot nu m-ai mai învățat nimic de ceva timp încoace...

— Nu te voi mai învăța nimic, tună el.

Ea râse.

— Ba sigur că o vei face. Hai, acum! Smulse hârtia de pe birou înainte ca el să mai poată face vreo mișcare. Ce e asta?

— Dă-mi-o! îi ceru și întinse poruncitor mâna spre ea.

Ea îi dădu paharul de coniac.

— Știi foarte bine că nu asta vreau. Bău conținutul și trânti paharul pe birou. Acum, dă-mi hârtia!

Ea clătină din cap și ascunse hârtia la spate.

— Nu până nu-mi spui ce este.

Thomas își încleștă maxilarul și se apropie de ea.

— Dă-mi-o chiar acum!

Ea făcu un pas înapoi și flutură din gene spre el.

— Ce-mi dai pentru ea?

El își miji ochii.

— Ce vrei?

— Încă o lecție.

— În nici un caz!

„Bestie încăpățânată.“

— Foarte bine atunci. Presupun că un sărut va fi suficient.

Se uită la ea ca și cum îi ceruse ceva ce l-ar costa viața sau averea.

— Nu.

Ea îi flutură pagina în față.

— Da.

— N... Pufăi scurt. Dacă insiști.

— Da, chiar insis...

O prinse de umeri, o trase spre el și o sărută puternic, și hotărât, și categoric mult prea scurt.

— Gata. Acum, dă-mi hârtia.

— Nu prea cred, spuse ea, răsuflând cu dificultate.

— De ce?

Ea făcu o pauză, încântată să-i vadă privirea enervată, și se strădui să nu râdă.

— Nu cred că s-a ridicat la nivelul standardelor tale.

— Marianne, mormăi el.

— Și nici la ale mele, de altfel. Clătină din cap într-un semn exagerat de regret. Nu, cred că va trebui să mai încerci o dată.

Pentru o clipă, crezu că avea să facă întocmai. În schimb, el ridică din umeri.

— Foarte bine, citește prostia aia, nu-mi pasă.

Agită hârtia în fața lui cu un gest exagerat și aruncă o privire asupra ei.

— Scrisul tău e aproape ilizibil.

— Dacă nu poți s-o citești...

Încercă să i-o smulgă, dar ea se dădu din fața lui.

— O, ba pot s-o citesc. Studie foaia de hârtie și se uită la el. Ce e, mai exact?

— E poezie.

Ea se încruntă și citi din nou cuvintele.

— Nu prea cred.

— Ba este, spuse el, cu dinții încleștați. Eu am scris-o. Este poezie. Rimează.

— Nu prea, șopti ea.

— Încă lucrez la ea. Îi smulse pagina din mână, o mototoli într-un ghemotoc și o aruncă pe birou. Știu că nu e bună.

— Nu e bună?

— Foarte bine, e îngrozitoare. Și, cel mai probabil, așa va fi mereu. Scriu poezii de când eram la școală, și lucrurile nu par să se îmbunătățească. Este o pierdere totală de timp. Totuși..., începu el, iar privirea îi străluci cu o hotărâre îndârjită, ca și cum ar fi provocat-o să îl contrazică, nu prea îmi pasă. Nu voi renunța să scriu.

— Serios? Nu mi-ai lăsat impresia că ești genul de bărbat care tolerează eșecul sub toate aspectele. Chiar și când vine vorba despre poezie. De ce să continui?

— Pentru că așa mă exprim eu, spuse el mândru.

— Ah, da?

Încercă să nu zâmbească.

— Pentru că îi lipsește total caracterul practic. Răsuflă prelung. Pentru că e opera lui Thomas Effington și nu are nimic de-a face cu marchizul de Helmsley sau cu viitorul duce de Roxborough. Pentru că, deși e cel mai prost lucru scris vreodată în istoria omenirii, mie îmi face plăcere.

Ea îl analizează atent. Nu ar fi ghicit nici într-o sută de vieți că Thomas Effington scria poezie și nu ar fi bănuț că s-ar deda la ceva ce nu făcea la perfecție, indiferent de cât de mult îl încânta asta sau nu. Această descoperire îl puna într-o lumină bună. Ce altceva nu mai știa despre el?

— Atunci ar trebui, negreșit, să continui. Ocoli biroul, se așază pe un scaun și luă de pe jos foaia mototolită. De cât timp ziceai că scrii poezie?

— Dintotdeauna.

O privi precaut. Ea îndreptă hârtia și citi cu atenție.

— Ce faci?

— Am scris și eu puțină. Dar nu așa ceva.

Scrierile ei păreau să aibă sens, în timp ce ale lui erau un amestec de neînțeles de fraze vag legate și gânduri criptice.

— Da? În vocea lui se putea citi suspiciunea. Ai scris poezie?

— Mai degrabă, un fel de jurnal, spuse ea absentă. Îți dai seama că îndărăt nu rimează cu strălucit?

— Desigur. Ți-am zis că nu am terminat.

Repetă cele două cuvinte în șoaptă.

— În timp ce gută rimează cu tută; totuși, nu sunt cu totul sigură că aceasta este imaginea pe care vrei să o evoci.

— Încercam doar să văd dacă merge.

— Desigur. Își suprimă un zâmbet și se uită la el. Poate aș reuși să te ajut cumva. Să te ajut să te exprimi.

El își încrucișă brațele la piept.

— Știu cum să mă exprim, îți mulțumesc foarte mult.

Ea îl privi întrebătoare.

— Gută și tută?

O studie atent, ca un bărbat care încerca să-și dea seama dacă se uită la salvatorul sau la călăul lui. Într-un final, oftă resemnat.

— Ce mi-ai sugera?

— Ei bine... Se uită lung la manuscrisul lui mâzgălit. Nu avea nici o idee de unde să înceapă. Ei bine, spuse din nou.

El o ocoli și se aplecă să vadă peste umărul ei, cuprinzând cu o mână pagina și cu cealaltă spatele scaunului. Era perfect conștientă de apropierea lui. De răsuflarea lui aproape de urechea ei. De mișcările pieptului lui în spatele ei. Prezența lui o înconjura, o devora. Se pierdea practic în îmbrățișarea lui.

Un sentiment ciudat de dor o cuprinse din cap până-n picioare. Pentru o clipă, nu-și dori nimic mai mult decât să se contopească cu el. Să se abandoneze fără a se gândi că trebuie să demonstreze ceva. Sau să câștige vreo bătlălie a orgoliilor. Sau să învețe vreo lecție. Să fie pur și simplu în brațele lui Thomas. Să o sărute. Să-i simtă atingerea fierbinte. Să...

— Așa merge mai bine, nu crezi?

Cuvintele entuziaste ale lui Thomas o smulseră din gândurile ei.

— Fără îndoială, murmură ea neavând nici o idee despre ce vorbea el.

Thomas se mișcă brusc pentru a lua un condei, iar umărul lui se atinse ușor de al ei. Inima îi tresăltă puternic când îi simți atingerea. El înmuie condeiul în sticluța de cerneală și scrijeli ceva pe hârtie, aparent deloc preocupat de apropierea dintre ei.

— Gata. E mult mai bine acum. Atenția lui Thomas era concentrată asupra paginii, și el continuă să scrie, încuviințând din cap și mormăind.

Ea nu era foarte atentă, prea intrigată de senzațiile noi pe care i le stârnea apropierea lui ca să se mai concentreze asupra scopului inutil de a rescrie o poezie proastă. Ieri, azi-dimineață, chiar și cu câteva minute în urmă ar fi spus că Thomas Effington nu era nimic mai mult decât mijlocul pentru atingerea unui țel. Un crai la îndemână cu care să exploreze limitele lumii ei și cu care să se bucure de viață. Și da, cu fiecare zi care trecea, ideea aceea includea tot mai mult aspecte carnale ale vieții. La urma urmei, nu avea nici un gând să se mărite și nici nu se aștepta să iubească.

Dar ce simțea ea acum la apropierea dintre ei? Oricât de emoționantă fusese întâlnirea lor intimă din grădină, nu fusese altceva decât poftă trupească – extrem de încântătoare, de altfel. Se bucurase pe deplin de acele trăiri și, într-

adevăr, de-abia aștepta să mai aibă parte de așa ceva.

Însă acum era ceva diferit. Nu știa exact cum era diferit, dar era... Ce anume? Ceva mai mult? Categorie ceva mai mult. Simțea cum o cuprinde un dor ciudat. Un fel de neliniște undeva mai jos de stomac. Un sentiment dulce, trist, timid, ca și cum aștepta să se întâmple ceva mareț.

Poate că diferența era dată de faptul că-i aflate secretul lui Thomas. O, nu era un secret nemaipomenit, dar era totuși un secret important, fie și numai pentru el. Nu atât faptul că scria versuri, ci că admitea că nu o făcea prea bine.

— Și cred că am folosit asfințit în loc de...

Ea încuviință absentă, întrebându-se de ce ardoarea din vocea lui era acum atât de adorabilă. Pasiunea cu care scria era dintr-odată atât de captivantă.

— Dacă aș încerca poate...

Se uită la chipul lui, vizibil concentrat. Dacă s-ar întoarce și s-ar mișca doar puțin, buzele lor s-ar atinge. L-ar săruta, și apoi...

— Apoi aș putea spune că...

Rezistă tentației de a se întinde și de a-i îndepărta părul din ochi. Voia să-l atingă, să îl sărute.

Voia să fugă.

În schimb, rămase nemișcată, vrăjită de nimic mai mult decât privirea lui.

Și înțelese deodată că era foarte posibil ca acest mare înfumurat să nu fie deloc atât de înfumurat precum crezuse. De fapt, s-ar putea ca el să fie aventuros în felul lui.

— Îmi place destul de mult. Thomas îi aruncă o privire întrebătoare. Dar ție?

Ea se uită în ochii lui, închiși, și albaștri, și infiniți. Înghiți cu dificultate.

— E mai bine.

El râse și se îndreptă de spate.

— Categorie e mai bine. Mult, mult mai bine. O, nu va rivaliza niciodată cu poeziile lui Byron, Keats sau Shelley, dar îndrăznesc să spun că nu mai e așa îngrozitoare ca la început. Își luă paharul, ezită puțin, apoi îl luă și pe al ei și se duse spre bufet.

— Nu, nu e deloc îngrozitoare.

Îl privi cum umple paharele pentru amândoi și se minună de această nouă descoperită și destul de arzătoare dorință de a fi cu el. Singuri. De a afla mai multe despre acest bărbat care devenise din senin important pentru ea. Îi veni în minte. O idee care probabil lui nu avea să-i placă. Inspiră profund ca să-și adune curajul.

— Aș fi, desigur, dispusă să îți acord un ajutor mai semnificativ dacă ți-ai dori asta.

El se încruntă și clătină din cap.

— Ești foarte drăguță să te oferi, dar, înțelegi, numai câțiva oameni cunosc acest viciu secret al meu, și prefer să păstrez ascuns acest aspect.

— O, înțeleg foarte bine și nu aș spune niciodată nimănui, îl asigură ea. Știu să păstrez un secret.

— Chiar și așa...

Se putea citi nehotărârea pe fața lui. Ea însă insistă.

— Am putea să ne întâlnim aici, după ce toți merg la culcare. Nu trebuie să știe nimeni.

— Întâlniri noaptea târziu? Singuri? El scutură din cap. Ar fi extrem de necuviincios, Marianne. Cred că...

— Hai, Thomas. Nu este ca și cum nu ne-am mai întâlnit aici noaptea.

— Întâlnirile neașteptate sunt ceva. Cele planificate sunt cu totul altceva, spuse el în maniera aceea înțepată care o făcea să scrâșnească din dinți. Trebuie să ne gândim la reputația ta.

— Prostii! Nu-mi pasă deloc de reputația mea.

— Mie îmi pasă.

— Foarte bine. Îl analizează o clipă. Tu vii în bibliotecă în cele mai multe dintre seri, nu?

— Da, spuse el precaut.

— Și, dacă s-ar întâmpla să apar și eu din întâmplare pe aici, căutând o carte, poate...

— Poate ce?

— Ei, ar fi foarte nepoliticos din partea mea să nu mă ofer să te ajut.

— Nu cred...

— Voi face un pact cu tine, spuse ea repede, simțindu-se victorioasă. Vom face un pact. Lecțiile tale în schimbul alor mele. Lecții de poezie în schimbul...

— Lecțiilor de viață? El pufăi zgomotos. Nu prea cred.

— Ce păcat, spuse ea și se încruntă. Sunt sigură că trebuie să existe vreun domn sau doi care ar fi mai mult decât dispuși să... Se încruntă. Deși se pare că nu sunt asaltată de acest gen de domni; totuși, nu-mi pot imagina că până și cel mai cuviincios și plictisitor bărbat ar considera că e prea greu să...

— Destul, izbucni el.

Lui Marianne îi plăcea la nebunie când el avea privirea aceea iritată și captivă. Putea să vadă practic cum cântărea în minte avantajele și dezavantajele sugestiei ei. Și cum înțelegea că nu prea îi dădea de ales.

— De acord. Voi continua... lecțiile. Rostise acest ultim cuvânt de parcă îi lăsa un gust neplăcut în gură.

— Nu e nevoie să te uiți așa la mine. Nu sunt o femeie stricăță.

— Intenționez să mă asigur că nu vei deveni una. El expiră zgomotos, cu un aer de învins. Totuși, dacă voi accepta propunerea ta absurdă...

— Amenințare. Flutură din gene într-un mod exagerat. A fost o amenințare.

— Într-adevăr, spuse el sec. Trebuie să-mi promiți că nu vei acosta nici un bărbat care nu bănuiește nimic.

Ea râse.

— Ai cuvântul meu.

— Mai mult de atât nici nu pot spera.

Tonul lui era plin de dușmănie, și ea se întrebă dacă era la fel de deranjat pe cât părea sau la fel de intrigat de ea pe cât era ea de el. Sau poate că și el era speriat. Nu, sigur că nu. Marianne se îndoia că pe Thomas îl mai putea speria altceva în afară de modul ridicol în care s-ar simți dacă poeziile lui ar fi cunoscute și de alții.

— Presupun că astfel pot avea sub control ce faci – și cu cine.

— Asta crezi? Ea râse răutăcios. Ești extrem de încrezător în forțele tale, domnul meu.

— În privința asta, da, sunt. Ochii îi străluceau de hotărâre. Până când nu te știu măritată cum trebuie, nu te voi scăpa din ochi.

— Cum dorești.

El o privi cu ochii mijiți. Ea îl fixă cu ochii ei mari, inocenți. Încrederea ei în sine o egala pe a lui. Nu se îndoia că putea să scape de sub supravegherea lui ori de câte ori avea nevoie să-i facă o vizită lui Cadwallender. La urma urmei, le avea pe surorile sale de partea ei. În rest, hotărâse deja să-și concentreze atenția asupra lui și să exploreze ce aventuri erau de descoperit cu un crai respectabil.

Și să exploreze și cum se schimbaseră sentimentele ei și ce însemna această schimbare.

Trei săptămâni mai târziu, Marianne stătea pe canapeaua din bibliotecă și privea gânditoare focul, cu un pahar de coniac în mână. Thomas o analiza și se întreba,

nu pentru prima dată, cum ajunseseră în acest punct.

Devenise rapid un obicei – și, în mod surprinzător, un obicei plăcut pe deasupra. În fiecare noapte după ce se întorceau de la vreun eveniment social care le solicitase prezența, Thomas se retrăgea în bibliotecă, după cum, își argumenta sieși, fusese mereu obiceiul lui. Și, mai târziu, când ea era convinsă că ceilalți din casă dormeau duși, Marianne i se alătura. Nu-i spusese niciodată asta, dar el bănuia că o încânta faptul că în întâlnirile lor exista o doză de pericol. Dacă îi prindea cineva, căsătoria era inevitabilă, indiferent de ceea ce credeau ei în această privință. Ea, desigur, considera aceste nopți o parte a marii aventuri.

Marianne îi oferea sugestii legate de îmbunătățirea poeziei lui, dar vorbeau adesea și despre alte chestiuni; despre cărțile pe care le citiseră amândoi, sau despre artiștii care le plăceau, sau despre ultimul conflict politic, sau despre vreun scandal prezent. De obicei, discuțiile lor aveau loc la un pahar sau două de coniac. Marianne se cam obișnuise cu alcoolul, așa că acesta își mai făcea doar ocazional efectul asupra ei. El refuzase cu hotărâre să se gândească la faptul că era mare păcat că se întâmplase așa.

Lui Thomas îi plăceau momentele când aveau aceleași păreri, dar constată că se bucura și de diferențele de opinii dintre ei. Avea un umor fin și o minte ascuțită, și i se părea deopotrivă distractiv și provocator să se certe cu ea. În plus, în scurtele momente când nu făceau asta, se amuzau amândoi și râdeau laolaltă.

Și mereu se lăsa și cu un sărut sau două.

Acceptase cu reticență ideea ridicolă a lecțiilor cu ea, spunându-și că astfel o ținea departe de ghearele unor bărbați mai puțin onorabili decât el. De fapt, nu făcea decât să o protejeze. Dar, cu fiecare seară petrecută în compania ei, era din ce în ce mai dificil să își păstreze controlul de sine. Era din ce în ce mai dificil să-și aducă aminte care era planul lui și ce motive îl mânau. Era din ce în ce mai dificil să-și imagineze ce avea să se întâmple exact dacă – sau când – planul lui avea să dea roade.

Și se simțea tot mai mult ca un trădător de joasă speță.

— Ești extrem de tăcut astă-seară. Marianne își dădu capul pe spate și îl analiză, cu un vag zâmbet pe buze. Ce te preocupă?

— Am devenit prieteni, nu? Întrebă el fără să gândească.

— Presupun că da.

— N-am avut niciodată o femeie ca prieten.

Ea râse.

— Nici nu-mi imaginam că ai avut. Totuși, nici eu nu am mai avut un prieten bărbat până acum, așa că suntem chit.

— Știi, e cam ciudat. Se afundă mai adânc în fotoliu și apucă paharul cu ambele mâini. E ca și cum ne cunoaștem dintotdeauna. Simt că pot să discut orice cu tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbești de parcă ar fi groaznic să recunoști așa ceva.

El chicoti.

— Nu groaznic, doar surprinzător. Nu mă așteptam totuși să pot vorbi cu o femeie...

— Ca și cum ar fi la fel de inteligentă ca bărbații din anturajul tău, nu o proastă cu nimic în cap, care ți-ar accepta fiecare cuvânt fără să crâcnească. Zâmbi dulce. Și care s-ar uita la tine de parcă ai fi soarele și luna de pe cer.

— Da, exact. El râse, mai mult ca să-și ascundă necazul decât din amuzament. Îi merita sarcasmul. De fapt, îl câștigase. Trebuie să recunosc, o femeie care știe bine ce vrea este de-a dreptul lăudabilă. Cel puțin în cazul tău.

Îl privi mirată.

— Vai, mulțumesc, domnul meu. Nu sunt doar șocată, ci de-a dreptul flatată. Și, de vreme ce nu prea pot spera că în seara aceasta are să se întâmple altceva mai spectaculos, o să te rog să mă scuzi, dar mă retrag, zise ea și înghiți ultima picătură de coniac, după care se ridică.

El dădu să îi urmeze exemplul.

— Nu, nu te ridica. Făcu un pas spre el. Există o anume indulgență permisă între

doi prieteni la ore târzii ale serii.

— Dar lecția ta?

Ușoara tachinare din vocea lui înfrumuseța constatarea că de-abia aștepta să o sărute noapte de noapte și că se gândea mereu la acest moment, cu o nerăbdare crescândă.

— O, cred că în noaptea aceasta am învățat mai multe decât mă așteptam vreodată. Se aplecă și îl apucă de bărbie. Mult, mult mai multe.

— Da?

Privirea lui se întâlnește cu a ei. Datorită focului din șemineu, în ochii ei căprui din spatele ochelarilor se vedea o văpaie seducătoare de culoarea chihlimbarului. Pentru o clipă lungă, ea se uită la el, cu o expresie ușor confuză.

Thomas o prinse de mână și i-o duse la buze.

— Spune-mi acum, ce te preocupă?

— Pe mine? Scutură din cap, apoi se aplecă mai aproape de ea, și buzele lui se atinseră ușor de ale ei. Tare mi-e teamă că nu mai știu.

Ea se îndreaptă, se întoarce și ieși din încăpere înainte ca el să mai scoată vreun cuvânt. Nu că Thomas ar fi știut ce să zică.

Ce Dumnezeu voise să spună cu asta? Dacă exista o femeie care știa exact ce o preocupa și ce voia și ce nu, atunci aceea era Marianne Shelton. Ea voia aventură. Nu voia căsătorie. Și, la naiba, voia să se bucure de viață.

Și el crezuse, sau măcar își imaginase – o, la naiba, chiar sperase – că ea hotărâse să se bucure de viață alături de el.

Cu toate acestea, nu făcuseră altceva decât să se sărute, și trebuia să recunoască că acest lucru era în egală măsură meritul amândurora. În ultimele câteva săptămâni, deși îmbrățișările ei nu fuseseră mai puțin entuziaste, el observase o ușoară ezitare. Ca și cum nu mai era sigură de direcția în care pornise. Sau întâlnirile lor deveniseră ceva... ei bine... mai mult. Orice ar fi însemnat asta.

Se ridică la rândul-i, cu coniacul în mână, și începu să se plimbe dintr-o parte în alta a încăperii. La naiba, chiar era o femeiușcă enervantă.

Crezuse că voia să o mărite și să scape astfel de ea. Dar această idee nu i se mai părea la fel de fascinantă ca înainte. Într-adevăr, își pusese planul în mișcare cu scrisorile acelea ridicole pe care le trimisese, și acum părea să se desfășoare sub supravegherea lui, indiferent dacă asta voise sau nu. Ca o piatră ce se rostogolește la vale. Sau o avalanșă.

Crezuse că voia să-și găsească la rândul lui o mireasă. Cineva cu totul altfel decât Marianne. Acum se întreba dacă acel model de perfecțiune pe care și-l propusese nu era la fel de anost și de plicticos ca domnii pe care îi îndreptase spre Marianne. Avea să descopere oare că mireasa perfectă era exact la fel de anostă cum îi considera Marianne pe претенdenții perfecți aleși de el pentru ea?

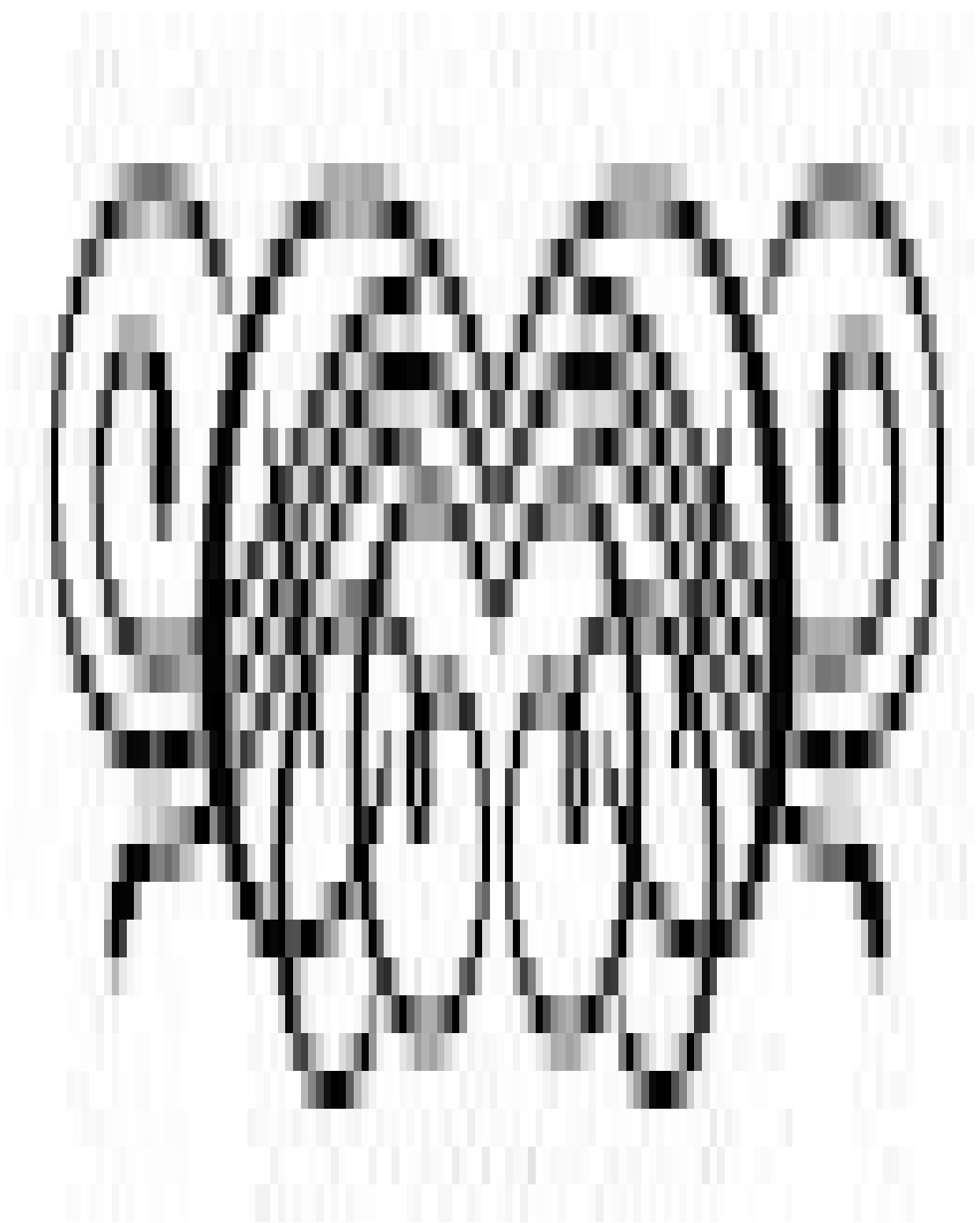
În plus, el crezuse că întâlnirile lor din toiul nopții și lecțiile lor aveau s-o țină departe de ghearele unor bărbați mai puțin onorabili decât el.

Se înșelase? Greșise cu totul?

La naiba, era din ce în ce mai derutat, și asta din pricina ei.

N-avea idee ce își dorea ea acum. Și, mai rău de atât, n-avea idee nici ce își dorea el.

Capitolul 10

... Totuși, nu pot uita sărutul pe care l-am împărtășit, deși bănuiesc că Lord W. preferă să nu se gândească la asta. Indiferent de defectele sale, onoarea nu-i permite să profite de o inocentă aflată sub protecția lui. Virtutea mea este în deplină siguranță.

Cu toate acestea, cu fiecare clipă pe care o petrec în compania lui, mă întreb dacă reala valoare a virtuții stă într-adevăr în păstrarea ei. Mi-e teamă că am pentru el anumite sentimente care nu mai pot fi negate. E în gândurile mele în fiecare clipă și, mai rău, e și în visele mele noapte de noapte.

Bănuiesc că și el simte ceva pentru mine, deși nu pot să-mi dau seama dacă dorințele lui sunt carnale sau sufletești.

Și, trebuie să mărturisesc, tânjesc din ce în ce mai mult după momentul în care pasiunea din privirea lui va înlocui manierele lui nobile...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Recepția dată de Lady Cutshall era la fel ca orice alt eveniment la care Thomas le însoțise pe surorile Shelton. Sala de bal era înăbușitoare și aglomerată. Muzica de-abia răzbea peste zarva generală. Aperitivele erau frumos aranjate, dar nu aveau gust. Thomas bănuia că aceleași platouri, aranjate și ferchezuite, circulau de la o petrecere la alta. În linii mari, era un eveniment obișnuit, cu aceiași participanți, și, ca de obicei, numai un lucru îl preocupa.

Marianne.

Thomas stătea lângă ușile deschise de lângă terasa casei lui Lady Cutshall, unul dintre puținele locuri unde aerul nu era înăbușitor, și purta o discuție amicală cu Pennington și cu Berkley. Își împărțea atenția în mod egal între pălăvrăgeala cu ei și supravegherea atentă a lui Marianne.

Pennington spuse ceva despre o dispută continuă între două dintre cele mai frumoase gazde ale orașului. Thomas murmură ceva drept răspuns. Berkley oftă

din toți rărunchii.

Ca de obicei, Marianne de-abia avea câte un moment singură. Era tot timpul asaltată de vreun domn extrem de cuviincios sau de vreun altul. Toți extraordinar de potriviți pentru ea. Toți perfect acceptabili pentru Thomas. Toți foarte plictisitori și complet anoști.

Thomas încercă fără succes să-și ascundă un zâmbet. Marianne se apăra cu talent de pretendenții nerăbdători care se înșiruiau unul după altul și îi respingea cu o grație naturală. Domnii pe care îi evita probabil nici nu își dădeau seama că fuseseră respinși. Nu-i de mirare că nu se țineau departe prea mult timp. Thomas nu ar trebui să considere însă toate astea deloc amuzante – și se întrebă într-o doară dacă s-ar mai amuza dacă ar ști că oricare dintre acei bărbați ar avea o șansă, fie ea și firavă, de a-i dobândi afecțiunea – dar nu se putea abține.

Pennington observă că șampania din pahar era de calitate. Thomas încuviință din cap. Berkley oftă din nou.

Desigur, agitația din jurul lui Marianne avea, fără îndoială, de-a face atât cu beneficiile unei relații cu ea – după cum subliniasse el –, cât și cu farmecul ei personal. Zâmbetul lui Thomas păli.

Faptul că trimisese acele scrisori prin care încuraja atențiile acestor bărbați fusese cel mai prostesc lucru pe care îl putea face. Ce fusese oare în mintea lui? Dacă nu ar fi fost atât de arogant, ar fi știut că Marianne nu avea să-l aleagă pe nici unul dintre bărbații pe care el îi considera potriviți pentru ea. Bărbații pe care el îi alesese cu atâta grijă nu aveau nici o șansă să-i câștige mâna. Planul lui de a-i găsi un soț fusese sortit eșecului de la bun început. Lucru curios, asta nu-l mai deranja atât de mult.

Pennington făcu un comentariu despre un cuplu care tocmai ieșise pe terasă. Thomas răspunse absent. Berkley oftă din nou.

Thomas se încruntă, ușor preocupat. Berkley nu părea deloc fericit. Thomas se apropie de Pennington.

— Ce Dumnezeu a pățit?

— E îndrăgostit, spuse Pennington cu un aer resemnat.

— Din nou? întrebă Thomas mirat.

— Pentru ultima dată, spuse Berkley hotărât.

Thomas se strădui să nu zâmbească. Auzise declarațiile de dragoste ale lui Berkley de mult prea multe ori ca să le mai ia în serios. Și aproape toate fuseseră „pentru ultima dată“.

— Și cine e norocoasa?

Pennington și Berkley făcură un schimb de priviri.

— Ei bine, n-am întâlnit-o încă.

— Înțeleg. E unul dintre cazurile alea de îndrăgosteală de la distanță.

— Nici măcar nu a văzut-o, pufăi Pennington. Nici măcar nu-i știe numele.

— Nu? Thomas îl privi mirat. Chiar și pentru Berkley, care se îndrăgostea zilnic numai la cea mai simplă mișcare a evantaiului, era destul de neobișnuit. Atunci poți fi sigur că nu are vreo relație sentimentală cu altcineva?

— Da, sunt sigur, spuse Berkley sec.

Pennington își dădu ochii peste cap.

— Ai citit cumva din întâmplare Aventurile unei domnișoare de la țară în Londra?

— Cine nu a citit?

Acele așa-numite aventuri erau subiectul principal de bârfă. Thomas luase publicația lui Cadwallender numai din curiozitate, dar se trezise captivat de povestirile distractive și oarecum provocatoare. Acum, aștepta și el fragmentele săptămânale și urmărea speculațiile făcute pe marginea adevăratei identități a domnișoarei inocente și a misteriosului Lord W.

— Se pun pariuri în fiecare registru de pariuri din fiecare club din Londra legate de momentul în care Lord W. își va face poftele cu ea.

Berkley se înnegri la față de furie.

— Ar face bine să o lase naibii în pace.

— Hai, Berkley, recunoaște. Este extrem de distractiv. Thomas râse. Suspansul de a nu ști dacă – sau mai degrabă când – lordul cel ticălos va avea să o dezonoareze pe domnișoara inocentă și dulce reprezintă jumătate din amuzament.

— Nu și pentru mine, zise Berkley mohorât.

Thomas îl studie curios.

— Hai, prietene, nu e nimic mai mult decât o povestire amuzantă. E, în mod evident, simplă ficțiune.

— Ba nu este, ripostă Berkley. Este adevărat. Absolut adevărat. Se uită de sus la Thomas, deși nu prea îi ieșea, având în vedere că era cu câțiva centimetri mai scund. Scrie negru pe alb!

— Crezi tot ce citești? întrebă Thomas încet.

— Întotdeauna a făcut așa, și cred că așa va face mereu. Am încercat să-i spun, dar refuză să mă asculte. Era rândul lui Pennington să ofteze din tot sufletul. Am știut mereu că asta va aduce probleme într-o zi.

— Probleme? întrebă Thomas confuz.

— Încă nu înțelegi, nu? Pennington se apropie de Thomas ca și cum urma să-i împărtășească un secret de stat. Ultima mare dragoste din viața prietenului meu este domnișoara de la țară.

— Domnișoara de la țară? Thomas clătină din cap confuz, apoi înțelese dintr-odată ce spunea Pennington. Nu putea vorbi serios. Domnișoara de la țară din scandaloasele Aventuri absolut adevărate?

— Exact aceea, spuse Pennington.

Chipul lui Berkley era imaginea nefericirii provocate de o iubire neîmpărtășită.

Thomas își înăbuși un râset. Nu ar fi bine să se arate amuzat; chinul prietenului lui era mult prea evident. Totuși, nu era ușor să rămână serios. Cuvintele lui Thomas erau sugrumate de amuzament și erau rostite pe un ton ceva mai strident

decât de obicei:

— Berkley. Hmm, Reginald.

Se uită la Pennington, căutând ajutor.

Dar acesta își ridică paharul de șampanie resemnat și bău ultima picătură.

— Reggie, reluă Thomas cu voce încrezătoare. Eu cred cu tărie că Aventurile absolut adevărate nu sunt deloc adevărate. Zău, scriitorul e probabil soția vreunui pictor, cu vreo zece copii. Sau un bătrân zbârcit, cu talent la scris.

— Vreun pitic, de fapt, șopti Pennington.

— Ea nu e un pitic, spuse Berkley indignat.

— Ei bine, la Cadwallender lucrează un pitic. Pennington își întinse gâtul, se uită prin cameră și apoi ridică un deget ca să cheme un chelner. Un bătrân nesuferit, afurisit și supărăcios.

— Nu este el domnișoara de la țară, spuse Berkley șoptit.

— Deci ai fost să-l vezi pe Cadwallender? întrebă Thomas.

— De două ori. Un chelner care ducea o tavă cu șampanie se opri, iar Pennington luă un pahar plin. Berkley a insistat.

Berkley luă și el un pahar, urmat de Thomas.

— Și ai descoperit că ea nu e mai mult decât rodul unei imaginații prea bogate?

— N-am descoperit nimic. Cadwallender nu era acolo. Pennington ridică din umeri. Iar piticul era prea tăcut ca să scoatem ceva de la el.

— Ea nu e rodul imaginației. Berkley își goli paharul. Și nu mă voi da bătut până nu o găsesc.

Se întoarse brusc și ieși țanțoș în noapte. Thomas se uită după el.

— Presupun că nu are de gând să renunțe.

— Nici prin cap nu-i trece.

— Îi aduce laude acest comportament, presupun. Hotărârea lui, adică. Thomas se întoarse spre Pennington. Cred că nu l-am văzut niciodată atât de hotărât în privința unei femei, cu atât mai puțin a uneia a cărei existență este pusă sub semnul întrebării.

— Poate că în asta stă secretul. Pennington sorbi gânditor. Îl cunosc pe Berkley de o viață, și, deși nu pare, este un romantic incurabil. Cred că, în mintea lui, se vede ca un cavaler pe cal alb care își salvează domnița de pericol.

— Mda, domnițele care au nevoie să fie salvate prezintă și ele o serie de avantaje.

Privirea lui Thomas hoinări înapoi spre Marianne. Ea nu ar avea niciodată nevoie să fie salvată. Și rezultau și de aici avantaje, nu-i așa?

— Cu toate că eu personal nu am nici o dorință să salvez pe nimeni, sunt destul de intrigat de identitatea acestei domnișoare.

Thomas îl privi atent.

— Deci crezi că e reală?

— Nu știu de ce, dar da, sunt sigur. Poate l-am ascultat pe Berkley prea mult. Zâmbi trist. Sau poate sunt și eu puțin romantic. Sau poate mă intrigă misterul acesta. Pennington măsură cu privirea sala de bal. Știi, ar putea fi oricine. Cu doar un fapt deformat ici și un adevăr pe jumătate colo, multe dintre aceste domnișoare care se află în seara asta aici ar putea fi doamna cu pricina.

— Hai, Pennington, e absurd.

— Ți se pare? Pennington făcu un semn cu capul spre Marianne, care tocmai era pe poziții pentru un dans. Însăși Lady Marianne a sugerat că ea ar putea fi domnișoara de la țară.

Thomas râse.

— Atunci eu aș fi lascivul Lord W.?

Pennington se uită la el gânditor.

— Într-adevăr, ai fi.

Thomas tresări.

— Doar nu vorbești serios.

— Probabil că nu. Privirea lui Pennington se mută din nou la Marianne. În plus, i-ar frânge inima lui Berkley. Este hotărât să o salveze, și presupun că Lady Marianne nu ar accepta vreodată să fie salvată.

Sau să fie pețită. Thomas ignoră o vagă muștrare de conștiință.

— Îl compătimesc pe bărbatul care ar încerca așa ceva. Își ridică paharul pentru un toast. Deci care e următorul pas pentru cavalerul nostru rătăcitor și îndrăgostit?

— Tot vrea să stea de vorbă cu Cadwallender. Mă aștept să mă tot care acolo până dăm de el. Între timp, îi verifică pe toți lorzii din Londra cu un W în nume. Pennington râse pe înfundate. Cred că în curând se va muta la litera V.

— Indiferent de rezultat, pare o aventură distractivă. Thomas râse. Te rog să mă ții la curent cum avansează lucrurile. Sunt la fel de curios ca toată lumea să aflu identitatea domnișoarei de la țară. Totuși, trebuie să recunosc că nu-ți împărtășesc convingerea că ea există cu adevărat.

— Vom vedea, Helmsley. Vom vedea.

*

— Desigur, pot să vă înțeleg punctul de vedere, bâigui Marianne și încercă să se concentreze pe conversația la îndemână, fapt ce ar fi fost mult mai ușor dacă s-ar fi dovedit oarecum interesantă.

Lord Moxley pufăi cu mândrie, ca și cum consimțământul ei vag era o aprobare

din toată inima a unui punct de vedere oarecum neînsemnat pe care îl susținea. Ceva privind necesitatea socială de a tocmi croitorul potrivit și lipsa de valeți bine pregătiți care erau în prezent disponibili.

— Domnișoară, am ceva important de discutat cu dumneata. O luă de braț și îl vârî sub cotul lui. Îi aruncă o privire plină de adorație. Era vădit neliniștitor. Ați fi atât de amabilă să mă însoțiți într-un loc puțin mai intim? Poate în salon?

Încercă să o îndrume spre ușile sălii de bal.

Lord Moxley era cu câțiva centimetri mai scund decât ea, și, la cât era de rotunjour, era clar că nu-i plăcea să facă mișcare în mod regulat. Marianne avea convingerea că putea să-l evite, dar nu avea de gând să lase lucrurile să avanseze într-atât. Ar prefera să-i evite cu totul prezența.

— Domnule, n-ar fi deloc cuviincios să facem așa ceva. Îl îndrumă cu iscusință spre ușile deschise către terasă. Totuși, mi-ar face plăcere să iau o gură de aer proaspăt.

Erau foarte mulți oameni pe terasă, și, atâta timp cât stăteau în zonele luminate, nu ar fi trebuit să fie nici o problemă.

În ciuda a ceea ce credea despre reputația ei, dacă era să fie compromisă, Marianne prefera un bărbat de înălțimea ei, cu o statură mult mai mare decât talia.

Îl observă pe Thomas care rămăsese în altă ușă a sălii, privindu-i cum se îndepărtau. Foarte bine. Chiar dacă Lord Moxley nu era deloc genul de bărbat de care ar fi interesată câtuși de puțin, nu strica să-i dea de înțeles lui Thomas că se simțea bine în compania acestuia. Așa scund, rotofei și plictisitor cum era el. Și totuși, zâmbetul lui Thomas era puțin cam prea larg, ca și cum știa prea bine că bărbații scunzi, rotofei și plictisitori nu prea o atrăgeau.

— Acum, domnule. Se opri lângă un felinar cu mai multe brațe, unde până și cea mai mică indiscreție ar fi fost foarte bine iluminată – fără îndoială, din acest motiv puține alte cupluri hoinăreau prin preajmă. Ea zâmbi plăcut. Despre ce doreați să discutăm?

— Doamna mea. O luă de mână, și ea simți o neliniște în adâncul stomacului. Marianne. Mi-ar face plăcere... adică, aș fi încântat... sau mai degrabă... Inspiră

adânc. Mi-ai face marea onoare de a-mi fi soție?

— Poftim? izbucni ea și își smulse mâna dintr-a lui. Nu fiți absurd.

— Absurd?

Chipul i se întristă.

Ea își regretă imediat cuvintele. Era un bărbat destul de atent, chiar dacă nu era potrivit pentru ea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun absurd. M-ați luat prin surprindere, atâta tot.

— Îmi cer scuze. Se luminează la față și se apropie de ea. Știu că ar trebui să vă cer mâna fratelui dumitale, dar, cum el nu este aici, am crezut că aș putea să discutăm noi doi, și apoi să vorbesc cu Lord Helmsley.

Ea făcu un pas înapoi.

— Lord Helmsley nu are nimic de spus în această privință. Este decizia mea, și nu prea cred că ne cunoaștem îndeajuns, cât să luăm în considerație căsătoria.

— Este absurd ce spuneți, pufăi Moxley. Majoritatea cuplurilor pe care le cunosc nu s-au cunoscut nici ele prea bine înainte de căsătorie, zise el și se apropie din nou de ea.

— Domnule. Își întinse mâna în față ca să-l oprească. Singurul mod de a-l convinge era spunându-i adevărul. Sunt flatată de oferta dumitale în căsătorie, dar trebuie să refuz. Știți, eu nu am nici o intenție să mă mărit.

El îi ignoră comentariul:

— Prostii! Toate femeile vor să se mărite.

— Eu nu.

El o analiză îndelung.

— Îmi dau seama că nu sunt la fel de chipeș ca alții...

— O, nu, n-are nimic de-a face...

— Cu toate acestea, titlul meu este nobil și de seamă. Se încruntă. Știți că sunt cel de-al patrulea viconte de Moxley, nu?

— De fapt, nu știam, dar...

— Am un venit respectabil, deși nu neapărat impresionant.

— Asta chiar nu...

— Atunci nu văd nici un impediment ca noi doi să formăm un cuplu. Strălucea de încredere în sine. Vom trăi foarte liniștiți cu averea mea mulțumitoare și cu zestrea dumatăle...

— Zestrea mea? Întrebă ea încet. Ce știți despre zestrea mea?

— Ei bine, știu că e impresionantă. Moxley zâmbi afectat. A naibii de impresionantă.

Se uită la el cu o enervare crescândă. Fără îndoială că umblau zvonuri pe tema asta.

— În locul dumatăle, domnule, nu m-aș baza pe adevărul unor zvonuri fără temei.

El făcu ochii mari de mirare și spuse:

— Sigur că nu. Ar fi o prostie din partea mea, mai ales când e vorba despre ceva atât de important precum căsnicia. Făcu o pauză un moment, ca și cum se gândea dacă era înțelept să spună ceea ce ar fi vrut. Pot să vă asigur că informațiile mele vin dintr-o sursă extrem de onorabilă, care urmărește înainte de toate interesul dumatăle. Sunt sigur că ar prefera ca implicarea lui în pețitul meu...

— Nu există nici un pețit.

— ... Să rămână secretă, mai ales acum, că a dat naștere unei povești de dragoste...

— Nu a dat naștere la nimic, spuse ea indignată. Și categoric nu există nici o poveste de dragoste.

— Cu toate acestea – și se apropie mai mult de ea – de vreme ce ne vom căsători...

— Nu ne vom căsători!

— Sunt sigur că nu aș face nici un rău dacă i-aș atribui meritul persoanei în cauză. Lord Helmsley m-a informat în detaliu despre zestrea dumitale.

— Lordul Helmsley? Thomas?

— Într-adevăr. Moxley încuviință din cap cu înflăcărare. A subliniat, de asemenea, și beneficiile sociale și politice ale unei legături de rudenie dintre familia mea și a dumitale.

— Așa a făcut? Ea își alege cuvintele cu grijă. Și cum anume, mai exact, a venit vorba despre aceste beneficii? Noaptea târziu la un pahar în club, presupun.

— Deloc. Moxley îi respinse cu un gest întrebarea, aparent orb la mânia ei crescândă. Mi-a trimis o scrisoare.

— O scrisoare? Se strădui să-și mențină vocea plată. V-a trimis o scrisoare?

— Da, așa a făcut. Și trebuie să vă spun că am fost foarte surprins și încântat s-o primesc. Nu știam că Lord Helmsley mă stimează în asemenea măsură. Am fost onorat să fiu unul dintr-un grup atât de select.

— Un grup?

De-abia putu să rostească acel cuvânt.

— O, da. La început, am fost foarte enervat să descopăr că nu sunt singurul pe care l-a încurajat să vă acorde atenție. Apoi mi-am dat seama că în zilele noastre nu poți să fii exagerat de grijuliu când vine vorba despre găsit perechea.

— Nu poți să fii exagerat de grijuliu. Își încleștă dinții ca să își înghită un comentariu usturător.

Sigur că Moxley nu zicea cu adevărat ce credea ea că zice. În ciuda planului lui Thomas de a o mărita, nu ar merge niciodată atât de departe încât să o negocieze ca pe o bucată de pământ de care dorea să scape. Zău, erau cel puțin prieteni. Și

începuse să bănuiască mai nou că erau mult mai mult de atât.

— Și era o onoare să fiu inclus într-o adunare atât de distinsă, vă asigur. Am observat numai domni selecți și eleganți.

— Șterși, plictisitori și anoști, spuse ea în șoaptă.

Deodată, începea să înțeleagă motivele pentru care admiratorii ei păreau toți la fel.

— Totuși, în acest punct pot să-mi permit să fiu generos. Rânji sau o privi cu lăcomie, era greu să-ți dai seama. De vreme ce e evident că v-am câștigat inima.

Ea se uită la el fără să-i vină să creadă. Era mult prea furioasă pe Thomas ca să irosească prea multă pică pe Moxley. Totuși, el se afla în fața ei, nu Thomas.

— Evident este faptul că nu ați luat în serios nici un cuvânt din ce am spus. Se apropie mai mult și se aplecă în față, ca să fie la același nivel cu el. Nu mă mărit cu nimeni. Nici acum. Nici altă dată.

— Helmsley a dat de înțeles că veți fi sfioasă.

Moxley îi aruncă un zâmbet superior.

— Nu sunt sfioasă! Rezistă tentației de a țipa. De ce nu pricepea odată bărbatul acesta scund? Sunt sinceră. Nu doresc să mă mărit!

— Sunteți sigură? întrebă Moxley și se încruntă. Mi s-a dat clar de înțeles că vă căutați soț.

— Vă asigur, a fost o impresie profund greșită.

— Așa este? Se gândi un moment, plescăind ca și cum încerca să digere această răsturnare de situație. Mi-am pierdut timpul, atunci?

— Da. Ea răsuflă ușurată. Îmi cer scuze pentru asta. Lord Helmsley nu avea nici un drept să vă încurajeze. Vă asigur că, dacă aș fi avut cea mai vagă bănuială că dumneata – sau oricine altcineva – credeai că eu îmi caut soț, aș fi lămurit lucrurile fără ezitare.

— E în regulă. Presupun că nu e vina duminică. Aș discuta cu Lord Helmsley despre asta, dar nu am fost niciodată deosebit de apropiați. Înțelegeți, nu ne învârtim în aceleași cercuri. E și foarte posibil să fi înțeles greșit.

— Dumneata și încă o duzină ca dumneata, bâigui ea.

— Cred că, în asemenea circumstanțe, eu sunt cel care vă datorează scuze. Se uită la ea, și Marianne simți cum i se frânge inima. E drept că părea extrem de plicticos și puțin înfumurat, dar era și foarte dulce. Cu toate că nu prea pot să fiu învinuit fiindcă am curtat o domnișoară atât de fermecătoare, spuse el cu un zâmbet larg.

Ea râse.

— Nu face nimic. Își întinse mâna și ceru iertare cerului pentru minciuna pe care urma s-o zică. Mi-a făcut foarte mare plăcere să petrecem timpul împreună, domnule, iar dacă lucrurile ar fi stat altfel...

El îi luă mâna și i-o sărută.

— Numai dacă... Și oftă. Pot să vă însoțesc înăuntru?

— Nu, mulțumesc. Aș vrea să rămân aici o clipă. Îmi place să mă bucur de adierea vântului și de ocazia de a petrece puțin timp singură.

— Foarte bine atunci.

— Domnule, zise și puse mâna pe mâneca lui, sunt încrezătoare că vă veți găsi perechea potrivită. O femeie pentru care veți fi – și se strădui să rostească aceste cuvinte – soarele și luna de pe cer.

— Chiar credeți asta? întrebă el și se îndreptă puțin.

— Da, chiar cred asta, și va fi o femeie extrem de norocoasă, adăugă Marianne și îi oferii cel mai luminos zâmbet al ei.

— Vă mulțumesc. Se îndreptă spre uși, dar apoi se întoarse spre ea, cu o expresie plină de speranță pe chip. Credeți că surorile dumneavoastră...

— Nu prea cred, spuse ea blând.

— Mă gândeam eu.

El ridică din umeri și se îndreptă spre sala de bal. Ea se întoarse, își odihni brațele pe balustrada terasei și privi în gol în întuneric.

Așa deci, Thomas mersese atât de departe în misiunea lui, încât ademenise pretendenți pentru ea. În scris! Cum de putuse face așa ceva? Era indiscutabil o exagerare. Era dispusă să îndure să i se prezinte toți Lorzii Moxley din oraș, dar situația i se părea de necrezut.

Ei bine, asta avea să ia sfârșit chiar acum.

Și având în vedere că începuse să creadă că... Își îndreptă umerii. Nu prea mai conta ce începuse să creadă.

Rezistă tentației de a privi spre locul unde stătea el. Își abandonase probabil postul de gardian, știind că era la fel de în siguranță pe terasă cu Moxley cum ar fi și cu mătușa Louella.

Pumnii i se încheștară pe marmura rece. Era sătulă de prostiile lui. Caracterul lui protector, dublat de convingerea lui arogantă că el știa ce era mai bine pentru ea. Dacă ar putea, ar purta chiar acum și chiar aici o discuție cu el. Dar o confruntare în public ar fi mult prea scandaloașă, și trebuia să se gândească la reputația surorilor ei, chiar dacă a ei nu o preocupa prea mult. Nu, avea să îl înfrunte în bârlogul lui, și, după ce avea să termine cu el, nu avea să mai rămână nimic din pielea lui, nici măcar pentru un covoraș modest.

— Pot să pun pariu că te distrezi la fel de bine ca mine.

Un Lord Berkley trist păși lângă ea. Marianne se uită la el. Părea cu adevărat nefericit și era evident că luase mânia ei drept suferință.

— Și ce anume te supără, domnul meu?

El se sprijini de balustradă și își încrucișă brațele la piept.

— Același lucru ca pe dumneata, presupun. Aspectele ciudate și confuze ale relațiilor dintre bărbați și femei.

Ea scoase un pufăit deloc elegant.

— Nu ar fi ciudate și confuze dacă nu ar exista firea arogantă a bărbaților.

El se încruntă, simțindu-se jignit.

— Sunt și eu inclus în această acuzație?

— Posibil. Îl analizează. Ai făcut ceva care ar putea fi considerat nepolitic, jignitor, arogant și obraznic?

— Nu-mi vine nimic în minte acum... Dar, dacă mă gândesc mai bine, probabil că da, zise el și schiță un zâmbet afectat.

Ea zâmbi la rându-i.

— Măcar dumneata ești onest. Făcu o pauză și îl studie. Spune-mi, domnule, ce te face atât de melancolic în această seară frumoasă de primăvară?

— Dragostea, zise el și oftă adânc. Mi-e teamă că, asemenea duminică, m-am îndrăgostit.

— Asemenea mie? Ea se îndreptă și se uită fix la el. Nu sunt îndrăgostită.

— Hai, fii sinceră, o luă el în râs. De ce ar fi o femeie frumoasă singură pe o terasă neluminată, în loc să se bucure de o ocazie festivă, dacă nu s-ar gândi la urmările nefericite ale dragostei?

— Prostii! Sunt foarte multe motive pentru care o femeie ar alege să petreacă un moment de singurătate departe de o sală de bal aglomerată. Aerul proaspăt mai înainte de toate.

— Dacă asta vrei să mă faci să cred...

Ridică din umeri, vizibil neîncrezător în vorbele ei.

— Lord Berkley. Se întoarce spre el, cu voce fermă. Dacă dragostea există, nu e nimic mai mult decât un instrument care să lege femeile de bărbați într-un mod ce nu aduce nimic altceva decât durere. Ezită puțin. Chiar voia să-i povestească acestui relativ străin despre trecutul ei? Inspiră adânc și lăsa deoparte prudența. Mama mea a avut ceea ce se numește în mod batjocoritor căsătorie din dragoste. Nu s-a ales decât cu o mână de copii și cu spiritul și corpul slăbite. A murit când

eu eram foarte mică, și nu îmi amintesc să fi văzut vreodată o dovadă de afecțiune autentică între părinții mei. E posibil, presupun, ca asemenea manifestări ale afecțiunii să fi existat în privat, dar totuși...

Ridică din umeri ca și cum nici nu conta.

— Fără îndoială că nu te poți baza pe amintirile dumitale de copil.

— Ba da. Deveni tăcută, gândurile ei fugind spre anii grei din trecut. Mama ei frumoasă. Tatăl ei indiferent. Uitase cu mult timp în urmă – sau cel puțin acceptase – nepăsarea tatălui său față de propriii copii. Dar ea nu putea și nu avea să înțeleagă niciodată ceea ce văzuse drept o atitudine clar nesimțitoare față de soția lui. Domnule, vă puteți aduce aminte de zâmbetul mamei dumneavoastră?

— Mi-a oferit unul deunăzi, replică el și râse pe înfundate. Desigur, îmi zâmbește numai când nu mă pedepsește pentru vreo ofensă ori alta.

Ea ignoră încercarea lui de a o înveseli.

— Eu îmi amintesc foarte clar zâmbetul mamei mele. Dulce, dar totodată trist și melancolic. Clătină din cap. Dacă asta este dragoste, atunci nu vreau să am parte de așa ceva. Este o emoție care se regăsește în povestiri și-n cărți, dar care are puțin de-a face cu lumea în care trăim.

El se încruntă.

— Dar ce crezi despre fratele dumitale și despre sora lui Helmsley? Am înțeles că ei s-au căsătorit din dragoste.

Ea îi respinse comentariul.

— O excepție. Rară ca un diamant fin, și cu atât mai prețioasă.

— Atunci, ești una din femeile care se vor mărita din cu totul alte motive decât din dragoste? Tonul lui sec îi dădu de înțeles mai bine decât niște simple cuvinte că el mai întâlnise astfel de femei la viața lui.

— Desigur că nu. Nu am nici o intenție să mă mărit.

— Dar toate femeile își doresc să se mărite.

— Dacă mai aud asta o dată, o să mă isterizez, izbucni ea.

— Ah, am atins un punct sensibil?

Veselia bruscă și tachinarea lui erau molipsitoare, și ea zâmbi cu reticență.

— Este un subiect care pare că predomină în viața mea zilele acestea. Își dădu capul pe spate și se uită la el gânditoare. De ce e așa greu de acceptat că există femei care nu vor ca viața, viitorul, finanțele lor să depindă de capriciile unui bărbat?

— Pentru că și acest lucru este la fel de rar ca diamantul dumitale. Iar asta îl face prețios sau poate doar neobișnuit... Clătină din cap. Nu acesta este mersul lucrurilor, draga mea.

— Dar va fi în cazul meu, spuse ea cu o încredere pe care nu prea o simțea.

Nu-și mai pusese până acum la îndoială dorința ei de independență, nevoia de a se baza numai pe ea însăși. Nu, se aruncase cu capul înainte cu povestirile domnișoarei de la țară, modalitatea prin care își putea atinge scopul, planul ei de viitor. Dar, în ultimul timp, în aceste momente ciudate ale zilei sau mai adesea ale nopții, când mintea ei nu era ocupată cu chestiuni mai urgente, se trezea analizând de ce nu voia să depindă de un soț.

Motivele ei erau încă solide. Bărbații, cu foarte rare excepții, nu erau de nădejde. În afară de asta, cum ar fi putut ea avea parte de aventuri mărețe dacă era legată de un bărbat?

Dar de ce nu erau posibile amândouă? De ce nu putea să găsească un bărbat cu care să aibă parte de aventură? Cu care să călătorească în locuri exotice precum Italia și Egipt. Un bărbat care nu i-ar domina viața, ci ar împărți-o cu ea. Care i-ar aprecia părerea despre literatură, artă și orice altceva, chiar când intrau în contradicție cu ale lui – sau în mod special atunci. Care ar râde cu ea și ar fi cel mai bun prieten al ei. Cu care ar împărți patul.

Un bărbat pentru care ea ar fi soarele și luna de pe cer.

— Îți dai seama că drumul pe care l-ai ales nu este unul ușor? întrebă Berkley.

— Și al tău e mai ușor?

— Dragostea, doamnă, este cel mai dificil drum dintre toate.

— Să înțeleg atunci că obiectul afecțiunii tale nu-ți împărtășește sentimentele?

— Nu le cunoaște, spuse el oftând dramatic. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar nu mi-a furat numai inima, ci și sufletul cu totul.

— Hmm, acesta chiar este un drum dificil.

Marianne se strădui să nu zâmbească. El se încruntă.

— Dumneata mă tachinezi?

— Deloc. Desigur, nu sunt eu în măsură să dau sfaturi în asemenea situații, dar mi se pare că ar trebui să vă întâlniți înainte să-i juri dragoste veșnică.

— Dumneata chiar mă tachinezi. Oftă, dar apoi zâmbi. Totuși, presupun că sugestia dumitale nu e chiar rea. Și fac tot ce pot în acest sens.

— Îți urez noroc pe drumul tău. Într-o zi va trebui să-mi explici cum anume te îndrăgostești de cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

— Când voi înțelege și eu, voi împărtăși cu nerăbdare. El râse și apoi clătină din cap. Ești într-adevăr o femeie neobișnuită, și bănuiesc că e posibil să și obții independența după care tânjești.

Ea fu scăldată de un val de plăcere.

— E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Mulțumesc, domnul meu.

— Nu, eu îți mulțumesc. Mi-ai schimbat starea de spirit. Se îndreptă și îi oferî brațul. Mi-ai face marea favoare de a-mi permite să te escortez înăuntru?

Ea își puse mâna pe cotul lui.

— Numai dacă vei fi apoi atât de amabil să mă onorezi cu un dans.

El o prinse strâns de mână.

— Ești conștientă de faptul că Helmsley va lua aminte că ne întoarcem împreună de pe terasă?

— Da, desigur.

Se îndreptară spre sala de bal.

— Nu va rata nici dansul nostru.

— Sau pe al doilea. Sau pe cel pe care plănuiesc să-l dansez cu Pennington imediat după.

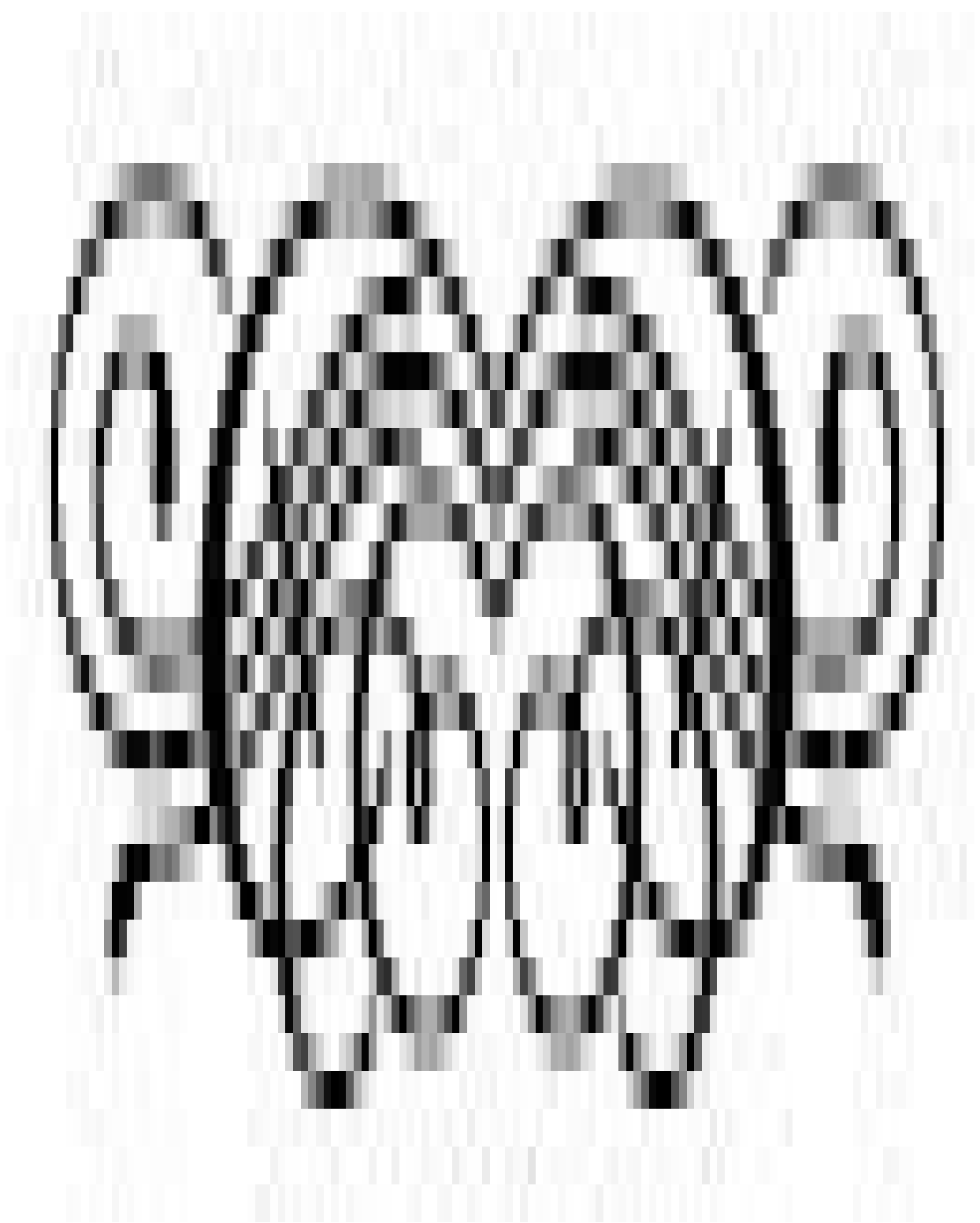
Berkley se uită mirat la ea.

— Asta n-o să-i facă plăcere lui Helmsley.

Ea îi aruncă un zâmbet orbitor.

— Dragul meu Lord Berkley, asta e și ideea.

Capitolul 11

... Căci Lord W. caută cu mare osârdie un pețitor pentru mâna mea. Știu că aceasta îi este îndatorirea, fiind ajunsă în grija lui, dar, dragă verișoară, nici n-am cuvinte să-ți spun cât de tare mă întristează lucrul acesta.

Nu-l mai pot lăsa să-și continue strădaniile. O să port o conversație cu el cât de repede se va putea, deși recunosc că perspectiva aceasta este descurajantă. E cu puțință ca el să nu țină seama de împotrivirea mea, după cum nu va ține seama de inima mea.

Dar cum aș putea eu să îndur gândul de a fi în brațele oricărui bărbat, nu în ale sale?

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Thomas aruncă grijuliu o privire prin bibliotecă, căci ultima persoană cu care ar fi dorit să se întâlnească era Marianne. Încăperea părea goală, așa că își luă inima în dinți și intră, întrebându-se totuși dacă n-ar trebui să se uite și pe sofaua din fața șemineului, să vadă dacă nu cumva dormea cineva acolo.

Străbătu apoi cu pași mari biblioteca, spre bufetul unde erau sticlele cu coniac, și-și turnă un pahar plin ochi.

Marianne era furioasă, iar el nu-și dădea prea bine seama de ce. Avea o bănuială – ei bine, ceva mai mult decât o bănuială –, dar spera să nu fie ce-și închipuia el.

În seara trecută, plecase de la bal la brațul lui Moxley și se întorsese cu Berkley. Nu pricepea deloc cum de se ajunsese la asta, dar, din clipa când se întorsese la petrecere, nu-i mai aruncase nici măcar o privire. Se schimbase ceva în felul hotărât în care își ținea bărbia și în scânteierea mânioasă din ochii ei, pe care o zărea chiar din capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Pe lângă asta, se mai și încăpățănase să danseze cu Berkley, și încă de două ori, cu Pennington, tot de două ori, și cu alți prieteni ai lui. Și nu o văzuse nici măcar o dată în compania vreunui dintre domnii cu a căror companie era el de acord.

Stătea acum sprijinit de birou, bându-și gânditor coniacul.

Plecaseră ceva mai devreme decât de obicei de la petrecerea din acea seară, iar ea fusese destul de amabilă cu el pe drumul spre casă. Cu statornicie amabilă. Enervant de amabilă. Atât de amabilă, că el abia se putea abține să se foiască pe locul său, în timp ce Becky și Jocelyn începuseră să schimbe priviri îngrijorate. Numai Lady Louella părea să nu aibă habar de tensiunea tăcută care părea să fi pus stăpânire pe ocupații trăsuri.

Thomas se considerase întotdeauna un om de onoare și curajos. Și totuși, în seara asta părea mai înțelept să păstreze discreția, așa că, deși gestul putea fi văzut ca o dovadă de lașitate, el intenționa să o ocolească pe Marianne. Din momentul când ajunseseră acasă, el se făcuse nevăzut, ducându-se la club, unde așteptă să se poată întoarce în siguranță acasă. Spera ca Marianne să fie deja adormită.

Se îndreptă spre ușă, cu tot cu pahar. Dacă avea noroc, putea să o evite până spre sfârșitul dimineții sau, chiar și mai bine, până spre amiază. Până atunci, ea avea să-și recapete calmul și judecata și avea să fie dornică să-i asculte explicațiile și, ei da, și scuzele.

Oftând resemnat, începu să urce scările. Dacă ea aflase ceea ce bănuia el – și, sincer, pur și simplu nu-i venea în minte ceva ce ar fi putut face –, atunci erau tare slabe șanse să i se potolească furia, oricât de mult timp avea să treacă; sigur, ei i-ar mai trece din supărare doar dacă el ar înceta să-i mai adreseze vreun cuvânt timp de câteva săptămâni, ba poate chiar luni. Ba nu, în situația asta, nici măcar anii n-aveau să fie de ajuns.

Îi trebuia un plan. Unul mai inteligent decât ultimul pe care-l avusese. Măcar dacă ar ști ce să-i spună. O justificare întemeiată pentru acțiunile sale. Ei bine, deja recunoscuse că nu avea așa ceva. Cu toate acestea, procedase cum crezuse că era cel mai bine. Pentru el dacă nu și pentru ea. Nu că ea ar fi acceptat stilul acesta de gândire. Poate dacă avea să-i cadă în genunchi, implorând-o să-l ierte...

Gândul ăsta îl făcu să-și mai vină în fire. Încă nu întâlnise nici o femeie care să nu se lase înduplecată de scuze josnice și de punerea cu sinceritate de cenușă în cap. Și dacă mergea atât de departe încât să și admită că, poate, cine știe, se înșelase... Numai gândul ăsta îl făcea să se crispeze – nu doar faptul că avea să spună acele vorbe, ci și bănuiala că ea n-avea niciodată să-i permită să uite

greșeala aceasta mititică.

Cu toate acestea, își dădea prea bine seama că merita cu vârf și îndesat ceea ce avea să i se întâmple.

Și nu spera decât să supraviețuiască.

Marianne se trezi brusc. Câteva clipe, nu-și putu aminti de ce dormea în jilț, în camera ei, nici de ce lumânarea încă mai ardea. Apoi își aminti. Îl așteptase pe Thomas să se întoarcă.

Sperase să-l găsească în bibliotecă, însă valetul lui o informase, ca răspuns la întrebarea ei, pe care intenționase s-o facă să pară total lipsită de interes, că Excelența Sa avea să-și petreacă în oraș restul serii. Fără îndoială, din dorința evidentă de a consuma cât mai mult alcool cu putință. Prea bine. Chiar avea să-i fie de folos curajul dat de băutură.

Își aranjă ochelarii mai bine pe nas și se ridică. Dacă era s-o spună pe-a dreptă, și ei i-ar fi fost de folos ceva curaj de împrumut. Camera ei și cea a lui Thomas erau la mare depărtare una de alta, și, într-o casă atât de veche, erau tare multe lucruri necunoscute care îi puteau sta în cale. Cel puțin în mintea unei femei dotate cu imaginație. Își strânse mai bine halatul de casă pe lângă corp, luă sfeșnicul și se îndreptă spre ușă.

Thomas știa că era furioasă. Își dăduse seama după privirile îngrijorate pe care i le adresase. Marianne se îndoia că știa exact ce anume descoperise ea – sau poate înțelesese ce lucru abominabil înfăptuise. Sau, cine știe, o mai fi fost ceva, pe lângă faptul că încerca să o vândă celor mai plictisitori bărbați din societate.

Deschise încetișor ușa și aruncă o privire de-a lungul holului lung. Prin ferestrele înalte de la capetele acestuia putea vedea strălucirea stelelor.

Marianne se furișă cu mare atenție pe hol, crispându-se la cel mai mic scârțâit pe care-l scoteau scândurile podelei. La ora asta, nu mișca nimeni, așa că nu exista riscul să întâlnească pe cineva treaz. Dar tot nu avea nici cea mai mică dorință să dea peste cineva care să se întrebe ce pune la cale.

Era foarte sigură că știa care era apartamentul lui Thomas. De când se afla în

această casă, îl văzuse pe valetul lui intrând și ieșind de mai multe ori de acolo. Se afla în aripa opusă, pe un coridor închis, după scările care flancau galeria deschisă ce dădea spre primul cat, aproape de capătul sălii.

Cu fiecare pas pe care îl făcea pe holul întunecat, furia îi slăbea, înlocuită de neliniște. Flacăra lumânării arunca umbre tremurătoare și amenințătoare. Răsufă adânc, ca să mai prindă curaj, alungându-și din minte gândul la cât de înspăimântător arăta casa Effington noaptea. Înghesui în cel mai îndepărtat ungher al minții gândul că mulți membri ai familiei Effington, care o priveau acum din tablourile înșirate pe pereți, își dăduseră sfârșitul acolo. Împăcați și ajunși la o vârstă înaintată, spera ea. Și refuza cu îndârjire să cocheteze cu ideea că poate unii dintre ei bântuiau încă prin casă.

Inima îi bubuia în piept, și, în clipa când ajunse la ușa lui Thomas, era sigură că o urmărea ceva din umbre. Deschise ușa larg, fără să bată, pași înăuntru și, cu mare greutate, își înăbuși pornirea de a trânti ușa în urma ei. Se rezemă de ea gâfâind agitată, încercând să alunge spaima care își înfipsese ghearele în ea pe ultima porțiune a culoarului, care i se păruse nesfârșită.

Abia după ce bătăile inimii i se domoliră, îndrăzni să se uite în jurul ei. Camera lui Thomas era imensă, așa cum se cuvenea pentru un viitor duce. Mobilierul mare și întunecat arunca umbre la fel de mari și de întunecate. Un pat uriaș trona în încăpere, iar stâlpii lui sculptați susțineau galeriile ornamentate. Draperiile patului erau date într-o parte. Din câte își putea da seama, la flacăra lumânării și în strălucirea stinsă ce venea dinspre șemineu, părea o încăpere incredibil de exotică. Ba nu. O încăpere incredibil de bărbătească.

Un fornăit ciudat se auzi din apropierea patului. Cu grijă, făcu un pas înainte.

Thomas dormea pe burtă, întins de-a curmezișul patului. Fața îi era întoarsă spre ea, iar un braț îi atârna peste marginea patului. Cearșafurile nu-l acopereau decât până la brâu, lăsând vederii spatele musculos. Marianne înghiți în sec. După câte se părea, viitorul duce nu prea vedea rostul veșmintelor de noapte.

— Thomas! îl strigă ea încetișor.

Drept răspuns, el oftă adânc.

Marianne începu să-l studieze cu o curiozitate detașată. Era, practic, primul bărbat gol pe care îl vedea. Și, fără îndoială, primul bărbat, cu hainele pe el sau

nu, pe care îl vedea vreodată într-un pat. În ciuda faptului că era lipsită de experiență, își putea da seama că era un exemplar reușit al speciei umane. Flacăra lumânării juca peste liniile ferme ale spatelui său, iar ea se trezi cuprinsă de dorința absolut ridicolă de a-și trece degetele peste pielea lui. Mâna i se ridicase deja, fără ca ea să își dea seama. Probabil avea pielea caldă, moale, ademenitoare și...

Se trase brusc înapoi, cu chipul roșu de rușine. Nu de asta venise aici! Sau cel puțin nu în această noapte.

— Thomas! îl strigă încet, dar cu duritate în glas.

El fornăi.

Se apropie și mai mult și îl atinse ușor pe umăr.

— Thomas!

El mormăi ceva.

Nu, așa nu mergea. Își ridicase deja vocea cât de mult i-o permitea prudența. La urma urmelor, nu voia să-l trezească decât pe Thomas. Să nu-l fi zgâlțâit destul de tare? Cine-ar fi zis că omul acesta era atât de încăpățânat până și în somn?

Puse lumânarea pe o măsuță de lângă pat, lângă un pahar de coniac aproape plin, pufnind disprețuitoare. Nu era de mirare că nu-l putea trezi.

„Curaj de împrumut.“

Și de ce nu? Ridică din umeri, luă paharul și bău o înghițitură zdravănă, după care îl lăsă la loc.

Trase adânc aer în piept, îi puse amândouă mâinile cu putere pe umăr – pielea lui era exact atât de caldă pe cât se gândise ea că era – și îl zgâlțâi cu putere.

El mormăi ceva de neînțeles și se întoarse pe spate, acoperindu-și ochii cu antebratul. Drept urmare, cearșafurile se traseră și mai jos, lăsându-i doar șoldurile acoperite.

O clipă, ea nu făcu decât să se uite la el cu ochii mari de uimire. Avea umerii mai

largi decât își închipuise. Pieptul lui, un peisaj amețitor, cu câmpii întinse și văi nu prea adânci, strălucea în lumina lumânării. Un smoc de păr negru îi acoperea pieptul, pierzându-se sub cearșafuri.

Marianne înșfăcă paharul și mai luă o dușcă, pentru a-și face curaj. Apoi încă una, ca să fie sigură. Oricât de fermecător era acest bărbat – și, în clipa asta, farmecul lui nu putea fi pus la îndoială –, ea nu se afla în camera lui ca să primească o lecție de viață sau de orice altceva. Nu, el era cel căruia trebuia să i se dea o lecție. El era cel care trebuia să învețe că nici măcar un fiu de duce nu poate manipula viețile oamenilor ca să-și îndeplinească propriile scopuri, să-și facă sieși viața confortabilă.

Fără să se gândească, se apropie și mai mult și-i vărsă paharul peste față. Câteva picături de coniac, nici măcar cât o înghițitură normală, i se prelinseră pe buze. Fir-ar să fie! Se uită la pahar. Doar nu băuse ea tot? Scutură paharul, și mai căzu o picătură. El își încreți nasul, adulmecând, și-și linse buzele.

Dacă n-ar fi fost atât de supărată pe el, ar fi izbucnit în râs. Chiar și așa, tot fu nevoită să-și înăbușe un zâmbet. Omul ăsta era în stare să bea până și în somn. Probabil un asemenea talent nu era prea căutat, dar ea considera că s-ar putea dovedi folositor. Începu să chicotească, dar își acoperi de îndată gura cu palma.

„Oprește-te, în clipa asta!”

Trebuia să-și revină. Era furioasă pe el, și pe bună dreptate, și nu avea să fie prea bine dacă el avea să se trezească și să o vadă râzând. Asta dacă avea să-l facă să se trezească. Trebuia să mai poată face și altceva decât să-i ție în ureche ori să se apuce să sară pe patul lui. Și, chiar dacă îi cam surâdeau, probabil nu erau cele mai bune idei.

Măcar de-ar mai fi rămas ceva coniac în pahar... Scrută încăperea. Chiar că era destul de spartană, cel puțin dacă te gândeai la mobilele și mărunțișurile decorative care se găseau în camera unei femei. Îi căzură în fața ochilor câteva lucruri pe care ar fi putut să i le arunce în cap, dar ar fi preferat să nu-l rănească. Cel puțin nu în timp ce dormea. Pe masa de toaletă erau câteva cărți – de poezie, fără îndoială –, dar ura ideea de a strica o carte, și Dumnezeu știe ce tom greu i-ar fi fost pe potrivă frumosului adormit. Mai erau câteva obiecte – două sfeșnice de argint pe policioara șemineului, o lampă Argand pe masa de toaletă, lângă o carafă de apă. Pe nici unul nu putea să i-l arunce în cap.

Privirea ei zăbovea asupra carafei. Să fi fost goală? Da, dacă nu cumva o umpluse vreo servitoare, pregătind-o pentru întoarcerea Excelenței Sale, în puterea nopții. Cu siguranță merita să arunce o privire.

Se îndreptă spre masa de toaletă mimând nepăsarea, ca și cum ar fi vrut să-l convingă pe posibilul privitor că intențiile ei erau absolut inocente, chicotind la gândul acesta. Brusc, se trezi gândindu-se că asta chiar era o aventură. Bine, nu una atât de măreață precum căutarea de comori prin bătrânul Egipt, nici măcar precum plutirea în derivă pe un canal venețian, dar o aventură micuță tot era.

Prinse carafa de toartă și o cântări în mână. O cantitate mulțumitoare de apă clipoceă într-un mod satisfăcător. Ea zâmbi cu gura până la urechi. Avea să-și facă tare bine treaba.

Se întoarse la pat și înălță carafa peste chipul lui Thomas. Asta chiar că avea să-l trezească. Deplasă apoi vasul spre pânțelele lui. Și asta avea să-l trezească. Apoi mută din nou carafa. Sigur, dacă apa rece avea să-i atingă acea parte a anatomiei sale – din ce auzise și ea de-a lungul anilor –, atunci nu numai că avea să se trezească, dar avea să fie și alert. Totuși, dacă se gândea mai bine, nu adunase totuși chiar atât de mult curaj. Mută din nou carafa, ținând capul, și începu să o încline.

Poate că încercările ei anterioare îl treziseră pe jumătate. Sau poate visa vreun naufragiu și că se zbătea să respire. Sau poate apa era un pic mai rece decât se aștepta ea, pentru că Thomas se trezi cu un strigăt și, dând haotic din mâini, lovi carafa, care se rostogoli la picioarele patului, udându-l flească din cap până-n picioare. Thomas sări din pat, cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Ce... ce..., bâigui el.

Ea îl fixa cu ochii măriți.

După cât se părea, viitorul duce nu vedea chiar deloc rostul veșmintelor de noapte.

— Ești... ești..., se bâlbâi Marianne.

— Sunt flească, se răsti el, încruntat.

— Ești gol.

Chiar dacă știa mult prea bine că nu trebuia s-o facă – și se străduia să se abțină, însă nu mai văzuse în viața ei un bărbat gol, ud sau nu –, privirea îi alunecase tot mai jos, cuprinzându-l cu totul. Și era o priveliște mai degrabă uimitoare, deși deloc neplăcută.

— Întoarce-te, porunci el, cu dinții încleștați.

Ea își îndreptă privirea din nou spre chipul lui, și obrajii i se făcură ca focul.

— Oh, da! Sigur. Cum să nu!

Dar nu se putea mișca, așa că el fu nevoit s-o apuce de umeri și s-o întoarcă iute cu spatele la el.

— Rămâi așa!

În clipa aceea, tonul său poruncitor îi aduse aminte de motivul pentru care se strecurase în camera lui în puterea nopții.

— Nu-mi vorbi mie așa, Thomas! Nu sunt un câine căruia să-i dai ordine.

— Ce cauți aici?

Îl simțea că se mișcă în spatele ei.

— Am ceva important de discutat cu tine.

— Acum? Nu poate să aștepte până mâine-dimineață?

El se oprise, iar ea aproape că putea să-i audă mintea zbârnâind. Tonul său era stăpânit și mult mai calm.

— Cu siguranță nu, pufni ea. Dacă ești îndeajuns de decent acum, aș dori să mă întorc.

— N-ai decât, se răsti el.

Ea se întoarse. Thomas își pusese pe el un halat de casă și stătea în picioare, sprijinit de unul dintre stâlpii patului, cu brațele încrucișate la piept.

— Ce cauți în apartamentele mele?

Nu pierdea timpul, trecând direct la subiect, așa că nici ea n-avea să facă altfel.

— De ce le-ai trimis bilete celor mai nerozi, mai înțepați și mai plictisitori bărbați din Londra, îndemnându-i să mă curteze?

— Sunt oameni respectabili, nu nerozi.

— Ha! Nici tu nu crezi ce spui.

— Ba da.

Mai avea și tupeul să se arate indignat.

— Atunci, spune-mi măcar unul singur care să nu fie unul dintre cei mai plictisitori oameni de pe lume.

— Numai unul? Întrebă el cu trufie. Prea bine.

Și trecu un minut. Apoi încă unul.

— Aștept.

— Mă gândesc.

Ea își încrucișă brațele, luând aceeași poziție ca el.

— Ei bine?

— Lasă-mă puțin!

— Te-am lăsat.

— Numele îmi scapă, dar... În cele din urmă, oftă. Bine! Recunosc. Poate că nu sunt cei mai interesați...

— Poate? Se uită ea urât. Sunt nerozi, înțepați și plictisitori. Dar tu știi prea bine că nu ăsta e lucrul cel mai rău.

— Nu, cred că nu, mormăi el.

— Practic, m-ai scos la mezat pentru bărbații aceștia, continuă ea, făcând un pas

spre el și împungându-l cu un deget în piept. Puteai la fel de bine să dai un anunț în ziar. Ori să mă pui într-o cotigă și să mă duci din ușă în ușă, mai zise, înfigându-i iar degetul în piept.

— Au!

— Ori să pui o tarabă în piață, continuă, înghiontindu-l cu putere.

— Oprește-te! zise el, apucând-o de mână. Mă doare!

— Bine! Asta și vreau, replică ea, apoi se răsuci pe călcâie și dădu să plece, dar se întoarse iar. Ți trece oare prin cap cât e de stânjenitor să descoperi că admiratorii tăi, oricum ar fi ei, au fost momiți să-ți caute compania?

— Marianne! răspunse el, făcând un pas înainte. Am acționat fără să mă gândesc.

— Sau cât e de umilitor să-ți dai seama că nu farmecele proprii i-au atras, ci zestrea și legăturile familiei? continuă ea, cu lacrimi de furie în ochi.

— A fost o greșeală îngrozitoare din partea mea.

— Sau cât de dureros e să afli că un om în care ai avut încredere, un om la care ții, e atât de puțin interesat de dorințele tale, că ar merge atât de departe numai ca să scape de grija ta?

— Îmi pare foarte rău. Am greșit.

Ea îl privi cu ochi mijiți.

— Cum?

— Am spus că îmi pare rău.

— Nu, după asta.

— Am greșit, admise el oftând.

— Spune-o din nou!

— Am greșit.

— Cât de mult?

— Complet și total, răspunse el tăios. E de ajuns?

— Deocamdată, se răsti ea.

Privirile li se încrucișară, și rămaseră câteva clipe așa, măsurându-se în tăcere.

— Totuși, trebuie să mărturisesc – și colțurile gurii lui se ridicară ușor, ca și cum și-ar fi reținut un zâmbet – că a fost lucrul cel mai amuzant pe care l-am văzut de multă vreme încoace.

— Ce anume?

— Felul în care toți acei gentlemen atât de respectabili îți cădeau la picioare, chicoti el. Te-ai ferit de ei în mod admirabil.

— Eu nu văd nimic amuzant în asta, replică ea cu mândrie.

— Ei, hai, Marianne, recunoaște! Poți vedea și umorul situației ăsteia.

— Ba chiar nu pot.

— A fost la fel de amuzant precum farsele care se joacă la Covent Garden. Sau chiar ca o comedie de Shakespeare. Apoi se îndreptă spre ea și o prinse în brațe, întorcând-o repede cu spatele, astfel încât acum se rezema de pieptul lui. Tot nu ți se pare nimic amuzant?

— Ce crezi că faci? zise ea, străduindu-se să nu ridice vocea.

— Șșșt! Piesa începe chiar acum, spuse el, făcând un gest larg cu mâna liberă spre peretele din față. Acolo, pe scenă, intră eroina noastră.

— Thomas, nu ești în toate mințile. Mi-am dat seama încă din prima seară, murmură ea, încercând să rămână supărată, lucru aproape imposibil, din moment ce nu-i stătea gândul decât la trupul lui lipit de al ei.

Însă lui nu-i păsa de protestele ei.

— E încântătoare, însă mult prea încăpățânată pentru propria bunăstare și cuprinsă de o dorință nebunească de independență și de aventură.

— Ba nu e nebunească, protestă ea, cu glas slab.

— Iar acum intră peștorii cei nerăbdători, zise și făcu semn cu mâna înspre celălalt capăt al scenei nevăzute. Vai mie!

— Ce e? întrebă ea, curioasă fără voie.

— N-o să fie buni de nimic, răspunse el oftând din greu.

— De ce?

— Păi, uită-te și tu la ei! adăugă și arătă cu degetul. Ăla e prea dolofan. Celălalt, prea scund. Iar acela are mai mult păr pe degete decât pe cap.

— Dar eroina noastră cu siguranță nu e atât de superficială încât să respingă un gentleman numai din cauza felului cum arată.

— Sigur că nu! spuse el cu înflăcărare. La urma urmelor, e o eroină. Cu toate acestea, toți au un cusur pe care ea nu-l poate trece cu vederea.

Ea își înăbuși un zâmbet și se sprijini de el, relaxată.

— Sunt plictisitori?

— Chiar așa, zise el, ridicând din umeri, din câte își dădu ea seama. În trupurile lor, luate la un loc, nu există nici cel mai mic strop de gust de aventură.

— Și-atunci ce face eroina noastră?

— Păi, aici începe distracția. Uite!

— Ce?

Îi simțea respirația caldă pe gât, înfiorând-o.

— O, l-a înșfăcat pe gentlemanul acela și l-a azvârlit de pe scenă!

— Nu se poate! exclamă amuzată Marianne.

— Ba chiar așa. Și uite!

— Acum ce-a mai făcut?

— Pe acela l-a lovit. I-a tras una în posterior, spuse el, cu glasul înveselit. Trebuie să fi văzut cum a zburat în mijlocul spectatorilor, nu?

— N-ar face niciodată... Abia reușea să articuleze, din cauza râsului. Niciodată...

— Iar acum a trântit la pământ doi dintr-o singură lovitură. Doi! Exclamă și râse înăbușit. Fir-ar să fie, este nemaipomenită! A făcut curățenie pe scenă!

Marianne se lăsase moale pe el, scuturată de hohote de râs.

— Mulțimea e în picioare, ovaționând-o. Ea se înclină în fața audienței, trimițând bezele în dreapta și-n stânga. I se aruncă flori la picioare. Aplauzele sunt asurzitoare.

— Și ce face acum eroina noastră? întrebă ea, ștergându-și lacrimile de râs.

— Acum? El rămase deodată neclintit, în spatele ei. Acum s-a terminat piesa.

— Dar ce se întâmplă cu ea?

Își dădea seama că deja nu mai vorbeau despre o piesă închipuită.

— Nu știi, răspunse el cu glas blând.

— Poate, ca orice eroină care se respectă, o să plece în căutarea aventurii.

— Poate.

— Deși..., începu ea și suspină, posibil ca eroina noastră să-și fi dat seama că există multe aventuri care pot fi descoperite chiar aici.

— Aici? glasul lui era încărcat de un patos tăcut.

Ea se răsuci în brațele lui și-i puse mâinile pe piept, simțindu-i mușchii tari pe sub mătasea halatului de casă. Se înălță pe vârfuri și-și lipi ușor buzele de ale lui.

— Sărută-mă, Thomas!

El scutură din cap, fără să se dea însă înapoi.

— Draga mea eroină, mă tem că între noi nu va mai fi de-ajuns doar un sărut. Nu aici, în camera mea. Nu acum.

— Bine.

Ea își strecură mâinile prin deschizătura halatului lui și își trecu degetele peste pieptul lui. El oftă sacadat, prinzând-o de mâini.

— Marianne, zise cu glas răgușit. Te previn! Nu mă împinge prea departe!

Ea își trase mâinile din ale lui și îi încolăci gâtul cu brațele. Se simțea plină de neliniște și de încântare și se lipi și mai tare de el.

— Sărută-mă!

El o prinse în brațe, deși în ochi i se citea nehotărârea, amestecată cu dorință.

— E o nebunie.

— Chiar așa? șopti ea, ridicându-și buzele spre ale lui.

— Da, murmură el cu gura lipită de a ei. O nebunie atât de dulce!

O clipă, sărutul lui fu ușor și blând, ca și cum și-ar fi dat la fel de bine ca ea seama de importanța momentului. Ea începu să tremure sub atingerea lui, cuprinsă de o dorință ciudată. O dorință atât de mare, că-i tăia răsuflarea.

Își puse mâinile pe umerii lui, minunându-se de căldura pielii lui. Mâinile lui o mângâiau pe spate, coborând tot mai jos, prinzându-i fesele, ca s-o tragă mai aproape de el. Își dădea seama, după presiunea de pe pânțele ei, de cât era el de excitat. Teama și nerăbdarea se amestecau în ea și îi făceau sângele să zvâcnească, iar ea ardea de dorință.

El îi prinsese rochia cu o mână, ridicând-o tot mai sus, până când îi atinse cu degetele picioarele dezgolite, făcând-o să icnească drept răspuns la acest contact atât de intim.

Apoi se dădu un pas în spate și, dintr-o singură mișcare rapidă, îi trase peste cap cămașa de noapte, azvârlind-o cât colo. Rămase cu ochii ațintiți asupra ei, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte fiecare linie a trupului ei gol.

— Thomas?

Simțea că era roșie ca focul, dar rezistă impulsului de a-și acoperi fața cu mâinile.

— Ești pe atât de minunată pe cât mi te-am închipuit, spuse el cu glas răgușit de dorință.

Fără să se gândească, ea întinse mâna și trase de cordonul halatului lui de casă, care se desfăcu imediat. El se dezgoli rapid și se îndreptă spre ea, luând-o iar în brațe, mângâindu-i buzele cu ale lui. Sâni ei erau lipiți de pieptul lui; îi simțea părul aspru pe piele, care-i devenise dintr-odată sensibilă cum n-o avusese nicicând. Își deschise gura sub apăsarea gurii lui, iar limbile li se întâlniră; în clipa aceea, toată blândețea dintre ei dispăru pe dată.

O trase mai cu putere spre el, cu mâinile rătăcindu-i pe spate și pe fese, lăsând în urmă o dâră de plăcere. Ea își petrecuse mâinile în jurul gâtului său, afundându-și degetele în părul lui, arzând de dorința de a-l simți și mai aproape. Cu greu, el își depărtă buzele de pe ale ei, o ridică în brațe și o duse spre pat.

Se rostogoliră împreună pe saltea, și în clipa următoare stăteau înlănțuiți cu brațele și cu picioarele, într-un vârtej nebunesc de gustat și de atingeri. Ea voia – nu, simțea nevoia – să cunoască fiecare părticică a lui. Și simțea nevoia ca și el să o cunoască pe ea.

Îl sărută pe gură, pe gât, pe umeri. Își trecu mâinile peste spatele lui, peste fese, peste picioare. Îi atinse ușor bărbăția cu mâna, smulgându-i un suspin, apoi începu să exploreze mădularul lung, tare și catifelat.

El se înfrupta din umerii, gâtul și sâni ei. Mâna îi rătăcea peste abdomenul ei, coborând tot mai mult, până la cărlionții dintre picioarele sale. Ea se crispă, temându-se o clipă de ceea ce voia, de ceea ce-i trebuia. Degetele lui găsiră cele mai ascunse locuri ale ființei sale.

Ea luă o gură mare de aer. Se simțea inundată de plăcere pură. Nu-și închipuise vreodată un asemenea simțământ, care o copleșea, dar totodată o făcea să vrea mai mult. Tot mai mult. Degetele lui o stârneau, o tachinau, umplând-o de o nerăbdare înnebunitoare.

Se zvârcolea în pat, gemându-i numele. Voia mai mult. Avea nevoie de mai mult.

El își strecură un deget în ea, după care îl scoase, iar apoi îl introduse iar. Ea își ținu răsuflarea. Toate simțurile i se concentraseră asupra mâinii lui și asupra desfătării uluitoare care venea din această atingere. El își strecurase acum două degete; degetul mare o dezmiarda, în vreme ce degetele celelalte intrau și ieșeau într-un ritm tot mai rapid.

Ea își arcui spatele, împingându-se mai tare în mâna lui, scoțând un geamăt de frustrare și dorință. Buzele lui se frecau de ale ei, iar limba imita mișcarea degetelor. Era prinsă într-o furtună de extaz în spirală, disperată să primească mai mult. Ceva nedefinit, care îi rămânea interzis.

Apoi, fără de veste, valurile unei senzații copleșitoare o cotropiră, într-un delicios torent eliberator.

Thomas își schimbă poziția, venind deasupra ei, sprijinindu-se în mâini, cu picioarele între picioarele ei. O fixă cu privirea.

— Marianne, ești sigură...?

S-ar fi oprit în orice clipă dacă i-ar fi cerut-o. Marianne știa prea bine asta, iar inima îi bubuia. Își duse o mână la ceafa lui și îl trase mai aproape, șoptindu-i numele:

— Thomas...

Bărbăția lui se împingea în ea, făcându-și încetișor loc în adâncurile ei. O pătrunse încet, dar cu putere, stârnind în ea o senzație neobișnuită, însă nu neplăcută. Se retrase, după care alunecă mai cu putere, dar apoi se opri, ca și cum n-ar mai fi putut să înainteze. Și, dintr-odată, se avântă cu putere, iar ea fu străfulgerată de durere.

Ea țipă, iar el îi acoperi gura cu a lui. Acum putea să se oprească! O cuprinse spaima. O durea și nu mai suporta! Încercă să scape din mâinile lui, însă el nu voia să-i dea drumul. Nu voia să se oprească. Se mișca încet, cu grijă, astfel că în câteva momente durerea deveni suportabilă. Ea încercă să se miște în același ritm cu el. Disconfortul dispăru și el, alungat de o plăcere crescândă. Îi întâmpina acum avântul cu o îndrăzneală plină de lăcomie. Și valurile de nerăbdare încordată puseră iar stăpânire pe ea.

Se mișcau împreună, ca și cum ar fi fost un singur trup. Tot mai repede, tot mai

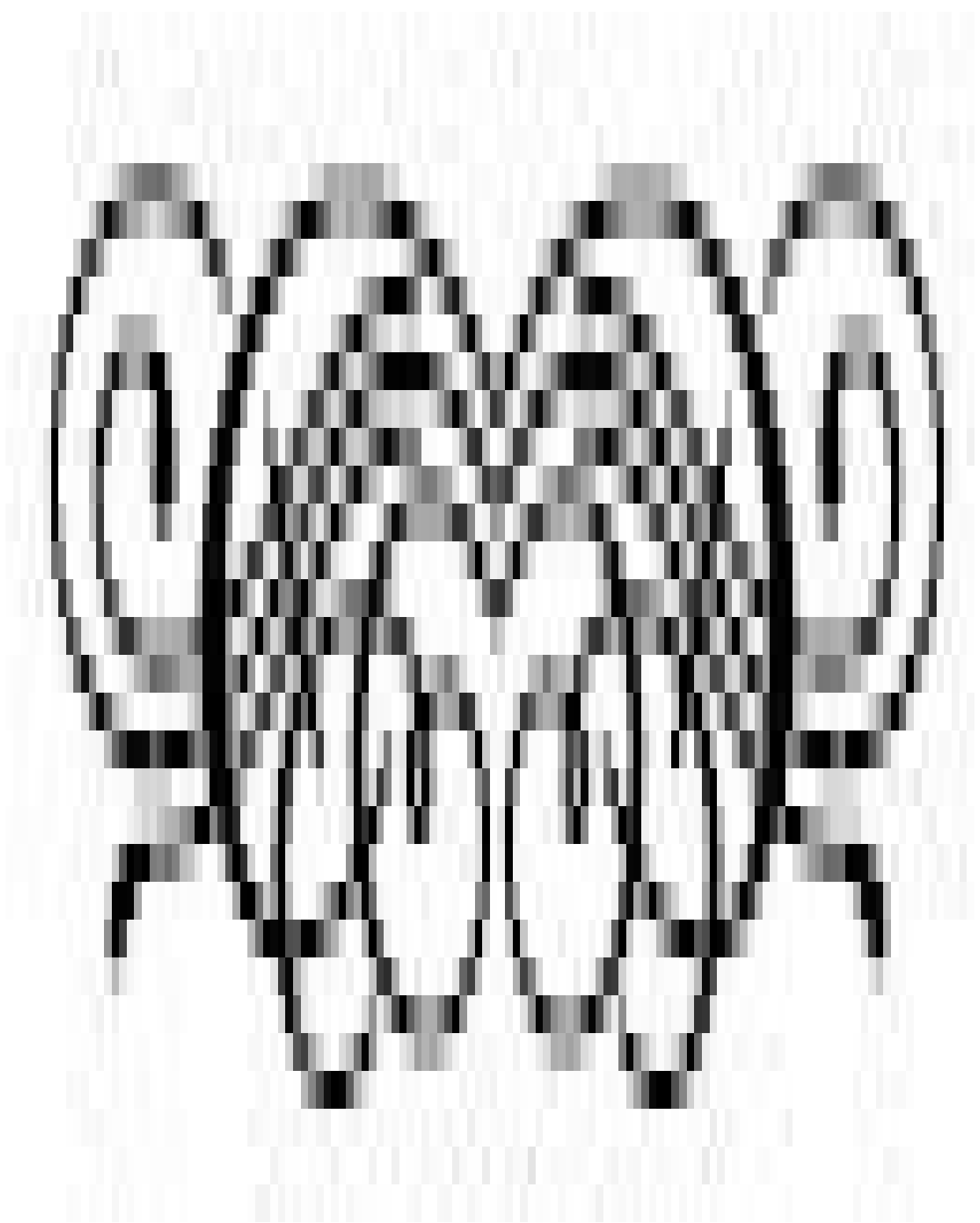
adânc, tot mai puternic. Într-un ritm care o umplea de o încântare cum nu-și închipuise vreodată. Într-o aventură cum nici măcar nu visase. Și, în cele din urmă, când credea că avea să moară de atâta fericire, trupul lui începu să se cutremure cu putere, iar ea explodează în jurul lui, și lumea toată păru că se oprește în loc, lăsându-i să trăiască un moment incredibil de extaz.

Și rămaseră așa câteva clipe lungi ca o viață, înlănțuiți unul în brațele celuilalt.

Iar el îi șopti ușor la ureche:

— Dulce, dulce nebunie...

Capitolul 12

... Iar el spunea că era o nebunie. Nebunie curată. Și, dragă verișoară, cât de repede am intuit adevărul.

Într-adevăr, era o nebunie.

Dulce, dulce nebunie...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Marianne nu-și închipuise vreodată atâta pace, atâta încântare, atâta fericire.

Atâta iubire.

În ultimele săptămâni, avusese ea ceva bănuieli. Bănuise că iubirea era de vină pentru dorința de nestăpânit de a fi cu el, pentru sentimentele noi și ademenitoare pe care i le stârnea el. Bănuia că între ei era mai mult decât prietenie, dar până și ideea asta i se părea absurdă și mai mult decât un pic înspăimântătoare. Până acum, preferase să o ignore cu totul.

Se cuibări mai aproape de Thomas, iar el o cuprinse mai strâns în brațe. Culmea ironiei, să găsească iubirea, când nu urmărea decât să găsească viața. Și aventura. La fel de ironic era și faptul că lui nu părea să-i pese de asta.

O, desigur, viitorul i se înfățișa acum foarte diferit față de cum și-l închipuise. Fără îndoială însă că visele ei puteau să devină mai cuprinzătoare, astfel încât să încapă în ele două ființe aventuroase, în locul uneia singure. În mod realist, aventurile ei nu puteau fi atât de mari pe cât le plănuise – la urma urmelor, Thomas avea responsabilități aici, în Anglia –, însă era dispusă să facă și compromisuri. Cu toate acestea, în ciuda a orice ar fi crezut până atunci, iubirea putea fi cea mai măreață aventură din lume.

El o sărută ușor pe ureche, iar Marianne scoase un suspin de încântare și-și întoarse fața spre el. Buzele lor se contopiră, și o clipă lungă cât o eternitate, rămasă fără suflare, ea uită de toate în afara fericirii de a fi în brațele lui.

Apoi el se desprinse, zâmbindu-i.

— Trebuie să te întorci la tine în cameră înainte să începă să apară servitorii.

— Dacă ești îngrijorat în legătură cu reputația mea..., începu ea și izbucni în râs.

— Să știi că sunt, răspunse el, prefăcându-se foarte serios, și o sărută din nou, după care se dădu jos din pat, își luă halatul de jos și îl puse pe el. Doar n-o să permit ca soția mea să fie subiect de bârfe.

Ea se ridică în capul oaselor, înfășurându-se în cearșafuri.

— Soția ta?

El îi zâmbi larg.

— O să mă ocup chiar azi de toate aranjamentele. Putem să obținem o permisiune specială și să ne căsătorim până la sfârșitul acestei săptămâni.

Ea simțea cum o cuprindea un val minunat de căldură.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Bineînțeles, zise el, ridicându-i de pe podea cămașa de noapte și ajutând-o să se îmbrace.

„Bineînțeles.“ Ar fi trebuit să-și fi dat seama de la început. Marianne nu voia nimic altceva decât să-și petreacă toate zilele pe care le avea de trăit împreună cu el. Și, evident, și el simțea la fel. Dar tot avea să fie minunat să-l audă spunând asta.

— De ce?

— N-ai avut și un halat de casă?

Ea îi ignoră întrebarea

— De ce vrei să te însori cu mine?

— Nu prea mai am de ales acum, pufni el.

— Nu prea mai ai de ales? repetă ea, simțind că-i îngheață inima.

— Sigur, răspunse el, îngenunchind ca să se uite sub pat. Probabil că fratele tău o să mă împuște dacă o să afle despre, ei bine, despre lecțiile noastre. Cât despre mama mea – continuă el, cutremurându-se –, mi-e și frică să îmi imaginez ce o să facă. Aici e o chestiune de onoare. Nu numai a ta, ci și a mea.

— De asta ai spus că nu prea mai ai de ales, zise ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

El se ridică în picioare, vizibil mai preocupat să-i găsească halatul decât să-și aleagă vorbele pe care le spunea.

— În plus, există și posibilitatea ca tu să fi rămas însărcinată. Și, dacă ne căsătorim imediat, n-o să stea nimeni să numere pe degete lunile.

— Nu, nu vrem așa ceva, murmură ea.

Își simțea inima strivită de un bloc de gheață. Își trase peste cap cămașa de noapte.

El continua să vorbească, de parcă ar fi discutat despre lucruri lipsite de importanță, în vreme ce scotocea prin cameră după halatul ei.

— Și, în afară de asta, ca să spun drept, ție o să-ți fie foarte greu acum să te măriți cu altcineva.

— Nu vreau să mă mărit, zise ea și, în clipa când vorbele îi ieșiră pe gură, își dădu seama că nu fuseseră nicicând mai adevărate.

O, poate doar o clipă se gândise, luase în considerație, voise...

— Sigur, cu nimeni altcineva, zise el și zâmbi încântat.

— Nu, cu absolut nimeni.

Până și ea era mirată de cât de liniștită și de dulce îi sunase vocea. Se dădu jos din pat.

— Ce vrei să spui?

Pentru prima dată, el îi acorda atenție deplină.

Ea își luă halatul, care fusese ascuns în umbra aruncată de un dulap.

— Ți-am spus de nu știu câte ori că nu am nici o intenție să mă mărit.

— Dar acum s-a schimbat totul.

— Și, mă rog, ce anume s-a schimbat, de fapt? întrebă ea trăgând de halat, cu gesturi la fel de hotărâte ca vorbele sale.

— Păi, noi... adică... tu și cu mine...

— Thomas, iar te bâlbâi, replică ea, ca și cum ar fi certat un copil. Chiar e cazul să faci ceva în privința asta.

— Chiar ar fi cazul să fac ceva în privința ta, i-o întoarse el.

Ea se îndreptă spre ușă.

— Nu s-a schimbat absolut nimic. Tot nu am nici cea mai mică dorință să mă mărit. Nu mă preocupă prea tare nici virtutea, nici reputația. În plus, nici prin gând nu-mi trece să-mi leg viața de un bărbat pentru care nu reprezintă decât o obligație de onoare. Și sunt sigură că și tu ai obiecțiile tale.

— Ce obiecții aș putea avea? răspunse el, îndreptându-se spre ea. Doar a fost ideea mea.

— În primul rând, pufni Marianne, eu nu sunt genul de femeie cu care să vrei tu să te însori.

— Poți să te schimbi.

Ea se răsuci fulgerător spre el, cu ochii măriți de uimire.

— Pot să ce?

— Vreau să spun, dădu el înapoi, speriat, că eu pot să mă schimb, pot să mă obișnuiesc.

— Cu siguranță n-o să-mi pun în primejdie viitorul cu gândul că poate o să te

schimbi tu.

— Dar noi ne potrivim, replică el, cu glasul încărcat de frustrare. Măcar asta trebuie să recunoști.

— Poate, deocamdată, zise ea ridicând din umeri. Cu toate acestea, ai spus foarte clar că tu îți dorești o soție mult mai liniștită și mai ascultătoare decât voi putea fi eu vreodată. Sau decât aș dori eu să devin vreodată. Nu poți să te aștepti ca eu să devin cum vrei tu să fie o soție, după cum nici eu nu mă pot aștepta să devii așa cum vreau eu să fie un soț.

— Și ce vrei tu, mai exact? întrebă el, cu sprâncenele încruntate de furie.

— Ai ascultat vreodată ceva din ce spun? replică ea, la fel de mânioasă ca el. Doar ți-am tot zis. Dacă aș fi interesată în vreun fel de căsătorie – și nimic din ceea ce s-a întâmplat aici nu mi-a schimbat părerea în privința asta –, aș dori un bărbat căruia să-i placă aventura. Unul care să exploreze jungla, ori un vânător de comori, ori...

— Ori un idiot care n-are nimic mai bun de făcut decât să se fâșie pe blestematul ăla de Amazon! Genul de bărbat pe care îl găsești numai în cărțile alea tembele ale tale, zise el și scrâșni din dinți. Asta am crezut încă de prima dată când ai spus-o și nu mi-am schimbat părerea: e unul dintre cele mai prostești lucruri pe care le-am auzit vreodată.

— Așa crezi? aproape că scuipă ea cuvintele. Mai prostești decât să mă gândesc, fie și pentru o clipă, să mă mărit cu tine?

— Da, mult mai prostești! Dacă vrei să știi, sunt considerat o partidă foarte bună.

— Fără îndoială, ești potrivit pentru cine caută un nerod trufaș și înfumurat. Dar nu e cazul meu, răspunse ea, îndreptându-se iar spre ușă.

El însă o prinse de braț și o trase înapoi. Glasul îi mocnea de furie abia înăbușită.

— Am crezut că ne plăcem unul pe altul.

— Și eu am crezut la fel.

Se priviră o vreme în tăcere. Putea să vadă furia din ochii lui, însă ea încerca să

nu-și lase privirea să-i trădeze sentimentele.

— Ei, hai, Thomas, folosește-ți rațiunea în privința asta! zise într-un sfârșit, pe un ton mai blând, cuibărindu-se în brațele lui. Știu prea bine că nu te-ai oferit să te însori cu toate femeile cu care te-ai culcat, și de aceea mă simt măgulită, mai spuse, apropiindu-și ușor buzele de ale lui. N-o să mă mărit cu tine, dar nu văd de ce...

— M-am săturat până peste cap de prostia asta cu lecțiile, replică el.

— Nu voiam să spun „lecții“. Prefer să mă gândesc la ele ca la niște aventuri. Ca la începutul oricărui fel de aventuri. Îl sărută apăsător, după care se desprinsese și se duse din nou spre ușă. Și nu văd nici un motiv pentru care aventurile noastre să nu continue.

— Eu nu vreau aventuri, ci să mă însor! ripostă Thomas cu glas ridicat.

— Și sunt sigură că o să te însori cândva, spuse ea, în timp ce deschidea ușa, uitându-se pe culoar, din fericire gol. Cu o femeie așa cum ți-ai dorit întotdeauna, adăugă, ieșind pe hol, de unde îi aruncă o privire peste umăr. Acea însă nu voi fi eu.

După care, cu un semn din cap, închise hotărâtă ușa în urma ei.

Prin ferestrele înalte pătrundea licărul luminii de dinaintea zorilor, zugrăvind pereții într-un cenușiu murdar. Cât de potrivit! Își croi drum spre camera ei cu pași hotărâți, fără să-i mai pese de fantomele care i-ar fi putut călca pe urme. Se simțea cuprinsă de o liniște ciudată, de parcă ar fi fost într-un vis.

Deschise încetișor ușa camerei sale și se strecură înăuntru. Își scoase halatul, se întinse pe pat și rămase așa, cu ochii țintă la tavanul înalt.

N-avea să se mărite cu un bărbat care nu o voia decât ca să-și satisfacă ideile masculine despre onoare. Ce eroină adevărată ar fi procedat așa?

Și n-avea să se mărite niciodată cu un bărbat care nu o iubea.

Apoi o copleși disperarea, o durere atât de sfâșietoare, că nu știa dacă avea s-o poată îndura. Un nod dureros i se pusese în gât, și ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi.

Cum putuse fi atât de proastă? Nu, nu pentru că-i dăruise lui Thomas fecioria ei. Părerea ei despre virtute nu se schimbase deloc. Și, la urma urmelor, undeva, într-un colțișor al minții, nu plănuise de fapt chiar asta?

Dar să creadă că el îi împărtășea și sentimentele, nu doar dorința... Cum putuse fi atât de proastă?

Și în privința iubirii se înșelase. Într-adevăr, exista și dincolo de paginile cărților, și, după câte se părea, nici nu era atât de greu de găsit. Nu, iubirea îți țâșnea în cale când te așteptai mai puțin, nedorită și copleșitoare.

În schimb, era înfiorător de rar ca dragostea să-ți fie răsplătită tot cu iubire.

Thomas rămăsese cu privirea ațintită asupra ușii, peste măsură de uluit.

Cum putuse Marianne să refuze să se mărite cu el? Nu avea nici un sens. Dincolo de părerile ei absolut fantasmagorice despre lume și despre locul ei în ea, până și ea trebuia să priceapă necesitatea de a se căsători de îndată. Era, ca să o zică pe șleau, ruinată. Și, din moment ce el o ruinase, era de datoria lui să îndrepte lucrurile. Iar asta însemna căsătorie. Nimic altceva n-ar fi fost de folos.

Își trecu o mână prin păr, revăzând în minte ultimele minute. Ea păruse chiar încântată de idee până când...

Gemu. Sigur că da! Ea se schimbase, devenind rece și amabilă, în clipa când el începuse să vorbească despre necesitatea de a se căsători, fără să pomenească despre dorința ce ardea în el. Bine, dar la urma urmelor, ce voia de la el?

Între ei doi nu fusese nici măcar umbra vreunui gând de iubire. Prietenie, desigur, dar dragoste? Pufni. Doar mai fusese îndrăgostit, iar acum nu putea fi vorba despre așa ceva. Iubirea te face să te simți amețit și aiurit.

Marianne îi pune la îndoială toate cuvintele, tot ceea ce făcea. Îi replica ironic la orice, și, era nevoit s-o recunoască, de multe ori îl întrecea. Da, așa e, confruntările lor intelectuale erau la fel de incitante ca orice discuție pe care o avea cu prietenii lui. Dar asta nu era iubire.

S-ar potrivi ca soți și soție. Cu siguranță, ea nu era așa cum își imaginase el o

soție, dar, ca să fie sincer, nu i se părea ceva atât de rău. Cel puțin ea avea să fie întru totul egala femeilor din familia Effington. La dracu', era făcută din același aluat. Și, dacă în familia lui căsătoriile erau furtunoase, ele păreau, în același timp, și remarcabil de fericite.

Nu, ar fi fost mult mai rău pentru el dacă nu s-ar fi căsătorit cu Marianne Shelton. Ei bine, da, chiar voia să se însoare cu ea. Gândul îl izbi, înlemnindu-l.

Oare când se întâmplase asta? Sau poate că ideea asta îl pândise din umbră, neobservată, în tot acest timp? Se făcuse mai puternic în vreme ce se uita cum se purta ea cu toți pețitorii pe care nu-i luase în serios ori în timpul serilor lungi în care îi citise poeziile lui? Sau poate când o luase în brațe?

Sigur că nu era iubire, dar, la urma urmelor, iubirea nu intrase nici o clipă în discuție când se gândise să-și aleagă o soție. Și, oricum, poate că tot ceea ce împărtășea cu Marianne era mai bun decât o emoție frivolă. Îi plăcea cu adevărat de ea, și până atunci nu-i plăcuse niciodată o femeie în mod special.

Căsătoria cu ea avea să rezolve toate problemele legate de onoare. Și, ca un cadou, avea să-i facă mare plăcere mamei lui – și poate că și lui Richard și lui Gilian. Căsătoria cu Marianne avea să fie pe placul tuturor.

Evident, cu excepția lui Marianne.

Dar totuși, cât avea să fie de greu s-o convingă?

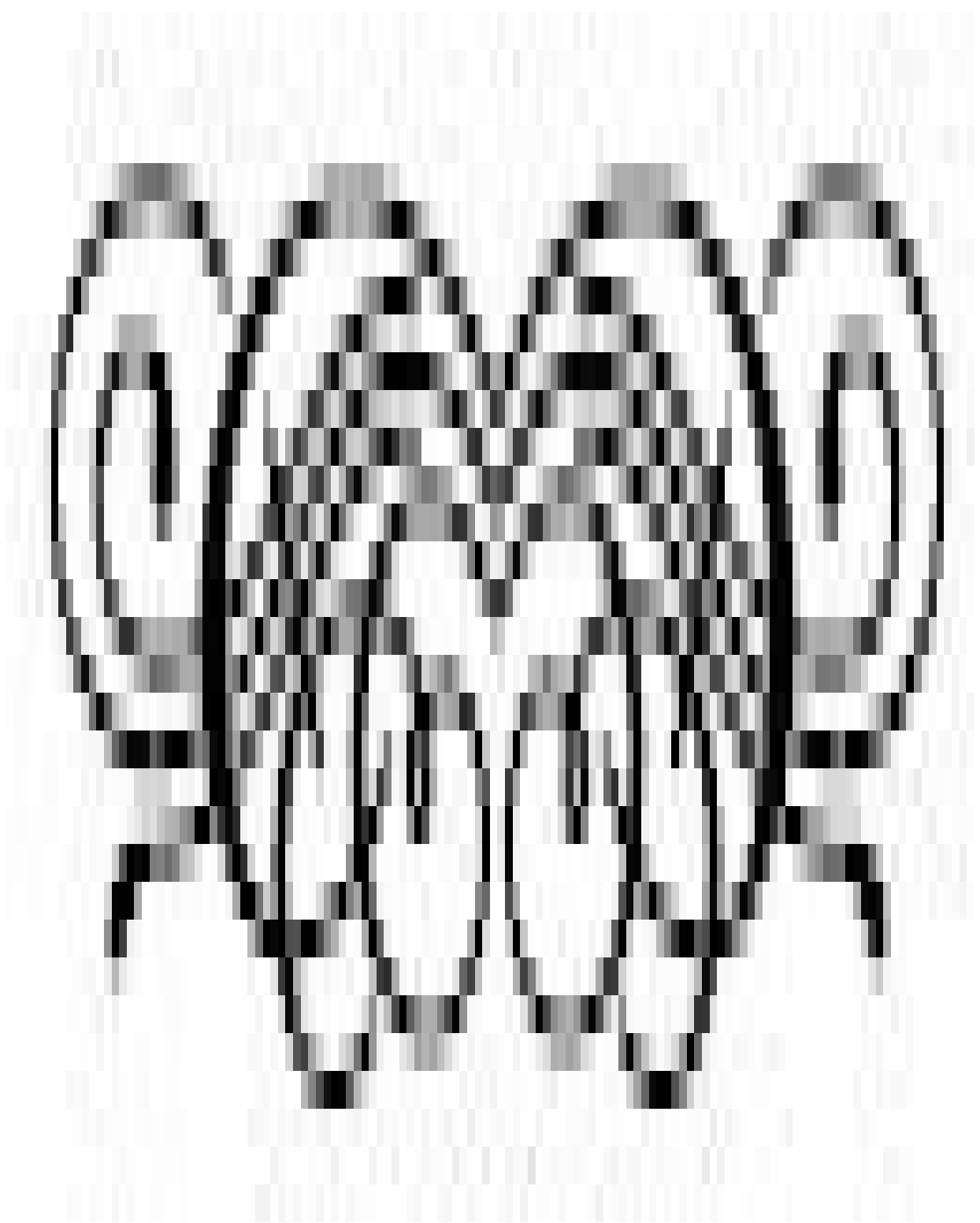
Chiar dacă n-o iubea, sigur o dorea. Era straniu să-și dea seama cât de mult o dorea. În patul lui. În viața lui.

Îi trebuia un plan. Și încă unul bun. Ignoră gândul că planurile lui nu avuseseră niciodată succes când era vorba despre Marianne; acum miza era mult mai mare.

Nu, nu-i trebuia doar un plan.

Poate că, de data asta, avea nevoie de ajutor.

Capitolul 13

... De aceea mi-a cerut mâna, însă am îndoieli.

În ciuda statutului meu de femeie ruinată, oare chiar vreau să-mi leg soarta de un bărbat pentru care nu reprezintă decât o obligație de onoare? Chiar vreau să-mi petrec viața într-o căsătorie care nu înseamnă altceva decât îndeplinirea unei responsabilități?

Știu prea bine că planurile mele de viitor sunt sortite ofilirii dacă nu mă căsătoresc. Totuși, indiferent de ce mă așteaptă, nu pot accepta căsătoria fără afecțiune din partea lui. Nu pot să mă condamn singură la o asemenea soartă.

Și nu pot să-i fac nici lui asta...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— V-am cerut să avem o întrunire privată în această dimineață întrucât trebuie să discutăm despre o problemă destul de importantă.

Thomas închise bine ușile salonului și se întoarse spre fete. Venise vremea să-și recunoască înfrângerea și să accepte inevitabilul. Nu avea cum să reușească de unul singur.

Trecuseră opt zile – și opt nopți minunate – de când Marianne împărțise pentru prima dată patul cu el, iar Thomas nu reușise s-o aducă nici măcar cu un pas mai aproape de altar. Ea se purta de parcă patima de care erau amândoi cuprinși în așternuturi nu avea nici un fel de legătură cu restul vieții lor. Ca și cum ar fi putut să continue așa noapte de noapte... Se îmbărbătă singur ca să țină piept acestui gând atât de îmbătător și să dea un ton rece glasului său.

— Și am nevoie de sprijinul vostru.

Becky și Jocelyn stăteau pe sofa, privindu-l cu expresii asemănătoare, în care se citea un interes reținut. Până și Henry, care stătea la picioarele lui Becky, se holba la el oarecum curios.

El trase adânc aer în piept.

— Vreau să mă însor cu sora voastră.

— Cu Marianne?

În glasul lui Jocelyn se ghicea scepticismul.

— De ce? întrebă fără ocolișuri Becky.

— Pentru că eu cred că o să ne potrivim împreună, răspunse el, folosind cuvinte scurte și seci.

Fetele schimbă o privire.

— Credeam că dorești o persoană mai puțin directă decât Marianne, spuse Becky. O persoană mai docilă și mai rezervată.

— Mi-am schimbat părerea.

— De ce? îl întrebă Jocelyn, privindu-l cu ochi mijiți.

— Îmi place foarte mult sora voastră. Ne potrivim.

— Ai mai spus asta, îl atenționează Becky.

— Merită să o repet.

— Merită să analizăm, zise Jocelyn, privindu-l ciudat. Marianne nu vrea să se mărite.

— Știu, pufni el, enervat. De asta am nevoie de ajutor ca s-o conving.

Jocelyn ridică din umeri:

— Cu timpul, poate, dacă ești într-adevăr atât de fermecător pe cât îți e reputația, o s-o convingi, însă eu n-aș pune rămachag pe asta.

— Aș prefera să nu aștept.

Becky scutură din cap.

— Marianne nu e prea interesată de căsătorie. Noi o iubim foarte mult, dar, în privința asta, ea e mai degrabă ciudată. Nu, planurile ei sunt să străbată lumea și să trăiască experiențe interesante...

— Și aventuri, o întrerupse el tăios, înlăturându-i comentariile. Da, da, știu asta. Vreau să-i schimb planurile. Și asta ar trebui să vreți și voi, mai ales că ați făgăduit să nu vă căsătoriți înaintea ei.

— Tu pari ceva mai disperat decât majoritatea bărbaților care vor doar să se însoare, zise Becky, care îl studiasse cu atenție, după care făcu ochii mari și sări în picioare. Dumnezeule! exclamă, întinzând un deget acuzator spre el. Voi ați... ați...

— Am ce? întrebă el, simțind că-l ia cu rău de la stomac.

— Ce a făcut? sări și Jocelyn, curioasă, ridicându-se și ea.

Becky o prinse de umeri și o întoarse pe sora ei cu fața spre ea. Vorbea în șoaptă, însă el putea înțelege cuvintele pe care le spunea:

— Gândește-te o clipă, Jocelyn! Ce s-a întâmplat în ultima vreme în poveștile domnișoarei de la țară?

Jocelyn se încruntă, gândindu-se.

— Păi, Lord W. a... Apoi icni șocată și-i aruncă o încruntătură. Animalule!

— Monstrule! Privirea încărcată de dispreț a lui Becky o imita pe a surorii ei. Ai distrus-o, nu-i așa?

Henry mormăi.

— Trebuie să spun că ăsta nu e un lucru dintre cele care se discută cu inima ușoară. Cu atât mai puțin cu surorile...

— Distrusei? i-o trânti Jocelyn.

— Ruinatei? tună Becky.

— Voiam să spun miresei, replică el sec.

Jocelyn se aruncă pe sofa, ducându-și mâna la frunte într-un gest plin de dramatism.

— Nu pot să cred una ca asta. Știam eu că ideile ei ciudate despre căsătorie și virtute și despre ce pot face femeile sau nu pe lume n-o să aducă decât nenorociri.

— Asta nu este cea mai rea dintre toate, îi spuse Becky surorii ei. Tu îți dai seama că, dacă lucrurile ies la iveală, nu numai reputația ei o să fie mânjită? Acțiunile ei o să se răsfângă și asupra noastră.

— Și o să fim și noi distruse! Fir-ar să fie!

Jocelyn sări în picioare și se îndreptă spre Thomas, cu flăcări în ochi, făcându-l să se retragă, prudent, cu un pas.

— E vina ta. Tu ai distrus-o. Trebuie să...

— O repara, zise Becky, apropiindu-se și ea, amenințătoare. Adică să repara problema, adăugă, în vreme ce el făcea încă un pas înapoi, ajungând să se lipească de policioara șemineului. Însoară-te cu ea, Helmsley. Acum!

Amândouă îl pironeau cu priviri acuzatoare. Dintr-odată, el se simțea ca o vulpe încolțită de ogarii amenințători.

— Nu vreau nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu ea, se răsti și el. Ea e cea care a refuzat să mă ia de bărbat.

— Asta chiar e o problemă, spuse Becky, care începuse să se plimbe de colo-colo, cu brațele încrucișate. Însă n-ar trebui să fie de netrecut.

— Poate fi înfiorător de încăpățânată, zise Jocelyn, care, după exemplul surorii sale, se duse în colțul opus. Și, mai ales în privința asta, e neclintită ca o stâncă.

— Oare ce ar face-o să vrea să se mărite? se întrebă Becky, încruntându-se gânditoare.

— Dacă ar fi înzestrată cu rațiune, un car de bani și un titlu impresionant ar fi de ajuns, spuse Jocelyn, cântărindu-l din priviri. Măcar ai astea de partea ta.

— Mulțumesc, murmură el, întrebându-se de ce bogăția și un titlu respectabil păreau, dintr-odată, mult mai puțin decât admirabile.

— Dacă ar apărea un copil... Becky se opri și se uită la el. Ea nu e...

— Nu, zise el repede, cu toate că asta era cu puțință. Nu... acum.

— Totuși, spuse Jocelyn, căzută pe gânduri, dacă ai lăsa-o însărcinată... Până și Marianne ar trebui să accepte că nu-i mai rămâne altă soluție decât să se mărite.

Câteva clipe, nici unul nu scoase o vorbă. Era, cu siguranță, un plan, deși, ca toate celelalte planuri pe care și le făcuse în privința lui Marianne, nici acesta nu era unul bun.

— Nu cred..., începu el.

— Probabil că nu, oftă Jocelyn.

— Cu siguranță nu, încuviință Becky ferm. Trebuie să ne gândim la altceva.

Fetele continuau să măsoare încăperea cu pasul. Thomas le privea îngrijorat. Spera din toată inima că ele puteau să vină cu o soluție, întrucât el nu fusese în stare de nimic până atunci.

Deodată, Jocelyn se opri și bătu din palme.

— Am găsit! Ce-și dorește Marianne mai mult ca orice pe lume?

— Blestemele alea de aventuri, bodogăni el.

— Și tensiune, și călătorii în locuri interesante, adăugă Becky și pufăi nerăbdătoare. Știm prea bine asta.

— Sigur că știm, dar de ce își dorește ea asta?

Și Jocelyn tăcu, în așteptarea răspunsului.

Becky și Thomas schimbau priviri nedumerite. Jocelyn zâmbi larg.

— Vrea toate astea deoarece cu așa ceva și-a umplut viața. Cu povești. Cu cărți.

Thomas clătină din cap.

— Eu tot nu înțeleg...

— Nici nu mă așteptam să înțelegi, spuse Jocelyn și își dădu ochii peste cap.

— Eu pricep, zise Becky încetișor. Modalitatea de a o face pe Marianne să se mărite cu tine este să transpui în realitate lucrurile despre care ea doar a citit.

— Mai precis, nu lucrurile despre care a citit, interveni Jocelyn, cu glasul schimbat de încântare. Ci persoanele despre care a citit.

El își miji ochii și le privi nedumerit.

— Ce?

— Nu ce, cine! Trebuie să fii un erou dintr-o carte.

— Exact, spuse Becky, venind lângă sora ei. Trebuie să fii genul de bărbat la care a visat mereu. Bărbatul romantic și aventuros pe care și-l dorește. E o idee excelentă.

— Și chiar poate să funcționeze.

Jocelyn îi aruncă o privire, ca și cum l-ar fi evaluat și i-ar fi căutat cusururi.

— Sigur, dacă el poate face așa ceva.

— Nu are o imaginație prea debordantă, zise Becky și clătină din cap.

— Atunci, probabil că o să aibă nevoie de ajutor, admise Jocelyn și ridică din umeri.

— Puteți, vă rog, să încetați să vorbiți despre mine de parcă n-aș fi aici? izbucni el, sătul de toate. Mi-ați dat o idee, și cred că mă pot descurca de acum înainte.

Fetele îi aruncară o privire în care se citea aceeași îndoială.

— Nu e cazul să vă holbați așa la mine, le zise el indignat. Poate n-oi fi genul de aventurier de care sunt pline cărțile ei, însă am anumite calități.

Jocelyn pufni.

— A, da? replică Becky, ironică. Și care ar fi acelea?

— Văd prea bine că nu aveți deloc încredere în mine, dar vă asigur..., zise el, strângând din dinți. Răspundeți-mi la această întrebare: pe lângă exploratorii și cei de aceeași teapă cu ei, de care îi sunt pline cărțile, nu există și eroi care sunt doar fermecători și romantici?

— Ba da, bineînțeles, spuse Becky.

— Eu pot să fiu fermecător și romantic.

— Serios? făcu Jocelyn. Noi nu te-am văzut decât morocănos și exagerat de protector.

— Am și o altă latură, mormăi el.

— Ai face bine s-o ai, zise Becky în barbă.

Dintr-odată, se simți plin de încredere. Poate că nu era chiar ceea ce-și dorea Marianne, dar, când venea vorba despre arta seducerii, despre o adevărată poveste de dragoste, nimeni nu i-o lua înaintea. Cucerise inimi mult mai împietrite decât a ei.

Se îndreptă spre ușă, dar ceva îl făcu să se întoarcă. Unul dintre lucrurile spuse de ele îi rămăsese în minte și nu-i dădea pace.

— Apropo, m-ați făcut curios: de ce ați vorbi adineauri despre domnișoara de la țară?

— Fără motiv, sincer, spuse Becky repede.

— Fără nici un motiv, i se alătură și Jocelyn, cu o expresie ce părea inocența însăși. Pur și simplu situațiile păreau asemănătoare.

Fetele păreau mult prea inocente.

El le scrută atent cu privirea. Firește, citise și el ultimul episod din foileton și se întrebase, în treacăt, câți bani se câștigaseră cu revelația distrugerii bieteii

inocente. Iar acum, copila aia ridicolă refuza să se mărite cu Lord W., ceea ce lui i se părea...

„Dulce, dulce nebunie...”

I se tăie răsufierea. Nu, nu se putea.

„Oare chiar vreau să-mi leg soarta de a unui bărbat pentru care nu reprezintă decât o obligație de onoare?”

Nu, se înșela, cu siguranță.

„Am scris și eu câte ceva.”

Becky și Jocelyn se repeziseră spre ușă, cu Henry încurcat printre picioarele lor.

„Un soi de jurnal.”

— Opriți-vă imediat!

Porunca lui reverberă în încăperea.

Toți trei se opriră, aproape să alunece.

— Chiar trebuie să plecăm, spuse Becky.

— Avem o mulțime de lucruri pe cap, adăugă și Jocelyn. Doar nu vrei s-o facem pe mătușa Louella să ne aștepte.

Și mai înaintează un pas spre ușă.

— Nu mai faceți nici un pas!

Nu mai văzuse în viața lui două femei, ca să nu mai pună și câinele la socoteală, cu un aer atât de vinovat.

— Am o bănuială teribilă că voi știți ceva ce ar trebui să știu, începu el, mutându-și privirea de la Becky la Jocelyn și înapoi. Vă rog, vă rog să-mi spuneți că nu Marianne e autoarea aventurilor domnișoarei de la țară.

— Prea bine, zise Becky și zâmbi slab. Nu e ea autoarea.

— Vreau adevărul, se răsti el.

— Hotărăște-te, i-o întoarce Jocelyn. Ori vrei adevărul, ori nu. Eu am marea bănuială că nu. Prin urmare, de ce nu ne oprim aici, și o să fim cu toții mult mai fericiți?

— Nu vreau să fiu fericit! Vreau adevărul!

Oare cu ce greșise, să-i pice pe cap niște femei așa enervante?

Jocelyn trase adânc aer în piept.

— Credeam că o să inventeze totul.

— Credeam că a inventat totul, adăugă Becky.

— Cel puțin partea referitoare la sărutări, spuse Jocelyn.

— Bine, și restul, murmură Becky.

Jocelyn ridică din umeri.

— Firește, și noi am ajutat-o puțin cu domnișoara de la țară. Și cu Lord W.

— A fost ideea mea ca ea să fie orfană, iar el, un ticălos, recunosc Becky.

Jocelyn clătină din cap.

— Ba nu, alea au fost ideile mele. Tu ai fost cea care a sugerat ca el s-o distrugă.

— O, da, ai dreptate, admise Becky cu o grimasă. De unde era să știu că ea s-a apucat s-o și facă, nu doar să scrie despre asta?

— Chiar că voia să fie bine documentată, oftă Jocelyn.

— Se pare că și-a bazat scrierile, măcar în parte, pe aventurile ei cum nu se poate mai adevărate, zise Thomas, plimbându-se prin salon. La naiba, cum a putut? Cum de-ați lăsat-o?

— N-am avut prea multe de spus, zise Becky.

— Ar fi trebuit s-o opriți.

— Hai, hai, domnul meu, zise Jocelyn, chiar crezi că am fi putut s-o împiedicăm pe Marianne să facă numai ce-i place?

— Dar totuși...

— Și, în plus, nu e cazul să dai vina pe noi. Aventurile absolut adevărate n-ar fi atât de adevărate dacă nu ți-ai fi pierdut tu capul, i-o trânti Jocelyn. Dacă ne gândim la fapte, e mai mult vina ta decât a oricui altcuiva.

— Ce?

Cum adică era vina lui?

— Eu nu... eu nu pot...

— Uite! exclamă Jocelyn și o înghionti ușor cu cotul pe Becky. Se bâlbâie!

— Marianne a scris că se bâlbâie, chicoti Becky. Dar mie nu mi se pare atât de încântător pe cât crede ea.

— Nu, zise Jocelyn, clătinând din cap gânditoare. Deși trebuie să recunoști că se face de un stacojiu interesant.

— Mai degrabă purpuriu...

— Tăcere! zbieră el. Nu-i de ajuns că una din familia voastră face tot ce-i stă în puteri ca să mă scoată din minți? Trebuie să o ajutați și voi? Trase adânc aer în piept și se strădui să continue cu vocea mai liniștită. Bun, atunci, în afară de voi două, cine mai știe de asta?

— Nimeni, din câte știm noi, zise Becky și se opri. Bineînțeles, știe și domnul Cadwallender, dar...

— N-o să spună niciodată, o întrerupse Jocelyn. În plus, nici măcar nu-i cunoaște numele adevărat.

— Tot e ceva, zise el, oftând din rărunchi. Dacă adevărata ei identitate e descoperită...

„Și nu voi avea liniște până n-o voi găsi.“

Berkley!

Omul acela era hotărât, și cine știe cât de aproape se afla de adevăr. Dacă afla Berkley, într-o clipită avea să afle toată Londra. Berkley nu fusese niciodată în stare să-și țină gura. Și, dacă Marianne era identificată ca fiind domnișoara de la țară, avea să se presupună și că Thomas era Lord W. Ceea ce, indiferent dacă-i plăcea sau nu, chiar era.

Scandalul avea să atingă proporții nebănuite. Nu că Effingtonii n-ar fi avut parte de o mulțime de scandaluri de-a lungul generațiilor, însă reputația fetelor avea să fie ruinată. Pentru Jocelyn și Becky, avea să dispară posibilitatea oricărei căsătorii decente, indiferent de cât de mari le erau dotele. Și era responsabilitatea lui să le protejeze.

Fără nici o îndoială, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să dispună încetarea publicării povestirilor lui Marianne. Nu putea să-i ceară să se oprească, evident, căci n-ar fi acceptat niciodată așa ceva. Nu, trebuia să-l contacteze de îndată pe Cadwallender. Indiferent ce gen de om era, un bărbat – orice bărbat – avea cu siguranță să fie mai rezonabil decât Marianne.

— Acum, că știi totul, mă întrebam... zise Jocelyn, șovăitoare.

— Ce mai e acum? întrebă el.

— Asta nu ne va afecta planurile de a merge la petrecerea pe care o dă bunica ta la țară, nu-i așa? spuse Jocelyn plină de speranță.

— Să știi că o așteptăm cu mare nerăbdare, interveni și Becky, încântată. Până și mătușa Louella o așteaptă.

Fir-ar să fie, uitase cu totul de petrecerea ducesei văduve. Numai războiul, moartea sau absența din țară ar fi putut fi o scuză adecvată care să-i justifice lipsa de la evenimentul anual. În plus, conacul Effington, cu parcul său imens, reprezenta o amplasare excelentă pentru un fermecător erou romantic.

— Nu, bineînțeles, o să mergem la sfârșitul săptămânii, așa cum am plănuit, zise el absent, întrebându-se deja ce i-ar putea oferi lui Cadwallender ca să-l convingă să înceteze tipărirea operei lui Marianne.

Avea să ia de îndată legătura cu avocatul său, ca să vadă ce se poate afla despre editor, și, cu ceva noroc, Thomas avea să-i poată face omului o vizită chiar în acea după-amiază. Avea să facă tot ce era necesar.

Într-un fel sau altul, aventurile domnișoarei de la țară se terminaseră.

Marianne termină ultimul rând din cele mai recente aventuri ale domnișoarei de la țară cu o înfloritură și lăsă stiloul jos. Trimisese prin poștă celelalte episoade, însă pe acesta avea să i-l ducă în persoană lui Cadwallender.

Până acum, suma pe care o primea pentru fiecare episod crescuse semnificativ. Dacă era să se ia fie și numai după bârfe, povestirile se vindeau ca pâinea caldă. Abia dacă putea întâlni, pe la serate sau alte adunări, un grup care să nu discute despre autorul necunoscut și despre Lord W., care încă nu fusese identificat.

Se ridică de pe scaun, cu ochii la hârtia din fața ei. Acum, devenise imperativ să discute direct cu Cadwallender, ca să afle la ce sumă putea să se aștepte în cursul lunii următoare.

Când sezonul avea să se termine, iar Jocelyn, Becky și mătușa Louella aveau să se întoarcă la țară, Marianne n-avea să le însoțească.

Dacă reușea să dubleze tot ceea ce câștigase până acum, cu banii strânși ar putea să ajungă până în Italia. Și, dacă ar trăi frugal, ar putea să petreacă acolo cel puțin câteva luni. Iar după aceea... Ridică din umeri. Ei bine, nesiguranța era esența însăși a aventurii, nu-i așa?

Împături hârtia, își luă pelerina, scoase capul pe ușa camerei ei, după care se strecură afară și o luă pe scara servitorilor ca să evite orice risc de a se întâlni cu cineva – și mai ales cu Thomas.

„Thomas.“

Nu-și putu stăpâni un suspin. Cum de fusese atât de proastă încât să creadă că ar putea să împartă patul cu el fără să-și dorească mai mult? Și, într-adevăr, el îi oferise mai mult. Sau, cel puțin, o căsătorie. Insistența lui era de neoprit, dar la fel era și refuzul ei.

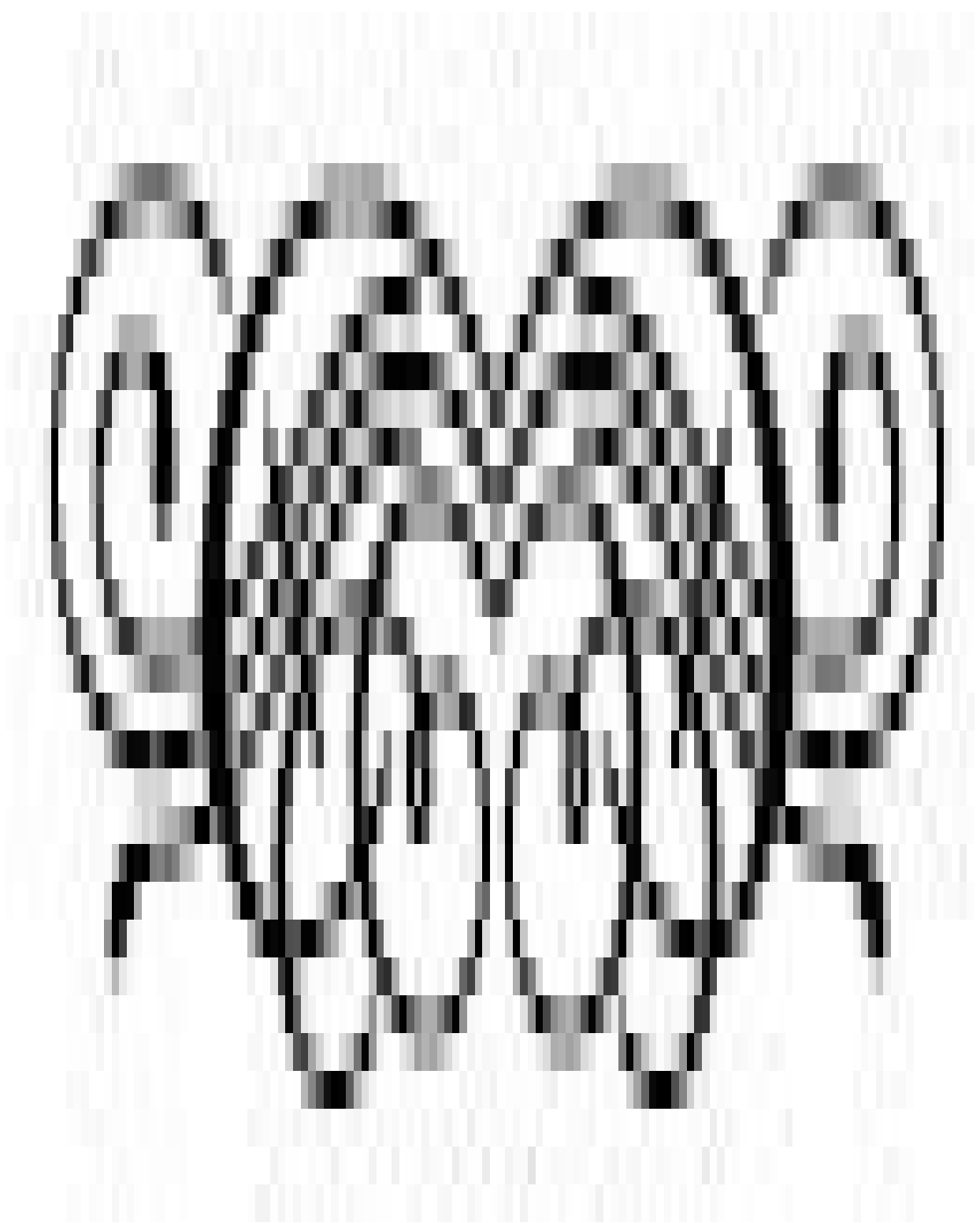
Ar fi fost tare ușor să cedeze și să devină soția lui. Dar acum, când descoperise realitatea iubirii, n-avea să se mărite cu un bărbat care nu o iubea. Nu avea să fie ca mama ei. În privința asta, nu mai era nimic altceva de zis.

Ieși pe ușa servitorilor și se îndreptă spre colțul unde trebuia s-o aștepte trăsura închiriată pe care o chemase în această dimineață.

Era hotărâtă să se bucure de timpul petrecut cu Thomas. Să-l ajute să-și scrie poemele și să împartă patul cu el. Certurile dintre ei erau la fel de plăcute ca râsetele. Chiar că era o aventură, deși nu exact așa cum se așteptase. Și avea să-și amintească veșnic zilele petrecute împreună.

Ce ciudat că o emoție la care nu se gândise niciodată în mod special ajunsese acum să-i umple toate gândurile, să-i guverneze viața și visele.

Capitolul 14

... Cu toate acestea, Lord W. refuză să creadă că nu mă voi mărita cu el. Insistența lui este în același timp măgulitoare și neliniștitoare. Dar eu nu pot fi femeia pe care și-o dorește el. Și nu mă voi căsători cu un bărbat care nu-mi împărtășește sentimentele. Sunt cât se poate de conștientă de faptul că atitudinea mea este prostească, dată fiind natura precară a viitorului meu. Dar, dacă nu-mi mai rămâne nimic altceva, o să-mi rămână mândria.

Și inima...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Vă caută un lord.

Vocea scârțâită a bătrânului răzbătea până la Thomas prin zgomotul scos de presă. Descrierea făcută de Pennington era foarte bună. Într-adevăr, omul chiar semăna cu un pitic. Stătea în pragul ușii deschise, la câțiva metri de Thomas.

— Spune că se numește Helmsley. După câteva clipe lungi, piticul mormăi, întorcându-se spre Thomas: Nu mai stați acolo, veniți înăuntru!

Biroul era mic și înghesuit. Un bărbat înalt și bine legat se ridică să-l întâmpine.

— Bună ziua, Excelența Ta! Sunt Ephraim Cadwallender. Luați loc, vă rog! Și Cadwallender arătă spre unul din cele două scaune șubrede înghesuite în spațiul strâmt. Vă rog să iertați dezordinea, mai zise, așezându-se pe celălalt scaun. Acum, cu ce vă pot ajuta?

Thomas se așeză pe marginea scaunului și spuse cu glas ferm:

— Doresc să încetați a mai publica Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra.

— Serios? Cadwallender râse. Și de ce aș vrea eu să fac asta? întrebă el, privindu-l apoi cu ochii mijiți. Sau, mai clar, de ce vreți să fac eu așa ceva?

Thomas trase aer în piept.

— Deoarece doresc să mă căsătoresc cu tânăra în chestiune.

— Cu domnișoara de la țară?

Cadwallender îl studie câteva clipe.

— Asta înseamnă că sunteți...?

— Lord W.? Nu chiar, firește, însă, după câte se pare, personajul a fost inspirat de mine, spuse Thomas, oprindu-se o clipă. Dar știați asta, nu?

— Am corespondat cu ea. Știu unde locuiește. Restul nu pot decât să-l ghicesc. Este îmbucurător să aflu că am avut dreptate. Chiar îmi place să știu cu cine am de-a face.

Thomas pufni

— Vă dați seama, nu-i așa, că Aventurile... nu sunt în întregime adevărate?

— Aș fi uimit să fie, zise bărbatul amuzat, lăsându-se pe spate în scaun. Domnișoara Smythe...

— Domnișoara Smythe?

— Acesta este numele pe care îl folosește. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi absolut adevărat nici el, explică, luând o peniță, cu care începu să bată absent în birou. Aventurile... îmi măresc enorm veniturile în fiecare săptămână. De ce aș pune în primejdie asta?

— Vreau să vă fac o propunere, spuse Thomas, făcând o pauză ca să lase vorbele să se așeze. O propunere foarte avantajoasă.

— Continuați! Vă ascult cu cea mai mare atenție.

— Am făcut câteva cercetări și am aflat că ați luat cu chirie această clădire. Am aflat și că poate fi cumpărată la un preț mare – sau, mă rog, acceptabil, date fiind circumstanțele. Vă propun să o cumpăr și să v-o vând pentru o sumă modestă.

Cadwallender clătină din cap.

— Mă tem că, pentru moment, banii nici măcar pentru un chilipir...

— Atunci, o să v-o închiriez și voi face ca această chirie să crească până la prețul de vânzare. Sau, zise și se aplecă înainte, am mai multe proprietăți comerciale în oraș. Sunteți bine-venit să vedeți dacă vreuna dintre ele ar corespunde scopurilor dumneavoastră.

Cadwallender fluieră lung.

— Asta chiar că este o propunere, Excelența Ta.

Thomas se uita gânditor la bărbatul din fața lui. Raportul făcut de avocatul său, chiar dacă foarte grăbit, fusese destul de flatant. Cadwallender părea o investiție excelentă. Se ocupa de afacere de aproape patru ani. Avea o reputație de om cinstit, și datoriile îi erau mici. Pulsul lui Thomas devenea mai accelerat.

— Pot să vă fac o ofertă și mai bună. Sunt dispus să investesc în Cadwallender's Weekly World Messenger. Investiția ar include un loc mai bun și o sumă considerabilă de bani.

— Și tot ce trebuie să fac eu este să opresc publicarea operei domnișoarei Smythe? întrebă Cadwallender încetișor.

— Eu vorbesc despre un parteneriat.

Cadwallender deschise gura.

— Un parteneriat tăcut, spuse Thomas repede. Într-adevăr, singura mea cerere în ceea ce privește tipăriturile dumneavoastră se referă la domnișoara Smythe.

— De ce doriți să intrați într-un parteneriat tăcut cu mine?

— Sunteți inteligent. Sunteți ambițios. Pe scurt, sunteți o investiție bună. Amândoi putem profita din asta.

— Numai puțin, să fiu sigur că înțeleg. Dacă voi continua să o public pe domnișoara Smythe, publicația mea se va vinde într-un număr tot mai mare de exemplare și, în cele din urmă, voi ajunge să cunosc succesul. Dacă mă opresc, dumneavoastră îmi veți face rost de fonduri și de facilități. Îi aruncă o privire lui Thomas, care încuviință din cap. Și voi ajunge mult mai repede acolo unde îmi

doresc. Cu toate acestea, numărul de exemplare publicate va scădea. Se gândi o vreme la propunere, după care ridică din umeri. În acest caz...

— Nu vreți s-o faceți, așa e?

Cadwallender clătină nu prea convins din cap.

— Prea bine, zise Thomas, ridicându-se și se îndreptându-se spre ușă. Știți, nu-i așa, că aș putea pur și simplu să cumpăr această clădire de sub nasul dumneavoastră?

— Da, știu. Dar sunt și foarte sigur că aveți mai multă onoare decât majoritatea oamenilor de afaceri pe care îi cunosc.

— Onoarea are și ea un preț, mormăi Thomas și se întoarse spre ușă, după care oftă resemnat, căci, pentru el, puține lucruri în viață erau mai irezistibile ca o investiție bună. Ați fi interesat de propunerea mea dacă nu ar avea nici o legătură cu domnișoara Smythe?

Cadwallender îl privi scrutător preț de câteva clipe.

— Da, foarte probabil. După care, își îndreptă ochii spre un punct situat în spatele lui Thomas. Totuși, dacă doriți să aflați și opinia ei în această privință, să știți că vine spre noi.

Thomas se întoarse și o zări pe Marianne, care vorbea cu piticul. Fără să șovăie, închise ușa.

— Nu trebuie să mă găsească aici.

— Va trebui să vă ascundeți, spuse Cadwallender, cu glas calm, dar cu ochii scânteind de amuzament. O să deschid ușa, și vă puteți ascunde în spatele ei. În caz că nu aveți cumva o idee mai bună.

— Se pare că niciodată n-am o idee mai bună când vine vorba despre domnișoara Smythe, mormăi Thomas, așezându-se în locul indicat.

Cadwallender deschise ușa și ieși.

— Bună ziua, domnișoară Smythe!

— Bună ziua, domnule Cadwallender, îl salută ea, dăruindu-i cel mai încântător zâmbet al său. Sper că vă găsesc sănătos.

— Aș spune că niciodată nu m-am simțit mai bine, chicoti el, cu ochii albaștri scânteind. Ce vânt vă aduce azi aici?

— V-am adus ultimul capitol scris, spuse ea, întinzându-i hârtiile. Și aș dori să discut cu dumneavoastră despre vânzarea lor. În viitorul imediat, am plănuit să plec într-o călătorie, și aș dori să știu la ce recompensă pot să mă aștept în...

— Fir-ar să fie!

Cadwallender se încruntă, o trase spre el și schimbă repede locul cu ea.

— Domnule Cadwallender! Trebuie să spun că...

— Liniște! o întrerupse el, arătând din cap spre ușă. Uitați-vă cu grijă pe lângă mine și spuneți-mi dacă îi cunoașteți pe cei doi gentlemen care tocmai au intrat.

Trupul lui Cadwallender o ascundea cu totul privirilor. Marianne lungi gâtul și trase cu ochiul pe lângă el.

Pennington și Berkley stăteau de vorbă cu elful lui Cadwallender.

Ea se trase imediat la loc în spatele lui.

— Doamne, Dumnezeule! Ce fac aici? Dacă mă descoperă...

— Trebuie să vă ascundeți, zise el repede. În birou, chiar acum.

— Unde? întrebă ea, intrând. După ușă?

Se îndrepta deja spre locul respectiv, când el o prinse de cot și o făcu să se întoarcă.

— Nu, îi spuse, clătinând din cap. Acolo e primul loc unde o să caute.

— Aiurea, nici măcar nu știu că sunt aici.

— Și o să facem ca lucrurile să rămână așa, spuse el cu glas ferm. Cel mai bun loc e sub birou.

Ea aruncă o privire plină de îndoială spre podeaua murdară.

— Chiar nu cred...

— Se îndreaptă spre noi, o avertiză el.

Nu avea de ales. Se lăasă în genunchi și se vârî sub birou, refuzând să se gândească la ce ar fi putut găsi acolo. Își trase fustele după ea, cu grijă să nu lase nimic la vedere, după care își ridică privirea spre Cadwallender.

El îi zâmbea cu gura până la urechi.

— Nu mi se pare nimic amuzant în situația asta, se răsti ea.

— Poate nu dumneavoastră, deși e oarecum o aventură, nu-i așa? Poate o să scrieți despre asta.

Și, spunând asta, trase un scaun în fața ei, ca s-o ajute să se ascundă mai bine.

Peste o clipă, îl auzi cum îi întâmpina pe vizitatori.

— Bună ziua, domnii mei! Cu ce vă pot fi de folos?

Cineva își drese glasul. Pennington?

— Trebuie să intru în contact cu domnișoara de la țară, spuse un glas hotărât – Berkley, fără îndoială. Vreau să-i vorbesc numaidecât.

— Mă tem că este imposibil, spuse Cadwallender cu răceală. Este cât se poate de hotărâtă să rămână anonimă.

— Totuși, trebuie să-i cunosc numele.

Sigur era Berkley.

— Mă tem că nu vă pot fi de ajutor.

— El este dispus să plătească o sumă semnificativă de bani pentru această informație, se auzi un glas ce părea să fie al lui Pennington. Știți, nu e doar o chestiune de curiozitate; a devenit o problemă de suflet.

— Da?

Glasul lui Cadwallender părea sceptic.

— Trebuie să o gălesc, spuse Berkley nerăbdător.

Urmără câteva clipe de tăcere.

— Domnii mei, cuvintele Domniilor Voastre m-au emoționat profund. V-aș ajuta dacă aș putea, însă, ca să fiu sincer, nici eu nu-i cunosc numele, nu știu nici unde locuiește. Ea vine aici.

— Asta e, atunci, spuse Pennington.

Berkley îl ignoră.

— Măcar puteți să-i dați o scrisoare din partea mea? O am aici.

— Cu siguranță, domnul meu.

Urmără alte câteva comentarii grăbite, după care Marianne auzi pași care ieșeau din birou. Trecu multă vreme până ca scaunul să fie dat la o parte, iar mâna puternică a lui Cadwallender să se întindă spre ea.

— Acum puteți ieși!

Ea îl prinse de mână, iar el o trase din ascunzătoare, ajutând-o să se ridice. Fata își scutură fustele de praf.

— Ei bine, asta chiar că a fost interesant.

— Se pare că aveți un admirator, zise el, întinzându-i scrisoarea.

— O, Doamne, murmură ea. Oare cum de se întâmplase una ca asta? Era obiectul afecțiunii lui Berkley. Dragul de el urma să fie devastat când avea să afle. Sau nu? Oricum, situația era de-a dreptul imposibilă. Își ridică privirea spre Cadwallender. Îmi veți păstra secretul, nu-i așa?

— Până la moarte, răspunse el solemn.

— Excelent!

Ea îi zâmbi, întrebându-se cum își făcuse viața atât de complicată.

Cadwallender o însoți până la ieșirea din birou, închizând ușa în urma lor. Trecură prin magazin și se îndreptară spre ușa din față, discutând despre plata pe care o putea ea aștepta și cât de repede. Era mai bine decât se gândise.

— Mă întrebam, începu Cadwallender, dacă v-ați gândit vreodată la posibilitatea de a include o crimă bună în povestirile dumneavoastră. Dacă ar fi așa, vânzările ar crește dramatic.

Ea izbucni în râs.

— Oricât de multe persoane aş dori eu să ucid pe hârtie, nu cred că e cu putință. În plus, nici n-ar fi adevărat.

— Și noi nu ne permitem una ca asta.

— Deși trebuie să recunosc că mi-ați stârnit interesul, continuă ea, privindu-l curioasă. Ce înseamnă, mai precis, o crimă bună?

— Ceva îngrozitor, aş zice, spuse el pe un ton egal. Dezmembrarea e întotdeauna apreciată de public.

— Sigur, murmură ea, simțind că i se strânge stomacul.

Ajunseseră la ușă, când Cadwallender se întoarse spre ea.

— Atunci, ce-ați zice de încă un pretendent?

— La dezmembrare?

— Nu, râse el. Singurul lucru sinistru la care ar servi ar fi ca rival al lui Lord W.

— Un alt pretendent?

El lovi ușurel cu mâna scrisoarea lui Berkley, pe care ea o ținea în mână.

— Ar fi cum nu se poate mai adevărat, nu?

— Chiar ar fi, într-adevăr.

Ce idee extraordinară!

— Însă acestuia dați-i un nume. Încă o prescurtare nu va face decât să-i amețească pe cititori. Dați-i un nume exotic, îi sugeră el, rămânând câteva clipe pe gânduri. Un nume de animal, poate. Fox sau Wolf sau poate Lion ori Tiger.

— Poate, răspunse ea, gânditoare. Cu siguranță o să mă gândesc la asta. La revedere, domnule Cadwallender!

După care se îndepărtă, cu mintea numai la gândul ispititor de a introduce încă un personaj. Un bărbat fermecător și romantic, care să se opună firii morocănoase a lui Lord W.

Crearea unui astfel de personaj ar ajuta-o să-și ia mintea de la singurul bărbat care îi stăpânea toate gândurile. Și, dacă apariția unui alt pretendent chiar ar mări vânzările, atunci avea să plece în căutarea unei noi vieți, cât mai departe de Thomas, mai devreme decât se aștepta. Întocmai cum voia. Așa cum își dorise dintotdeauna.

Ușa se deschise și Cadwallender intră în birou.

— A plecat.

— Slavă Cerului! exclamă Thomas, dezlipindu-se de perete. Credeam că s-a zis cu mine când și-au făcut apariția Pennington și Berkley.

Cadwallender se așază pe marginea biroului, cu brațele încrucișate la piept.

— Dacă nu vă deranjează că vă întreb, cum de ați ajuns în această situație?

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare, zise Thomas cu un zâmbet pieziș.

Cadwallender îl privea cu atenție

— Fie domnișoara Smythe se va căsători cu dumneavoastră...

— Se va căsători.

— Fie va călători, așa cum plănuiește...

— Nu pleacă nicăieri, mormăi Thomas în barbă.

— Indiferent cum, după câte se pare, nu mă voi mai bucura multă vreme de Aventurile ei. Problemele Domniei Voastre vor lua sfârșit, și povestirile o să fie uitate repede. Prin urmare, este în interesul meu să accept propunerea pe care mi-ați făcut-o.

Și îi întinse mâna, pe care Thomas se grăbi să i-o strângă cu putere.

— Nu veți regreta.

— Da, atâta vreme cât păstrați tăcerea, chicoti Cadwallender.

Thomas zâmbi larg.

— O să-i spun avocatului meu să scrie actele și vă va contacta imediat ce va fi posibil.

— Până atunci, dacă o convingeți pe domnișoara Smythe să înceteze cu scrierea povestirilor, eu nu voi protesta și nici nu voi încerca s-o fac să se răzgândească. Și o să fac tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că identitatea ei – și a dumneavoastră – va rămâne necunoscută.

— Cred că ar trebui să fiu recunoscător și pentru asta, zise Thomas. Acum nu trebuie decât s-o conving să renunțe la scris și să se mărite cu mine.

Cadwallender ridică dintr-o sprânceană.

— Deci nu s-a învoit să se căsătorească?

— Eu am intenția să mă căsătoresc cu ea, spuse Thomas hotărât.

— Dar ea nu vrea să vă ia de soț?

— Ea nu vrea să se mărite cu nimeni, oftă Thomas.

— De ce nu mă miră deloc? comentă Cadwallender clătinând din cap.

— Pentru asta, o mare parte din vină o purtați dumneavoastră, să știți, îi zise Thomas, privindu-l aspru.

— Eu?

— Dumneavoastră ați plătit-o pentru blestematele alea de povestiri, nu-i așa? I-ați oferit mijloacele de a fi independentă.

— Da, așa am făcut, admise Cadwallender și chicoti. Dumnezeu să ne apere de femeile independente!

— În acest caz, mă tem că Dumnezeu ne-a lăsat de izbeliște.

Thomas mai schimbă câteva cuvinte cu editorul, după care își luă rămas-bun. Lucrurile nu se petrecuseră așa cum se aștepta; cu toate astea, Cadwallender era o investiție excelentă, și ziua nu fusese cu totul irosită.

Mergea cu pași mari pe stradă, dând colțul spre locul unde îi ceruse vizitiului lui să-l aștepte. Înțeleaptă decizie, așa cum se dovedise. Prin minte i se succedau pentru a nu știu câta oară tot felul de planuri de a o momi pe Marianne spre fericirea conjugală. Surorile ei aveau dreptate. Trebuia să devină genul de bărbat la care ea visase întotdeauna.

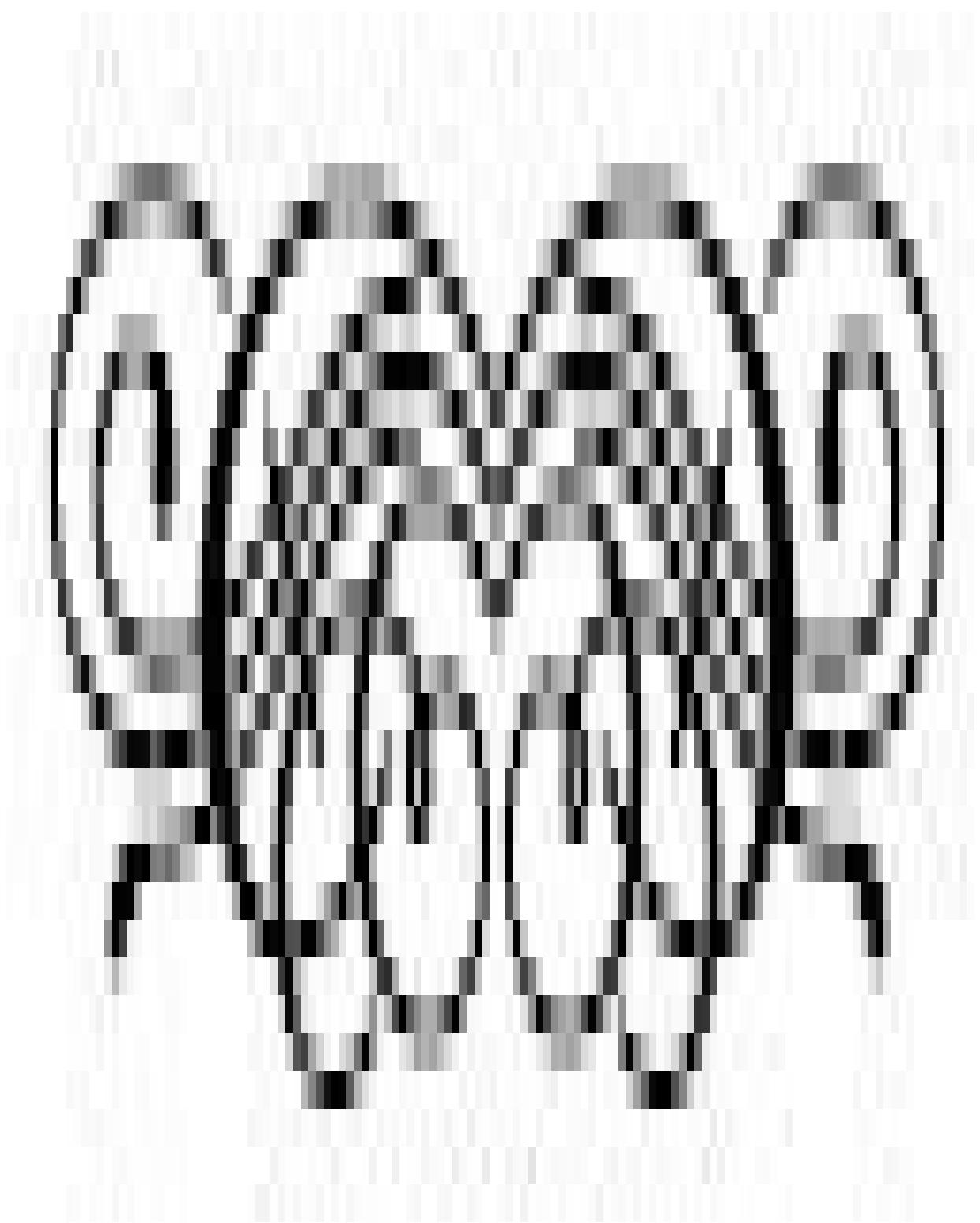
Și nu era treabă ușoară. În primul rând, el nu putea să exploreze Africa, n-avea nici cea mai mică dorință de a naviga pe Amazon, și comorile Egiptului erau mult, mult prea departe.

Nu avea nici o iluzie în privința a cine și ce era el. Avea o minte bună pentru afaceri, scria poezii îngrozitoare, dar insista cu tenacitate, și, în mod evident, era ultimul om care ar fi trebuit să fie păzitorul tinerelor fete. Cele mai de seamă aptitudini ale sale – probabil datorită practicii – erau să bea, să seducă femeile și să se distreze pe cinste.

Nu putea fi unul dintre blestemații ăia de eroi dintr-una dintre prostiile ei de cărți, dar putea fi ceea ce era.

Un crai al dracului de adorabil și de respectabil.

Capitolul 15

... Totuși, insistențele lui Lord W. de a ne căsători au devenit, dacă se poate, tot mai aprige. Este un bărbat încăpățânat, hotărât ca totul să se facă după voința lui. În privința asta, și numai în asta, ne potrivim de minune.

Eu îmi îndrept atenția spre viitorul meu și spre ce mă poate aștepta. Trebuie să accept faptul că am un viitor în care el nu este inclus. Și e tare greu, când eu tânjesc neîncetat după îmbrățișările și dovezile lui de afecțiune.

Măcar dacă ar fi spus cuvintele potrivite...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Deși reședința Effington din Londra era mare, pălea în comparație cu conacul Effington, aflat la țară. Pe dinăuntru și pe dinafară.

Marianne stătea pe terasă, cu privirea pierdută la parcul Effington. Călătoria în trăsură durase aproape o zi întreagă, și ajunseseră cu o zi în urmă, la multă vreme după ce se lăsase întunericul, mult prea târziu ca să poată vedea ceva. Iar acum, admira încântată priveliștea.

Pajiștile se întindeau până departe, spre colinele domoale ce se întrevedeau în zare, bine tunse și perfect îngrijite. Din capătul treptelor terasei, o cărare acoperită cu pietriș ce străbătea o peluză îngustă ducea spre o grădină ordonată, în mijlocul căreia se afla o fântână bogat ornamentată. Două labirinturi din tufe înalte de cimișir – unul pătrat, iar celălalt rotund – flancau grădina.

Oare te simțeau vreodată la fel de viu ca atunci când te aflai la țară? Trase adânc în piept aerul proaspăt, minunându-se de bogăția imensă care făcuse posibile toate acestea.

Ea și surorile ei crescuseră la conacul Shelbroke, reședința de veacuri a contelui de Shelbroke. Foarte vechi și întins, locul acela era tare iubit, însă nu prea mai avea și altceva care să-l facă atractiv. Bătrâna casă se prăbușea sub ochii lor, până anul trecut, când fratele ei reușise, în sfârșit, să găsească banii necesari

pentru reparații și renovare.

— Îți place?

Glasul lui Thomas răsună din spatele ei, făcându-i inima să bată ca nebuna. Se împotrivi însă efectului pe care îl avea el asupra sa.

— E superb.

El admira pajiștile cu o privire plină de mândrie și iubire.

— Când eram mic, totul mi se părea fermecat. Cred că încă mai am aceeași impresie, zise el și râse.

Ea zâmbi la auzul acestei idei stranii.

— Habar n-aveam că tu crezi în magie.

— Probabil că acesta e poetul din mine, zise el cu o solemnitate prefăcută, după care zâmbi larg. Prin urmare, aș zice că nici magia nu e chiar la îndemâna oricui.

— Aiurea, Thomas! Până și un strop de magie e mai bine decât nimic, replică ea amuzată, întorcându-și iar privirea spre grădini. Acesta e genul de loc unde dansează zânele în lumina lunii. Mă îndoiesc că ar exista vreo magie mai bună decât asta.

— Dansează de vreme tare îndelungată, spuse el, arătând spre gardurile de cimișir. Labirinturile au fost plantate acum mai bine de un secol de un duce de Roxborough pentru mireasa lui. Cel pătrat este pentru familie, întrucât colțurile sale sunt aliniate cu punctele cardinale, și astfel, oricât de mult s-ar risipi cei din neamul Effington, au să fie tot aproape de acasă.

Ea îl privea cu ochi mari, fascinată de povestea lui.

— Și cel rotund?

— A, cel rotund este foarte special. Cercul înseamnă iubire veșnică.

Ea clătină din cap.

— Dar un cerc este continuu. Există totuși un mod de a pătrunde în el?

— Sigur că da. Orice symbolism trebuie să se plece uneori în fața lucrurilor practice, replică el și zâmbi. În plus, în centrul labirintului se află o zonă circulară pe care o folosim ca pe o încăpere. În fiecare primăvară, servitorii aduc mobile acolo. Pentru cei câțiva care cunosc secretul labirintului, ea devine un spațiu privat și izolat. Are chiar și o poartă.

— Ei da, voi, Effingtonii, chiar vă gândiți la tot.

— Da, într-adevăr. Când te afli la adăpost în labirint, ești în centrul proprietății, dar totuși complet singur.

— Serios? zise ea uimită. Asta nu depinde de câți oameni cunosc secretul?

— Ba da. Dar numai câțiva membri ai familiei știu cum să se descurce prin labirint. Sau, mai degrabă, numai câțiva dintre noi reușesc să-și amintească. Iar poarta se poate încuia... pe dinăuntru.

— Dar servitorii?

— Asta chiar că e o problemă, admise el și clătină trist din cap. Nici nu mai știu câți servitori s-au pierdut acolo. Bănuiesc că într-o zi o să ne împiedicăm de trupurile lor – de fapt, mai degrabă de scheletele lor.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Sper că glumești, nu?

— În nici un caz! exclamă el și râse. Le luăm leșurile cu mult înainte să se preschimbe în schelete.

— Thomas!

— Ca să spun adevărul, numai câțiva servitori cunosc drumul pe dinafară, deși e și o hartă pe undeva. Cei care sunt însărcinați cu aducerea mobilelor leagă de obicei o sfoară la intrare, ca să-și găsească ușor drumul înapoi. Oricum, potrivit legendelor familiei, ducele a promis solemn că familia Effington are să prospere câtă vreme vor crește labirinturile.

— Precum corbii din Turnul Londrei? întrebă ea. Anglia va dăinui atâta vreme cât vor rămâne acolo corbii?

— Cam așa, spuse el, privind-o pieziș. N-am zis niciodată că strămoșii mei nu s-ar deda la adaptarea unei legende bine-cunoscute, ca să servească propriilor lor scopuri.

Ea izbucni iar în râs. După câte se părea, prezența lui o făcea să râdă foarte mult. Când nu voia să-l pălmuiască.

— Poate că nu-ți dai seama, dar am destui strămoși care nu s-au sfiit să schimbe faptele ca să se potrivească scopurilor lor, continuă el, întorcându-se spre ea, cu cotul sprijinit de balustradă și privind-o gânditor. Nu toate scheletele familiei sunt în labirint.

— Ce ușurare!

— Nu, nu, le scoatem periodic de acolo. De obicei, ca să ne impunem punctul de vedere, dar uneori și doar ca să ne amuzăm. Stai să mă gândesc! zise și își încreți fruntea, într-o manieră exagerată. Primele ciudățenii, fii atentă, sunt câțiva veri care au fost întemnițați pentru că furau oi. Apoi e o mătușă îndepărtată care s-a căsătorit cu un italian. Faptul nu e scandalos în sine, însă ea era considerată de-a dreptul nebună. Se spune că alerga pe pajiști goală pușcă. Era și un pirat pe undeva, deși noi preferăm termenul mai respectabil de corsar. Și unul sau doi contrabandiști. Da, arborele genealogic al familiei mele e plin de scandaluri și de ramuri lipsite de scrupule, zise el cu trufie.

— Și când mă gândesc că mie mi se părea că tu, moștenitorul acestor comportamente scandaloase, ești îngust la minte și pompos.

El se aplecă spre ea, ca pentru a-i împărtăși un secret:

— Mă prefăceam doar.

— Iar acum?

— Acum sunt berbantul lipsit de remușcări pe care îl vezi în fața ta, spuse el, îndreptându-se și făcând o plecăciune teatrală. La fel de hotărât ca orice alt Effington să pun mâna pe ceea ce doresc. Îi luă apoi o mână și i-o duse la buze. Ochii lui întunecați ca noaptea scăpărau în lumina soarelui. Iar ceea ce îmi doresc, draga mea Marianne, ești tu.

— Oprește-te, Thomas! exclamă ea și își trase mâna dintr-a lui. N-o să discut

acum despre asta. Apoi se întoarse înapoi și făcu semn cu capul spre priveliște. Vorbește-mi despre grădina dintre labirinturi.

— E grădina ducesei. De obicei, este săpată și redesenată de fiecare nouă ducesă de Roxborough. Mama a făcut asta de un milion de ori, adăugă, după care îi arată fântâna. Pe asta a pus-o abia acum un an, cred că la puțin timp după petrecerea anuală. Îți place?

— E încântătoare.

El se aplecă spre ea, șoptindu-i la ureche:

— Sigur, vei putea s-o schimbi ca să fie pe potriva gusturilor tale când o să fii ducesa mea.

Ea se trase înapoi.

— N-o să fiu ducesa ta.

El ridică din umeri, fără să o creadă nici măcar o clipă.

— O să-ți schimbi părerea până ne vom întoarce la Londra.

— Thomas, ești uluitor de arogant, zise ea, privindu-l uluită. Ce te face să crezi că voi fi de acord să mă mărit cu tine aici, dacă nu am acceptat la Londra?

— Faptul că aici nu vei putea rezista ispitei aventurilor pe care numai eu pot să ți le ofer.

— Ce aventuri? întrebă ea suspicioasă.

— Dacă ți-aș spune, aș strica surpriza. Și aș zice că unul dintre elementele-cheie ale oricărei aventuri este surpriza, zise el, cuprinzându-i bărbia cu o mână. Vreau să-ți dovedesc că viața împreună cu mine poate să fie la fel de aventuroasă ca orice altceva despre care ai citit în cărți.

— Crezi? zise ea, cu voce pierită.

— Da, chiar cred, răspunse el și îi zâmbi într-un mod foarte ispititor, făcându-i inima să-i sară din piept. Draga mea, tu crezi în zâne, iar eu cred în magie. Poți

să negi cât dorești, dar ne potrivim de minune.

— Chiar așa? murmură ea.

Poate chiar se potriveau foarte bine în toate, dar nu și în privința singurului lucru care conta cu adevărat. Singurul lucru fără de care nu voia să se mărite.

Marianne își plimbă privirea prin salon, unde oaspeții de la conacul Effington încă mai zăboveau. Era considerat un grup mic, cel puțin comparativ cu această întâlnire anuală de la Effington. La cină însă, Marianne îi numărase, și se părea că cei prezenți erau vreo patruzeci la număr.

Thomas îi spusese că a doua zi aveau să mai vină și alți oaspeți, la timp pentru bine-cunoscuta cavalcadă Roxborough, pe care el i-o descrisese ca fiind o vânătoare de vulpi fără vulpi.

Marianne nu se pricepea cine știe ce să călărească, însă cavalcada părea oarecum o aventură, iar ea voia ca măcar să ia parte la cursă. Becky abia aștepta. Până și Jocelyn, care nu fusese niciodată prea încântată de orele de călărie, era curioasă, deși avea să observe totul de pe margine. Era greu să treci printre obstacole, când nu puteai vedea mult mai departe de botul propriului cal.

În seara următoare, urma să aibă loc balul ducesei văduve, iar Thomas îi spusese că aveau să vină la fel de mulți oameni ca la orice adunare pe care o văzuse la Londra. Marianne o întâlnise pentru scurtă vreme pe bunica lui, ducesa văduvă, atunci când sosiseră. În acest moment, ducesa și mătușa Louella stăteau într-un colț al încăperii, adâncite în conversație. Deși era cel puțin un sfert de secol între ele, se părea că aveau – sau avuseseră – multe cunoștințe comune. Mătușa Louella părea a se simți chiar foarte bine. Era o latură a ei pe care Marianne n-o mai văzuse până atunci – o latură pe cât de încântătoare, pe atât de neliniștitoare.

Thomas nu se vedea pe nicăieri, iar faptul acesta era și el oarecum neliniștitor. Oare ce pune la cale? Și unde erau aventurile pe care le plănuise?

Marianne bâigui câteva scuze, invocând ora târzie, și plecă din salon. Se îndreptă spre camera care îi fusese rezervată, presupunând că reușea să-și amintească unde se afla. Casa era complicată. Lambriurile de lemn luceau de cât erau de lustruite, mobilele străluceau, iar praful nu îndrăzne să-și facă apariția pe

nicăieri.

Conacul Effington era de două ori mai mare decât conacul Shelbroke, iar ea bănuia că nu dusesese nici o clipă lipsa reparațiilor la timp. Thomas putea să spună ce voia despre caracterul scandalos al strămoșilor săi, dar, după câte se părea, după ce făcuseră avere, fuseseră destul de inteligenți să nu o lase să le scape din mâini.

Urcă scările spre etajul al doilea. Din cine știe ce motiv, camera ei nu se afla în aceeași aripă cu cea a surorilor și a mătușii sale, nici măcar la același etaj. Poate că explicația avea legătură cu numărul așteptat de oaspeți. Sau poate că Thomas făcuse astfel încât ea să aibă o cameră în mod special privată.

Nu avea să treacă peste el, nici n-avea de gând să-i interzică să vină la ea. Lecțiile pe care le învățase de la el – sau mai degrabă cele pe care le împărtășeau – erau dincolo de orice închipuire. Numai la gândul ăsta simți cum o străbate un fior de nerăbdare delicioasă.

Deschise ușa, aproape așteptându-se să-l găsească acolo, dar își înăbuși o tresărire de dezamăgire. Patul era făcut, iar ușile ce duceau la un balconaș erau deschise. Camerista care o condusese în cameră în seara trecută îi spusese că era singurul balcon pe partea aceasta a casei. Abia dacă puteau încăpea doi oameni în el, și era îmbrăcat în iederă. Cu adevărat încântător.

Se așeză pe un scaun, încercând că citească o carte pe care o adusesse cu ea, dar nu putea să se concentreze la cuvinte. În ultima vreme, nu citise prea mult. Viața însăși îi ocupa tot timpul.

După o vreme destul de îndelungată, lăsă cartea deoparte. Era clar că nu o ajuta nimic și la fel de clar era și că Thomas n-avea să vină. Era chiar foarte bine. După ce avea să-i topească toate oasele și să o preschimbe într-o masă gemândă de senzații, probabil că avea să înceapă iar s-o hărțuiască în legătură cu căsătoria. Devenise destul de creativ în insistențele lui. Gândul ăsta o făcu să zâmbească. Totuși, ea era la fel de încăpățânată ca el.

Își puse cămașa de noapte, suflă în lumânare și se băgă în pat. Apoi se întoarse pe burtă. Pe urmă se răsuci pe o parte. Aranjă pernele. Și oftă. Închise ochii strâns și încercă să se gândească la lucruri care să o facă să adoarmă. Încercă să ignore zgomotele care veneau de afară. Foșnetul frunzelor în vânt. Zumzetul neîncetat al insectelor. Zgomotul pietricelelor pe podea...

Se ridică în capul oaselor, ascultând. Da, se auzea din nou: zăngănitul pietricelelor pe podea. Dădu la o parte pătura, se ridică din pat, își luă ochelarii și se îndreptă spre ușile deschise. O mână de pietricele îi ateriză la picioare. Licărirea focului aproape stins o ajuta să vadă pietricelele. Se strecură cu grijă printre ele și ieși în balcon.

— Ah, e Julieta!

Ea își puse ochelarii și se uită peste balustradă. Stelele aruncau o scânteiere ce făcea noaptea la fel de strălucitoare ca ziua.

— Thomas?

El îi zâmbi larg, cu o mână la spate.

— Nu, nu e Julieta. Dar e mult, mult mai bine. E frumoasa Marianne.

— Taci! O să te audă cineva.

— Nu pe partea asta a casei.

În glasul lui se simțea o notă de trufie. Așa cum bănuise, camera ei nu-i fusese repartizată la întâmplare. Descoperirea asta nu era deloc neplăcută.

— Ce faci?

— Marianne, scumpa mea, mă temeam că n-o să te mai văd.

— Cum să nu mă mai vezi? Întrebă ea râzând. N-a trecut nici o oră de când m-ai văzut.

— Mi s-a părut o veșnicie, spuse el și, luându-și mâna de la spate, îi întinse un buchet de flori legat cu o panglică. Vin direct din grădina ducesei, să-ți aduc un dar ce-mi exprimă afecțiunea.

Ea se sprijini cu coatele pe balustradă, cu bărbia în palme.

— Și ducesa n-o să se supere?

— Ducesa nu-și dorește nimic mai mult decât să mă vadă însurat. Ar sacrifica mult mai mult decât niște flori pentru asta.

— Și cum oare te-ai gândit să faci să ajungă la mine respectivul dar?

— Așa cum ar fi procedat și Romeo.

— Serios? replică ea și zâmbi larg. N-a sfârșit el cumva ucis de propria mână?

— Atunci nu mă pot lăsa mai prejos.

Și veni mai aproape de casă, dispărând din raza ei vizuală.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu te poți lăsa mai prejos? strigă ea.

Nici un răspuns.

— Thomas? Teama începea să pună stăpânire pe ea. Ce mai pui la cale?

Vocea lui se auzi înăbușită:

— Îți aduc darul.

Marianne se dădu într-o parte a balconului, de unde îl putea vedea. Se afla la baza zidului. Își legase panglica în jurul gâtului, și acum buchetul îi atârna pe piept, ca o medalie florală.

— Doar nu ți-ai pus în cap să te cațări pe iederă?

— Ba da.

Thomas studie câteva clipe iedera, după care se agăță de corzile lemnoase.

— Nu fi absurd! O să te sinucizi!

— Am mai făcut asta.

Găsise câteva locuri unde să-și pună picioarele și acum chiar se cățara, încetișor, pe iederă.

— Cam cu câtă vreme în urmă?

— M-am cățarat pe iedera asta de nenumărate ori când eram copil, zise el cu glas înăbușit. Pot s-o fac și acum.

— Acum ești cu vreo douăzeci de ani mai mare și aș îndrăzni să spun că și mult mai greu. Ajunsese la vreun metru și jumătate deasupra pământului. Thomas, te rog să cobori! Sigurul răspuns fu trosnetul plantelor. Iedera asta nu poate să te țină. O să cazi.

— Aiurea! Pot...

Dar zgomotul de neconfundat al vițelor care se rupeau, eliberându-se, îl întrerupse. Pentru o clipă, Thomas dispăru într-un val de iederă. Frunzele se zbăteau de parcă ar fi fost bătute de un vânt puternic. Și, de acolo de jos, auzi o bufnitură puternică.

Lui Marianne îi sări inima.

— Thomas?

— Sunt teafăr. Zăcea într-o grămadă de iederă, la baza zidului. N-am decât niște vânătăi. Nimic grav. Apoi se ridică și zâmbi slab. Se pare că am supraestimat rezistența iederii. Am uitat că vițele sunt mult mai groase și mai sigure în partea cealaltă a balconului.

Și, din nou, dispăru sub balcon. La rândul ei, Marianne se repezi în partea cealaltă și se aplecă să-l vadă.

— Nu crezi că ar trebui să renunți acum? Eu sunt destul de impresionată.

— E o afurisită de aventură, Marianne, zise el, ștergându-și mâinile de pantaloni și trăgând adânc aer în piept. Doar nu se poate să las o problemă minoră să stea în calea unei aventuri.

Și, din nou, se apucă să se cațăre pe zid.

Ea studia iedera plină de scepticism.

— Corzile astea nu mi se par mult mai groase.

— Ba da, sunt, replică el.

— Sper, zise ea, uitându-se în jos spre el. Nu mi-ar fi deloc pe plac să văd că te prăbușești și mori.

— Nici mie, murmură el.

Pe partea asta înainta mai bine. Poate avea dreptate. Marianne se relaxă puțin, se sprijini de balustrada de piatră și începu să-l privească.

— O să fie greu să-i explic familiei tale cum și-a aflat sfârșitul moștenitorul Effingtonilor.

El mormăi ceva drept răspuns. Evident, se chinuia din greu, dar acum era aproape la jumătatea zidului.

— Ce-o să-i spun bunicii tale?

— Spune-i că nu sunt în toate mințile.

— Și nu crezi că și-a dat deja seama de asta? replică Marianne și ridică din umeri. La urma urmei, eu nu te cunosc de prea multă vreme, dar mi-am dat seama că ești nebun de legat încă din clipa când te-am întâlnit.

— Nici măcar pe jumătate atât de nebun pe cât m-ai înnebunit tu, zise el ca pentru sine.

Ea își înghiți un hohot de râs. Thomas se cățara acum puțin mai încet, iar ea observă că încerca vițele înainte să-și lase greutatea pe ele. Bine. Chiar nu voia să-l vadă prăbușit la pământ.

— Ai nevoie de ajutor?

— Doar dacă ai o frânghie la îndemână.

— Aș putea să-ți aduc un cearșaf, spuse ea veselă.

El mormăi ceva de neauzit, iar ea bănuia că probabil era mai bine că nu auzise. Încercarea lui Thomas de a-i oferi o aventură îi puneă, fără îndoială, mult mai mult rezistența la încercare decât crezuse el.

Se aplecă mult peste balustradă. Încă mai avea vreo doi metri până la balcon.

— Ce faci? întrebă el încruntat.

Ea îi întinse mâna.

— Când o să fii destul de aproape, prinde-mă de mână.

— Dă-te la o parte, se răsti el. O să cazi. O să cad.

Vița de lângă ea – una dintre cele mai groase – trosni, și câteva dintre corzi se desprinseră de zid. În clipa aceea, își dădu seama că nu era singura ramură desprinsă de zidul casei.

— Thomas, îl strigă încetișor, cred că trebuie să cobori. Acum.

— Nu mai spune prostii, răspunse el gâfâind. Aproape am ajuns.

— Thomas, vorbesc serios. Chiar cred...

Vița trosni ca și cum ar fi fost tăiată și se prăbuși, alunecând pe zid, târându-l și pe Thomas în cădere. Totul se petrecea extraordinar de încet, cel puțin pentru ea. Fără îndoială însă că Thomas avea o altă percepție. Vițele, ramurile și frunzele se prăbușeau la pământ. O bufnitură urâtă făcu ecou în noapte, însoțită de un vaier. Chipul ei se schimonosi, de parcă ar fi simțit ea însăși durerea lui.

Nu părea prea încurajator, dar cel puțin iedera căzuse toată în apropiere de zid și probabil îi amortizase aterizarea. Marianne încerca să vadă ceva prin grămada încâlcită de frunze și corzi de iederă.

— Thomas?

— Sunt... teafăr, spuse el cu glas înăbușit.

— Unde ești?

Vițele se mișcă, și Thomas își eliberă calea, smulgându-le cu mâna, după care îi făcu fără tragere de inimă semn cu mâna.

— Sunt... teafăr.

— Thomas.

El dispăru clătinându-se pe după colțul casei, dar vorbele lui plutiră până la ea.

— Sunt... în regulă.

Fără îndoială că nu era deloc în regulă. Probabil era zgâriat, lovit și plin de vânătăi, cu toate că nu părea să-și fi frânt vreun os ori să fi fost rănit grav. Mă rog, în afară de faptul că mândria lui avusese de suferit.

Se terminase cu aventurile pentru Thomas.

Marianne zâmbi în noapte. Chiar că era tare drăguț din partea lui. Oare era bleagă că se încăpățâna să-i refuze propunerea? Probabil. Oftă din rărunchi. Totuși, el n-o iubea, și nici măcar încercarea lui galantă de a pune la cale o aventură nu putea să facă uitat acest lucru.

Deodată, un ciocănit ușor se auzi la ușa ei.

„Thomas?”

Se duse înăuntru, străbătu încăperea și deschise larg ușa.

Thomas stătea în fața ei, cu o expresie ușor năucită zugrăvită pe chip.

— Sunt... teafăr.

Până și în licărirea slabă a focului, era evident că numai teafăr nu era. Avea cămașa sfâșiată, un umăr îi era dezgolit și pantalonii i se rupseseră.

La vederea lui, i se strânse inima.

— Of, Thomas!

El îi întinse buchetul, ajuns în aceeași stare ca el.

— Darul tău.

— Este... ăăă... minunat. Marianne luă cu o mână ceea ce mai rămăsese din flori, îl trase înăuntru cu cealaltă și închise ușa cu piciorul. Stai jos!

Îl împinse pe un scaun, iar el se prăbuși fără să protesteze.

— Să vedem cât de teafăr ești.

Lăsă deoparte buchetul jumulit, aprinse o lumânare și o puse pe masa de lângă el. După care își dori să nu fi făcut asta.

El arăta mult mai bine în întuneric. Acolo unde îi era sfâșiată cămașa, zgârieturi lungi și adânci îi brăzdau brațele și pieptul. Fața și gâtul scăpaseră ceva mai ușor. Ea îi luă mâinile și le examinează. Erau pline de tăieturi și de julituri.

— Arăți de parcă te-ar fi atacat o pisică sălbatică.

— Acesta e prețul care trebuie plătit pentru aventură, zise el și zâmbi slab.

— Thomas, ești nebun.

— Dulce nebunie, murmură el.

Ea îi dădu drumul la mâini și se duse la un ibric umplut pe jumătate, așezat într-un lighean pe masa de toaletă. Turnă apă în lighean, luă o cârpă, după care se întoarse și îngenunche în fața lui.

— S-ar putea să te doară.

Înmuie cârpa în apă și i-o trecu peste zgârieturile de pe piept.

— Au! strigă el, sărind în picioare. Oprește-te!

— Liniștește-te! Îl împinse înapoi pe scaun. Trebuie să te oblojesc.

— Dar mă doare!

Glasul lui semăna tare mult cu al băiatului care era când se urcase ultima oară pe iederă.

— Țsta e prețul pe care îl plătești ca să ai parte de aventură, ai uitat? Apoi se lăsa pe călcâie, încruntându-se gânditoare. Nu pot face nimic dacă rămâi cu cămașa pe tine. Dă-ți-o jos!

— Cu plăcere, zise el și încercă să zâmbească, dar chipul i se schimonosi de durere.

Cu ajutorul ei, reușiră să scoată cămașa. Apoi el se lăsa pe spate, analizând-o:

— Acum poți să-ți faci poftele cu mine.

— Ce femeie norocoasă sunt, zise ea cu ironie, începând să-i curețe rănilor de pe

brațe. Nu erau atât de grave cum păruseră la început. Erau numai zgârieturi superficiale, din care aproape că nu curgea deloc sânge, deși probabil că a doua zi dimineață aveau să-l usture tare.

— Oare ce-a fost în capul tău?

— Mă gândeam... au! ... Doar la tine... au!

— Atunci, cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu te gândești și mai mult la mine, zise ea, începând să îi îngrijească pieptul, pentru că atunci ai fi mort, probabil.

— Da, dar ce... au!... mod încântător... au!... de a-mi da sufletul!

— Cum? Agățat de o iederă? Prăbușindu-te de pe zidul unei case?

Înmuie iar cârpa în lighean, o stoarse și se apucă să-i curețe mâinile.

— Nu, încercând să... au!... o cuceresc pe frumoasa Lady Marianne.

Ea pufni, înmuie iar cârpa și o stoarse. Se ridică în genunchi și îi curăță zgârieturile de pe față.

— Există și moduri mai bune de a o face.

El o prinse de mână, vorbind dintr-odată foarte serios:

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi... Privirile li se încrucișară. „Ai putea să mă iubești.“ Își înghiți cuvintele. Habar n-am.

Apoi își trase mâna dintr-a lui și începu să-i curețe zgârieturile de pe gât, evitându-i privirea.

— Nu-mi ești de prea mare ajutor.

— Scuze! Apoi, ea se dădu în spate, studiindu-l. Așa, acum e mai bine. Cum te simți?

— Ca și cum m-aș fi încăierat cu cineva, zise el, ducându-și mâna la obraz și

schimonosindu-se.

Ea se aplecă din impuls și îi atinse ușor fața cu buzele.

— Asta ajută?

— Infinit de mult, răspunse el, întorcând și celălalt obraz. Și aici ar fi de mare folos.

— Prea bine, zise și îl sărută ușor în locul indicat.

— Și aici, adăugă el și își ridică bărbia, iar ea, îndatoritoare, îl sărută pe gât, în jos.

El o cuprinse cu brațele și o trase mai aproape, între genunchii săi.

— Thomas, murmură ea, cu buzele pe umărul lui. Nu cred că e o idee bună.

Îi simțea pielea caldă, și parfumul lui îi îmbăta simțurile, iar dorința, una cum numai el putea să i-o provoace, o inundase cu totul.

— Eu cred că e o idee foarte bună, spuse el, trăgând-o mai aproape și încolăcindu-și picioarele în jurul ei. Prin stofa pantalonilor, putea să simtă foarte bine cât considera el de bună această idee.

Mâinile lui coborau tot mai mult, ca să-i mângâie fesele prin materialul subțire al cămășii de noapte. Îi răsfrânse gulerul, sărutându-i ușor pielea sensibilă de la baza gâtului, făcând-o să se cutremure de dorință. Își schimbă poziția, ca să se lipească și mai bine de el, frecându-se de mădularul lui întărit și lipindu-și buzele de ale lui.

— Să-mi spui dacă te doare, îi șopti.

— Mă doare.

Se juca acum cu buza ei de jos, după care o sărută ușor în colțul gurii. Ea își trecu mâinile cu grijă pe umerii lui, într-o mângâiere ușoară, aproape ca o adiere, iar faptul că se abțineau sporea cu fiecare clipă dorința care se acumula în ea.

El suspină sub atingerea ei, sărutând-o ușor pe buze. Își coborî mâinile până

când îi prinse cămașa și reuși să-și strecoare palmele pe sub ea până între picioarele ei, apoi tot mai sus.

— Dă-o jos, îi șopti încetișor.

— Cu plăcere, zâmbi ea. Se îndepărtă puțin de el, își trase veșmântul peste cap și-l aruncă deoparte. El o cuprinse cu un braț pe după mijloc și se aplecă pentru a-i cuprinde un sân între buze.

Marianne gemu încântată, desfătându-se cu încântarea senzuală a atingerii lui. Și-ar fi petrecut încântată tot restul vieții așa. Cu el.

— Așteaptă!

El se ridică brusc, trăgând-o și pe ea în picioare. Își scoase repede pantalonii, după care se așeză la loc pe scaun.

— Thomas, ce faci? întrebă ea amuzată.

— Eu am plătit prețul pentru această aventură, spuse el, cu acel zâmbet răutăcios care se ivise din nou. Acum e rândul tău.

O împinse în jos, ca să-l încalece, și se strecură cu ușurință în ea. Marianne îl primi cu un fior de plăcere erotică, închizând ochii și dându-și capul pe spate. Sâni îi erau în dreptul gurii lui, și el profită de ocazia asta, sugându-l mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

Ea se prinse cu călcâiele de picioarele scaunului și se împinse în el, simțind nevoia să-l aibă cât mai adânc în ea. Iar el începu să se miște. Brațele strâmte ale scaunului făceau ca mișcările să-i fie mai scurte, mai profunde și mai dure. Din ce în ce mai excitată, ea începu să se miște în același ritm cu el. Se legănavu împreună, într-o plăcere tot mai mare, până când scaunul începu să scârțâie în semn de protest. Într-un colț al minții care nu era încă încețoșat de plăcere Marianne se întreba dacă scaunul n-avea să se rupă cumva sub ei. Și nici măcar nu-i păsa.

Se aplecă înspre Thomas, agățându-se de spatele lui, iar el o prinse și mai strâns. Se mișcau acum într-un ritm care le era deja familiar, dar de fiecare dată înnebunitor. Încântarea se involbura în ea, tot mai mult și mai mult, până când, în cele din urmă, el scoase un ultim geamăt, iar eliberarea glorioasă îi cutremură tot

corpul.

Marianne se agăță de el câteva clipe nesfârșite, odihnindu-și capul pe umărul lui, încercând să-și recapete răsuflarea. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând și-i auzea bătăile inimii.

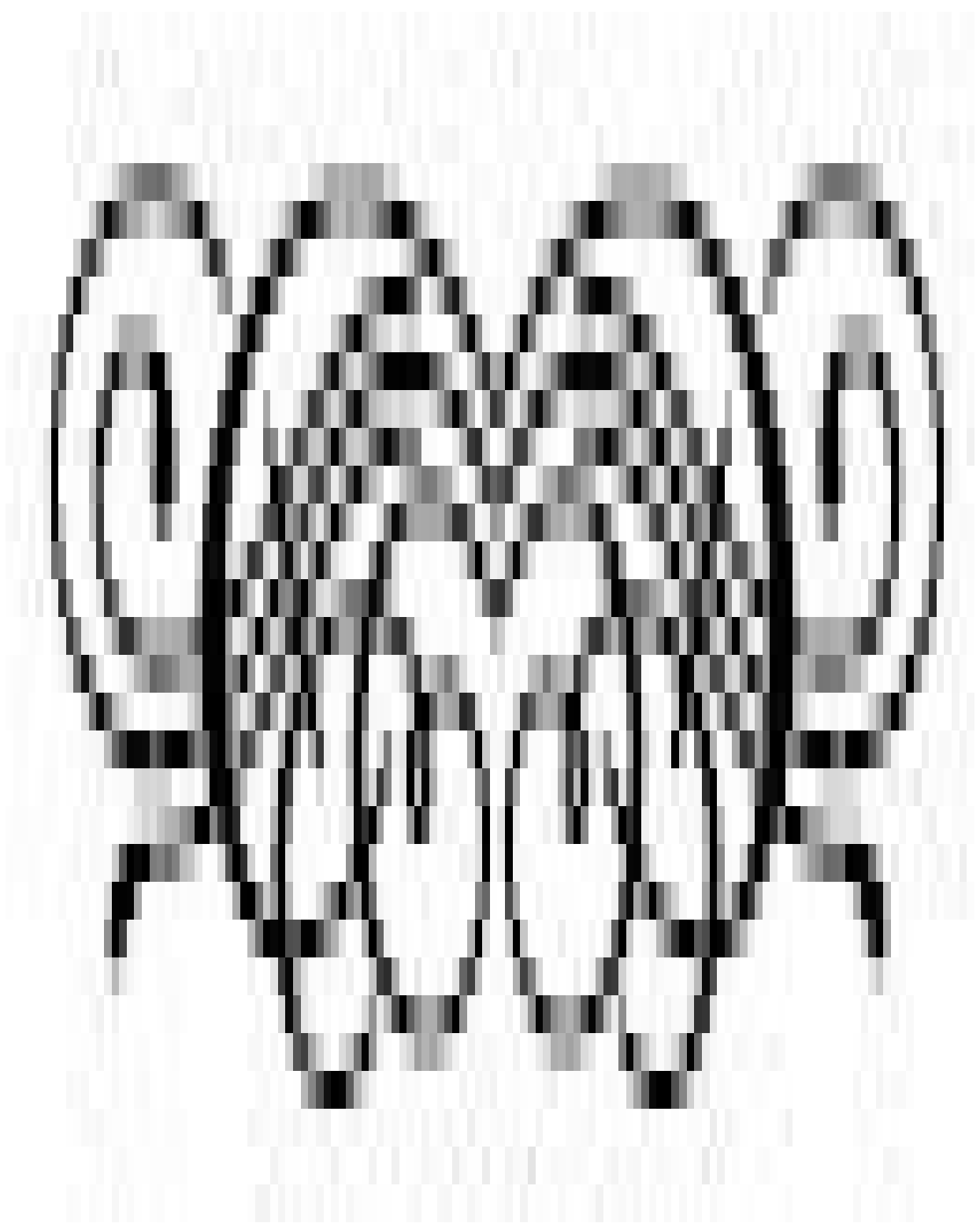
Apoi își înălță capul și îi zâmbi, sărutându-l ușor pe buze:

— O să-ți spun un singur lucru, dragul meu Lord Helmsley: cu siguranță ai un mod ciudat de a te aventura. Ce ai de spus în apărarea ta?

El ridică un deget, îi ridică ochelarii la loc pe nas și zâmbi strâmb:

— Auuu!

Capitolul 16

... Oricum, încerc să mi-l scot pe Lord W. din cap și din inimă. Situația noastră este imposibilă, și nu mai pot continua să mă prefac că totul e bine. E greu să trăiesc în casa lui și să nu fiu cu el, dar știu că fericirea mea este altundeva. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putință pentru a uita ce a însemnat el pentru mine și a-mi vedea de viață.

În acest scop, am făcut cunoștință cu un gentleman interesant, care pare oarecum atras de mine. Lord L. nu seamănă cu nimeni dintre oamenii pe care îi cunosc, și bănuiesc că mi-ar putea alina durerea din suflet.

Ce ciudat, prietenii lui îl numesc Leopard...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Ziua cea mare pentru cavalcadă, ce zici, Helmsley?

Pennington veni lângă Thomas și își opri calul.

— Așa e.

Thomas își schimbă poziția în șa, încercând să nu se schimonosească de durere. Efectele aventurii din noaptea trecută erau mai dureroase decât ar fi crezut. Cu toate acestea, dacă durerea îi îmblânzea câtuși de puțin atitudinea lui Marianne, atunci erau cât se poate de folositoare.

— Ai avut o noapte grea, bătrâne? întrebă Pennington, mirat.

— Nimic grav, zise Thomas cu un aer degajat. Am tras o căzătură, asta-i tot.

Pennington și Berkley sosiseră în ultimul ceas și aveau să stea la conac până în noaptea următoare. Deși fuseseră invitați și de regulă participaseră și în anii dinainte, Thomas îi trimisese un bilet fiecăruia dintre ei înainte să plece din Londra, îndemnându-i să vină. Părea mai înțelept să-i aibă sub observație, decât să-i lase liberi prin oraș, unde puteau încerca să afle identitatea domnișoarei de la

țară.

— Berkley unde e?

Pennington făcu un semn din cap spre un grup de călăreți.

— Le-a văzut pe surorile Shelton și a vrut să le salute.

— Și tu nu?

— La momentul potrivit, spuse Pennington, aruncând o privire în jur. Nu o văd pe încântătoarea Lady Marianne.

— Este pe undeva pe aici, răspunse Thomas, încruntându-se. De ce?

— De ce nu? replică el ușor uimit.

— N-aș fi zis că e genul de femeie de care ești tu atras de obicei.

— Păi, nu e. Dar este fermecătoare, deșteaptă și amuzantă, și îmi place mult compania ei. Se pare că mi se schimbă gusturile, zise Pennington amuzat. Și te asigur că nu e nimeni mai uimit de asta decât sunt eu însumi. Apoi îl privi curios. Credeam că mai degrabă o să-mi încurajezi atenția.

— Ei, hai, Pennington, zise Thomas, cu o veselie prefăcută. Fetele astea sunt sub protecția mea. De ce te-aș încuraja tocmai pe tine?

— Mi s-a dat de înțeles că dorești să le găsești soți. În primul și în primul rând lui Lady Marianne. Am auzit și că ți-ai dat silința să trimiți...

— A fost o greșală, zise Thomas repede. Chiar tu mi-ai arătat că Marianne n-avea să fie ușor de salvat.

Pennington începu să râdă.

— Nici nu vreau să-mi închipui cum a reacționat când a auzit că îi cauți cu osârdie un soț.

— Nu e un gând prea plăcut, zise Thomas, ascunzându-și zâmbetul când își aminti cât de plăcut fusese de fapt. Apoi continuă, pe un ton voit nepăsător: Apropo de vânătoare, cum merg căutările pe care le face Berkley pentru a-și găsi

iubita misterioasă?

— Nu prea bine.

Pennington vorbea cu Thomas, dar scruta din ochii mulțimea. Fără îndoială, o căuta pe Marianne. Thomas încercă să alunge senzația de enervare care îi dădea ghes.

— Cadwallender spune că nu-i cunoaște numele și nici nu știe unde locuiește.

— Și l-ați crezut?

— Păi, n-am prea avut de ales. Nu ne mai rămânea mare lucru de făcut, în afară de a ne ridica un cort la ușa lui, așteptând-o acolo pe doamna în chestiune. Berkley a... În ochii lui Pennington se aprinse o luminiță și începu să zâmbească. Helmsley, te superi dacă reluăm discuția mai târziu?

Thomas îl urmări cu privirea. Marianne stătea pe un cal din grajdurile de la Effington. Buclele blonde îi ieșeau de sub pălăria la modă, căci era prea independentă ca să poarte o plasă de păr. Părea relaxată și se ținea bine în șa, ca și cum ar fi fost obișnuită să călărească. În veșmântul de călărie, de un verde intens, părea o zână a pădurii cu ochelari, în același timp eterică și pământeană. Și incredibil de dezirabilă. El începu să se foiască neliniștit.

— Helmsley? Pennington îi aruncă o privire cercetătoare. Nu te superi, nu?

— Sigur că nu, minți Thomas.

— Excelent. Pennington își întoarse calul pentru a porni înspre Marianne, dar se opri. În caz că ai întrebări, să știi că, pentru moment, nu am nici o intenție în privința acestei doamne. Totuși, dacă aș avea, dacă voi avea în viitor, bănuiesc că ele ar fi mai degrabă supărător de onorabile.

Apoi Pennington își duse mâna la pălărie și zâmbi larg, îndreptându-se către Marianne.

Ea îl salută cu un zâmbet natural. Thomas încerca să ignore un ghimpe de gelozie. Dar, de fapt, de ce să nu fie gelos? La urma urmelor, viitoarea lui soție era cât se poate de încântată să întâlnească un alt bărbat. Femeia care într-o zi avea să-i poarte copiii râdea la vorbele altui bărbat. Viitoarea ducasă de...

— Nu te mai holba la ea! Chiar nu se cuvine!

Jocelyn se îndreptase spre el, urmată îndeaproape de Becky, tot călare.

— Absolut deloc, încuviință Becky.

El își înăbuși un oftat. Nu știa ce voiau, dar nu era un moment potrivit. Fără să-și ia privirea de la Marianne, li se adresă surorilor ei mai mici:

— Ce doriți?

— S-a învoit să se mărite cu tine? Întrebă Becky.

— Nu încă.

— Măcar faci ceva progrese?

În vocea lui Becky răsună speranța. Gândul la buzele lui Marianne dezmiardându-i pieptul îi umplu, nechemat, mintea. Își dresе glasul.

— Cred că da.

— Ei bine, trebuie să te miști ceva mai repede, spuse Jocelyn cu fermitate.

El nu-și putea lua privirea de la Marianne. Oare mai întâlnise vreodată o femeie care răspundea atât de complet la atingerea lui?

— A apărut altul, continuă Jocelyn.

O femeie a cărei inocență plină de lăcomie îi incendia simțurile...

— Un alt pretendent, adăugă Becky.

O femeie care-i stăruia în minte mult timp după ce-i părăsise patul...

— Helmsley!

Jocelyn îl scutură de umăr, făcându-l să-și îndrepte privirea spre ea.

— Auuu! exclamă el încruntat. Acum ce mai e?

— Fii atent, Helmsley! E important, pufni Jocelyn, iritată. A apărut un alt bărbat.

— Unde a apărut? Întrebă el nelămurit. Despre ce vorbești?

— Vorbim despre femeia pe care ai distrus-o, se răsti Becky.

— Femeia cu care trebuie să te însori, zise Jocelyn, într-o șoptă furioasă.

— Tăceți, le răspunse el, tot în șoptă. Vreți să ne audă toată lumea? Acum, explicați-mi!

— Marianne s-a apucat ieri să scrie un nou capitol din povestirile ei, zise Becky. Și noi am văzut din întâmplare.

— Bine, de fapt, ni s-a părut o idee bună să citim. Jocelyn oftă. Mai ales acum, că știm că aventurile ei nu sunt chiar atât de inventate pe cât am crezut.

— Era doar o modalitate de a-i mai abate gândurile. Becky zâmbi larg. Bine, nu era terminat de tot...

— Aveți de gând să ajungeți la subiect?

Fetele schimbă priviri îngăduitoare între ele. Becky oftă.

— Subiectul, domnul meu, este că a apărut altcineva.

— Ai un rival, zise Jocelyn amuzată.

— Un rival? Thomas se încruntă. Cum aș putea să am un rival?

— Știu că ți-e greu să înțelegi, date fiind manierele tale încântătoare, însă există un alt bărbat, spuse Jocelyn ironică.

— Când a găsit timp pentru asta? mormăi el în barbă.

Apoi își întoarse iar privirea spre Marianne, care stătea în continuare de vorbă cu Pennington. „Pennington?”

— Nu prea are importanță cine e, se răsti Jocelyn, care, după cât se părea, îi citise gândul. Ceea ce contează e că e cineva și că e un cineva greșit.

— Mă rog, spuse Becky încetișor, dacă nu cumva ți-ai schimbat părerea în privința înșurătorii cu ea.

— Caz în care, adăugă Jocelyn, strângând din dinți, o să-mi fac un scop în viață din...

— Amenințările nu sunt necesare, spuse el absent. „Pennington? Cum ar putea fi interesată de Pennington?” Sunt cât se poate de aproape să mă căsătoresc cu Marianne. Chiar dacă o să fiu nevoit s-o târăsc la altar, în timp ce mă lovește și urlă.

— Hei, asta e o idee, zise Becky încântată. N-ai putea s-o răpești și s-o duci la Gretna Green?

— Ei, da, asta chiar că ar fi frumos! interveni Jocelyn, cu un sarcasm evident. Lui Marianne nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie de natura scandaloasă a unei asemenea fapte.

— Probabil ar privi-o ca pe o afurisită de aventură, murmură el.

„Pennington?” Ce avea el, iar Thomas nu?

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse Jocelyn, ea sigur ar considera asta o aventură, ceea ce ar fi excelent...

— Asta ziceam și eu, replică Becky.

— Deși nu e neapărat una care să se sfârșească printr-o căsătorie, spuse Jocelyn, scuturând din cap. Va trebuie să găsești ceva mai bun.

— O să gălesc, zise el tăios. Acum, vă mulțumesc pentru informații și pentru sugestii...

— Dorim să te ajutăm, spuse Becky.

— Să faci ceea ce e necesar, adăugă și Jocelyn. Se vede prea bine că nu te descurci de unul singur.

— Încrederea pe care mi-o arătați mă copleșește de-a dreptul, spuse Thomas, și-i aruncă o privire lui Jocelyn. Sunt perfect capabil s-o conving pe sora voastră să-

mi fie soție. Apoi, cu privirea la Becky, adăugă: Fără să recurg la forță și fără s-o răpesc.

— Nu ne-am îndoit nici o clipă de asta, răspunse Becky, numai lapte și miere.

Jocelyn se alătură surorii ei cu drăgălășeniile:

— Ai parte de toată încrederea noastră.

Thomas nu credea o iotă din ce spuneau. În ciuda lingușelilor lor, era evident că nici una din cele două surori nu credea că o să reușească să o cucerească pe Marianne. Și, în clipa aceea, până și el se îndoia. Totuși, încăpățânarea ei nu se putea asemui cu hotărârea lui. Și era tare hotărât.

Nu-și putea aminti nici o situație în care nu reușise să obțină ceea ce își dorea și refuza să se gândească la posibilitatea unui eșec tocmai acum. Și nici un pretendent misterios, fie el Pennington sau oricine altcineva, n-avea să-i stea în cale.

De unde să știe că aventurile puteau fi atât de înspăimântătoare?

Marianne se îndreptă în șa, uitându-se la traseul pe care-l avea de urmat. Cavalcada era organizată pe opt trasee separate, fiecare dintre ele mai dificil decât anteriorul. Iar acesta era al treilea.

Peste o sută de călăreți luau parte la ea, împărțiți în șase echipe. În clipa aceea, echipa a treia intrase pe traseu. Urma echipa lui Marianne. Pennington era în grupul din spatele ei, însă Berkley era în echipă cu ea.

Thomas și Becky erau în a doua echipă și, pentru Marianne, era clar deja că grupul lor avea să câștige concursul. Becky călărea aproape cu un abandon aproape incontrollabil, ca și cum s-ar fi născut pe cal. Thomas își strunea calul de parcă ar fi fost un singur trup și un singur suflet. Încrezător și irezistibil ca un erou de roman.

Îl privea cum sărea și trecea peste obstacole, iar inima i se zbătea în piept de frică, dar și de o mare mândrie. Acesta era bărbatul pe care îl iubea. Era minunat.

— Nu ești obligată să continui, știi, spuse Berkley, care stătea lângă ea. Nu e nici o rușine dacă renunți, în orice moment. De fapt, e lucru sigur că foarte mulți călăreți nu vor termina cursa, adăugă el, arătând din cap spre un tânăr. Responsabilul cu grajdurile trimite pe cineva la începutul fiecărui traseu. Nu trebuie decât să-i spui că nu mai continui.

— Da, bine, o să țin cont de asta. Făcu o grimasă. „Totuși, ce ar face o eroină în situația asta?” Își îndreptă umerii. Dar nu încă.

— Ești sigură? întrebă Berkley și se încruntă îngrijorat.

— Deloc, replică ea și râse slab. E mai posibil să sfârșesc în șanțul cu apă din față decât să sar peste el.

— Cum au făcut mulți înaintea ta, o asigură Berkley. Chiar și eu am luat o gură sau două în alți ani.

Ea îl studie cu atenție. Deși îi era recunoscătoare pentru încurajări și pentru că îi ținea companie, nu se simțea prea în largul ei în prezența lui. Declarația de iubire din scrisoarea lui era neliniștitoare, și habar n-avea cum să țină situația în frâu. Totuși, poate că trebuia să ia o măsură în privința asta.

Marianne trase adânc aer în piept.

— M-am gândit cu atenție la dilema dumitale, și mă întrebam dacă te-ai apropiat vreun pic de a-ți declara iubirea obiectului afecțiunii dumitale.

— De la obstacolele ecvestre la obstacolele inimii? întrebă el mirat. E o schimbare de subiect destul de ciudată, nu ți se pare?

Ea se făcu stacojie la față.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit...

— Aiurea! o întrerupse el. La urma urmelor, m-am încrezut în dumneata. Ca să-ți răspund la întrebare, i-am scris despre sentimentele mele, însă... Ridică din umeri ca și cum n-ar fi avut nici o importanță, dar ea știa prea bine că era exact invers. Nu am primit nici un răspuns. Nu i s-a părut potrivit să-mi răspundă.

— Poate, spuse Marianne cu blândețe, afecțiunea i-a fost câștigată de altcineva.

— O, sunt sigur că așa e, admise el, întunecat la față. Sunt însă convins că el nu e bărbatul potrivit pentru ea. O să-i frângă inima și o s-o abandoneze, după ce o va distruge.

— Sigur nu poate fi atât de rău.

Simțea însă cum îngrijorarea îl zgândărea ca o gheară în stomac.

— E un ticălos negru la suflet, spuse Berkley cu asprime.

Ea îl privi surprinsă. Oare simțămintele lui Berkley îi colorau percepția? Sau ea îl înfățișase cu adevărat pe Lord W. – pe Thomas – în culori atât de negre? Nu încăpea îndoială, îl făcuse oarecum întunecat și morocănos, poate chiar amenințător – și cu siguranță arogant. Dar poate, cu excepția aroganței, Lord W. era un produs al imaginației sale, mai mult decât orice altceva.

Isprăvile lui – ale lor – conțineau un grăunte de adevăr, dar nu se bazau decât vag pe ceea ce făceau ea și Thomas. Totuși, era evident că Berkley n-avea să creadă niciodată asta dacă avea să descopere adevărul. Și bănuia că nimeni altcineva n-avea să creadă.

— Trebuie să scape din ghearele lui. În cele din urmă, o s-o găsesc, spuse Berkley, cu glas mohorât. Are nevoie de mine.

— Domnul meu, începu Marianne și îi puse mâna pe mânecă, te-ai gândit cumva la posibilitatea ca ea să nu te fi contactat pentru că e, să zicem, mulțumită cu soarta ei?

El se încruntă amenințător.

— Nu cred una ca asta. Și nici n-o să cred... până n-o s-o aud chiar de pe buzele ei.

Ea îl studie, simțindu-se neajutorată. Bietul om, dragul de el! Se prinsese în mrejele imaginației ei și acum își închipuia că era îndrăgostit de o femeie care avea doar o vagă asemănare cu realitatea. Era numai și numai vina ei, și, prin urmare, de ea ținea să facă numaidecât ceva în privința asta.

— Dragul meu Lord Berkley, zise încetișor, luându-și mâna de pe el, mă tem că ești puțin cam nerod.

— Cum îndrăznești... El se îndreptă și-i aruncă o căutătură urâtă. Credeam că ai înțeles. Credeam...

— Prostii! zise ea, înlăturându-i comentariile cu o fluturare a mâinii. Ceea ce înțeleg eu este că râvnești la o femeie pe care recunoști că nu ai întâlnit-o niciodată. De aceea, orice știi sau crezi că știi despre ea este incomplet. Ai creat-o din propriile dorințe și nevoi. Nu o cunoști deloc.

— Ba aș zice că...

— Te-ai îndrăgostit de un vis. De o fantezie, care are tot atâta substanță ca o poveste dintr-o carte. Ficțiunea, domnul meu, zise ea și clătină din cap, nu este și nici nu va fi vreodată realitate.

— Doamna mea, eu...

— Uită-te în jurul tău, îl îndemnă Marianne și făcu semn spre mulțime. Aici sunt multe tinere încântătoare. Femei în carne și oase, și bănuiesc că sunt destule care ar putea să îți poarte o afecțiune profundă.

El o privea cu ochi mari.

— Așa crezi?

— Bineînțeles, zise ea și râse, simțindu-se ușurată. Ești un bărbat fermecător și mai mult decât chipeș. Orice femeie – adică orice femeie în carne și oase – ar fi flatată să fie obiectul atențiilor dumitale. Și eu bănuiesc sincer că nu numai una ți-ar răspunde la această afecțiune.

— Cu adevărat?

Pe chipul lui se lățea încetișor un zâmbet de încântare.

— Sigur că da, răspunse ea, simțind o mare satisfacție. Cu puțin noroc, Berkley avea să uite cu totul de domnișoara de la țară și să-și îndrepte interesul în altă direcție. Acum, cred că echipa noastră se pregătește să înceapă, indiferent dacă eu sunt pregătită sau nu.

— Să nu-ți fie frică! O să fiu lângă dumneata! zise el neșovăielnic. În caz că vei avea nevoie de ajutorul meu.

Ea studia nesigură traseul.

— E bine să știu că o să fie cineva lângă mine să mă ajute să mă ridic, dacă eu și ființa aceasta ne vom despărți.

— Poți conta pe mine. N-o să mă dezlipesc nici o clipă de lângă dumneata.

O lumină ciudată strălucea în ochii lui Berkley.

— Mulțumesc, murmură ea, după care își îndreptă atenția spre obstacolele din fața ei, alungându-și din minte senzația neplăcută că, deși era posibil să-l fi făcut pe Berkley să uite de afecțiunea sa pentru domnișoara de la țară, era, de asemenea, posibil să-l fi îndreptat într-o direcție nouă și neprevăzută.

Sau să fi fost Berkley?

Thomas se uita cum înaintează pe traseu echipa lui Marianne. Berkley, care era un călăreț excelent, rămăsese acum în spate, ca să țină pasul cu Marianne. Îndemânarea ei pe cal era cel mult medie. Thomas era în același timp recunoscător și enervat de atenția lui Berkley. Doar ea nu avea nevoie de atâta ajutor, nu?

Totuși, trebuia să recunoască, ea avea un mare curaj. Îndreptat unde nu trebuia, poate, dar tot curaj era. Încerca să-și ascundă temerile, dar el, și poate că numai el, putea să-și dea seama de asta după linia gurii și încordarea bărbiei. Bine măcar că era destul de inteligentă încât să fie îngrijorată, dată fiind dificultatea crescută a traseului și îndemânarea ei limitată. Dar nu avea de gând să renunțe, deocamdată. Thomas nu-și putu reține un zâmbet, observând o notă surprinzătoare de mândrie. Ea era cât se poate de impresionantă, o viitoare ducesă din cap până în picioare. Viitoarea lui ducesă. Și la fel de încăpățânată ca toate ducesele care o precedaseră.

Reuși să sară peste un obstacol înșelător, dar ateriză puțin cam tare. El nu își putu reține o tresărire, din pură empatie.

Oare atenția pe care i-o acorda Berkley era o simplă coincidență sau descoperise cumva că ea era femeia de care susținea sus și tare că se îndrăgostise? Sau, mai rău, îi mărturisise Marianne totul? După ce-și făcuse apariția la Cadwallender, ea

Îi cunoștea prea bine sentimentele. Nu, Pennington ar fi știut dacă s-ar fi întâmplat așa. Dar poate că Berkley nu-i spusese? Aiurea, Berkley i-ar fi spus lui Pennington; de fapt, Berkley ar fi spus orice oricui. În plus, dacă Berkley ar fi știut adevărul, ar fi venit de îndată la Thomas, să-l înfrunte.

Marianne se apropia de un obstacol cu apă, iar Thomas își ținu răsuflarea. Calul ei era bine antrenat și făcu săritura cu o ușurință care nu se potrivea cu expresia înspăimântată ce apăruse pe chipul ei.

Să fi fost Berkley noul pretendent din viața domnișoarei de la țară? Sau Pennington? Înlătură gândul neliniștitor că poate era cu totul altcineva.

La dracu', cine putea să știe ceva cu certitudine când venea vorba despre Marianne? De ce nu putea să fie și ea... ei bine, o femeie obișnuită? Una care nu voia nimic mai mult decât să se mărite și să aibă un soț de ale cărui dorințe și nevoi să se ocupe plină de iubire? O femeie care să nu pună niciodată la îndoială hotărârile sau acțiunile soțului ei?

Oftă îndelung, plin de frustrare, căci știa deja răspunsul.

Dacă Marianne ar fi o astfel de femeie, atunci nu ar mai fi singura femeie care îi făcea stomacul să freacă, care îl înnebunea cu totul și care îi luase în stăpânire mintea și trupul.

Thomas nu o scăpă din ochi până nu ajunse, teafără, la sfârșitul traseului, și abia atunci răsuflă ușurat. Sigur că acum ar trebui să renunțe. Dar cine putea ști ce avea ea să facă? Era destul de încăpățânată încât să continue până avea să cadă pe spatele ei minunat. Probabil că această cavalcadă i se părea o aventură: primejdioasă și incitantă.

Poate că un pic de pericol era exact ingredientul pe care trebuia să-l adauge și el la tentativele sale de aventuri amoroase.

Fără îndoială, faptul că el se prăbușise și ar fi putut muri nu era îndeajuns de primejdios pentru ea. Și de ce ar fi fost? Nu ea fusese cea aflată în pericol.

La sfârșitul traseului, ea se îndreptă spre Berkley, iar râsetele ei erau purtate de adierea blândă. Thomas își mișcă ochii.

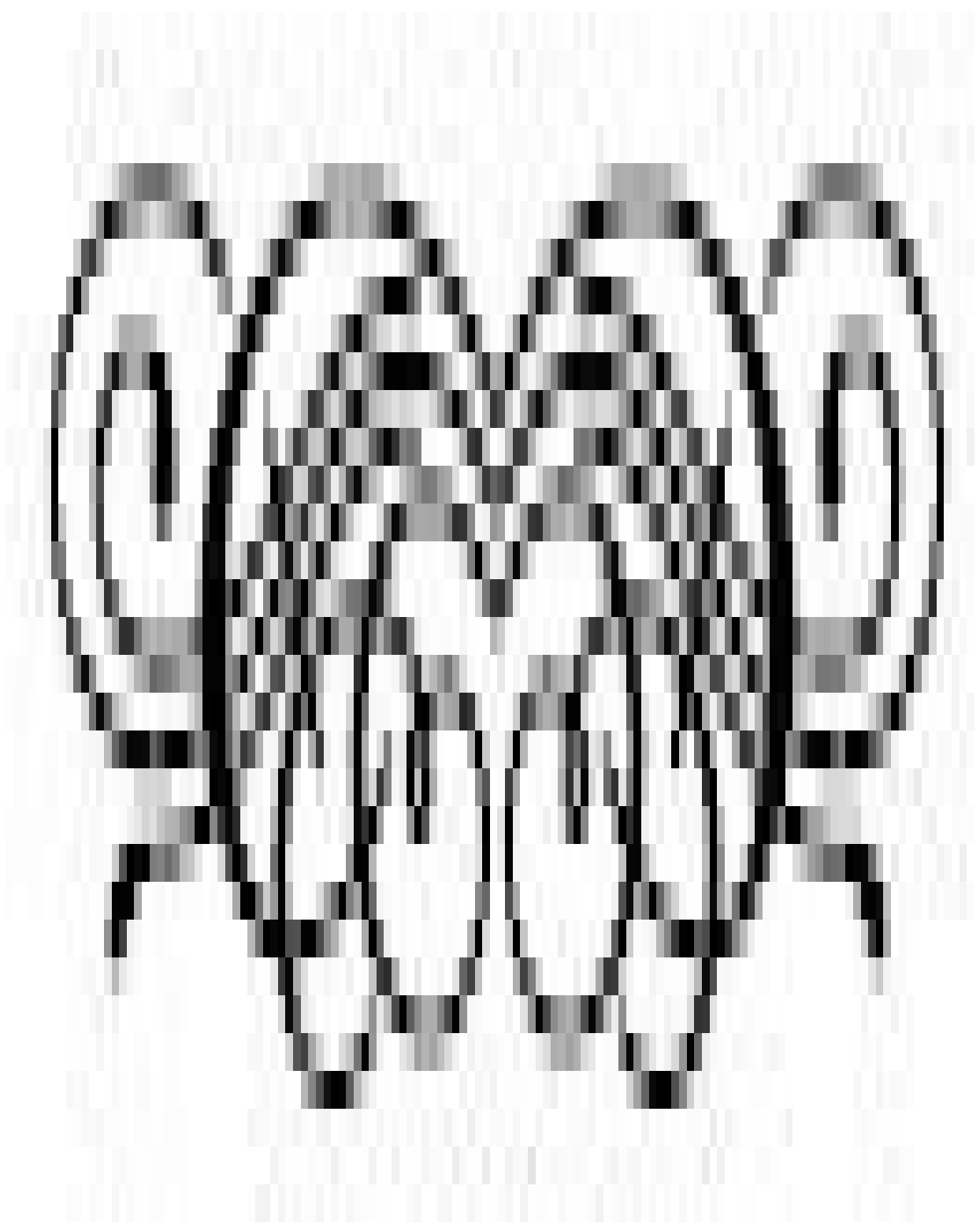
„Pericol. Aventură. Seducție. Poveste de dragoste.“

Cuvintele astea îi zvâcneau în cap, dar răspunsul refuza să i se arate. Unde era pericolul într-o poveste de dragoste? Unde era aventura când venea vorba despre seducție?

Era atât de simplu, că ar fi trebuit să-și dea seama cu mult timp în urmă. Zâmbi încetișor. Pericolul și aventura mergeau mână în mână cu atracția stârnită de lucrurile interzise și cu amenințarea de a fi descoperiți.

Thomas înălță o rugăciune tăcută către strămoșii lui, de multă vreme adormiți, pentru că se gândiseră și clădiseră singurul loc care putea să-i aducă exact acest lucru.

Capitolul 17

... Că Leopard este, într-adevăr, pe atât de șiret și de inteligent pe cât sugerează porecla. În plus, este fermecător, incitant și multe prea chipeș. Mă simt atrasă de el ca o frunză în curentul apei. În natura lui e ceva deopotrivă înspăimântător și irezistibil.

Nu e genul de bărbat la care te-ai putea gândi pentru căsătorie, și poate în asta constă puterea lui de seducție. Totuși, dacă tot nu mă mărit, ar fi atât de rău să gust din fructele interzise pe care mi le oferă?

Cât despre Lord W., în ciuda tuturor eforturilor mele, îl port mereu în gând. Și în visele mele...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Marianne luă biletul agățat în tufele de cimișir ale labirintului rotund și zâmbi. Ce aventură mai punea acum Thomas la cale?

După calcadă, se întorsese în camera ei, făcuse baie și trăsesse un pui de somn, iar la trezire găsisese un bilețel care-i fusese strecurat pe sub ușă. Nu era semnat, dar nici nu se punea problema să nu știe de la cine era. Cine altul decât Thomas ar fi făcut o invitație în termeni atât de poetici? Bine măcar că „tezaur“ rima cu „plăcere de aur“.

— Thomas? strigă ea, despăturind biletul. Nu conținea decât o săgeată desenată. Evident, trebuia să intre în labirint. Aventura începuse.

Trase adânc aer în piept și pași înăuntru. În dreapta, avea un zid solid, din gard viu. Se întoarse spre stânga și urmă poteca verde, apoi o luă la dreapta, iar apoi din nou la stânga. Și se trezi iarăși fără vreo opțiune. Continuă să meargă pe sub bolta înaltă de verdeață, devenind tot mai încrezătoare. Labirintul nu era nici pe departe atât de dificil pe cât susținuse Thomas. Se îndoia că avea să dea peste vreun cadavru. Ignoră o intrare care ducea mai adânc în inima structurii și continuă să meargă până când culoarul se termină cu un zid. Se răsuci pe călcâie și reveni pe propriile urme, luând-o de data aceasta pe intrarea de care trecuse

inițial. Păși prin următoarea deschizătură, care ducea, la rândul ei, tot mai adânc în labirint. Poate că asta era secretul. Să o ia, pur și simplu, pe orice drum care ducea în inima puzzle-ului.

Trase adânc aer în piept și-și continuă înaintarea, ceva mai atentă decât până atunci. Era un pic enervant că nu știa spre ce se îndrepta. Mai rău decât atât, în clipa aceea habar n-avea cum să iasă de acolo. Ajunse la un zid din care se deschideau intrări în mai multe părți, și acolo se opri.

— Thomas?

Nici un răspuns. Dacă nu era acolo? Dacă nu primise la timp biletul lui? Dacă o așteptase și crezuse că nu mai venea? Dintr-odată, ideea că un om s-ar putea pierde pentru totdeauna pe culoarele înalte de frunze nu i se mai părea la fel de absurdă ca până atunci.

O luă pe drumul ce ducea spre dreapta, după care se opri și o luă spre stânga. La vreun metru de intrare, o panglică ivorie pornea din centrul cărării, ducând și mai adânc în labirint.

Ea râse ușurată și ridică panglica. O urmă de-a lungul unei curbe, apoi a următoarei, înfășurând-o în mână pe măsură ce mergea. Potecile rotunjite deveneau tot mai strâmte, până când ajunse la un punct unde panglica era legată de un arc în forma unei jumătăți de inimă, la o poartă de fier.

Împinse poarta, deschizând-o, păși precaută în centrul labirintului, și acolo nu-și putu stăpâni o exclamație de încântare.

Într-adevăr, era un soi de încăpere, cu pereți înalți de cimișir și având doar cerul drept acoperământ. Bănci largi erau plasate din loc în loc. În mijloc, se aflau o masă mică din fier forjat, acoperită cu o față de masă, și două scaune. Ea se apropie. Lângă o sticlă de șampanie deschisă, cu două pahare lângă ea, observă un vas cu flori proaspăt tăiate. Era un aranjament scos direct dintr-o poveste romantică.

O poveste despre seducție.

Poarta se închise în urma ei, făcând-o să tresară.

Thomas se sprijinea de ea, cu un zâmbet răutăcios pe față.

— Credeam că n-o să ajungi niciodată aici.

— Și acum, că am ajuns?

Simțea cum o nerăbdare delicioasă pune stăpânire pe ea.

— Bine ai venit în lumea aventurii!

Era îmbrăcat de zi, cu o cămașă moale, descheiată la gât, și cu pantaloni cam ponosiți. Arăta exact cum își imagina ea că ar fi un pirat sau un tâlhar la drumul mare; iar luminița din ochii lui întărea această imagine.

— Și dacă nu vreau să iau parte la genul de aventură pe care mi-l oferi?

— Ba o să vrei, zise el, întorcând cheia în broasca porții. În plus, n-am nici o intenție să-ți dau drumul până nu accepți să te măriți cu mine.

Ei îi bubuia inima în piept.

— Ei, hai, Thomas, nu pot...

Dar, înainte să mai spună un cuvânt, el o luă în brațe. Buzele li se contopiră, iar ea se pierdu în îmbrățișarea lui, simțindu-se cuprinsă de dorința cea bine cunoscută. El îi pecetluise gura cu buzele, sărutând-o iar și iar, până când ea se gândi că avea să leșine de atâta plăcere.

— Spune-mi că o să te măriți cu mine, șopti el.

„Spune-mi că mă iubești.“

— Niciodată, murmură ea.

— Prea bine, replică el și, fără nici un avertisment, îi dădu drumul și se duse la masă. Dorești șampanie?

O clipă, ea rămase cu privirea pironită spre el, nedumerită. Frustrarea pune stăpânire pe ea, așa că fu nevoită să facă un mare efort pentru a-și recăpăta suflul.

— De ce, pentru Dumnezeu, te-ai oprit?

— Îmi era sete, zise el și zâmbi, apoi îndepărtă o albină care zbura în jurul șampaniei, umplu un pahar și îl ridică spre ea.

— Ești enervant.

Nu era de ajuns că până și cea mai mică atingere a lui o umplea de o dorință înnebunitoare. Acum mai voia și să joace cine știe ce joc prostesc, sub pretextul aventurii. Ei bine, ea nu avea deloc chef să se joace.

Îi smulse paharul, iar șampania i se prelinse pe mână. Fără să-i pese, ea bău tot paharul.

— Acum, zise, trântind paharul înapoi pe masă, vreau să plec.

— De ce? o întreabă el gânditor. Abia ai ajuns.

— Aventura asta nu-mi e pe plac.

Dintr-odată, Marianne își dădu seama că ideea de aventură – indiferent de natura acesteia – începea s-o obosească.

— Dar abia a început.

— Bine, zise ea și oftă, dându-se bătută, iar el îi umplu la loc paharul. Marianne îl luă și sorbi o înghițitură zdravănă. Șampania îi plăcea aproape la fel de mult precum coniacul. Ce ți-ai propus?

— În primul rând, o să te scap de rochia asta.

— Da?

— Nimic nu se compară cu sentimentul eliberator dat de faptul de a fi gol în aer liber, zise el, luând încă o înghițitură, după care lăsă paharul jos. Sau de faptul de a face dragoste sub cerul liber.

Și, zicând asta, își trase cămașa peste cap și o azvârli pe o bancă din apropiere. Ea îl privea cu ochii mișiți.

— Ce vrei să faci?

— Așteaptă și o să vezi.

El dădu ocol mesei, venind în spatele ei și mângâind-o blând pe brațe.

— Surpriza, draga mea Marianne, este însăși esența aventurii.

Apoi se apropie de ea și îi scoase cu îndemânare ochelarii, punându-i cu grijă pe un scaun. Îi duse apoi mâna la gură și linse de pe ea șampania uscată. Ea se înfioră, și toată enervarea se șterse odată cu atingerea lui. Poate că, la urma urmelor, avea chef să se joace.

El o sărută pe gât, coborând până la gulerul rochiei, după care bâjbâi cu închizătoarele, dar într-un final reuși.

— Thomas, dacă dă cineva aici peste noi?

El îi lăsă mânecile în jos și-i dezgoli umerii.

— Nu ne va găsi nimeni. Apoi trase în jos de rochie și de furoul pe care îl purta pe dedesubt, eliberându-i brațele din mâneci. Cei care iau parte la cavalcadă își petrec de obicei timpul de după ea odihnindu-se în camerele lor. În plus, chiar dacă ar reuși cineva să găsească drumul până în centru, poarta este acum închisă pe dinăuntru, și gardurile vii înăbușă bine vocile, făcându-le aproape de nerecunoscut.

Un sentiment ilicit și încântător pune stăpânire pe ea. Se aplecă spre el și închise ochii, savurând căldura trupului său lipit de al ei.

— Ești sigur?

— Aproape sigur.

Mâinile lui îi alunecau pe șolduri, iar rochia și furoul îi căzură la picioare. Rămăsese acum numai în ciorapi și pantofi.

El avusese dreptate în legătură cu goliciunea în aer liber. Înconjurați de gardul viu, având doar cerul albastru și nemărginit deasupra, înfiorată de aerul rece, nu se simțise niciodată atât de liberă, de neîncorsetată, ca un spirit al pădurii dansând pe pajiști. Evident, nu dansa cu adevărat. Deocamdată.

— Marianne, pericolul de a fi descoperit e parte de neînlăturat a aventurii.

Mâinile lui rățăceau pe pânțele ei și o trăgeau spre el, ca să se contopească. Îi simțea erecția, tare și fierbinte, prin pantaloni, împungând-o din spate. Mâinile lui îi luaseră sânii în stăpânire, iar ea ridică un braț, cu care îl cuprinse pe după gât. Degetele lui îi excitau sfârcurile, care se întăriseră sub atingerea lui dibace. Răsuflarea ei devenea tot mai întretăiată.

— Știi ce fac în clipa asta? șopti el, cu buzele lipite de pielea ei.

— Sper că da, răspunse ea, cu glasul doar o șoptă.

El îi mângâie curba dintre gât și umeri, după care îi împinse ușor capul înainte, ca s-o sărute la baza gâtului. Mâinile lui îi mângâiau corpul, și gura i se lăsa tot mai jos, de-a lungul șirei spinării, într-o călătorie înceată și plină de senzualitate. Ea își ținea răsuflarea, într-o așteptare agonizantă.

Îl auzi apoi cum se lasă în genunchi. Îi sărută mijlocul, în timp ce mâinile îi dansau pe coapsele ei, în jos pe picioare, până la partea de sus a ciorapilor, apoi în jurul lor, până când încet, într-o mișcare agonizantă, se furișară mai sus. Ea își arcui spatele și își ridică mâinile deasupra capului, cu privirea pierdută spre cer. Era udă de dorință și de așteptare și abia mai putea respira.

Mâinile lui ajunseseră la cârlionții dintre coapsele ei, iar cu degetele îi depărta carnea.

— Thomas!

Se cutremură, întrebându-se dacă avea să moară cu adevărat de atâta dorință.

O freca acum ușor cu degetele, făcând-o să icnească din cauza senzației minunate. Buzele lui o mângâiau pe spate, iar degetele lui se strecurară în ea, intrând și ieșind într-un ritm care se tot accelera, făcând-o să geamă de plăcere.

Dintr-odată, el se opri și se ridică, întorcând-o repede cu fața spre el. Apoi, cu o nerăbdare evidentă, dădu la o parte de pe masă șampania, paharele și florile.

— Thomas, ce...?

— Taci!

Glasul lui era răgușit de dorință. O sărută pe buze, și ea îi înlănțui gâtul cu

brațele.

El o ridică și o puse pe marginea mesei, depărtându-i picioarele ca să și le încolăcească în jurul lui, apoi o lăsă pe spate până când ajunse să stea întinsă pe fața de masă albă. Ca o ofrandă adusă cerului de deasupra lor. Sau ca un ospăț închinat zeilor din ceruri. Ori unui bărbat.

Buzele lui Thomas își croiau drum de-a lungul gâtului ei către valea dintre sâni. Îi supse un sân, apoi pe celălalt. Ea își încleștase mâinile pe fața de masă. Gura lui se ducea tot mai jos, dezmiardându-i pânțele, fără să se oprească însă. Tot mai jos. Ea se încordă toată de spaimă. Sau poate de nerăbdare.

El îi depărtă și mai mult picioarele, îngropându-și capul între ele, iar ea încremeni.

— Thomas?

— Vrei să știi ce fac acum? murmură el încetișor.

— Nu prea cred.

Și, după o clipă, nici nu-i mai păsa. El o incita și se juca cu buzele, cu dinții și cu limba, iar încântarea o inundă cu totul. Simțea că lumea ei devenise foarte mică. Se rezuma doar la senzația gurii lui care o cerceta. La plăcerea zvâcnitoare ce curgea prin ea. La spirala tensiunii din lăuntrul ei, care devenea tot mai strâmtă.

Se agăță de umerii lui și, fără nici un avertisment, trupul ei explodează sub al lui, într-o izbucnire de senzații sfâșietoare. Spatele i se arcui, în timp ce ea se cutremura, dând drumul unui țipăt scurt.

El se ridică de îndată, scoțându-și în grabă pantalonii.

Ea se chinuia să respire.

— Thomas, tu niciodată, adică eu niciodată... Adică...

— Îmi place la nebunie când te bâlbâi. Apoi o ridică, astfel încât să rămână în echilibru pe marginea mesei, și îi încolăci iarăși picioarele în jurul lui. Îi cuprinse fesele în palme, o trase strâns spre el și se împunse în ea dintr-o singură zvâcnire, rapidă și fără opreliști. O umplea cu totul, iar ea se împingea în el, simțind

nevoia să-l aibă tot mai adânc și mai adânc în ea. Se mișcau împreună, tot mai rapid, iar masa de fier forjat se legăna sub ei. Din nou, sentimentul acela delicios de așteptare creștea tot mai mult în ea. Tot mai mare, tânjind după eliberare.

Până când, în cele din urmă, când credea că nu putea cunoaște o bucurie mai mare, un delir mai intens, trupul ei explodă din nou, eliberându-se. El îi acoperi gura cu a lui, iar ea țipă până când simți cum se eliberează și el, umplând-o de fiori. Geamătul lui îi răsună în gâtlee.

Ea își lipi capul de pieptul lui și rămase agățată de el vreme îndelungată. În cele din urmă, el o întinse din nou pe masă, se lăsă în coate peste ea și îi zâmbi larg. Ea îl privi cu un zâmbet plin de încântare și trase o linie de la pieptul lui în jos.

— Asta a fost foarte ciudat, Thomas. N-ai mai făcut niciodată așa ceva.

— O țineam pentru mai târziu, zise el și râse. După care, brusc, făcu ochii mari și, scoțând un țipăt, se trase înapoi. Au!

Ea se ridică în coate.

— Ce s-a mai întâmplat?

— La dracu', am fost înțepat!

Se răsucea și se întorcea, încercând să vadă peste umăr.

— Înțepat? Întrebă ea, ridicându-se. De o albină?

— Nu, de un afurisit de șoim, se răsti el. Normal că de o albină.

— Lasă-mă să văd!

— Nu, se apără el, cu o indignare mult mai potrivită pentru un bărbat complet îmbrăcat decât pentru unul gol pușcă.

— Ei, haide, Thomas, spuse ea, înăbușindu-și un zâmbet. Întoarce-te!

— Bine! pufni el, întorcându-i spatele. Nu-l mai văzuse niciodată într-o lumină atât de bună și nu se putea abține să-i admire fesele ferme și bine sculptate. Nu erau ca ale statuilor de marmură de la British Museum. Ce-i drept, acelea nu erau

urâțite de o umflătură mare și roșie.

— O, Doamne! Ea atinse ușurel marginea zonei înroșite, făcându-l să geamă. Marianne se strâmbă și ea, înțelegându-i suferința. Arată destul de urât.

— Și nici nu se simte prea plăcut.

— Dar nu pare să se umfle anormal de mult. Ai nevoie doar de o cataplasma bună...

Se dădu și ea jos de pe masă, începând să-și caute hainele.

— Serios? El se întoarse spre ea, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană. Și cine o să mi-o aplice?

Ea își ridicase rochia de pe jos și își scotea furoul.

— Sunt sigură că valetul tău...

— Dacă aș avea o soție..., spuse el înadins.

— Dacă ai avea o soție, probabil că ar fi o femeie drăguță și bine-crescută, care nu ar fi niciodată de acord cu o asemenea aventură. Așa că n-ai ajunge niciodată în situația de a fi înțepat de o albină în fund.

Și cu asta, își trase furoul pe cap.

— Ce faci? întrebă el încruntat.

— Mă îmbrac. Își puse și rochia, se întoarse cu spatele la el și își ridică părul de pe spate. Vrei să mă ajuți?

— În nici un caz.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— De ce nu?

— Pentru că aventura nu s-a sfârșit, zise el, cuprinzând-o iar în brațe, pe la spate, iar ea se relaxă în căldura îmbrățișării lui. N-am nici cea mai mică intenție să mă las tulburat de un lucru atât de minor ca o înțepătură de albină și nu vreau să te

las să pleci.

— Abia dacă mai poți să continui.

— Ba aş spune că o să merg mai departe cu curaj, replică el, sărutând-o pe gât. Sunt rănit, nu mort.

— Îmi dau prea bine seama de asta.

Fu străbătută de un fior încântător. Poate că era în stare să continue.

— Totuşi, am auzit de oameni care au murit de la o înţepătură de albină, murmură el atingând cu buzele curba dintre gâtul şi umărul ei, cu tot trupul lipit de ea. Dacă aş fi pe moarte, ar trebui să te măriţi cu mine.

— Chiar aşa?

— Da. Ar fi ultimul lucru pe care l-ai putea face pentru un muribund.

— Şi totuşi, tu eşti cât se poate de viu.

Şi, fapt evident, din ce în ce mai plin de viaţă, cu fiecare clipă ce trecea. Ea izbucni în râs.

— Bănuiesc că mai ai mulţi ani de trăit.

— Alături de tine?

Tonul lui era, deodată, foarte serios. Întrebarea plutea în aer.

„Da, alături de mine. Numai cu mine, întotdeauna cu mine.“ Ar fi vrut să spună cuvintele acestea cu voce tare. Tânjea să-i mărturisească tot ce simţea, însă vorbele nu voiau să iasă. Dacă el ar fi iubit-o, n-ar fi şovăit nici o clipă. Însă numai onoarea îl împingea să insiste să se căsătorească. Şi ea refuza să-şi clădească viaţa pe o obligaţie. Brusc, toată bucuria pe care o avusese se risipi.

Ignorându-i întrebarea, se desprinse din braţele lui şi se îndepărtă, încercând cât putea de bine să-şi strângă copcile rochiei fără ajutor.

— Nu eşti pe moarte. În plus, această aventură a ajuns la sfârşit.

— Înainte de vreme, murmură el.

— Oricum ar fi, zise ea, luându-și ochelarii și punându-și-i pe nas, pune-ți hainele și scoate-mă de aici.

— Dacă insiști... Și totuși, acesta nu este deznodământul pe care îl aveam în minte, spuse el, oftând resemnat, după care își luă cămașa și și-o trase pe el. În primul rând, pentru că nu ai acceptat să te măriți cu mine. În al doilea rând...

— În al doilea rând, tu ai o problemă.

— Pe lângă faptul că vreau să mă însor cu tine și tu nu refuzi? pufni el supărat. Sunt perfect conștient de această problemă.

— Ai o problemă și mai urgentă. Cum plănuiești să te întorci în casă?

El ridică întrebător din sprâncene.

— În același fel în care am venit.

— Stai să reformulez, spuse ea, străduindu-se să nu zâmbească. Cum crezi că o să-ți poți trage pantalonii pe tine?

El se holbă la ea, neînțelegând, după care chipul i se schimonosi.

— La dracu', o să doară îngrozitor.

— Îmi închipui.

El părea de-a dreptul iritat de idee, însă numai gândul că el avea să-și tragă pantalonii peste acea zonă dureroasă o făcu pe Marianne să se cutremure.

— Poate ar trebui s-o iau eu înainte și...

— De ce nu vrei să te măriți cu mine? o întrebă el brusc.

— Am discutat de mii de ori despre asta. Nu vreau să mă mărit și nu sunt genul de femeie pe care ți-l dorești.

— Te vreau pe tine.

— Și...?

Ea nu-și putea ascunde speranța din voce.

— Și... ce?

Glasul lui era plin de frustrare. Marianne simțea că i se oprește inima în loc, și, preț de câteva clipe, se uită lung la el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Și nimic, presupun. Absolut nimic. Numai suporta să rămână aici nici o clipă. O luă înainte, răsuci cheia în broască și inspiră profund. A fost amuzant, Thomas, și m-am bucurat de fiecare clipă, dar aventurile noastre împreună se apropie de sfârșit. Am pus ceva bani deoparte, și, după ce se termină sezonul, am de gând să călătoresc în...

— Marianne! Nu poți...

Glasul lui, în care se simțea șocul, făcu să se sfâșie ceva în ea.

— Ba pot, Thomas. Și o s-o fac. Asta mi-am dorit dintotdeauna, și nu s-a întâmplat nimic care să-mi schimbe părerea. Apoi trase aer în piept, deschise poarta și aruncă o privire înapoi spre el. O să-mi fie dor de tine.

După care ieși pe alee.

— Doar nu o faci de-adevăratelea? strigă el în urma ei. Cum poți să pleci acum? Marianne!

Ea îl ignoră însă, și vocea lui se auzea tot mai stinsă cu fiecare pas pe care îl făcea.

Marianne reuși să-și găsească drumul înapoi prin labirint cu surprinzător de puține încurcături. Probabil reușise pentru că mintea îi era ocupată cu un puzzle mult mai important.

Era timpul să-și accepte sentimentele. Indiferent dacă îi plăcea sau nu, nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să fie soția lui Thomas. Pentru asta, ar fi renunțat la viața la care visase mereu – și asta fără să regrete. Și, cu cât stătea mai mult cu el, cu atât mai greu îi venea să-l refuze.

Găsi intrarea în labirint, scoase capul afară cu precauție și aruncă o privire în jur. Thomas avusese dreptate: nu se vedea nici ȕipenie de om. Răsuflă ușurată și se îndreptă spre conac.

În ultima vreme, accepta tot mai mult că era o persoană foarte ciudată. Nici o femeie în toate minȕile n-ar fi dorit să trăiască fără un soȕ, ca să nu mai vorbim că nu l-ar fi refuzat pe Thomas pentru ceva atât de neînsemnat precum iubirea. În plus, pentru foarte mulȕi oameni, iubirea nu preceda căsătoria, ci începea să încolȕească după ani petrecuȕi împreună, împărtășind greutate și bucurii, succese și tragedii. Și se părea că, în ultima vreme, ea nu își dorea altceva decât să împartă anii aceștia cu Thomas.

Dar dacă accepta să se mărite fără ca el să o iubească, atunci însemna să-și trădeze sufletul. Sau propria fiinȕă.

Renunȕase la visele ei pentru el și nu voia decât un singur lucru în schimb.

Singurul lucru pe care, după câte se părea, el nu putea să i-l dea.

Afurisită femeie! Thomas rămăsese cu privirea pironită în urma ei. Ce voia de la el? Îi oferea cele mai bune aventuri pe care le putea concepe. Ce-i drept, acestea păleau probabil în comparaȕie cu poveștile cu care crescuse ea, dar, la dracu', făcea tot ce-i stătea în puteri. Asta chiar nu avea însemnătate?

Își trase cu mare grijă pantalonii, gemând din când în când de durere, când materialul lor se freca de pielea sensibilă a feselor. Își lăsă pantalonii cât putu de largi, scoȕându-și cămașă ca să se acopere. Peste câteva minute, avea să se întunece și spera să se poată întoarce neobservat în casă.

Pentru ea, mersese mult mai departe decât o făcuse pentru orice altă femeie. Și nu-i ceruse niciodată până atunci unei femei să-i fie soȕie. Dar, din câte se părea, nu era de ajuns. Își trecu mâna prin păr, începând să se plimbe de colo-colo. Durerea însă îl sfredeli, făcându-l să geamă. Plimbatul ăsta nu era o soluȕie. Nici nu îndrăzneă să se așeze.

Nu numai că aventurile astea ale ei – nu lua în seamă faptul că el le inventase – îi provocaseră nespūsă suferinȕă fizică, dar nici nu păreau să ducă la nimic bun. Fir-ar să fie, era lovit, zdrelit, iar acum și mușcat. Sau, mai corect spus, înȕepat,

Însă rezultatul era același. Și, ca să se mai adauge și insulta la suferință, ea mai avea acum și alt bărbat în viața ei. Și poate nu numai unul.

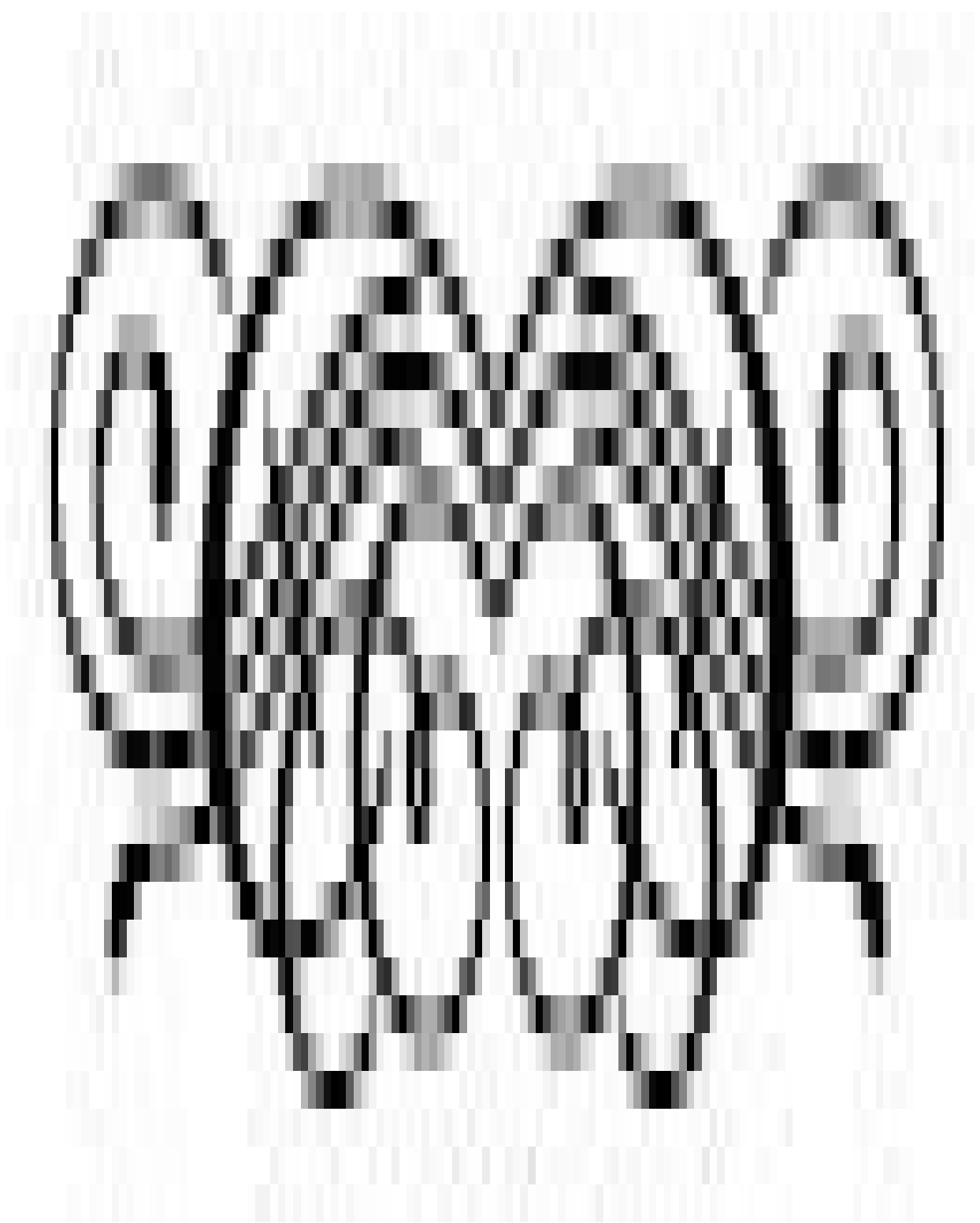
Și, mai rău decât atât, lui nici nu-i mai trecea prin cap că s-ar putea însura cu oricine altcineva în afară de ea. Când se gândea la viața lui pe viitor, Marianne era în centrul ei. Lângă el, purtându-i copiii, îmbătrânind împreună cu el.

Evident, încrederea pe care o simțise când începuse tentativele de-a o cuceri se dusese pe apa sâmbetei. Dar n-avea să renunțe mai repede decât avea să renunțe la poezie. Oricât de rău ar scrie, n-avea să înceteze niciodată s-o facă. Și n-avea să renunțe niciodată la Marianne. Indiferent dacă ea îl voia sau nu.

Nu mai era o obligație de onoare. Era o căutare. O misiune, stăruitoare și neînduplecată. Avea s-o urmeze până la capătul pământului, dacă trebuia. Pentru tot restul zilelor sale, dacă trebuia. Până când avea să se mărite cu el sau până când aveau să ajungă amândoi să zacă în mormânt.

Își alungă din minte gândul că o nouă aventură ar putea foarte bine să-l ucidă.

Capitolul 18

... Și, în ultima vreme, am simțit o schimbare în atitudinea lui Lord W. față de mine. Este mult mai morocănos decât de obicei, și propunerile sale de căsătorie s-au mai împuținat. Sunt în același timp ușurată și dezamăgită.

Leopard continuă să-mi caute prezența. Cred că l-am judecat greșit, bazându-mă doar pe zvonuri și pe bârfe. Până acum, nu a făcut nici un lucru care să poată fi considerat nepotrivit, și, de fapt, e o companie amuzantă. Îmi ia gândurile de la Lord W. și îmi umple ceasurile de singurătate.

Oare ar putea să-mi umple și inima...?

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Balul dat de ducesa văduvă era, într-adevăr, atât de magnific pe cât se așteptase Marianne. Gentlemenii, îmbrăcați impecabil, se luptau să câștige atenția doamnelor în haine elegante. Locul pulsa de culori strălucitoare și de bijuterii scânteietoare și abia dacă te puteai mișca. Mulțimea adunată la conacul Effington era la fel de strălucitoare ca tot ce văzuse până atunci la Londra.

Făcuse deja cunoștință cu mai mulți membri ai familiei Effington – două perechi de mătuși și de unchi și numeroși veri. Și, evident, cu ducesa văduvă însăși, matriarha familiei Effington.

În clipa aceea, ducesa stătea într-un capăt al sălii de bal, într-un alcov mic și retras, prinsă într-o conversație cu mătușa Louella și cu mătușile lui Thomas, Lady Edward și Lady William. Totuși, chiar și acum, în timp ce valsa fără efort în brațele lui Pennington, Marianne avea senzația clară că văduva îi supraveghea fiecare mișcare.

— Pari gânditoare în seara asta, spuse Pennington când muzica încetă. S-a întâmplat ceva?

„Da, domnul meu, sunt îndrăgostită de un bărbat care nu mă iubește și sunt cu adevărat nefericită.“

— Nu, nimic, minți ea, oferindu-i un zâmbet strălucitor. Este o seară minunată, nu crezi?

El îi întoarse zâmbetul.

— Bine spus, draga mea, dar nu cred absolut nimic.

— Chiar este o seară minunată.

— Sunt de acord. Dar ceea ce stăruiește în mintea dumitale nu are nici o legătură cu meritele acestei nopți, spuse el, studiind-o atent. Dansăm pentru a doua oară împreună și abia dacă ai rostit trei cuvinte. E ceva foarte neobișnuit.

Ea izbucni în râs.

— Te rog să mă scuzi! Totuși, credeam că o să te bucuri să mă vezi și pe mine tăcută, măcar o dată.

— Ba dimpotrivă, chicoti Pennington, apoi o conduse în afara ringului de dans, unde făcu semn unui chelner care trecea pe acolo și luă un pahar de șampanie pentru ea și unul pentru el. Ai observat că Helmsley nu-și poate lua ochii de la noi? o întrebă el, sorbind din băutură. Sau, mai degrabă, de la tine.

— Nu, n-am observat.

Bineînțeles că observase și se mai și străduise să nu se uite la el.

— Într-adevăr, murmură el, iar Marianne își dădu seama că el n-o credea nici acum. Deși am observat că atenția lui Helmsley nu-i nici pe departe atât de mare ca a lui Berkley.

— A lui Berkley? Marianne făcu ochii mari de uimire.

Dansase cu el, dar nu observase nimic extraordinar. Dar, ce-i drept, fusese cu mintea în altă parte.

— Ce i-ai spus?

— Nimic, serios, răspunse ea, gândindu-se o clipă. A, l-am îndemnat să renunțe la căutarea nebunească a acelei femei necunoscute de care se pare că e fascinat și

să-și îndrepte atenția spre cineva care i-ar putea răspunde la afecțiune.

— Așa se explică, atunci, zise Pennington dus pe gânduri.

— Ce se explică? întrebă ea încruntată, căci nu pricepea.

— Privirea lui, zise Pennington, care se uita la un punct aflat în spatele ei. O s-o vezi și singură într-o clipă.

Ea se întoarse și-l zări pe Berkley care se apropia cu pași hotărâți, iar teama puse stăpânire pe ea.

— Doar nu crezi că... adică, el nu...

— Ba chiar cred și sunt cât se poate de sigur că așa e, zise Pennington ironic.

— Dumnezeule, șopti ea și dădu pe gât ultima picătură de șampanie.

— Pennington! exclamă Berkley și înclină din cap. Lady Marianne, cred că dansul viitor ne aparține.

— Mă tem că nu, domnul meu, se auzi un glas de femeie, făcând-o să se întoarcă.

Lady William și Lady Edward se aflau în spatele ei.

— Dansul următor îmi aparține, zise Lady Edward și afișă un zâmbet strălucitor.

— Eu... ăăă... Privirea lui se muta de la Lady Edward la Marianne și înapoi. Sunt încântat, cum să nu, spuse el, încercând în zadar să-și ascundă dezamăgirea. Își ridică mâna și o conduse pe Lady Edward pe ringul de dans.

— Bine lucrat! exclamă Pennington.

— Mă bucur să văd că apreciați asta, spuse Lady William, căci dansul dumneavoastră următor îmi aparține.

Pennington izbucni în râs și făcu o plecăciune.

— Sunt în slujba dumneavoastră.

Lady William se aplecă spre Marianne și i se adresă încetișor:

— Excelența Sa dorește să-i țineți companie.

— De ce? întrebă Marianne fără să se gândească, după care se crispă.

Lady William izbucni într-un râs discret.

— Draga mea, nu e nici pe departe atât de îngrozitoare pe cat ai putea crede. Nu ai de ce să te temi.

— Fără îndoială, spuse Marianne cu glas firav, dar stomacul i se strânsese de teamă.

Lady William îi făcu cu ochiul, după care se întoarse spre Pennington, ca să-l însoțească pe ringul de dans. Marianne trase aer în piept și străbătu distanța, ce părea infinită, care o despărțea de ducesa. Sau de propria ei soartă.

— Draga mea fată, o întâmpină ducesa zâmbitoare, făcându-i semn să se așeze pe scaunul de lângă ea. Te rog să-mi ții companie!

— Excelența Ta!

Marianne făcu o reverență și se așeză pe locul desemnat, observând că mătușa Louella se făcuse nevăzută.

— Am trimis-o pe mătușa ta să flirteze cu un vechi prieten de-al meu.

— Nu știam că mătușa Louella știe să flirteze, zise Marianne fără să se gândească.

— Aiurea! chicoti ducesa. Toate femeile știu să flirteze. Unele sunt mai pricepute în această artă decât altele, dar e ceva mai mult decât o chestiune de exercițiu. Mătușa ta, pur și simplu, n-a mai exersat de mult. Bănuiesc că o să-și reintre în mână. Surorile tale sunt absolut încântătoare. Par să se simtă minunat în seara asta. Totuși – și ducesa arătă către un punct aflat în parcea cealaltă a sălii –, Thomas nu prea pare să se distreze.

Marianne îi urmări privirea. Thomas stătea într-o parte, cu un pahar în mână, cu o expresie impenetrabilă pe chip. Un observator întâmplător n-ar fi sesizat nimic

ciudat, dar în ochii lui era ceva ce nu-i putea scăpa lui Marianne și, după câte se părea, nici bunicii lui. Ea oftă în sinea ei.

— Plănuiești să te căsătorești cu nepotul meu?

Marianne își ridică uimită privirea spre ea.

— Eu... Apoi scutură hotărâtă din cap. Nu.

Ducesa se încruntă.

— Și de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

— Eu nu vreau să mă mărit cu nimeni. În plus, noi doi nu ne potrivim.

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, își dădu seama cât erau de nepotrivite.

— Prostii! zise bătrâna și își însoți comentariul cu o fluturare a mâinii.

— Prostii?

Cuvântul părea tare ciudat, acum, că-l auzea rostit de altcineva.

— Draga mea tânără, sunt de destulă vreme pe lumea asta ca să-mi dau seama când se potrivesc oamenii și când nu.

Se uită la Marianne vreme îndelungată, ca să aprecieze cât de potrivită părea ea, iar fata trebui să se lupte cu nevoia de a se foi în scaun.

— Știai că scrie poezii?

— Da, spuse Marianne, precaută.

— Nu mulți știu asta. E un secret păstrat cu strășnicie. Sunt uimită și mai degrabă mulțumită că ți l-a împărtășit. Ducesa o studie gânditoare, după care oftă. Totuși, presupun că asta explică de ce ai prefera să nu te măriți cu el. Un bărbat care scrie atât de rău..., zise ea, clătinând din cap.

Marianne se holbă la ea, șocată.

— Cum puteți să spuneți așa ceva?

— O spun pentru că e adevărat. Îl iubesc tare mult pe băiatul ăsta, dar... Se aplecă spre Marianne. I-ai citit lucrările?

— Da.

— Cu atenție? Fiecare cuvîntel?

— Desigur, răspunse Marianne.

— Sunt înfiorătoare.

Și ducesa își pecetlui buzele, sprijinindu-se din nou de spătarul scaunului.

— Ba nu, replică Marianne, de-a dreptul indignată. Ce-i drept, are nevoie de ceva muncă. Poate de șlefuire...

— Șlefuire? pufni femeia mai vîrstnică.

— Dar, cu puțin efort, s-ar putea îmbunătăți și ar deveni cu adevărat...

— Absolut îngrozitoare.

— Ba deloc.

Cum putea această femeie să spună așa ceva despre propriul nepot?

— Sunt de acord, uneori cuvintele nu sunt foarte bine alese, nici nu rimează întotdeauna și, într-adevăr, din când în când are tendința să inventeze cuvinte, dar totuși, sunt, ei bine... Se opri, căutând cuvintele potrivite. Efervescente, intense, pline de pasiune. Și eu cred că sunt minunate, zise ea cu convingere. Nu, nu sunt poezii minunate, evident, dar minunate... nici nu știu. Presupun că exprimă ce se află în adâncul sufletului său. Și-a pus sufletul în poemele acelea. Ele reprezintă ceea ce este el.

— Ceea ce este el? Ducesa se încruntă sceptică. El știe foarte bine cine și ce este. E Thomas Effington, marchiz de Helmsley și, într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, va fi al nouălea duce de Roxborough.

— Nu, asta nu arată cu adevărat ceea ce este el.

— Atunci, ce este, draga mea?

— E un bărbat care scrie poezii înfiorător de proaste și care, deși știe că sunt proaste, refuză să se oprească, datorită plăcerii de a le scrie, aruncă ea un potop de vorbe. E un bărbat care urăște să recunoască faptul că a greșit, chiar și atunci când știe prea bine că așa e. Este amuzant când vrea și chiar mai amuzant atunci când nu vrea. Adoptă niște maniere ciudate, de modă veche, atunci când încearcă să fie onorabil și un simț enervant al onoarei atunci când își urmărește scopurile. Este destul de încăpățânat și vrea ceea ce vrea atunci când vrea. Și...

Pe buzele bătrânei doamne apăruse un zâmbet cunoscător.

— Și tu ești îndrăgostită de el.

— Ba nu! Apoi Marianne întâlnește privirea ducesei, care o făcu să se simtă neajutorată. Așa e, sunt.

— Atunci, mărită-te cu el! Știu că el dorește să se însoare cu tine.

Marianne clătină din cap.

— Numai din motive greșite.

— Ești atât de sigură? Bărbații nu știu niciodată ce au în cap. Tocmai de asta ne și mărităm cu ei.

— Sunt sigură.

Nu vorbise cu nimeni despre Thomas sau despre sentimentele ei, iar blândețea din glasul buniciei lui amenința să o facă să spună ce avea pe suflet. Nu luă în seamă durerea din gât și inspiră profund, ca să se liniștească.

— Nu a spus nimic care să-mi arate altceva.

— Dar cum rămâne cu acțiunile lui? Nu au demonstrat ceva?

— Doar că e hotărât să facă totul ca el. „Și la fel sunt și eu.“ Nimic din tot ce a făcut nu m-a determinat să mă răzgândesc în privința planurilor mele de viitor.

— A, da, o viață în căutarea aventurilor, zise ducesa, cu o sclipire în ochi.

— De unde știți despre asta?

Ea puse o mână pe brațul tinerei.

— Draga mea Marianne, nu ți-a spus nimeni? Eu știu tot.

Marianne înghiți în sec.

— Tot?

— Tot ce trebuie să știu, zise ea și zâmbi ștregărește, împreunându-și mâinile în poală. Și o mulțime de lucruri care nu sunt deloc treaba mea.

— O, Doamne, murmură Marianne, încercând să nu se cutremure gândindu-se ce anume putea ști ducesa.

— Trebuie să mărturisesc că înclin să te admir.

— Pe mine? întrebă Marianne uimită. De ce?

— Ești dăruită cu inteligență și cu puterea de a-ți urma țelurile, lucru rar la persoanele atât de tinere. Într-o zi, o să fii o ducesă excelentă.

— Excelența Ta, eu...

Femeia o reduse însă la tăcere cu un gest și făcu semn din cap spre nepotul ei.

— Nici Thomas nu a îngăduit vreodată ca obstacolele să-l abată de la calea pe care și-a ales-o.

Marianne se uită și ea pe furiș la Thomas.

— E un om hotărât.

— La fel ca tine, chicoti bunica lui. Amândoi formați o pereche interesantă. Apoi se opri și se aplecă spre ea. Pot să-ți dau un sfat?

— Vă rog! Marianne zâmbi. Cu siguranță am nevoie.

— Draga mea, aventura este o stare a minții, la fel ca orice altceva. Unii pot să străbată toată lumea și să nu afle că lucrurile incitante se găsesc chiar sub nasul lor. Să nu te minți niciodată pe tine, dar înțelege că fericirea nu se găsește întotdeauna în planurile pe care le-am pus la cale pentru noi, ci mai degrabă în

întorsăturile neprevăzute pe care le ia viața. Nu-ți închide mintea sau inima la schimbările neașteptate din viață. Căările acestea neprevăzute ne pot duce spre cele mai mari aventuri dintre toate. Acestea fiind spuse, ducesa se sprijini la loc de spătarul scaunului. Ei, ce zici, nu-i un sfat înțelept?

— Într-adevăr, așa e, admise Marianne râzând.

— Așa mă gândeam și eu. Iar acum, poți să fii atât de drăguță încât să-mi faci o favoare?

— Bineînțeles. Orice.

— Orice? Ducesa ridică dintr-o sprânceană. Chiar și să te măriți cu nepotul meu?

— Excelența Ta, eu...

— Nu-i nimic, replică ea și înlătură cu un gest protestele lui Marianne. Nu am jucat prea corect, deși niciodată nu mi-a păsat prea mult de corectitudine dacă asta era în avantajul planurilor mele. Nici eu nu țin cont de obstacolele ce-mi ies în cale. E o trăsătură de familie. O să-ți cer doar să te gândești la propunerea lui judecând deopotrivă și ceea ce nu poate să spună, și ceea ce poate. Și mai e ceva.

— Da?

— Draga mea, te rog să încerci să-l ții departe de iederă. Grădinarii sunt tare supărați.

— Cam era timpul să vii să stai de vorbă cu mine.

Bunica lui îl privea cu o licărire în ochi ce era în total dezacord cu tonul de pedeapsă din glas.

— Nu vreau să fiu în plus, zise Thomas, aplecându-se ca s-o sărute pe obraz. Sper că i-ai spus lui Lady Marianne ce partidă bună sunt.

— Domnul meu, zise Marianne, cu un ton de avertisment.

— N-am făcut deloc una ca asta, zise ducesa afectată. Tocmai îi povesteam ce

ticălos scandalagiu și încăpățânat ești.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Asta n-o să-mi servească deloc cauza.

— Eu speram că o să i se facă milă de tine sau măcar să te considere îndeajuns de copt cât să te poți schimba și să accepte provocarea.

— Excelența Ta..., începui Marianne.

— Și a mers? Întrebă Thomas amuzat.

— Mă tem că nu, răspunse bunica lui oftând.

— Păcat, zise el, studiind-o gânditor pe Marianne. Eu speram ca în seara aceasta să-mi anunț logodna.

— Serios? Cu cine? se interesă Marianne, vorbind pe un ton relaxat.

— Cu singura femeie a căreia i-am propus vreodată așa ceva.

— N-o să îndrăznești, zise ea cu o răceală în voce care contrasta cu strălucirea pe care o avea în ochi.

— Ba să știi că da, răspunse el, privind-o drept în ochi, deși vorbele îi erau adresate bunicii lui. Va fi foarte greu pentru ea să mai anuleze după un anunț public. Nu i-o fi păsând de bârfe în ceea ce o privește, dar un asemenea incident va avea un impact urât asupra surorilor ei, și am bănuiala că preferă să evite una ca asta.

Pe chipul lui Marianne se citi mai întâi neîncrederea că aude bine, urmată de furie. Se ridică iute.

— O, tu, arogant, înfumurat...

— Thomas, eu aș zice, o întrerupse ducesa, că probabil asta nu e cea mai bună idee pe care ai avut-o azi.

El se uită la bunica sa.

— Ai una mai bună?

— Da? Ia-o cu tine și dansați împreună un vals, zise ducesa, făcând semn spre ringul de dans. Sau, și mai bine, du-o în grădină și convinge-o că sunt multe de spus în apărarea unui ticălos arogant și înfumurat, dacă este ticălosul arogant și înfumurat potrivit.

— Excelența Ta, eu mai degrabă...

— Excelentă sugestie, bunico!

Și Thomas o apucă de cot pe Marianne, îndreptându-se spre terasă, fără să ia în seamă înțepeneala și înțepăturile de durere care îl însoțeau la fiecare pas.

— Labirinturile sunt și mai încântătoare noaptea..., răsună vocea ducesei în urma lor.

— Ce crezi că faci? îl întrebă Marianne printre dinți.

— Zâmbește, draga mea! Nu vrem să atragem atenția, spuse Thomas, împingând-o dincolo de ușile deschise.

— Prea bine, zise ea, cu un zâmbet forțat. Zâmbesc. Acum, ce faci?

— Urmez sfatul bunicii. Străbătură astfel terasa și coborâra treptele ce duceau spre grădină. La fântână, el se opri și-i dădu drumul. Aici ar trebui să fie în regulă.

— Ei bine? zise ea, încrucișându-și brațele la piept. Ce ai de spus?

— Cine e?

Ea se încruntă, nedumerită.

— Cine e cine?

— Pennington e, nu-i așa?

— Ce-i cu Pennington?

— Ori e Berkley?

Ea se uită urât la el.

— Despre ce vorbești?

— Despre celălalt bărbat din viața ta!

— Care alt bărbat? Întrebă ea încetișor.

El făcu un pas spre ea.

— Marianne, știu.

— Știi ce? Întrebă ea, cu grijă.

El scrâșni din dinți.

— Știu că ai un alt pretendent.

Marianne se dădu un pas înapoi.

— Ce te face să crezi asta?

El șovăi. Putea să-i spună că știa totul despre aventurile domnișoarei de la țară și despre pretendentul pe care-l menționase în povestirile ei. Însă această cunoaștere secretă îi dădea un avantaj, chiar dacă foarte mic, iar cu Marianne avea nevoie de cel mai firav avantaj. Cel puțin deocamdată.

— Nu prea are importanță cum de știu, dar știu. Acum zi, cine este?

Ea îl privi lung câteva clipe, după care un zâmbet încântat i se ivi pe față.

— Ești gelos.

— Ba nu sunt, se răsti el.

— Ba ești, ripostă ea râzând. Ce încântător!

— Încântător? El se încruntă, aproape strigând la ea: Nu e absolut deloc încântător. N-o să permit ca femeia cu care vreau să mă însor să fie curtată de alt bărbat. Acum, spune-mi cine e!

Ea șovăi puțin, după care clătină din cap.

— Nu.

Speranța slabă care stăruia în adâncul minții lui, că poate ea inventase acest nou pretendent, pieri odată cu vorbele ei. Se simțea inundat de furie și de durere.

— Totuși, de ce vrei să știi?

De ce voia să știe? Nu era de-ajuns să știe că mai era cineva? Nu. Trebuia să știe cine. Thomas strânse pumnii.

— Vreau să știu cu cine sunt în competiție.

— Competiție? Nu e nici o competiție. Nu sunt cine știe ce premiu pe care poți să-l câștigi la fel de ușor cum ai câștigat cavalcada de azi.

— Da, chiar am făcut treabă bună, zise el, incapabil să-și rețină un zâmbet. Dar cu siguranță n-a fost ușor, adăugă, apoi o privi cu ochii mijiți. Și nici asta nu e. Acum, spune-mi, cine e?

— Nu-ți spun, replică ea, întorcându-i spatele și începând să se plimbe de-a lungul fântânii. Chiar nu e treaba ta.

— Ba e treaba mea, zise el, străduindu-se să-și țină glasul sub control. Tu ești treaba mea.

— Ha, ha! Sunt obligația ta.

Marianne aproape că-i scuiase cuvintele acestea în față.

— Tu chiar crezi asta?

În mintea lui începea să se contureze o idee.

— Ce altceva ar trebui să cred?

O idee care era probabil la fel de proastă ca toate celelalte când venea vorba despre Marianne.

— Prea bine.

Ea îl privi bănuitoare.

— Prea bine ce?

— Am făcut tot ce-mi stă în putere ca să mă achit de această obligație și nu voi face nimic mai mult.

— Ce vrei să spui?

— E foarte simplu, draga mea. Ți-am spus cândva că știu precis când să mă retrag dintr-un joc. Îmi revoc propunerea de căsătorie.

— Thomas! exclamă ea, roșie la față din cauza șocului. Eu nu... Nu poți...

— Marianne, te bâlbâi! zise el și clătină din cap. Și, încă o dată, eu m-am înșelat, și tu ai avut dreptate: nu e deloc încântător.

— Încerc doar să găsesc cuvintele potrivite, zise ea, după care se opri.

Privirile li se întâlneau, și rămaseră așa, ochi în ochi, câteva clipe ce păreau nesfârșite. El și-ar fi dat toată averea ca să știe ce era în mintea ei.

Apoi, ea își îndreptă umerii.

— Dacă asta e ceea ce dorești...

— Nu e deloc ceea ce doresc. Dar este ceea ce vrei tu, nu-i așa? Ceea ce ți-ai dorit mereu? spuse el, dând ocol fântânii.

— Da, bineînțeles.

— Atunci, îmi recunosc înfrângerea.

— Bine.

El o prinse în brațe.

— Totuși, nu există nici un motiv pentru care să nu ne continuăm aventurile private.

— Absolut nici unul, spuse ea, uitându-se la el provocator.

— Deși acum, că nu mai încerc să te conving să te măriți cu mine, nu-mi voi mai risca viața în încercarea de a-i imita pe eroii romantici din cărțile tale.

— Asta făceai? întrebă ea încetișor.

— Pentru tot binele pe care mi l-au făcut, da, recunosc el, sărutând-o ușor pe buze. Era cât pe ce să mor pentru tine.

— Ar fi fost mare păcat, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. Cu toate că am apreciat efortul.

Apoi își lipi buzele din nou de ale lui, iar el se umplu de bucuria de a-i simți gura și trupul contopindu-se cu ale lui. Pe urmă se trase înapoi, uitându-se în jos spre ea.

— Când o să vină vremea, o să-mi fie dor de tine.

Ea îl privi cercetător.

— Da, bine...

Thomas o prinse iar în brațe și o sărută. Un sărut încărcat de sensuri, cu toată priceperea lui și cu toată pasiunea pe care numai ea o putea stârni în el. În cele din urmă, se trase înapoi și își fixă privirea asupra ochilor ei căprui, strălucitori de dorință și poate un pic nedumeriți. Bine. Voia ca ea să fie nedumerită și ușor dezorientată. Era rândul ei. Putea să pună rămășag că nici un alt bărbat n-o putea aduce în starea asta. Și, indiferent de ceea ce spusese, n-avea să-i permită nici unui alt bărbat să-și încerce norocul.

— Iar acum, ar trebui să ne întoarcem la bal.

— Sigur, murmură ea.

El o însoți înapoi înăuntru și tot restul serii își impuse să nu se dezlipească de ea. Numai să încerce Pennington, sau Berkley, sau cine o fi în viața ei să se apropie de ea! Nu în seara asta. Și nici altă dată.

Marianne era remarcabil de tăcută. Bine, zâmbea politicos și făcea conversație, dar, la cât de bine o cunoștea, își putea da seama că era preocupată de ceva. Și, cu puțin noroc, acel ceva era el. Abia se abținea să înceapă să gângurească de

încântare.

Marianne n-avea decât să facă oricâte planuri de viitor voia, însă viitorul ei avea să fie alături de el, cu el, fără nimeni altcineva. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i îngăduie să plece în căutarea aventurii. Nu avea nici o intenție să-i îngăduie să iasă din viața lui.

Și în nici un caz nu avea să-i îngăduie altui bărbat să-i ia locul.

Seara se prelungea la nesfârșit, iar Marianne număra minutele până când avea să se poată retrage. Era nevoită să se arate veselă, dar refuza să permită oricui, cu atât mai puțin lui Thomas, să cunoască durerea care îi strângea inima.

Ar fi trebuit să fie încântată. La urma urmelor, primise întocmai ceea ce-și dorise. Sau poate, un glas enervant îi șoptea undeva în minte, primise ceea ce merita.

Thomas era fermecător și atent și n-o scăpa nici o clipă din ochi. Chiar și în timpul celor câteva dansuri pe care le dansase cu alții, era conștientă de privirea lui asupra ei. Nici Pennington, nici Berkley nu se mai apropiară de ea. Se întreba dacă Thomas le spusese ceva ori pur și simplu le dăduse de înțelese, cu vigilența lui fără cuvinte, că atențiile lor erau nedorite în noaptea aceea.

Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de ele. Gelozia lui era măgulitoare, dar se născuse dintr-un simț al posesiei ce ar fi fost neschimbat și dacă ea ar fi fost o vită mai de soi. Dacă ar fi ținut cu adevărat la ea, s-ar fi bucurat să vadă o asemenea reacție la el. Așa însă, pur și simplu, nu avea nici o semnificație.

Tot restul serii se mișcă printre oameni ca prin vis. De ce era atât de întoarsă pe dos de cele întâmplate? N-ar fi trebuit să se bucure că Thomas renunța să-i tot ceară mâna? Doar căsătoria n-o interesase niciodată.

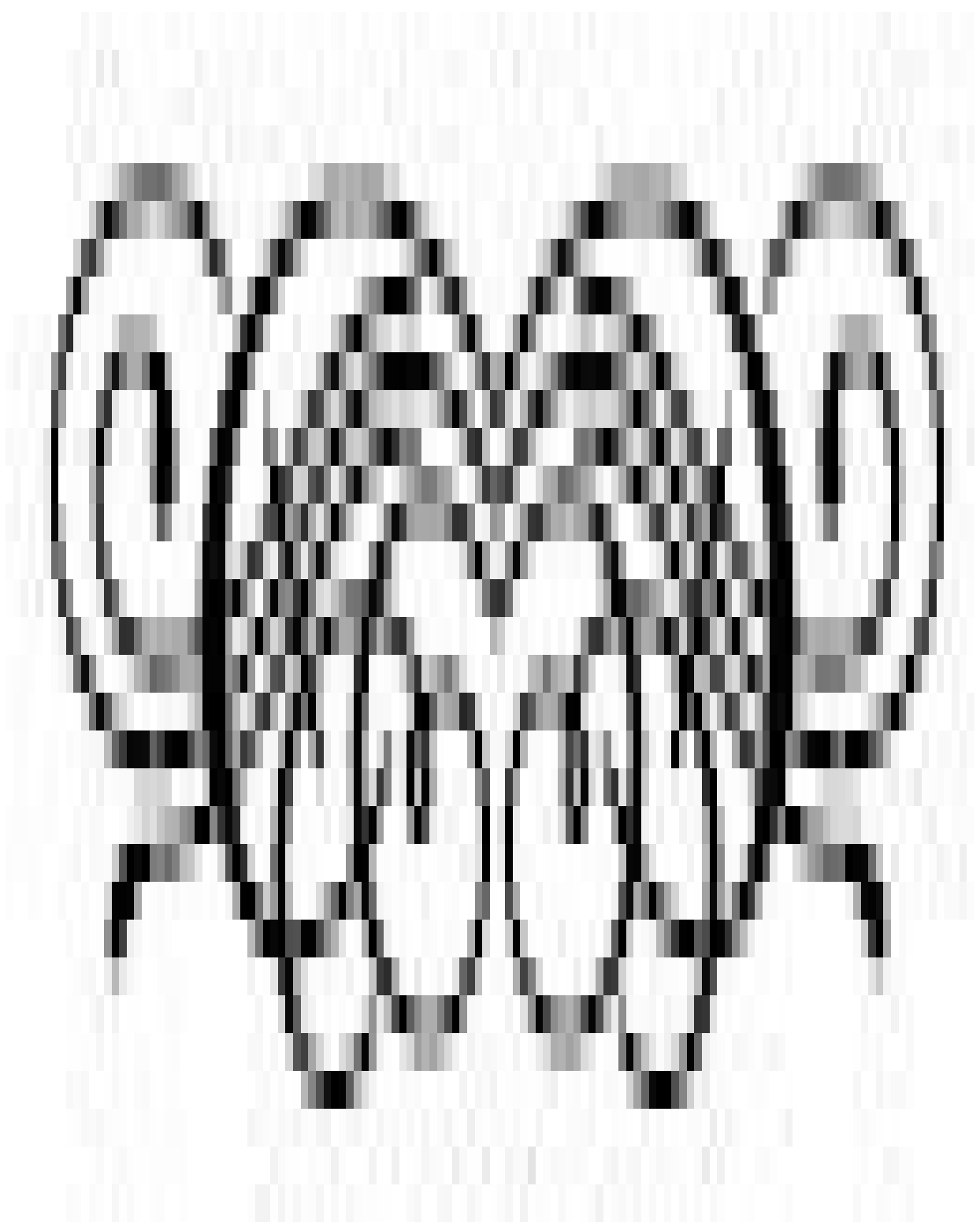
Până când se îndrăgostise.

Oare undeva, în străfundurile minții ei sau în ascunzișurile inimii, avusese fie și umbra convingerii că el îi împărtășea sentimentele? Poate că nu fusese decât speranță. O speranță la fel de nerealistă ca toate operele de ficțiune pe care le citise vreodată. Și ce se alesese de ea? Absolut nimic, cu excepția unei dureri

mult mai mari decât orice și-ar fi putut închipui.

Primise exact ceea ce voia. Atunci, de ce era atât de îngrozitor de nefericită?

Capitolul 19

... Prin urmare, dragă verișoară, sunt cu adevărat lipsită de minte? Mă bucur tot mai mult de felul în care flirtează Leopard. Și, mai rău decât atât, îi răspund la fel.

Totuși, el nu e genul de bărbat considerat potrivit pentru a petrece timpul în compania femeilor respectabile și nemăritate. Deși nu am văzut nimic care să-i confirme reputația, uneori, în ochii lui apare o strălucire care mă îngheață. Poate ar fi înțelept să mă iau după sfaturile care îmi sunt șoptite și să-l evit. Totuși, până acum n-am fost înțeleaptă, iar deocamdată nu voi face nimic ca să-l resping.

Ce rău e în asta? Nu-mi poate distruge viața mai tare decât mi-am distrus-o eu până acum...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Cadwallender era ultima lui resursă. Lui Thomas nu-i convenea deloc să-i ceară ajutor tipografului, aproape tot pe cât nu-i convenea să recunoască în fața acelui bărbat eșecul pe care îl avusese cu Marianne.

Trecuseră trei săptămâni de la balul organizat de bunica lui, iar Thomas tot n-avea habar cine era pretendentul misterios din viața lui Marianne.

Atât Pennington, cât și Berkley îi vizitau, mai mult împreună. Thomas se asigura că Marianne nu era niciodată singură cu nici unul dintre ei și, atât cât își putea el da seama, ea nu era niciodată cu adevărat singură. Dar era și destul de vicleană, iar el nu putea sta cu ea ziua întreagă, deși se străduia din răspuțeri.

Nici Becky, nici Jocelyn nu îl mai avertizaseră de nimic. Nu știa prea bine dacă se putea încrede cu totul în ele sau nu, însă erau singurele lui aliate. Susțineau că Marianne refuza să discute despre pretendentul pe care îl inventase. În povestiri, îl numise Leopard. Un nume cât se poate de absurd și, evident, inventat.

Totuși, indiferent ce nume purta, era un personaj romantic, încântător și, potrivit

Aventurilor, irezistibil și poate chiar periculos. Nu că Thomas ar fi crezut tot ce scria ea. Nu era chiar atât de naiv. Însă faptul că nu cunoștea identitatea amoretului îl înnebunea. Și nu era mai aproape de descoperirea identității acestui Leopard decât era de căsătoria cu Marianne.

Avusese încredere că Marianne avea să-și schimbe părerea despre căsătorie după ce el avea să și-o retragă. E în natura omului să disprețuiască ceea ce are la îndemână și să tânjească după ceea ce nu poate avea. Ea ar fi trebuit să-i cadă în brațe până acum, implorându-l să facă din ea o femeie cinstită.

În schimb, de fiecare dată când venea vorba despre acest subiect – și el avea grijă să fie adus cât mai des cu putință în discuție –, ea îl ocolea fără nici o ezitare.

Afurisită femeie!

Deschise ușa biroului lui Cadwallender, străduindu-se să îndure izul de ulei și cerneală care îi năvăli în nări.

— Bună ziua, domnul meu, se repezi Cadwallender să-l salute, ștergându-se pe mâini cu o cârpă unsuroasă.

— Cadwallender! Thomas înclină din cap, salutându-l, și aruncă o privire spre cârpa din mâna lui. Probleme?

— Mereu, zise tipograful și râse, făcând semn cu capul spre presă. E o vrăjitoare plină de ifose.

— Nu-s toate așa? mormăi Thomas.

Piticul își ițise capul de după mașină și îl urmărea bănuitor cu privirea.

— Putem sta de vorbă în biroul dumneavoastră?

Cadwallender îl conduse în cămăruța din partea din dos a magazinului, poftindu-l să intre și să ia loc.

— Ce vânt vă aduce aici azi? se interesă tipograful, curios. A apărut vreo problemă cu înțelegerea noastră? Avocatul dumneavoastră mi-a dat toate asigurările că...

— Nu, nu e nimic legat de asta, răspunse repede Thomas. Măcar în această privință, dacă în alte aspecte ale vieții mele nu, totul decurge fără probleme.

— Înțeleg. Cadwallender se așază la birou. Atunci, trebuie să fie ceva legat de independenta domnișoare Smythe, zise el, apoi se aplecă, deschise un dulăpior jos și scoase din el o sticlă. Probabil nu este calitatea cu care sunteți obișnuit...

— Calitatea e ceva relativ, zise sec Thomas. Sunt clipe când numai cantitatea contează.

Cadwallender râse și continuă să scotocească prin dulăpior, din care scoase două pahare din seturi diferite și nu extraordinar de curate. Turnă o porție zdravănă în unul dintre ele, i-l întinse lui Thomas, după care își puse și el un pahar.

Thomas luă o înghițitură, precaut, și înălță capul surprins.

— Cadwallender, whisky-ul ăsta e nemaipomenit!

Tipograful ridică paharul.

— Dacă tot e să ai un viciu, măcar să te bucuri de el.

Între cei doi se lăsă o tăcere prietenoasă, din acelea pe care le cunosc doar bărbații care împărtășesc, fie și pentru scurt timp, aceeași părere despre o băutură de calitate, despre un cal bun sau despre o fată frumoasă.

— Judecând după cum arătați și după faptul că vă aflați aici, înțeleg că nu v-ați apropiat de căsătorie mai mult decât erați cu o lună în urmă.

— I-ai citit afurisitele alea de povestiri, zise Thomas oftând. Ce părere ai?

— Habar nu am ce să cred. A existat întotdeauna un element de incitare periculoasă. Știți cum e, dulcea inocentă și lordul cel depravat...

— Depravat! pufni Thomas disprețuitor.

— ... Dar în ultimele săptămâni pare să fi apărut și altceva. Au devenit un pic mai melancolice, după părerea mea, sau poate resemnate. Omul făcu o pauză, scrutându-l pe Thomas cu privirea. Lucrul cel mai ciudat este ceea ce aud de la cititori.

— Ce?

— Au început să-l susțină pe Lord W.

— Serios? întrebă Thomas surprins. De ce?

— Nu sunt prea sigur, răspunse Cadwallender și ridică din umeri. Bănuiesc că e din cauza noului pretendent pe care l-a introdus...

— Leopard, mormăi Thomas întunecat. Ce nume ridicol!

— Așa e, admise Cadwallender și își dresе glasul. Oricum, pare să fie un ticălos mai mare decât Lord W. Un bărbat care o să încerce să-i distrugă viața fetei. Pe de altă parte, Lord W. este morocănos și un pic melancolic, aproape o făptură tragică. Genul de bărbat care are nevoie de o femeie bună care să-l scape de el însuși. Cititorilor, și mai ales cititoarelor, le plac asemenea bărbați.

Thomas îl privi peste pahar.

— Eu nu sunt nici morocănos, nici melancolic.

— Fără îndoială. Dar descrierea lui Lord W. este pe jumătate fantezie, pe jumătate realitate. Nu e absolut adevărată, nu-i așa?

— Mai deloc.

— Atunci, poate că nici Leopard nu e absolut adevărat, continuă Cadwallender încet.

— E destul de adevărat cât să mă scoată pe mine din minți. Thomas luă o dușcă zdravănă, savurând gustul pe care i-l lăsa whisky-ul pe gât. Cum pot să lupt cu un bărbat despre care nu știu nimic, în afară de ce scrie ea?

— Știți, domnul meu, publicul este foarte pasionat de aventurile domnișoarei de la țară. Cadwallender își alegea cu grijă cuvintele. Însă cititorii sunt schimbători, și ceea ce le place într-o zi nu le mai atrage neapărat atenția în alta. Eu i-am sugerat domnișoarei Smythe să se gândească la avantajele aduse de o crimă, ca să-și mărească audiența.

— Atunci, probabil că trebuie să fiu recunoscător că nu s-a gândit să aplice în

realitate sugestia asta, replică Thomas. Dacă e să ne luăm după atitudinea pe care o are uneori față de mine, Lord W. ar fi mort de mult.

— Ca să preîntâmpinăm asta, adăugă Cadwallender, numai ca să păstrăm interesul treaz, înțelegeți, a fost ideea mea să adăugăm încă un amorez.

— Ideea ta? Thomas îl privi fix, nepricepând. Ce tot spui?

— Eu... Cadwallender zâmbi larg. Nu există nici un alt bărbat.

— Nu-i alt bărbat?

Avea nevoie de câteva clipe pentru ca vorbele lui Cadwallender să își facă loc în mintea lui.

— Nici unul.

— Atunci... Leopard nu există?

— Nu pe străzile Londrei, replică tipograful amuzat. De fapt, eu i-am sugerat Lion sau Tiger. Leopard a fost ideea ei, explică el, sorbind din pahar. Totuși, e un nume minunat. Întunecat și seducător. Cititorii s-au arătat încântați.

— Leopard nu există, repetă Thomas încetișor.

Nu exista un alt bărbat cu care să se întrecă pentru afecțiunea lui Marianne? Se simți cuprins de ușurare, dar imediat enervarea îi luă locul.

— Fir-ar să fie!

— Credeam că o să fiți încântat. Sper ca această sugestie a mea să nu afecteze aranjamentul nostru.

— În nici un caz. Acestea sunt afaceri, și nu vă pot învinui că doriți să măriți afacerea. Și da, sunt încântat, adăugă, sorbind ultima picătură de whisky. Ceea ce nu șterge cu buretele faptul că am recurs la lucruri extreme ca să descopăr identitatea acestui amorez misterios. Ea m-a văzut agitându-mă ca un posedat, convins că o s-o pierd din cauza cine știe cărui vagabond romanțios. Asta m-a îndepărtat de la eforturile de a-i câștiga mâna și m-a umplut de o furie vecină cu nebunia.

— Ce aveți de gând să faceți acum?

— Bănuiesc că o mișcare inteligentă ar fi să-i vorbesc deschis și să-i spun că știu că ea e domnișoara de la țară, zise Thomas și oftă adânc. Totuși, la cum o cunosc pe domnișoara Smythe, n-aș prea crede că aceasta e calea cea mai bună. E femeia cea mai încăpățânată pe care am întâlnit-o vreodată și, dacă nu sunt atent, o s-o ia la sănătoasa. Thomas se ridică și începu să se plimbe prin cămăruță. E singura femeie care refuză să vadă lumea așa cum este și insistă să privească viața ca pe o aventură dintr-o carte. E timpul să priceapă diferența dintre realitate și ficțiune. Trebuie să învețe o lecție.

— Ce fel de lecție?

— O lecție despre ce se întâmplă când dai peste cap viețile oamenilor ca să-ți urmezi propriile scopuri, așa cum a făcut ea cu viața mea. O lecție despre diferența dintre poveștile din cărți și viața adevărată – și, mai ales, despre ce se întâmplă când poveștile acestea devin realitate. În mintea lui se contura deja o idee. O lecție pe care nu are s-o uite niciodată.

Cadwallender făcu o grimasă.

— Sunteți sigur că e înțelept?

— Probabil că nu. Thomas ridică paharul, iar celălalt i-l umplu. Dar o să-i fie de mare folos.

— Scuzați-mă că insist asupra a ceea ce este evident, zise Cadwallender încet, dar, dacă lecția dumneavoastră nu-și atinge scopul, nu cumva situația în care vă aflați cu tânăra domnișoară va fi și mai precară decât până acum?

— Cu greu ar putea fi mai rea decât acum, replică Thomas ridicând din umeri și luă o înghițitură zdravănă. Și, dacă reușesc...

— Atunci, să bem pentru succes! exclamă Cadwallender și își înălță paharul.

— Pentru succes! Thomas ciocni cu tipograful. Și pentru speranța că, măcar o dată, planurile mele în privința domnișoarei Smythe o să fie fructuoase.

Marianne lăsa jos stiloul, se ridică de la biroul micuț din camera ei și oftă. Nu se putea gândi la aventuri interesante și la bărbați misterioși când în mintea ei bântuia un singur bărbat.

Thomas.

Toată ziua, el fusese neobișnuit de secretos. Când se întorsese acasă pentru scurtă vreme, după ieșirea pe care o făcuse de dimineață, Marianne îi observase privirea și-i văzuse o licărire de triumf în ochi, care nu era deloc prevestitoare de bine.

După scurtă vreme, el plecase din nou de acasă. Pentru prima dată de când se întorseseră de la țară, nu o mai hărțuia cu compania lui constantă. Companie de care, trebuia să recunoască, se bucura. Totuși, faptul că azi nu-i dăduse atenție era foarte neliniștitor. Oare ce punea la cale?

În ultimele săptămâni, împărțise aproape continuu patul cu el, și încă se minuna că reușeau să-și țină legătura amoroasă secretă de restul locatarilor casei. Dacă cineva, și mai ales mătușa Louella, descoperea adevărata lor relație sau, mai rău, dacă rămânea însărcinată, avea să fie nevoită să accepte o căsătorie lipsită de iubire.

Thomas își ținuse cuvântul și n-o mai bătuse la cap cu căsătoria, deși subiectul scotea regulat capul la iveală. Nu, acum el chiar o ajuta să-și planifice călătoria, dându-i sfaturi privitoare la trasee și locuri de trecere.

Totuși, în mod destul de ciudat, ea nu mai aștepta cu același entuziasm viitorul la care visase. Cu cât se apropia mai mult vremea să plece, cu atât mai intimidante deveneau aspectele practice ale vieții pe care și-o dorise mereu. Își dădea tot mai mult seama că Berkley avea dreptate: calea pe care și-o alesese nu era una ușoară. Pentru o femeie singură, se putea dovedi chiar imposibilă. Și era demoralizant să constate că visele ei puteau să nu fie chiar atât de minunate pe cât bănuise întotdeauna. Și chiar și mai rău era să accepte posibilitatea reală ca anii care i se întindeau în față să fie plini nu atât de aventuri, cât de singurătate. Cum avea să-și poată trăi viața fără Thomas?

Ar fi tare ușor să-i spună că și-a schimbat părerea în privința căsătoriei. Chiar dacă își retrăsese propunerea, ea bănuia, sau poate doar spera, că el tot avea să dorească să o ia în căsătorie. Totuși, se schimbaseră oare ceva cu adevărat în privința asta?

Oftă din greu. Nu, nu se schimbase nimic. Îl iubea. Iar el nu simțea pentru ea decât prietenie și datorie. Până acum, ea privise poveștile de dragoste din cărțile ei cu un ochi practic. Emoția nu era cu mult mai mult decât o ficțiune plăcută și nu avea nici o legătură cu realitatea. De fapt însă, dragostea nu era deloc plăcută.

Se auzi o bătaie în ușă, și o cameristă pe care nu o mai văzuse până atunci băgă capul înăuntru.

— Doamna mea, aveți un vizitator.

Marianne șovăi. Mătușa Louella și surorile ei plecaseră în parc, și Thomas se făcuse nevăzut. Ar fi fost complet nepotrivit să-l primească singură pe cel care venise.

— Cine e?

— Nu și-a spus numele, dar vă așteaptă în salon, răspunse fata și zâmbi larg. Și este fermecător, doamna mea.

— Ciudat. Dar cred că ar trebui măcar să-l văd, zise Marianne zâmbind. Cobor imediat.

Se ridică apoi și coborî scările. Oricine ar fi fost, ea nu avea chef de glume proaste. Avea să petreacă două, trei minute cu el, după care avea să-l expedieze.

Își întipări un zâmbet amabil pe față și intră în salon. Acesta însă era gol.

Oare unde Dumnezeu plecase omul acela? Se întoarce și observă atunci că ușile bibliotecii erau deschise. Se încruntă. Ce enervant că nu stătea locului!

Își îndreptă poziția, afișă un nou zâmbet și intră în bibliotecă.

Un străin stătea lângă biroul ducelui, răsfoind o carte. La apropierea ei, își ridică privirea, închise cartea și o lăsă pe birou.

— Lady Marianne Shelton, bănuiesc?

— Da, răspunse ea precaută și păși în încăpere. Domnul meu, aveți un avantaj față de mine. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Ah, dar toți ceilalți ar putea jura că ne cunoaștem. Se îndreptă spre ea, îi luă mâna și o duse la buze. Sunt Lord Beaumont.

— Sunt onorată, domnul meu, spuse ea precaută.

Camerista avea dreptate. Era incredibil de chipeș. Înalt, cu părul aproape negru și cu ochi la fel de întunecați. Ochi în care licărea o sclipire primejdioasă. O cuprinsese neliniștea.

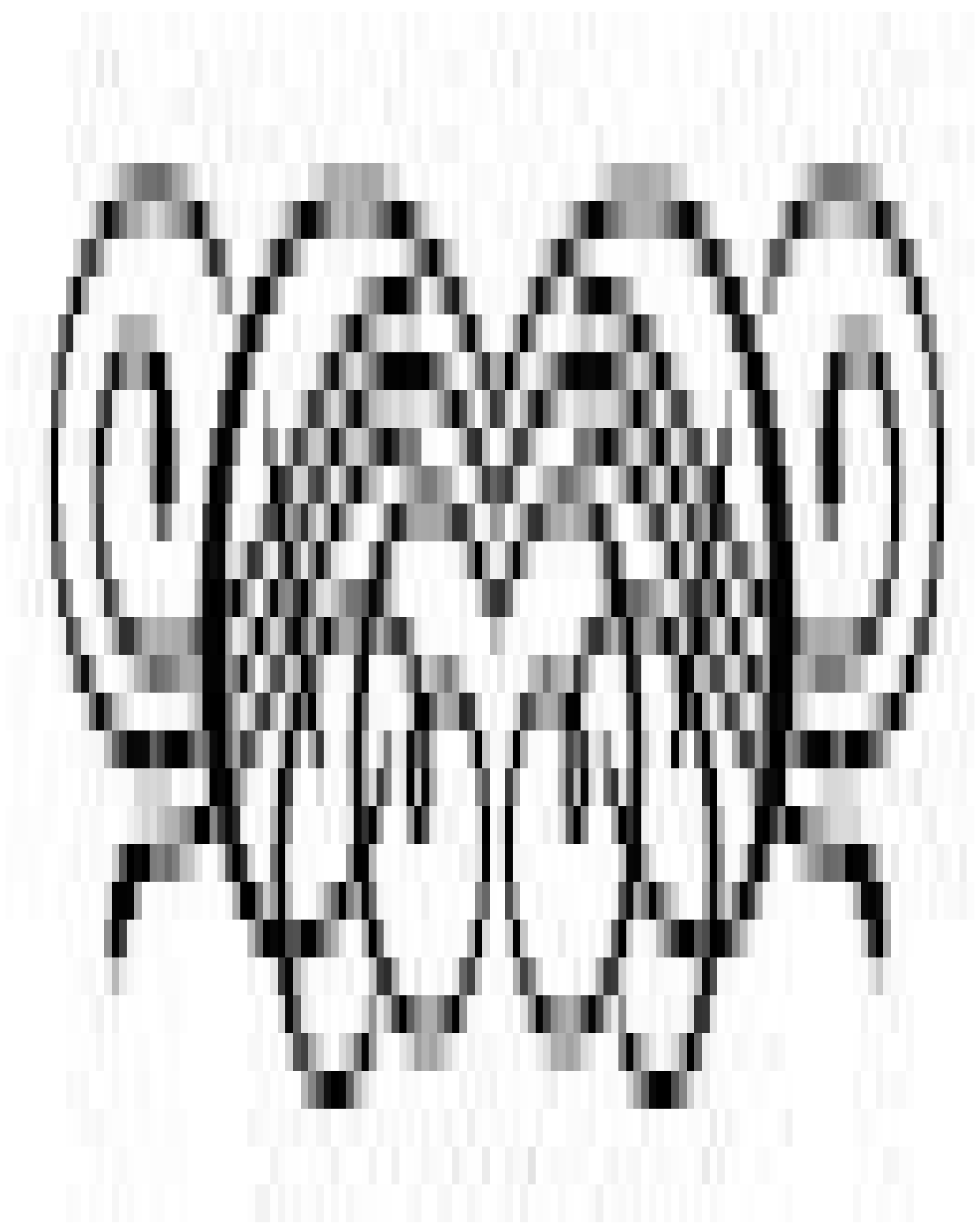
— Dar poate mă cunoașteți mai bine sub un alt nume.

— Da?

Putea să jure că nu-l văzuse niciodată pe acest om. Cu siguranță, și-ar fi amintit un bărbat care arăta așa.

— Într-adevăr. Prietenii mei îmi spun de multă vreme... Făcu o pauză, pironind-o cu privirea, apoi adăugă: Leopard.

Capitolul 20

... Totuși, mă întreb dacă nu cumva am făcut o mare greșală, iar întrebarea aceasta mă obsedează. Oare ar fi trebuit să accept propunerea de căsătorie a lui Lord W. fără să țin seama de sentimentele lui?

Și este oare acum prea târziu?

Trebuie să mărturisesc, temperamentul periculos al lui Leopard nu mă mai atrage la fel de mult ca altădată. De fapt, chiar mă sperie. Și mă tem că l-am lăsat să-și facă mult prea multe speranțe...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Cum? Se simțea de parcă ar fi fost electrocutată și își trase brusc mâna. Cine?

— Leopard, zise el, mișcându-și sprâncenele într-un mod voit răutăcios.

— Dar erați doar o plăsmuire a mea, spuse Marianne fără să se gândească.

— Aha! exclamă el și zâmbi triumfător. Așadar, chiar sunteți domnișoara de la țară.

— Sunt... Cum ar putea să nege? Bărbatul acesta, pe care nu-l cunoștea, îi știa secretul. Dar cum m-ați...?

— Cum v-am găsit? completă el, ridicând din umeri. Nici n-a fost greu, pentru un bărbat cu abilități ca ale mele.

— Abilitățile duminale? Simți un spasm în stomac. Și care ar fi aceste abilități?

— Ei, haide acum, drăguț, le-ai descris chiar dumneata pe larg în poveștile scrise. Se apropie și mai mult de ea. Exact ca tizul meu, sunt șiret, și inteligent, și calculat...

O luă brusc în brațe, apoi o aplecă pe spate. Ea rămase cu privirea fixată în ochii lui enigmatice și strălucitori.

— ... Și irezistibil.

Marianne icni.

— Dar nu sunteți real.

— Te asigur că sunt foarte real, spuse el cu o voce senzuală care o făcu să simtă un fior de teamă pe șira spinării.

Se apropie cu buzele de ale ei.

Marianne țipă și se zbatu să se desprindă din strânsoare, apoi se depărtă de el până în celălalt colț al camerei.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Ți-am spus deja, oftă el enervat. Sunt Leopard.

— Nu se poate, zise ea clătinând din cap neîncrezătoare. Nici măcar nu arătați ca un leopard.

— Ei bine, nici tu nu arăți exact ca o domnișoară de la țară, ripostă el și se încruntă. Și cum ar trebui să arăt?

— Nu știu, răspunse ea și flutură haotic din mâini. Mă gândesc că ar trebui să semănați mai mult cu o pisică. Să fiți mai musculos și mai subțire.

Leopard își plecă privirea spre propriul corp.

— Crezi că sunt gras?

— Nu am spus asta, replică ea și pufăi. Arăta, într-adevăr, foarte bine. Doar că nu cred că arătați ca un leopard. Arătați mai degrabă ca un... Și spuse primul lucru care îi trecu prin cap: ... Ca un bursuc.

— Bursuc? repetă el încruntat. Mă îndoiesc. Acelea sunt niște jivine scurte, grase și sâcăitoare. Cu greu se poate spune despre mine că am ceva în comun cu ele. Dacă m-ai asemăna cu o vulpe, mai treacă-meargă, dar cu un bursuc...

— Da, mă rog, se poate să fi vorbit gura fără mine. Este pur și simplu primul lucru care mi-a venit în minte.

— Un bursuc, auzi, continuă el să bombăne. Pe lângă toate celelalte, mă mai și insultă.

— Scuzați-mă dacă v-am jignit! Simți cum un val de indignare îi inunda întreaga ființă. Dar sunt cam bulversată să întâlnesc un bărbat pe care eu l-am plăsmuit.

— Da, îmi pot imagina ce simți. Scuzele sunt acceptate. O privi cu un aer superior. Poate dacă nu ai mai țipa și dacă ai trage adânc aer în piept...

— Nu țip!

De fapt, chiar asta făcea. În tot cazul, dacă există situații în care se impune să țipi, aceasta era una dintre ele.

— Țipatul nu ajută.

— Presupun, însă, că nici nu-mi va face rău. Își puse mâinile pe șolduri și îl ținui cu privirea. Și v-aș fi extrem de îndatoritoare dacă nu mi-ați mai spune ce mă ajută și ce nu. Pentru o persoană care nu există, aveți cam multă îndrăzneală.

— Ah, în sfârșit, complimente, spuse el făcând o plecăciune teatrală. Nu am nimic în plus față de personajul pe care l-ai descris atât de minunat.

— Pe care l-am creat, nu descris.

— Descris, întări el cu încăpățănare.

— Dumneata, zise ea, schimbând tonul și îndreptând acuzator arătătorul spre Leopard, dumneata nu ești decât rodul imaginației mele. O frază pe care am transformat-o ca să sune bine. O frază bine scrisă.

— Extrem de bine scrisă. Își deschise larg brațele într-un gest plin de exuberanță. M-ai redat exact așa cum sunt.

Marianne clătină neîncrezătoare din cap.

— Nu v-am redat deloc cum sunteți.

— O, ba da, doamna mea..., spuse el făcând un pas înainte.

Marianne se trase înapoi și întinse mâinile.

— Nu vă apropiați de mine!

— Vreau doar să-ți demonstrez că sunt grozav de real. Că sunt din carne și oase, ca toți oamenii.

— Nu este nevoie.

— Ba sigur că este.

Mai înainte un pas, iar Marianne mai făcu unul înapoi.

— În ciuda dovezii din fața ochilor tăi, pui la îndoială însuși faptul că exist. Se lovi cu palma peste piept. M-ai rănit foarte tare.

Marianne fugi cât mai departe, ca să pună biroul între ei doi, un obiect solid care să o protejeze, apoi luă de pe masă cartea la care Leopard se uitase și care era destul de groasă ca să-i servească drept armă de apărare. I-o arătă, ținând-o cu ambele mâini.

— Nu atât de tare pe cât vă voi răni dacă vă apropiați mai mult.

El ridică din umeri ca și cum puțin îi păsa și se duse la bufetul în care se afla coniacul.

— Cum sunteți din carne și oase...

Leopard ridică dintr-o sprânceană. În acel moment, ea nu prea mai putea susține că nu era real. Oricine ar fi fost, era foarte real.

— Ce căutați aici? întrebă ea pe un ton care se voia foarte autoritar. Ce vreți?

— Pentru moment, un coniac, cred. Deschise ușile bufetului și își umplu paharul. Îți pun și dumitale unul?

— Nu, i-o reteză ea.

Senzația aceea de bine și de relaxare totală pe care i-o dădea coniacul era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Nu avea deloc încredere în Leopard – și pentru prima oară înțelese cât era de stupid numele acesta – și avea nevoie să-și păstreze simțurile intacte și în alertă.

— Nu mă interesează ce vreți acum, ci de ce ați venit!

O privi cu coada ochiului și îi atrase atenția pe un ton mios:

— Iarăși țiți.

Ea strânse și mai tare cartea în brațe și încercă să i se adreseze cu mai mult calm:

— Iertați-mă! Acum, atunci... Lord Beaumont, parcă așa era?

— Da, dar îmi poți spune Leopard.

— E mai mult ca sigur că nu vă voi spune așa. Ar fi fost culmea să complice situația și-așa dificilă în care se afla cu prea multă familiaritate. Și, apropo, cum de v-ați ales cu un nume atât de caraghios?

— Am fost spion, răspunse el cu nonșalanță. Cu toții am vorbi franceza azi dacă n-ar fi fost informațiile pe care eu i le-am furnizat lui Wellington.

— Spion? repetă Marianne cu răsuflarea întretăiată. Înconjură biroul, cu cartea în mâini, pentru orice eventualitate. Chiar arăta exact așa cum își imaginase ea întotdeauna că arată un spion. Brunet și chipeș, cu o licărire veselă în ochi. Mult prea veselă. Nu vă cred.

— Bănuiam că nu mă vei crede, spuse el, sorbind din coniac.

— Și nu cred nici că acesta e numele dumneavoastră.

— Crezi ce vrei, replică el resemnat. Adevărul este că acesta-i numele meu și că tu l-ai folosit în povestirile tale. O privi pe deasupra marginii paharului, studiindu-i reacția. Adevărul este că m-ai folosit.

— Nu am avut nici un moment intenția...

— Indiferent de ce intenții ai avut, m-ai înfățișat într-o lumină mai mult decât proastă.

— Am spus că sunteți inteligent, aminti ea stânjenită.

— De asemenea, m-ai descris ca pe un nemernic, ca pe unul care tâlhărește oameni nevinovați. Clătină din cap cu un aer trist. Nu e un portret frumos.

— Nu mi-am imaginat niciodată...

— Ba chiar imaginația dumitale e cea care mi-a stricat cu totul renumele.

Sorbi ultima picătură de coniac și lăsă paharul din mână.

— Renumele dumneavoastră?

— Da, renumele. Vezi dumneata, până la acest moment, eu trebuia să o fi sedus deja pe domnișoara de la țară. Cu toate acestea, în scrierile dumitale nu am reușit. Nu asta așteptau cititorii de la mine. Renumele meu este...

— ... Distrus, spuse Marianne, înghițind în sec. Dar chiar dumneavoastră ați spus că v-am descris ca pe cel mai rău dintre tâlhari.

Leopard flutură din mână ca reacție la obiecția ei.

— Iar asta a fost de-a dreptul prea mult. Ar trebui să-ți fie rușine.

— Ei bine, presupun că...

— Totuși, draga mea, tot povestirile dumitale ne spun că nu ești chiar ușă de biserică, zise el și zâmbi malițios. Și că ar fi trebuit să am mult mai rapid sorti de izbândă. Este ceea ce cititorii așteaptă de la mine. Făcu un pas spre ea. Și am venit să îndrept lucrurile.

— Să îndreptați lucrurile? ridică ea vocea. Și cum intenționați, mai exact, să faceți lucrul acesta?

— Nu este vorba despre ce voi face eu, ci despre ce vom face noi.

— Noi?

Doamne, ce-i trecea oare prin minte?

— Dacă tot ai crezut că e bine ca lumea să știe despre relația noastră...

— Nu există nici o relație între noi doi.

— Poate că nu există în realitate, dar, draga mea domnișoară, oamenii cred ce citesc în ziare.

Făcu un pas spre ea. Marianne se feri, dar el îi anticipă mișcarea și o încolți exact ca un animal de pradă. „Ca un leopard“, gândi ea cerând ajutor divin.

— Vreau doar să avem cu adevărat ceea ce toată lumea crede că avem deja.

Marianne țâșni spre ușă, dar el îi tăie calea, ținând-o cu putere în brațe și strângându-i cu o mână, pe la spate, încheieturile. Ea scăpă cartea din mână.

— Dă-mi drumul imediat, îi ceru ea, cu o voce mult mai tremurată decât ar fi vrut.

— Niciodată, zise el și zâmbi larg, privind-o de sus. Prea te-am prins greu.

Marianne era din ce în ce mai panicată, încercând să scape din strânsoare.

— Dă-mi drumul!

— Nici nu mă gândesc. Dar acum cred că ar trebui să țipi, spuse el, cu ochii sclipindu-i de amuzament.

— Ar trebui? Marianne căuta înnebunită cu privirea un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă. Din păcate, pentru moment nu putea ajunge să pună mâna pe nimic. Ar trebui? De ce ar trebui să țiip?

— În afară de faptul că sunt puține lucruri mai excitante pe lumea asta decât o femeie care țipă?

— Da, de ce?

— Pentru că intenționez să mă ridic la înălțimea imaginii pe care ai catadicsit să mi-o creionezi.

— Chiar așa?

Marianne simți cum, dintr-odată, fără să-și impună nimic, frica îi dispăru, lăsând loc curiozității. Străinul acesta era el agasant, dar oare cu adevărat periculos? Un om periculos nu ar fi încercat să o împiedice să țiipe în loc să o încurajeze? Pentru moment, se opri din strădania de a scăpa din strânsoare, se uită fix la Leopard și îl întrebă:

— Și cum ai de gând să faci asta?

— Am să te iau cu mine și să-ți arăt cum sunt cu-adevărat.

— Pare o frază luată dintr-o carte.

Se uită la el cu neîncredere. Pentru moment, situația părea să devină din ce în ce mai ciudată.

— Da, mă rog, de obicei sunt mai original, spuse el șoptit. Acum, haide, ar trebui să țipi. Cineva va veni, cu siguranță, să te salveze.

— Așadar, am nevoie să fiu salvată? Nu pari a fi atât de puternic pe cât te crezi.

Desigur, Leopard o ținea strâns, se simțea prizoniera lui, dar avea să-i fie al dracului de greu să o scoată din casă în felul acesta.

— Nu faceți prea des chestii din astea, nu-i așa?

— Ai de gând să țipi odată sau nu? Întrebă el gâfâind.

— Nu. Cred că dumneavoastră ar trebui mai degrabă să țipați.

Marianne își adună toate forțele, se smulse din strânsoare și luă cartea care-i căzuse pe podea. Apoi, fără să ezite vreo secundă, o prinse cu ambele mâini și îl lovi cât de tare putu deasupra taliei.

Un „au“ puternic făcu încăperea să vibreze. Nu era chiar un țipăt, dar, într-adevăr, pe toți sfinții, era grozav de excitant. Leopard își duse mâna la stomac și se aplecă în față de durere.

— Dă-i imediat drumul, animalule! se auzi din prag vocea tunătoare a lui Thomas.

Marianne se întoarse brusc. Thomas se apropie de ei cu pași mari, imaginea însăși a indignării cavalierești. Inima ei începu să bată mai tare la vederea lui.

— I-am dat deja drumul, icni Leopard, îndreptându-se ușor de mijloc, cu fața schimonosită de durere.

Își apăsă mâinile pe stomac și se uită încruntat la Marianne.

— M-ai lovit!

— Bineînțeles că v-am lovit, răspunse ea, încrucișându-și brațele. Ce v-ați fi așteptat să fac?

— Nu m-am așteptat să mă lovești, spuse el tăios. Al naibii de lipsit de considerație din partea ta!

Ceva din vorbele lui îi suna cunoscut și o rănea îngrozitor, dar, pentru moment, hotărî să nu-i dea atenție.

— M-ați amenințat că o să vă faceți mendrele cu mine.

Thomas sări ca ars și spuse pe un ton tăios:

— Cum ați îndrăznit...?

— Da, asta mă întreb și eu, mormăi Leopard.

— Ați pus la îndoială onoarea femeii pe care o iubesc, spuse Thomas, ridicându-se și înaintând spre Leopard. Cer să îmi dați satisfacție!

„Femeia pe care o iubesc?”

— Mă gândeam eu că asta se va întâmpla, zise Leopard.

El o iubea?

Cei doi bărbați stăteau în picioare, amenințându-se reciproc, cu frunțile aproape lipite.

— Cu pistoalele, atunci, spuse Leopard. La răsăritul soarelui.

— Problema aceasta nu se poate amâna până în zori, răsună vocea lui Thomas în toată camera. La apusul soarelui, astăzi!

— Diseară atunci, încuviință Leopard. Cred că Newcombe's Hill ar fi locul perfect.

— Duel? Vorbiți despre un duel? interveni Marianne speriată.

— Bineînțeles, zise Thomas, care nu-l scăpă o clipă din ochi pe Leopard.

Marianne se uita când la unul, când la celălalt, nevenindu-i să creadă.

— Nu puteți vorbi serios. Duelurile sunt interzise prin lege.

— Problemele care țin de onoare sunt deasupra legilor obișnuite, replică Thomas pe un ton arogant. Ne vedem la asfințit. Acum ați face bine să ieșiți, continuă el, îndepărtându-se de Leopard și arătându-i ușa.

— Abia aștept..., replică acesta, apoi se întoarse spre Marianne și făcu o plecăciune. Și pe tine te voi revedea.

— Nu atâta vreme cât mai sunt eu pe lumea asta.

Marianne simți fiori reci pe șira spinării la auzul acestor vorbe.

— Tocmai asta era ideea, spuse Leopard, după care ieși din încăpere.

— Thomas, zise ea și i se aruncă în brațe, nu poți face asta! Vei fi ucis.

— Puțin probabil, draga mea. Își plecă privirea spre ea zâmbind ușor. Nu am nici o îndoială că voi câștiga...

— Dar chiar dacă vei câștiga..., începu ea, dar vocea i se frânse.

— Aș putea merge la închisoare sau, mai rău, voi fi nevoit să părăsesc țara.

Inima ei se strânse ca într-o menghină.

— Voi veni cu tine.

— Nu pot permite așa ceva, spuse el cu tristețe. Oricât de interesantă ți s-ar părea o astfel de aventură, nu-mi doresc să trăiești în exil, nu asta e viața pe care vreau să ți-o ofer.

— Dar eu sunt vinovată de tot ce se întâmplă.

Era, într-adevăr, vina ei. Dacă nu ar fi continuat protestele să alerge după un viitor iluzoriu, nu ar fi scris pentru bani povestirile despre domnișoara de la țară. Și nu ar fi stârnit niciodată un individ atât de periculos ca Leopard, cu sau fără numele

ăsta tâmpit. Iar Thomas nu ar fi fost pus în situația de a-și risca viața pentru ea.

— Nu are rost să te învinovățești acum. Nu poți schimba trecutul.

Thomas îi înclină ușor capul pe spate și își apăsă buzele de ale ei, într-un sărut blând, și dulce, și... final.

— Thomas..., îi rosti ea numele mai mult ca un suspin sau ca o rugăciune ce se stinge pe buzele ei.

Thomas îi dădu drumul și se îndepărtă.

— Trebuie să plec acum. Mai sunt doar câteva ore până la apus, și trebuie să fac unele pregătiri.

— Thomas, nu...!

Dar nu putea rosti nimic, se îneca în propriile-i cuvinte.

— Trebuie. Îi luă mâinile și i le sărută, fără să-și dezlipească o clipă privirea de la chipul ei. Indiferent de ce ne rezervă viitorul, tu vei rămâne în inima mea pentru totdeauna.

O salută scurt, printr-o înclinare a capului, se întoarce și ieși din cameră fără să se uite înapoi.

Ochii începură s-o înțepe din cauza lacrimilor ce nu puteau fi stăvilite. Povestea lor semăna cu atâtea alte povești pe care le citise despre îndrăgostiți cărora soarta le era potrivnică. Doar că această poveste era reală, iar consecințele ei aveau să fie copleșitoare. Orice avea să urmeze, viața lui Thomas era distrusă. Și ea era cea care o distrusese cu dorința ei nebunească de aventură.

Își șterse lacrimile. Trebuia să-l oprească. Nu putea accepta un asemenea sacrificiu din partea bărbatului pe care îl iubea.

A bărbatului care o iubea.

Trase aer în piept cu putere. Thomas o zisese cu voce tare, dar poate nici nu își dăduse seama că rostise acele vorbe. O iubea, dar poate era prea târziu. Dacă s-ar fi măritat cu el atunci când putea s-o facă...

Ce avea să facă ea acum? Cum putea să-l salveze?

Străbătea încăperea cu pași mari și încerca să găsească soluția salvatoare. Avea nevoie de sprijin, iar surorile ei nu îi puteau fi de ajutor. În plus, situația în sine risca să degenereze într-un imens scandal, și era mai bine ca pe ele să le țină deoparte cu totul.

Pennington putea fi de ajutor. La urma urmei, era prietenul lui Thomas. El sigur avea să știe ce să facă, cum să oprească toată această nebunie. Avea să-i trimită un bilețel numaidecât.

Se duse la birou și deschise sertarul, căutând o coală pe care să scrie. Dădu la o parte niște acte oficiale, când, deodată, un nume scris pe ele îi sări în ochi.

„Ephraim Cadwallender“?

Cineva ciocăni la ușă.

Majordomul stătea în prag.

— Doamna mea, alți doi domni așteaptă să-i primiți.

— Spune-le că nu-i pot primi în momentul acesta.

Luă documentele, întrebându-se ce afaceri ar fi putut avea Thomas cu domnul Cadwallender.

— Prostii, se auzi vocea lui Pennington din hol. Ne va primi acum, continuă el, și, urmat îndeaproape de Berkley, îl dădu la o parte pe valet.

Marianne scăpă actele pe birou și veni să-i întâmpine.

— Domnul meu, spuse ea ușurată, nici nu știți cât de bucuroasă sunt să vă văd. Am nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră.

— Chiar așa? replică Pennington, ridicând dintr-o sprânceană. Mai întâi avem de discutat o chestiune destul de importantă.

— E imposibil să fie mai urgent decât... Dar expresiile de pe chipurile lor o făcură să se oprească brusc. Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Pennington și Berkley se uitară cu subînțeles unul la celălalt. Berkley trase cu putere aer în piept, ca să capete curaj.

— A ajuns în atenția noastră... ceea ce înseamnă că... am aflat că... Ce vreau să spun este...

— N-o mai lua pe ocolite, omule, îl opri cu o voce tăioasă Pennington. Spune direct!

— Dumneata ești domnișoara de la țară?

Marianne era atât de șocată, încât nu mai putea să respire.

— Eu?

— Da, dumneata, spuse Pennington.

— De ce ați crede așa ceva? șopti Marianne.

— L-am văzut pe Helmsley ieșind din magazinul lui Cadwallender, continuă Pennington.

— Asta nu înseamnă că...

— Din momentul acela nu a fost prea greu să rezolvăm puzzle-ul. Pennington o fixă cu privirea. Dumneata ești, nu-i așa?

— Iar Helmsley este Lord W.? întrebă Berkley.

— Da, e adevărat, admise ea și oftă prelung. Dar să știți că aventurile nu sunt cu totul adevărate.

— Ei, ce ți-am spus eu? Pennington îl înghionti pe prietenul său. Ți-am spus să nu crezi tot ce citești.

— Nu mai contează, zise Berkley. Apoi, îndreptându-și umerii, făcu un pas către Marianne. Îmi veți face onoarea de a deveni soția mea?

— Soția dumitale?

Se holba la el, nevenindu-i să creadă.

— Credeam că ați renunțat la ideea de a vă dori o femeie pe care nu o cunoașteți.

— Cum aş putea renunța când nenorocitul acela de Leopard dă târcoale? Iar acum, când nu mai există nici un secret, nu puteți spune că nu vă cunosc. Îi luă mâna într-a lui. Și vă iubesc și ca Marianne, și ca „domnișoara de la țară“.

— E foarte frumos din partea dumată, spuse ea trăgându-și cu gentilețe mâna, și mărturisesc că sunt flatată, dar căsătoria între noi nu este...

— Îl iubește pe Helmsley, explică Pennington, foarte sigur pe el.

Marianne îl fixă cu privirea.

— De ce spui una ca asta, domnul meu?

Pennington ridică din umeri.

— Devine evident, draga mea, odată ce te prinzi cine sunt personajele. Tu ești domnișoara de la țară, nu?

— Da, da... eu sunt, recunosc Marianne frângându-și mâinile, într-un gest care-i trăda disperarea. Și, din cauza acelor povestioare ridicole, totul a devenit o imensă tărașenie. Thomas ar putea fi ucis.

— Ucis? repetă Pennington, cu o expresie serioasă.

— Cum adică? interveni Berkley.

Ea își îndepărtă părul de pe față.

— O să se dueleze cu Leopard.

— Deci Leopard e real? întrebă Pennington ridicând dintr-o sprânceană.

— Știam eu, pufni Berkley.

— Nu, nu e real. Sau, mă rog, după câte se pare, este. Dar nu aveam habar, zise ea, începând să măsoare odaia cu pasul. Am crezut că e doar rodul imaginației mele. Pentru a face povestea mai interesantă, înțelegeți... Nici prin gând nu mi-a trecut că există în realitate.

— Mie cu siguranță mi-a stârnit interesul, murmură Berkley.

Marianne se opri din mers și se uită cu ochii mari la cei doi bărbați.

— Dar sigur îl cunoașteți?

— Nu știu pe nimeni cu numele de Leopard, zise Berkley ridicând din umeri.

— Mi s-a părut din prima clipă un nume stupid, adăugă Pennington.

— Regret că nu vă convine cum îl cheamă, spuse ea pe un ton tăios. Mi-a luat ceva timp să găsesc un nume pe care nimeni nu l-ar folosi, tocmai pentru a evita o problemă ca aceasta.

— Am înțeles, dar are și un nume real? întrebă Pennington.

— Bineînțeles. E Beaumont.

— Beaumont? Vicontele Beaumont? reluă Pennington înfuriat. Acela înalt, brunet, arogant...?

— De parcă n-ați fi toți la fel..., bodogăni Marianne.

— Sigur că-l știm. N-a prea stat prin oraș în ultima vreme, spuse Berkley clătinând din cap. Totuși, n-am auzit niciodată pe cineva să-i spună Leopard.

— Niciodată?

Cum era posibil? Dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, nu i-ar fi cunoscut și acest nume stupid?

— Helmsley îl cunoaște de multă vreme, spuse Pennington pe un ton tăios.

Marianne înlemni, rămânând cu privirea fixată la chipul lui Pennington:

— Cu siguranță vă înșelați. Nimic nu are sens în acest caz. Nu pot crede...

Dar bineînțeles, Leopard – sau Beaumont, mai degrabă – știuse exact unde se află...

— Coniacul! Nu se putu opri să nu-și dea o palmă peste frunte. Știa unde se află

coniacul. E clar că a mai fost în această casă. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Simți că nu-și mai poate stăpâni indignarea. Thomas s-a prefăcut că nu-l cunoaște.

— E posibil, draga mea, ca „prefăcut“ să fie cuvântul-cheie în această poveste, reluă Pennington pe un ton blând.

— Da, așa se pare... Îi venea să urle de nervi. Cum am putut să mă las atât de ușor păcălită? Cum am putut crede toate acele prostii? Auzi... să-mi fac mendrele cu tine...

Cei doi se uitară stânjeniți unul la celălalt.

— Cu siguranță au făcut împreună o pereche destul de convingătoare: un șarpe în piele de leopard și un... un...

— Un șobolan? sugeră Berkley.

— Aceasta e cuvântul. Un șobolan. Un șobolan murdar și netrebnic. Dar de ce a făcut asta? Începu iar să umble cu pași mari prin cameră, încercând, în minte, să clarifice tot ce se întâmplase. De ce ar fi făcut ei... de ce ar fi făcut Thomas una ca asta? Se întoarse brusc către cei doi. Ziceți că l-ați văzut pe Thomas ieșind din magazinul lui Cadwallender?

— Asta ne-a adus aici, reconfirmă Berkley.

— Asta e, gemu Marianne. Înseamnă că el știe că eu am scris Aventurile. Pun pariu că a vrut să-mi dea o lecție, îi place la nebunie să dea lecții, spuse ea mijind ochii.

— Și, fără îndoială, a vrut și să te oprească. Pennington se uită la ea, luând o mină prudentă. Eu nu l-aș acuza. Pe măsură ce apar tot mai multe scrisori în ziar, crește riscul să descopere cineva adevărata identitate a autoarei. Și a celui Lord W. al ei. Scandalul ar fi...

— Enorm, termină ea fraza cu un suspin. Știu lucrul acesta și nu neg că am încurcat rău de tot lucrurile. Și totuși... Marianne se întoarse la birou, smulse din sertar hârtiile acelea oficiale și i le întinse lui Pennington. Ce reprezintă actele acestea?

Pennington răsfoi cu atenție hârtiile primite.

— Cred că e vorba despre un soi de înțelegere de afaceri. Se pare că Helmsley a investit în afacerea lui Cadwallender. Nu se putu abține să nu fluiera lung. O investiție consistentă, mai spuse el, privind-o drept în ochi. Oricine ar vedea aceste hârtii s-ar întreba de ce nu l-a oprit pe Cadwallender să publice povestirile. E clar că de el depinde partea financiară.

— E mult prea deștept ca să facă una ca asta. Știe foarte bine că, dat fiind succesul Aventurilor, aș fi putut vinde cu ușurință povestirile altui ziar. Cred mai degrabă că așa și-a imaginat el că mă poate supraveghea. Marianne se uită fix la Pennington. Când a...?

Pennington se uită iar pe hârtii.

— Sunt de acum trei săptămâni. Are vreo importanță?

— O, da, chiar are. Are o mare importanță.

Cu trei săptămâni în urmă avusese loc balul organizat de ducesa văduvă, când Thomas se străduise din răspuț să o ademenească să îi fie soție. Desigur, eforturile i-au fost încurajate și de descoperirea povestirilor ei și de dorința lui de a preveni scandalul.

Și nimic mai mult.

Dar ce erau acele cuvinte rostite de el azi? Făceau parte din prefăcătorie pe care o puseseră cei doi la cale? Încă vreun mod absurd de a-i da ei o lecție?

— Doamna mea? se auzi vocea lui Pennington, care încerca să o readucă la realitate. Privirea lui îngrijorată o întâlnește pe a ei. Te simți bine?

— Da, totul e în regulă. Marianne inspiră profund și își îndreaptă umerii. Știi unde este Newcombe's Hill?

— E în nordul orașului, confirmă Berkley.

— Ați putea fi atât de amabili încât să mă însoțiți acolo?

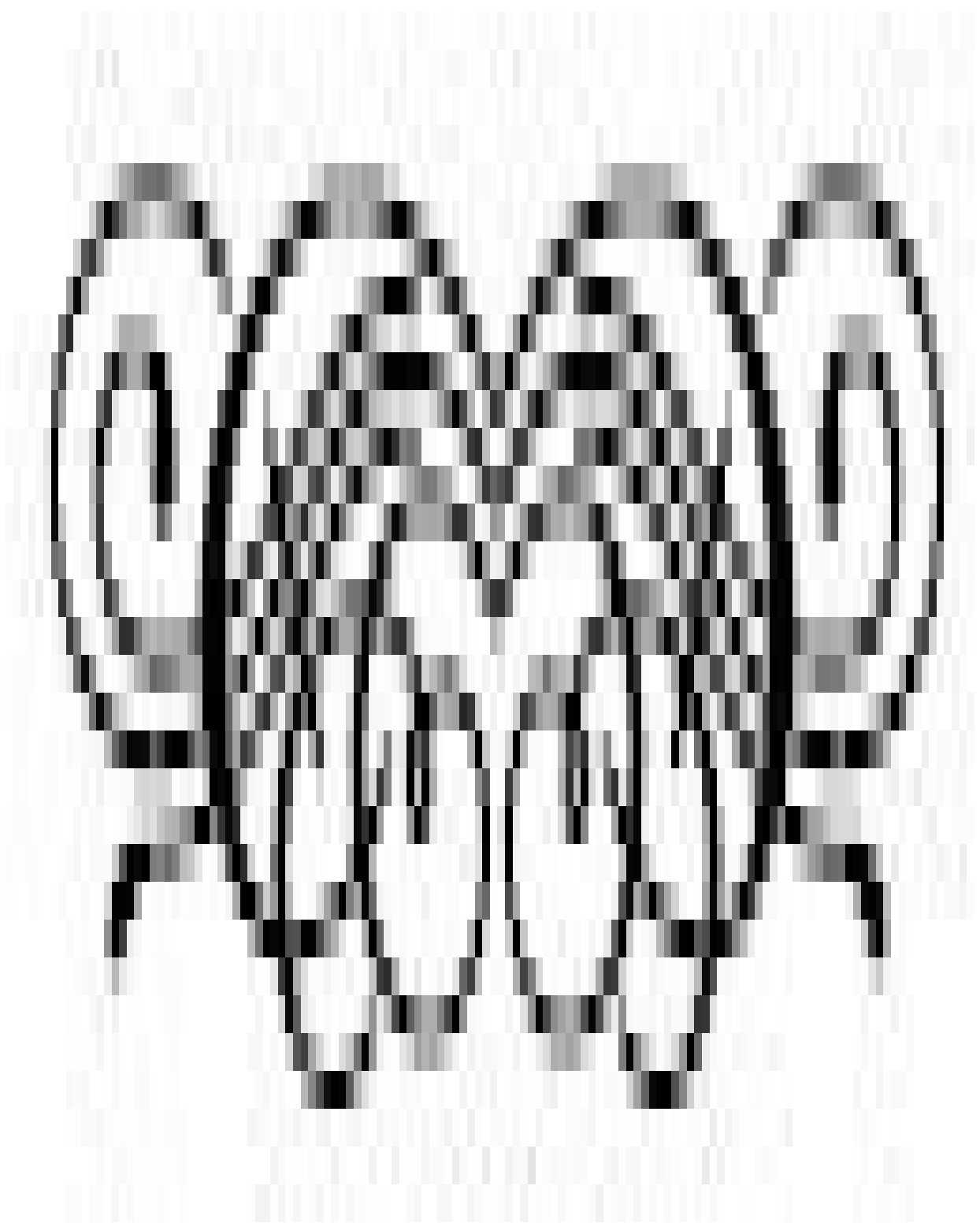
— De ce? Singurul motiv pentru care cineva se duce acolo este... Berkley se

opri. Ah!

— Trag concluzia că acolo se lasă cortina pentru farsa pe care Helmsley a pus-o la cale. Așa-i? o chestionă Pennington.

— Așa este, domnul meu. Mă tem că sunt așteptată acolo cu nerăbdare. Altminteri, cum s-ar putea juca actul final fără ca toți actorii să vină pe scenă? Va fi extrem de interesant. Le zâmbi larg celor doi bărbați, nelăsând să se vadă furia ce mocnea în ea. Și nici durerea. În plus, ce farsă ar mai fi și asta fără un final neașteptat?

Capitolul 21

... Dragă verișoară, chiar că am învățat foarte multe în ultimele luni. Și ar fi bine să îți minte cuvintele mele.

Nu contează ce poziție au în viață, nu contează dacă sunt persoane respectabile sau demne de dispreț, bărbații sunt fiare înșelătoare și ticăloase, în care nu poți să ai încredere. Cred că defectul acesta este specific naturii lor.

Dacă noi, femeile, am fi mai înțelepte, ne-am tăia cu sabia legăturile care ne țin încătușate de ei, pentru binele tuturor. De fapt, pentru binele întregii omeniri.

Ar exista și pierderi, fără îndoială, dar trebuie făcute și sacrificii...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Eu zic că a mers bine, spuse Thomas zâmbind larg. În ciuda faptului că am fost nevoit să aștept ca ea să țipe după ajutor ca să-mi pot face apariția.

— Presupun că nu e genul de femeie care țipă după ajutor, dacă mă iau după felul cum m-a lovit, murmură Rand. N-aș fi zis că o să facă așa ceva.

Cei doi bărbați stăteau pe iarbă de pe Newcombe's Hill – care, în ciuda numelui, era mai degrabă o movilă decât un delușor, dar destul de înaltă încât să se poată vedea de pe ea drumul ce ducea spre oraș.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta, chicoti Thomas.

— Crezi că o să vină?

— Sigur că o să vină, zise Thomas, încrezător. Totul face parte din planul meu.

— A, da, planul. Rand îl măsură cu privirea, sceptic. În dimineața asta, când mi-ai cerut ajutorul, nu mi-ai explicat mare lucru în afară de partea în care eu mă prefac că sunt acest Leopard – apropo, tare ridicol numele ăsta –, tu mă provoci la duel, și acum... ce?

— E destul de simplu. Când vedem că i se apropie trăsură, ne așezăm în poziție.

— Și duelul bănuiesc că a avut deja loc.

Thomas încuviință din cap.

— Ea se apropie, te vede rănit grav, firește...

— Firește, repetă celălalt, ironic.

— ... Și transportat la trăsură.

Thomas arată din cap spre vehiculul care îi aștepta și spre cei patru bărbați pe care îi angajase ca să joace rolul de martori la duel. Nu putea să implice pe nimeni dintre cunoștințele sale, în afară de Rand, în treaba asta. Nu putea să conteze pe nimeni altcineva că avea să-și țină gura.

— Iar atunci, eu o să mai joc un rol nemaipomenit, spunând că va trebui să părăsesc pentru totdeauna Anglia, ca să scap de închisoare. Ea o să-și dea seama că aventurile au un preț foarte mare și, mai mult, o să înțeleagă ce se întâmplă când îți bazezi ficțiunile pe oameni reali, încheie el, zâmbind triumfător.

Rand îl studie plin de curiozitate.

— Asta e?

— Excelent, nu?

— Și nu mai ai nimic altceva?

— Ei bine, ba da. De fapt, în punctul acesta, ea se aruncă în brațele mele și recunoaște că, de fapt, e numai vina ei. Pe urmă îmi mărturisește totul despre povestirile ei și jură că o să facă tot posibilul să schimbe cele întâmplate.

Thomas se rezemă în coate întins pe spate, scrutând peisajul, cu un oftat prelung de satisfacție.

— Și?

— Și... nimic. Bine, o să se învoiască să se mărite cu mine și o să ne petrecem toată viața împreună.

Rand îl studia cu ochii mijiți.

— Și nu vezi nici o scăpare aici? Vreun detaliu, absolut nesemnificativ, pe care să-l fi uitat?

— Nu. Nici unul.

De fapt, universul lui Thomas părea absolut perfect în clipa aceea. Avea să obțină o permisiune specială și, până la sfârșitul săptămânii, aveau să fie căsătoriți.

— Tu nu prea o cunoști pe femeia asta, nu-i așa?

— Ba o cunosc prea bine.

— Serios? Rand ridică ironic dintr-o sprânceană. Atunci, ia spune-mi, cum o să reacționeze când o să descopere că totul nu-i decât o viclenie menită s-o învețe o lecție.

— O să fie recunoscătoare că totul a fost doar o înscenare...

Dar dacă n-o să fie? Încrederea începea să-l părăsească.

— Chiar așa?

— Evident, întări el, alungând bănuiala că poate ea n-avea să fie deloc recunoscătoare. Într-o zi, probabil o să râdem de toate cele întâmplate.

— Pentru binele tău, sper să ai dreptate. Numai că mie mi se pare că orice femeie care poate să-l țină în frâu pe un ticălos cum ar trebui să fie acest Leopard – și Rand își frecă stomacul, strâmbându-se ușor –, și încă să-l țină foarte bine în frâu, nu oricum, n-o să găsească nimic de râs în toată trășenia asta. Când ai de gând să-i mărturisești adevărul?

— Nu știu.

De fapt, acum, că se gândea la asta, habar n-avea când avea să-i spună totul.

Rand pufni în râs, clătinând din cap. Thomas se încruntă, nelămurit.

— Ce e așa de amuzant?

— Pur și simplu îmi amintesc ultima noastră discuție, înainte să plec din Londra. Dacă îmi aduc eu bine aminte, planul tău era atunci să le găsești soți acestor surori și să scapi de ele, ca să te poți concentra și tu pe modelul de soție pe care ți-l doreai, zise prietenul său amuzat. După câte se pare, ai dat greș în mod lamentabil.

— Marianne e femeia pe care o doresc de soție, răspunse el morocănos, dându-și seama că niciodată nu rostise cuvinte mai pline de adevăr.

— Ce ironie, nu?

Thomas îi aruncă o privire încruntată prietenului său.

Trei călăreți apăruseră la o cotitură și acum se îndreptau spre ei.

Rand își miji ochii, căci începea să se lase înserarea.

— Ea e?

— Imposibil, zise Thomas clătinând din cap. Ea ar lua trăsura. Marianne nu călărește prea bine și nu s-ar aventura niciodată călare afară din oraș. În plus, ar fi singură, iar cei de acolo sunt trei.

Călăreții se apropiau. Rand sări în picioare.

— Nu cumva te înșeli? Făcu semn din cap spre cei trei. Unul dintre ei este cu siguranță o femeie. Sau un bărbat care călărește femeiește.

Thomas rămase câteva clipe cu privirea ațintită spre ei.

— Fir-ar a dracului de treabă, mormăi el, sărind la rândul lui în picioare. Nu trebuia să vină călare. Nu mai avem timp să ne luăm pozițiile.

— Atunci, ce facem?

— Nu știu!

Caii se opriseră la câțiva metri depărtare.

— Thomas! Marianne sări de pe cal și alergă spre el, aruncându-i-se în brațe. Slavă Domnului că nu am ajuns prea târziu!

Poate că Thomas avea să reușească până la urmă să salveze situația.

— N-ar trebui să fii aici, îi zise el, respingând-o cu blândețe. Nu pot să-ți îngădui să fii martoră la asta.

Pennington și Berkley descălecaseră la rândul lor și se îndreptau spre ei. În ochii lui Pennington strălucea o lumină ciudată, iar buzele lui Berkley se mișcau de parcă și-ar fi înăbușit un zâmbet. Imposibil, vechilor săi prieteni nu avea cum să li se pară amuzant așa ceva, nu? Nu, sigur că nu. Probabil se înșela. Din nou.

— N-ar fi trebuit s-o aduceți aici.

— De fapt, ea ne-a adus pe noi, zise Pennington cu glas blând. Mult prea blând.

— Nu contează, replică Thomas ferm. Trebuie să plece.

— În nici un caz, domnul meu, se opuse Marianne, ridicându-și bărbia plină de curaj. Nu pot îngădui ca tu să...

— Ei bine, răspunse el, simțindu-se ușurat, poate reușim să rezolvăm problema aceasta fără vărsare de sânge.

— ... Să-mi aperi onoarea...

— ... Eu sunt dispus să-mi cer scuze, interveni și Rand, cu iuțeală.

— ... Altfel decât în prezența mea, își termină ea vorba, privindu-l înfocată.

— Altfel decât în prezența ta? Thomas se holbă uluit. Voia ca el să se dueleze?

— Domnilor, zise ea și se întoarse spre însoțitorii săi. Unde ar trebui să stăm noi? Întrebă, uitându-se în jur. Vreau să fiu sigură că văd totul, deși cred că cel mai bine ar fi să nu încurc pe nimeni.

Pennington încuviință.

— Nu știi niciodată în ce direcție pot s-o ia gloanțele.

— Și nici n-am vrea să fie împușcat cineva neimplicat, adăugă Berkley.

— Nu, într-adevăr. Ea își puse mâna pe brațul lui Thomas, zâmbindu-i. Este

foarte incitant. Închipuie-ți, un duel! O aventură adevărată.

— Marianne, zise Thomas încetișor. Poate că, dacă Leopard dorește să-și ceară scuze...

— Da, doresc, zise Rand și încuviință viguros din cap. Am fost un ticălos. Un moșic. În cel mai bun caz. Și îmi pare sincer foarte rău. Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Cu toate acestea, zise ea, uitându-se urât la Rand, Lord Helmsley are impresia că mi-ai pătat onoarea și că trebuie să plătești pentru asta. Apoi se dădu câțiva pași înapoi, urmată de Pennington și de Berkley. Acum, Thomas, împușcă-l!

— Ce?

Thomas se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Ea chiar voia ca el să se dueleze.

— Am spus, împușcă-l! repetă ea, încrucișându-și brațele la piept. Hai! Așteptăm.

Rand se aplecă spre Thomas și-i spuse încetișor:

— Vrea să mă împuști.

— Așa am auzit și eu, răspunse Thomas din colțul gurii.

— Poate ratăm amândoi, zise Rand.

Thomas pufni.

— Și ție ți se pare că planul meu era prostesc?

— Măcar ideea mea o să ne scoată pe amândoi din tărășenia asta, replică Rand. Acum, hai, unde sunt pistoalele?

Thomas scrâșni din dinți.

— Nu m-am gândit că o să avem nevoie de ele.

— Da' bine te mai pricepi la planuri! exclamă Rand și își dădu ochii peste cap.

— Ai uitat pistoalele? Marianne își puse mâna în șolduri. Domnul meu, îndrăznesc să spun că sunt dezamăgită. Cum ai putut să uiți așa ceva?

— Din cauza agitației, presupun, zise Thomas cu glas firav.

Pennington le făcu semn cu mâna, strigându-le:

— Cred că am eu pistoale.

— Serios? spuse Marianne, încântată. Ce minunat că te-ai pregătit!

— Mulțumesc, răspunse Pennington zâmbind cu modestie.

— Nu știam că ai pistoale la tine, replică Berkley și se încruntă nelămurit.

— De fapt, n-am decât unul, răspunse Pennington ridicând din umeri. Nu știi niciodată când poți fi atacat de vreun tâlhar la drumul mare sau cine știe ce brigand.

— Atunci, asta e. Nu ne ajunge numai unul. În plus, eu nu mă pot duela cu arme pe care nu le cunosc, zise Rand îmbufnat.

— Nici eu, întări Thomas, ușurat.

— Atunci, ce-ai zice de o bătaie cu pumnii? sugeră Berkley.

— Nu, interveni Marianne, oftând din greu. Nu-i deloc același lucru, spuse ea, îndreptându-se spre Thomas. Să înțeleg că asta înseamnă că n-o să-mi repari onoarea, n-o să-l împuști?

Thomas afișă o expresie întristată.

— Mă tem că nu.

— Iar tu, continuă ea și se întoarse spre Rand, n-o să-l împuști, ca să-ți faci mendrele cu mine?

— Oricât de atractivă ar părea perspectiva asta, din ambele perspective, spuse el, aruncându-i o privire încruntată lui Thomas, aş spune că nu.

— Am înțeles, zise ea gânditoare, după care rămase tăcută vreme îndelungată, cu

sprâncenele încruntate.

— Lord Pennington?

— Da, doamna mea? răspunse Pennington și făcu un pas înainte.

— Aș putea să văd și eu pistolul pe care îl ai?

Privirea ei o întâlni pe a lui Thomas, care simți dintr-odată un ghem de groază în stomac.

— Bineînțeles.

Pennington se îndreptă spre calul său.

— Așteaptă! Thomas ridică mâna, ca să-l oprească, fără să o scape din ochi pe Marianne. De ce?

— Pentru că, Thomas Effington, marchiz de Helmsley și viitor duce de Roxborough, rosti ea cu ochii mijiți, cu o flacără de furie în ochi, vreau să te ucid cu mâna mea.

Rand se îndepărtă, dându-se lângă Pennington și Berkley. Fără îndoială, era o mișcare înțeleaptă din partea lui.

Thomas simțea că-i iese inima din piept. Ea știa. Și nici nu era amuzată.

— Marianne, eu...

— Tu ce? Se apropie și mai mult de el, împungându-l cu un deget în piept. Tu m-ai mințit. M-ai făcut să cred că ești în primejdie de moarte. Ai vreo idee cât am fost de neliniștită la gândul că ți-am distrus viața?

— Când o spune așa, chiar că pare rău, murmură Berkley.

Și chiar așa și era. Thomas chiar că nu luase deloc în considerație acest aspect. Și, de fapt, nu se gândise deloc la ce s-ar putea întâmpla dacă planul lui ar da greș.

— Marianne, dacă ai vrea...

— N-a fost destul de rău că ai vrut să ne măriți pe toate fără să te gândești măcar o clipă, dându-ne primului bărbat care-ți ieșea în cale. La gândul ăsta, înțelegând ce se întâmplase cu adevărat, își îndreptă privirea furioasă spre Rand. În seara aceea, dumneata fuseși în bibliotecă, nu? Cel căruia el îi spunea că poate s-o aleagă pe oricare dintre noi?

Rand părea a-și dori să fie oriunde în altă parte.

— Așa e, dar, spre cinstea mea, nu am acceptat oferta aceea.

— A, și asta e spre cinstea ta! pufni ea, după care se întoarse iar spre Thomas, împungându-l din nou cu degetul în piept. După care ai avut neobrăzarea să încerci să mă legi de unii dintre cei mai plictisitori bărbați din Anglia.

— Lucrurile merg tot mai bine, mormăi în barbă Pennington.

— Ca să nu mai vorbesc despre aiurelile alea, când ai încercat să fii un erou extraordinar dintr-o carte, zise ea continuând să-l împungă cu degetul în piept. Te prefăceai, așa-i? Până în vârful unghiilor. Numai ca să-ți salvezi simțul onoarei și să mă încătușezi într-o căsătorie.

— Ia stai așa! exclamă el furios și o prinse de mână. În primul rând, ar fi cazul să nu mă mai împungi atâta cu degetul. Ți-am mai spus că nu-mi place și că mă doare.

— Bine!

— Și, în al doilea rând, nu eu am căutat scandalul, punând pe hârtie toată relația noastră, ca să bucur publicul!

— Tu l-ai plătit pe domnul Cadwallender ca să oprească publicarea scrierilor mele!

— Ba nu, se apără el indignat. Am un interes de afaceri cu Cadwallender, care nu are nici o legătură cu tine. În plus, el nu ar primi bani ca să înceteze publicarea scrisorilor tale blestемate. Povești despre noi!

— Ei, hai, pufni ea. Ceea ce am scris eu nu avea decât o vagă asemănare cu ceea ce este între noi. La urma urmelor, nu este absolut adevărat.

— E destul de adevărat, astfel încât orice persoană care are măcar jumătate de creier să-și dea seama cine e domnișoara de la țară și cine Lord W.! Nu-i așa? i se adresa el lui Berkley.

— Ei, mi-a luat ceva vreme, murmură Berkley.

— Și încă ceva, reluă el și o trase mai aproape. De ce nu m-ai numit decât printr-o inițială? Un biet W. – așa, de milă –, în timp ce ticălosului din povestire i-ai dat un nume strălucitor și romantic?

— Mie mi se părea mai degrabă prostesc, mormăi Rand.

— Lord W., pufni el disprețuitor. La urma urmelor, de la ce e acest W?

— În clipa asta, cred că vine de la „lipsit de minte”² zise Pennington.

— Sigur nu de la „înțelept”³, adăugă Rand.

— Ei bine, cu siguranță nu era de la „minunat”⁴, spuse ea, smulgându-se din strânsoarea lui și făcând un pas înapoi.

Thomas se sufoca de enervare.

— Eu nu voiam decât să mă căsătoresc cu tine!

— Ba nu voiai decât să-ți răscumperi păcatele!

— Există și căi mai bune de a o face. Era să-mi pierd viața, îi aminti el, scrâșnind din dinți. Am fost zgâriat, lovit, julit și mușcat de dragul tău!

— Ba înțepat, zise ea disprețuitor. Nu mușcat, înțepat. Până și un copil s-ar fi descurcat mai bine!

— Și de ce oare m-am băgat în toate astea?

— Habar n-am. De ce? ridică ea glasul.

— Pentru că vreau să fii soția mea! strigă el.

— De ce? replică i-o trânti ea.

Ce mai voia oare să-i spună?

— Pentru că ne potrivim al naibii de bine!

— De ce? repetă ea.

— Nu știu, spuse el, cu o notă de neajutorare în glas. Să fie soarta?

— Omul ăsta e chiar așa prost pe cât pare? i se adresă Rand lui Pennington.

— Așa se pare, zise Pennington ridicând din umeri.

Ea îl privi câteva clipe. În ochi avea o flacără intensă, însă el nu putea citi răspunsul potrivit acolo. Habar nu avea ce voia ea de la el.

— Nu-i de ajuns, spuse ea cele din urmă și clătină din cap, iar resemnarea luase locul furiei pe care o avusese până atunci în glas. Nu-i absolut deloc de ajuns, mai zise și se întoarse spre cai. Domnilor, v-aș ruga să aveți bunăvoința să mă însoțiți înapoi în oraș.

— Sigur că da, zise Berkley, alăturându-i-se.

Pennington rămase o clipă cu privirea ațintită asupra lui Thomas, plin de simpatie și de uluire, după care clătină din cap și se îndreptă spre ei.

Thomas se uita cum cei trei se îndepărtau călare. Rand oftă.

— N-a mers bine.

— Nu, n-a mers.

— Ce-o să faci acum?

— Nu știu. Oare ce-avea să facă? Nu putea s-o lase să iasă din viața lui. Nu putea să trăiască fără ea.

— Bătrâne, după părerea mea, acum e nevoie mai mult ca oricând de un plan bun.

— Deocamdată, eu nu mai am nici un plan, recunoscu Thomas și râse amar, nici bun, nici de alt soi.

Nu se simțise niciodată mai disperat ca în clipa aceasta. Ea îl ura, și avea și motive serioase. Făcuse atâtea greșeli cu ea, iar acum trebuia să plătească pentru ele. Și încă tare scump.

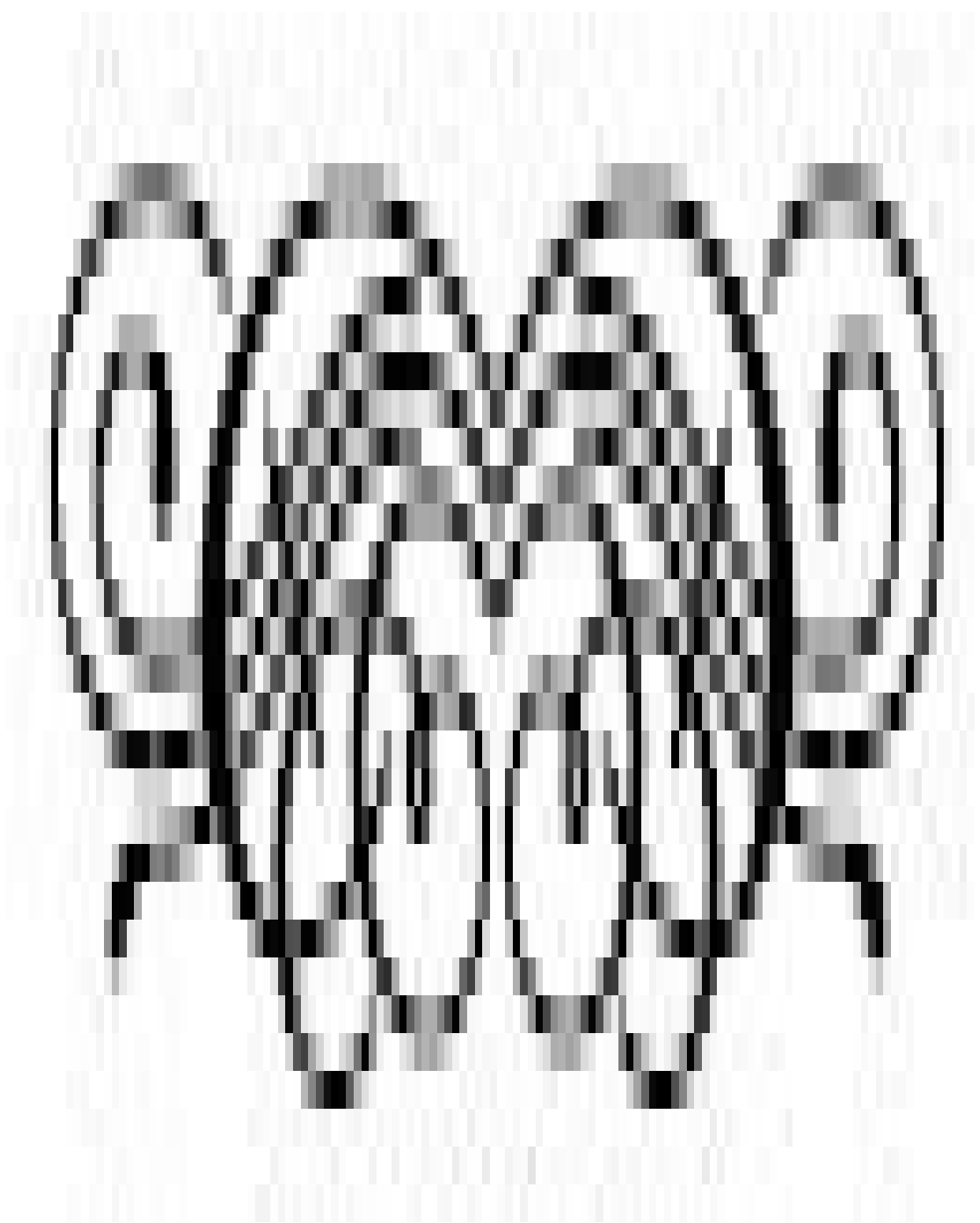
Și, în clipa asta, nu părea altceva decât cu adevărat un lord lipsit de minte.

² [În engleză, în original, witless \(n.tr.\)](#)

³ [În engleză, în original, wise \(n.tr.\)](#)

⁴ [În engleză, în original, wonderful \(n.tr.\)](#)

Capitolul 22

... În cele din urmă, am ajuns la o hotărâre în privința viitorului meu. E vremea să-mi iau soarta în mâini. În acest scop, am hotărât să plec din Anglia.

O să plec în taină – căci nu va fi bine dacă Lord W. îmi va cunoaște planurile. Mă tem că n-o să mă lase să plec. O, Dumnezeule mare, în ciuda tuturor celor întâmplare între noi, mă tem tare mult că el va...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

— Ce faci? întrebă Jocelyn, intrând în camera lui Marianne.

— Ție ce ți se pare? replică Marianne și aruncă o rochie de zi în cufărul deschis pe pat.

— Aș zice că îți faci bagajele, spuse Becky, care o urma îndeaproape pe Jocelyn, cu Henry încurcându-i-se printre picioare.

— Ești perspicace. Chiar asta și fac, răspuse Marianne, ducându-se spre șifonier, din care smulse mai multe rochii.

— O să se boțească dacă nu le împachetezi cum trebuie.

Jocelyn aruncă o privire spre Becky, făcând cu capul un semn spre ușă. Becky se întoarse, ca să plece.

— Unde te duci? se răsti Marianne.

— Mă gândeam că ți-ar prinde bine ajutorul unei cameriste, zise Becky, cu ochii mari și nevinovați. Jocelyn are dreptate, să știi, că totul o să se boțească îngrozitor, și m-am gândit...

— Te-ai gândit să o chemi pe mătușa Louella.

Becky și Jocelyn schimbă o privire vinovată.

— Aș prefera să nu mă confrunt cu ea, dar, dacă va fi nevoie, o s-o fac, zise Marianne, trăgând aer în piept. N-o să mă oprească și nici voi n-o s-o faceți.

— Și unde anume pleci?

Jocelyn se apropie de ea și se așază pe marginea patului.

— În Italia, în cele din urmă, zise Marianne, trântindu-și la întâmplare rochiile în cufăr. Nu-i stătea deloc mintea la ceea ce făcea. O să iau o trăsură până la Dover și un vapor spre Franța. O să fie o călătorie plină de aventuri.

— De ce? Becky își încrucișă brațele la piept, sprijinindu-se de stâlpul patului, iar Henry i se cuibări la picioare.

— Păi, pentru că pot să se petreacă multe lucruri interesante. Numai traversarea canalului și tot o să fie o experiență foarte interesantă.

— Nu, insistă Becky exasperată. De ce pleci?

Marianne știa prea bine la ce se referea.

— Pentru că pot și pentru că vreau. Am destui bani ca să ajung la Paris și, pe urmă, vreau să-mi obțin dota de la Richard. Asta am vrut mereu, și acum a venit timpul. Și pentru că – glasul îi tremura acum, dar ea nu părea să-și dea seama – aici nu mă reține nimic.

Jocelyn ridică dintr-o sprânceană.

— Și cu Helmsley cum rămâne?

Becky o studie câteva clipe.

— Noi credeam că poate tu și cu el...

— Atunci, ați crezut greșit, spuse Marianne, azvârlind în bagaj lucrurile pe care le ținea în mână.

Jocelyn trase aer în piept.

— Dar el vrea să se însoare cu tine, nu-i așa?

— Așa spune, răspunse Marianne, privind-și surorile. De unde știți?

— Știm totul, replică Jocelyn. Absolut totul.

— Și am fost și destul de șocate, adăugă Becky. Cum ai putut...? Nici prin cap nu ne-a trecut că o s-o faci pe domnișoara de la țară atât de... de...

— Autentică, completă Jocelyn, rostind cuvântul de parcă ar fi fost o obscenitate.

— Nu erau absolut adevărate, mormăi Marianne.

— Ba îndeajuns, spuse Jocelyn, încruntată.

— Și o să plătesc un preț pentru asta, spuse Marianne cu glas ferm.

Un preț îngrozitor. Viața fără Thomas.

Dar ce opțiuni avea? N-avea să fie prețul chiar mai mare dacă accepta să-și trăiască restul zilelor iubind un bărbat care n-o iubea? Un preț care avea să-i nimicească sufletul. Singurul preț pe care refuza să-l plătească.

I se pusese un nod dureros în gât numai la gândul anilor care i se întindeau înainte lipsiți de prezența lui. Se strădui să ignore durerea și trase adânc aer în piept, ca să se liniștească.

— Acum, am multe de făcut, și mi-ar fi de folos ajutorul vostru. Vreau să plec diseară.

— Diseară? Becky făcu ochii marii de îngrijorare. Așa repede?

— Cum să poți pleca diseară? Întrebă Jocelyn, plină de neîncredere.

Până și Henry își ridică spre ea ochii plini de tristețe.

— Cred că așa e cel mai bine, spuse Marianne, cu o veselie forțată. Nu vă mai uitați așa la mine! Doar nu ne despărțim pentru totdeauna!

— Știu că mereu ți-ai dorit asta, dar... Jocelyn clipi, străduindu-se să-și înghită lacrimile. O să ne fie dor de tine.

— Și mie de voi. Și cine știe? Poate o să mă întorc chiar foarte repede, spuse și ea, cu ochii scăldați în lacrimi. Se poate întâmpla orice. Poate mi se strică trăsura, ori îmi sunt furați banii sub amenințarea pistolului, sau poate e inundat drumul și o să fiu nevoită să mă întorc, ori poate că o să mă răzgândesc...

— Așa sper, zise Becky, ștergându-și o lacrimă. Sigur, nu să ți se strice trăsura ori să-ți pierzi banii, dar...

— Dar n-o să te răzgândești, nu? întrebă Jocelyn, și buza de jos începu să-i tremure.

— Nu, zise Marianne clătinând din cap. N-o s-o fac.

Vorbele acestea plutiră în aer o vreme, după care cele trei surori se aruncară una în brațele celorlalte. Își făceau, plângând, făgăduieli și jurăminte solemne, spunându-și ce înseamnă unele pentru altele. Marianne își dădea seama, cu o certitudine dulce-amară, că nu aveau să mai fie niciodată atât de apropiate. Până acum, nu se gândise nici măcar o dată la cât de multe avea să lase în urmă ca să poată trăi viața pe care și-o dorea. Și asta avea un preț.

Trecuseră prin atâtea împreună. Moartea mamei lor. Dependența de jocuri de noroc a tatălui lor și sărăcia în care le adusesese purtarea sa. Abandonul lui și lupta pe care o duseseră ele să pună lucrurile cap la cap. Dar, indiferent de cele întâmplate, se avuseseră întotdeauna una pe alta.

Jocelyn și Becky aveau să fie bine, își spunea Marianne. Mătușa Louella urma să aibă grijă de ele. Fără îndoială, în câțiva ani aveau să se mărite și să aibă propriile familii.

În cele din urmă, se desprinseră din îmbrățișare.

— Gata cu aiurelile astea sentimentale, zise Marianne, scoțându-și ochelarii ca să se șteargă la ochi cu dosul palmei. O să vin în vizită și o să vă scriu. Scrisori lungi și încântătoare despre... aventurile mele.

Fu nevoie de un efort de voință pentru a rosti acest cuvânt, care parcă îi stătea în gât.

— Sigur că o să scrii, zise Becky îmbufnată.

— Ai să închiriezi o trăsură? întrebă Jocelyn, trăgându-și nasul, cu ochii strălucind de lacrimi. Sau o să iei o trăsură publică?

— Nu. O să iau una dintre trăsurile de la Effington și vizitiul. O să economisesc astfel ceva bani, spuse ea, punându-și iar ochelarii și încercând să-și păstreze vocea calmă. Cred că marchizul nu se va supăra. Măcar atât poate și el să facă.

— De ce nu te măriți cu el? i-o trânti Becky. N-ar fi mai degrabă o aventură să-i faci viața un iad? Așa i-ar trebui.

— Cu siguranță asta l-ar învăța o lecție, adăugă Jocelyn.

— Mulțumesc, dar au fost deja prea multe lecții, răspunse ea, întorcându-se spre cufăr. Acum, puteți să-mi dați și mie rochia aceea...

Jocelyn i-o întinse, spunând:

— Dacă ești sigură de asta...

— Sunt.

— Atunci, presupun că măcar putem să te ajutăm și noi un pic, continuă Jocelyn, făcându-i semn din cap lui Becky. Ce-ar fi să te duci la bucătărie și să vezi dacă i se poate pregăti un coș? Drumul până la Dover e foarte lung. Eu o să ies de îndată și o să mă ocup de trăsură.

— Mulțumesc, spuse Marianne, chinându-se să zâmbească.

Dacă Thomas nu i-ar fi frânt deja inima, cu siguranță i s-ar fi frânt acum. Doamne, cât de dor avea să-i fie de ele!

Urmără alte îmbrățișări, alte lacrimi, apoi surorile și câinele ieșiră din încăpere.

Bagajele lui Marianne erau aproape gata. Nu putea să ia totul cu ea: avea să lase aici cele mai multe rochii noi, cel puțin deocamdată. Mai târziu, avea să trimită după restul lucrurilor.

Fetele avuseseră dreptate într-o privință. Thomas chiar avea nevoie să învețe o lecție. Numai că Marianne pur și simplu nu mai avea voință și pentru asta. Eroinele din cărțile ei nu se confruntaseră niciodată cu o asemenea problemă.

Erau întotdeauna hotărâte și nu cedau niciodată. Poate că ei îi lipsea ceea ce era necesar ca să fie cu adevărat o eroină? Sau, mult mai probabil, eroinele din romane nu aveau nimic în comun cu viața adevărată pe care o trăia ea. Ce păcat că nu-și dăduse mai devreme seama de asta! Totuși, chiar și așa, ar fi procedat oare diferit?

Probabil că nu.

Nu, nu avea nici cea mai mică dorință să-l învețe pe Thomas o lecție, de orice fel ar fi fost. Nu avea nici o dorință să facă nimic altceva în afară de a se concentra pe viitorul ei și de a-l lăsa pe Thomas în urmă.

Iar asta putea fi cea mai grea lecție dintre toate.

Thomas își ridică tăcut paharul.

Berkley îi dădu carafa lui Pennington, care își umplu paharul și-i întinse apoi carafa lui Rand, care își turnă coniacul, se aplecă și, în cele din urmă, turnă lichidul chihlimburiu în paharul lui Thomas.

El și Rand abia dacă schimbaseră o duzină de cuvinte de când se întorseseră la Effington. Nici măcar sosirea lui Berkley și a lui Pennington nu înviorase conversația. Acum, stăteau cu toții în bibliotecă, cu mobilele trase haotic, pentru ca nimeni să nu trebuiască să se întindă prea tare până la băutură. Cei patru bărbați împărțeau coniacul și tăcerea grea care se datora, pe de o parte, faptului că trei dintre ei nu erau în stare să fie de ajutor, și, pe de altă parte, faptului că al patrulea își dădea seama în ce hal își încurcase viața.

— Lordul Lipsit de Minte, mormăi Thomas.

— Chiar că, pufni Pennington. Fără îndoială, nu te-ai descurcat deloc strălucit în situația asta.

— S-a comportat într-un totu prost, dacă mă întrebați pe mine, zise Berkley.

Thomas îl privi urât, dar se abținu să scoată vreun cuvânt. Ar fi preferat să nu audă, dar nu prea putea nega.

— Așadar, care e planul? întrebă Rand.

— În afară de intenția de a băga în mine tot coniacul din Londra, zise Thomas și se holbă în pahar, nu am nici unul.

— Țsta e semn rău. Rand clătină din cap. Tu ai mereu un plan.

— Nu și de data asta.

Thomas își ridică privirea, însuflețit de speranță.

— Poate o să mă ierte?

Răspunsul fu o tăcere plină de scepticism.

— Mda, nici eu n-aș fi zis, mormăi el și mai luă o dușcă.

— Cred că Beaumont are dreptate, spuse Pennington. Cred că e timpul pentru un plan.

— Serios? Thomas ridică dintr-o sprânceană. Atunci, sper să puteți veni voi cu ceva. Toate planurile mele au fost niște eșecuri îngrozitoare până acum, spuse el și mai sorbi o înghițitură. M-am luptat și cu iedera pentru ea.

— Poate trebuie să privim lucrurile într-un mod logic, zise Pennington, gânditor.

— Ha! Thomas se lăsă greu în scaun. Aici vorbim despre Marianne Shelton. Logica nu are nici o legătură în acest caz.

— Ei, hai, replică Pennington, logica joacă întotdeauna un rol.

— Nu și în cazul ei. Ea nu e interesată, nu a fost niciodată interesată decât de afurisitele alea de aventuri, și de entuziasmul nemărginit, și de călătoriile ei prin toată lumea. Ca în cărțile ei blestimate. Thomas mai luă o înghițitură, întrebându-se de ce licoarea atât de tare nu-l făcea să se simtă mai bine. Nu și-a dorit niciodată să se căsătorească. Dar, chiar de ar fi vrut, mi-a spus că-și dorește genul de bărbat despre care a tot citit. Un explorator al junglelor, sau un căutător de comori, sau un pirat, sau ceva de genul ăsta.

— Asta se întâmplă dacă li se permite femeilor să citească, zise Berkley cu

înțelepciune clătinând din cap.

Ceilalți trei se holbară la el.

— Ce am spus? întrebă el, făcând ochii mari.

— De fapt, ideea nu-i chiar atât de rea.

Thomas înălță paharul spre Berkley. Rand începu să râdă.

— Dar e mult prea târziu ca să ne mai fie de vreun ajutor.

— În plus, adăugă Pennington, nimic nu-i mai groaznic decât o femeie ignorantă. Dacă e drăguță, poate fi amuzantă o vreme, dar, după un timp, ai nevoie mai degrabă de o tovarășă feminină, nu doar de un chip frumos.

— Sau de o gleznă fină, zise Berkley.

— Sau de o siluetă delicată, completă Rand.

— Sau de un păr de aur care dansează în jurul capului ei ca o aură, murmură Thomas.

Ceilalți schimbă o privire între ei. Pennington trase adânc aer în piept.

— E îndrăgostită de tine, să știi.

— Mă urăște, mormăi Thomas.

— Nici vorbă, pufni Berkley. Te iubește. Ne-a spus-o chiar ea.

— Și tu, bătrâne, zise Rand și se aplecă spre el, ești îndrăgostit de ea.

— Ha! N-ar trebui să fiu primul care să știu dacă sunt îndrăgostit? mormăi îmbufnat Thomas. Femeia asta mă înnebunește. Nu este deloc genul de care eu m-aș îndrăgosti. E mult prea independentă, încăpățânată și...

— Și ai spus-o chiar tu, îi aminti Rand rânjind. Când o salvai din ghearele lui Leopard.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta, îi zise Pennington lui Berkley.

— Ai spus...

— „Ai pus la îndoială onoarea femeii pe care o iubesc“, murmură Thomas fără să se gândească. Chiar am spus asta?

— Chiar așa, încuviință Rand. Și cu mare entuziasm.

— Acum, întrebarea e... Chiar ai crezut ce spuneai? zise Pennington și îl scrută cu privirea.

— Oare am crezut?

Abia dacă se gândise la asta. Fusesse atât de prins să o facă să-l accepte ca soț, că nu se gândise decât în trecut la iubire. Fusesse atât de ocupat să facă apel la mintea ei, că nu acordase nici o atenție inimii ei. Sau inimii lui.

Știa că voia să-și împartă viața cu ea. În fapt, nu putea să-și conceapă viața fără ea. La gândul ăsta, simți o gheară care îi scormonea în stomac. Era o senzație îngrozitoare. Și oare ce, în afară de iubire, putea să-i facă așa ceva unui bărbat?

— Sunt îndrăgostit de ea. În glasul lui se simțea uluirea.

— Era și timpul să-ți dai seama, comentă Rand rânjind.

— Și, mai mult decât atât, interveni Pennington, și ea e îndrăgostită de tine.

— Sunt îndrăgostit de ea, murmură Thomas. Și ea e îndrăgostită de mine. Adevărul îl plesnise ca o palmă peste față. Fir-ar să fie! exclamă el și țâșni în picioare, dându-și o palmă peste frunte. Asta voia ea să audă, nu-i așa? Când mă tot întreba de ce vreau să mă însor cu ea? Voia să-i spun că o iubesc.

— Cred că în clipa aceea ai invocat soarta, spuse Rand ironic.

— Lordul Lipsit de Minte pare un nume tot mai potrivit, chicoti Pennington.

— Am făcut totul vraieste, gemu Thomas.

— Poate că nu e prea târziu ca să îndrepti lucrurile, spuse Pennington, luând o gură de coniac. Poate o să fie destul de drăguță încât să-ți asculte scuzele jalnice...

— Și declarația de iubire, spuse Rand.

— Și nu uita de îngenuncheat, se băgă și Berkley. Femeilor le place să îngenunchezi în fața lor.

— Mâine-dimineață, continuă Pennington. După ce a avut ocazia de-a cugeta o noapte la cele întâmplate. Viața pare întotdeauna mai bună la începutul unei noi zile.

Thomas nu era prea sigur că putea să aștepte până a doua zi. Cu toate acestea, Pennington avea probabil dreptate.

Deodată, se simțea mai plin de speranță. Avea să se ducă la ea dis-de-dimineață. Nu. Avea s-o trezească în zori. O să-i spună cât de idiot fusese și o să-i jure iubire veșnică, și, da, o să îngenuncheze cât de mult avea să fie necesar. Și sigur ea avea să-l ierte pentru că fusese atât de prost. La urma urmelor, îl iubea.

— Ei bine, ăsta pare un plan bun, zise Thomas cu un zâmbet larg.

În clipa aceea, ușa bibliotecii se dădu de perete.

— Helmsley? răsună glasul lui Jocelyn. Ești aici?

Bărbații săriră în picioare clătinându-se.

Jocelyn și Becky se repeziră spre ei, urmate de Henry.

— Ce mai faceți aici? întrebă Jocelyn, cu mâinile în șolduri.

— Ar fi trebuit să fii deja plecat, adăugă Becky, copiindu-și sora în mișcări.

Câinele începu să mârâie.

— Plecat? Thomas se încruntă, neînțelegând. Unde să plec?

— După Marianne, firește, spuse Jocelyn.

— Și unde a plecat, mă rog? se interesă Pennington.

Jocelyn se uită în încăperea întunecată, iar Pennington făcu un pas înainte.

— Lord Pennington, zise Jocelyn încântată către Pennington și-i întinse mâna. Nu te-am văzut. Și nici pe Lord Berkley. Apoi îi întinse mâna lui Rand. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Nu-i vremea acum pentru prezentări, se răsti Thomas. Despre ce tot vorbești?

Jocelyn își retrase mâna șovăitoare, aruncându-i o privire lui Becky.

— Nu i-ai spus?

— Nu trebuia să-i spun, răspunse Becky. Trebuia să mă ocup de mâncare. Tu trebuia să-i spui.

— Nu, ripostă Jocelyn. Eu discutam cu vizitiul. Tu erai cea care trebuia...

— Spuneți-mi acum! strigă el.

— Nu e cazul să ne vorbești pe un asemenea ton, pufni Becky îmbufnată.

— Nu e vina noastră, adăugă Jocelyn și îl privi acuzatoare. Dacă ți-ai fi jucat rolul, până acum ar fi căsătorită.

— În orice caz, zise Thomas și își încleștă pumnii, unde se duce?

— La Dover, zise Jocelyn sec. A plecat la Dover, și de acolo spre Franța. I-am spus chiar eu vizitiului... Cum îl cheamă?

— Greggs? zise Thomas.

— I-am spus să meargă cât mai încet cu putință. Probabil nu sunt prea departe. Apoi Jocelyn se uită amenințătoare la el. Trebuie s-o oprești.

— Sigur că o s-o opresc. Plec chiar acum, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

Rand îl apucă însă de braț.

— Cred că, în clipa asta, chiar ai nevoie de un plan.

— Și ar fi cazul să aibă mai mult succes decât orice altceva ai încercat, zise Jocelyn. Nu poți doar să-i ceri să se întoarcă. Își ascunde bine sentimentele, dar e furioasă și rănită și nu-i deloc în apele ei. În viața mea n-am văzut-o în halul

ăsta. Ce i-ai făcut? îl întrebă ea, bănuitoare.

— Am avut o mică neînțelegere, răspunse el, plin de vinovăție.

Berkley se înecă. Pennington începu să tușească, iar Rand își dresе glasul. Becky se îndreptă spre el.

— A zis că n-o să se răzgândească. A zis că numai dacă are vreun accident, ori dacă sunt inundații, sau dacă e jefuită de bani o să se mai întoarcă.

— Jaf, ce ziceți? propuse Rand, uitându-se la Pennington.

— E ridicol, firește, dar... Pennington încuviință gânditor din cap. S-ar putea să meargă.

Thomas își plimba privirea de la unul la altul.

— Ce s-ar putea să meargă?

Pennington le luă de braț pe cele două fete, conducându-le spre ușă.

— Puteți fi drăguțe și să spuneți să ni se pregătească la toți patru caii?

— Ce o să faceți? se interesă Becky.

— Avem câte ceva de discutat, să ne pregătim și noi, după care plecăm să o aducem pe sora voastră, zise Pennington, împingându-le afară, după care închise ușa în urma lor.

— Ce pregătiri? Thomas clătină din cap, confuz. Despre ce vorbiți?

— Blestemat să fiu dacă știu, mormăi Berkley, la fel de nedumerit ca Thomas.

— Helmsley, bătrâne, chicoti Pennington. În vremuri de restriște, un bărbat trebuie să se bazeze pe ajutorul prietenilor săi. Și tu ești pe cale să primești chiar asta.

După câte se părea, coniacul îl afectase pe Thomas mult mai mult decât își închipuise. Nu pricepea nimic din ceea ce auzea.

— Ce fel de ajutor?

— Ei, haide, Helmsley, gândește-te o clipă! Pentru o femeie a cărei viziune despre lume și despre bărbații din ea este înfrumusețată de ficțiune, ce fel de bărbat – cel puțin la modul fictiv – este la fel de atrăgător ca un explorator, ca un pirat sau...

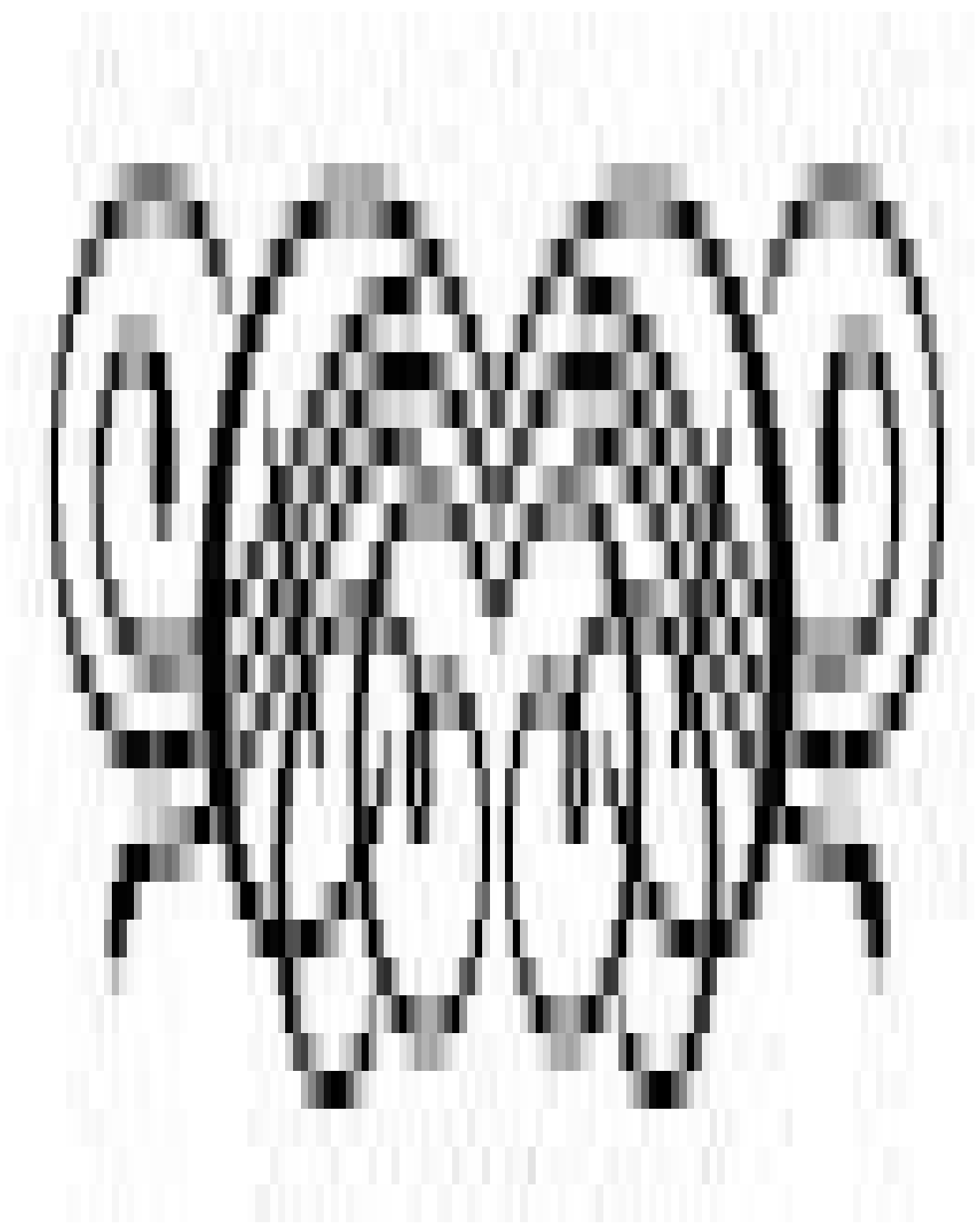
Pennington făcu o pauză semnificativă.

— Sau? repetă Rand.

— Sau... Dintr-odată, răspunsul străluci în mintea lui Thomas. O, nu! Aș zice că asta e... Ei bine, e... „Absurd? Ridicol? Nebunesc?“ Inspirat, admise Thomas și începu să râdă. Nici eu nu puteam veni cu un plan mai bun.

— Atunci, domnilor, începu Rand și își înălță paharul într-un toast, cred că avem un plan.

Capitolul 23

... Căci nu știu, dragă verișoară, ce-o să se întâmple în continuare sau, mai rău, în cine mă pot încrede.

Oare povestea mea se va sfârși cu bine? Sau tragedia și disperarea îmi sunt sortite? Shakespeare a fost, nu-i așa, cel care a vorbit despre iubirea nu înțeleaptă, ci prea bună? Mă tem că eu nu m-am învrednicit de nici una.

Parcă aș fi zăvorâtă într-o trăsură ai cărei cai au scăpat de sub control și care merge din ce în ce mai repede.

Și o stâncă se apropie tot mai mult...

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra

Lui Marianne i se părea că se afla de o veșnicie în acea trăsură, deși probabil nu trecuse nici măcar o oră. O oră nesfârșită, în locul ăsta tot mai întunecos, fără să poată face nimic altceva decât să se gândească. La nimeni altul decât la Thomas.

Dar gândurile o duceau în aceleași locuri în care mai fusese de sute de ori. Era un cerc fără sfârșit. Iubirea ei pentru el. Simțul obligației care îl lega pe el de ea. Era vremea să lase deoparte toate gândurile îndreptate spre el și spre ce ar fi putut să fie și să privească spre viitor. Dacă se străduia din răspuțeri, poate aduna un pic de entuziasm măcar pentru a-și trăi visul.

Poate ar trebui să încerce să doarmă puțin. Fusese o zi foarte lungă și ciudată, și, până acum, nu-și dăduse seama de cât era de epuizată. Închise ochii și-și lăsă capul pe pernele de piele. Zgomotul roților pe drum se auzea tot mai stins, la fel ca tropăitul potcoavelor cailor, iar ritmul constant al trăsurii o legăna. Ațipi o vreme, între vis și trezie, și abia de observă că trăsura se opri.

Ușa se deschise brusc, și Greggs băgă capul înăuntru.

— Doamnă, mă tem că suntem jefuiți.

— Jefuiți? sări ea din somn, trezindu-se dintr-odată complet.

Bărbatul privi peste umăr, după care se întoarse iar spre ea.

— Vor să ieșiți din trăsură.

— N-ai un pistol sau vreo armă? șopti ea agitată, aranjându-și ochelarii. N-ai de gând să te lupți cu ei?

Greggs o privi de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

— Doamnă, ăsta nu pare un lucru prea inteligent. Sunt patru. În spatele lor se auzi cineva strigând o poruncă. Greggs îi întinse mâna ca s-o ajute. E cel mai bine să ieșiți. Acum.

Ea coborî din trăsură.

Într-adevăr, observă patru tâlhari: doi erau călare, iar ceilalți doi descălecaseră. Stăteau chiar în afara cercului slab de lumină pe care îl aruncau felinarele de la trăsură, unul la mică distanță de ea, iar celălalt lângă Greggs, aproape de trăsură.

Inima îi bubuia în piept. Erau o priveliște amenințătoare și arătau exact așa cum își închipuise ea că arată tâlharii la drumul mare. Erau exact ca într-o carte. Cu toții purtau măști care le acopereau gurile și aveau doar niște găuri pentru ochi. Aveau tricouri și mantii voluminoase, și ar fi putut fi absolut fermecători dacă n-ar fi fost atât de înspăimântători. Totuși, Greggs părea remarcabil de calm, de parcă asemenea lucruri i se întâmplau în fiecare zi.

— Îndepărtează-te de trăsură, porunci căpetenia.

Sau așa presupunea ea, că era căpetenia, dacă se lua după pistolul înspăimântător din mâna lui.

Ea trase adânc aer în piept și făcu un pas înainte.

„Doamne, Dumnezeule, oare ce-au de gând să facă?”

— Singură, doamna mea? Glasul tâlharului era înăbușit de mască. De ce călătorește o frumoasă ca tine singură în toiul nopții?

— Prefer să călătoresc singură.

Încerca să-și stăpânească tremurul din glas. Cel mai bine era să nu le arate că se temea. Așa ar face o adevărată eroină. Dar, evident, în cărți era mult mai ușor.

— Nu e un lucru înțelept, zise clătinând din cap unul dintre tâlharii călare. De fapt, e chiar o prostie.

— Are dreptate. Drumurile sunt periculoase, mai ales noaptea. Unei femei ca tine i se poate întâmpla orice. Orice, repetă căpetenia, vorbind tăragănat.

Oare se simțea o amenințare în glasul lui? De violență? Sau de mai rău? Marianne se străduia din răputeri să nu se lase copleșită de panică.

— De ce să riști în halul ăsta? o întreabă bărbatul.

— Nu e treaba ta.

De fapt, până în clipa asta, nici nu-i trecuse prin minte să se gândească la pericolele călătoriei. Se strădui să li se adreseze pe un ton calm:

— Dacă aveți intenția să-mi luați banii, faceți-o și apoi plecați.

— Nu atât de repede, conită! M-ai făcut curios. Oameni buni! strigă el către însoțitorii săi. Era oare un pic răgușit sau vocea îi suna așa înăbușit din cauza măștii? Oameni buni, ce credeți? De ce-i place unei doamne să călătorească singură? La ora asta târzie?

— Nu poate fi decât un singur motiv, răspunse unul dintre cei călare. Fuge. Probabil de un bărbat.

— În nici un caz nu fac asta, spuse ea și își ridică bărbia, dându-și seama chiar în acea clipă că exact asta făcea.

Căpetenia o privi îndelung preț de câteva momente. Era cutremurată de fiori de teamă. Refuza să se gândească însă care i-ar putea fi intențiile. În cele din urmă, bărbatul rupse tăcerea, vorbindu-i încet și evocator:

— Care e prostul care te-ar lăsa să scapi?

— Nu e prost, răspunse ea fără să se gândească.

— A, deci există un bărbat? Întrebă el și izbucni în râs, triumfător. Știam eu.

Marianne strânse pumnii, dar își pecetlui buzele. De ce o hărțuiau oamenii ăștia – sau mai degrabă bărbatul ăsta? Partea bună era că mânia pe care o stârnise în ea îi lua gândul de la spaimă. Deodată, își dădu seama că era prima ei aventură adevărată și că în viața ei nu fusese atât de speriată. Se putea întâmpla orice. Puteau s-o ucidă – sau chiar mai rău. Pentru prima dată în viață, se întrebă dacă nu era mai bine ca aventura să rămână doar apanajul ficțiunii.

Căpetenia îi întinse pistolul bărbatului aflat lângă Greggs, apoi îi dădu ocol, având grijă să rămână în afara cercului de lumină. Ea se străduia să nu se răsucescă la rândul ei, ca să vadă ce făcea. Rezista nevoii de a deschide gura și de a țipa din pricina groazei ce se strângea în ea.

— Și îl iubești pe bărbatul ăsta? o întrebă, în spatele ei.

— Pentru un hoț, ești foarte neobrăzat, se răsti ea.

— Iar tu ai o limbă mult prea ascuțită pentru o femeie a cărei viață e în mâinile mele.

După care omul se întoarse și-și reluă poziția inițială.

— Poate că nu știi cu cine vorbești, interveni tâlharul cu pistolul, pe un ton de conversație. În fața ta se află celebrul, josnicul...

— Poetul Brigand, la ordinele dumitale.

Și căpetenia, sau mai degrabă Poetul, făcu o plecăciune dramatică, moment în care îi căzu pălăria. El o luă și și-o puse repede la loc pe cap, înainte ca ea să-i poată vedea culoarea părului. În alte circumstanțe, ar fi fost de-a dreptul comic.

Unul dintre bărbații călare se aplecă spre celălalt și i se adresă pe un ton scăzut:

— Poetul Brigand? Nu știam că așa-i spunem.

— Taci, îi porunci însoțitorul său.

— Ei bine, n-am auzit în viața mea de tine. Poetul Brigand? îl luă ea în râs.

Era prostesc. Genul de lucruri care păreau incitante într-o carte, dar în realitate erau mai degrabă ridicole.

— Ei bine, e un nume la fel de absurd ca...

„Ca Leopard?“

— Ba nu-i deloc absurd, se apără el morocănos. O să-ți iau banii, dar o să-ți dăruiesc o poezie în schimbul lor.

Unul dintre bandiți gemu.

— Aș prefera să-mi păstrez banii, zise ea încetișor.

Leopard era un nume prostesc și nu era decât rodul imaginației sale. Oare și Poetul Brigand era tot plăsmuire? Era însă limpede că în fața ei stătea un bărbat în carne și oase. Iar ceilalți trei erau și ei la fel de reali. Totuși, un poet tâlhar n-ar fi subiectul batjocurii tovarășilor săi? Mă rog, dacă nu cumva era atât de fioros și de nimicitor, că nu îndrăznea nimeni să-i rânjească în față.

Îi cercetă încet cu privirea pe cei din fața ei. Nu se vedea decât un pistol. Cu siguranță, puteau fi mai multe, dar, dacă era așa, n-ar fi trebuit să-și fluture cu toții armele? Măcar puțin? Totuși, dacă uitaseră să-și ia pistoale...

În toate astea era ceva tare ciudat și care îi amintea de ceva anume. La urma urmelor, azi se confruntase deja cu un bărbat cu nume ridicol. Un bărbat care nu era cine pretindea că ar fi.

Teama începu să se diminueze. Să fi fost oare cu puțință? Se uită la ei cu ochii mijiți.

— Și nu vreau nici o poezie.

— Nu tu alegi aici. Stai să mă gândesc!

Și Poetul își lăsă capul în jos și își încrucișă brațele.

Cu siguranță, Thomas... n-ar îndrăzni...

— Nu știam că o poezie e absolut necesară în seara asta, zise țintit hoțul înarmat.

— O poezie e mereu necesară, replică Poetul cu glas ferm. Poate o poezie de dragoste.

Evident, nici prin cap nu-i trecuse vreodată că Thomas ar putea pune la cale un fals duel. Cât de complicat trebuie să fie să conceapă un jaf prefăcut?

— Îl iubești? o întreabă el brusc.

Și ce fel de tâlhar la drumul mare ar fi interesat să afle asemenea lucruri?

Marianne își încrucișă brațele la piept, studiindu-l gânditoare. Cu siguranță, avea statura și poziția lui Thomas. Și aroganța lui.

— Dacă îți spun că da, îmi dai drumul?

— Niciodată.

Îi putea auzi zâmbetul din glas.

— Înțeleg, spuse ea, privindu-l câteva clipe. Și dacă ți-aș spune că nu-l iubesc? Atunci mi-ai da drumul?

El rămase o vreme tăcut.

— Nu, răspunse, cu glasul ceva mai puțin vesel ca înainte. Niciodată.

Era Thomas. Acum nu se mai îndoia de asta. Altfel, de ce ar fi stat Greggs sprijinit de trăsură, cu un rânjel prostesc pe față? Nu știa dacă să fie furioasă pentru spaima prin care trecuse din cauza lui sau să se simtă ușurată că totul era o înșelătorie. Sau poate ar trebui să aștepte, să vadă cât de departe era el dispus să meargă.

— Prea bine, atunci, zise ea și oftă dramatic. Din moment ce eu refuz să răspund, iar tu refuzi să-mi dai drumul, presupun că nu-mi mai rămâne decât să mă las la mila ta.

— La mila mea?

În glasul lui se simțise o notă clară de neliniște.

— Da, într-adevăr. Și își întoarse chipul, își duse o mână la frunte și o întinse pe cealaltă spre el, într-un gest pe cât putea ea de dramatic. Te rog doar... să fii blând.

— Cum adică să fiu blând? întrebă Thomas precaut.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— Atunci când o să mă siluiești, zise ea cu afectare. Fii blând!

— Nu vreau să fiu blând, răspunse el repede.

Cineva începu să chicotească.

— O, Doamne! exclamă ea, împreunându-și mâinile sub bărbie. Știam că ar fi prea mult să cer așa ceva de la un tâlhar celebru și josnic, cum ești tu. Cred că nu-mi mai rămâne decât să-mi accept soarta. Fă ce vrei cu mine!

— Nu! se răsti el. Am vrut să spun că nu trebuie să fiu blând pentru că nu am intenția să te siluiesc.

Cineva pufni în râs.

— Nu asta intenționezi? Își puse mâinile în șolduri. Și de ce nu?

— Păi, eu...

— Ce fel de tâlhar celebru și josnic mai ești și tu?

— Genul care recită versuri, remarcă ironic unul dintre însoțitorii lui.

Marianne putea să pună pariu pe orice că era Pennington.

— Prin urmare, n-o să am parte de siluire? întrebă ea.

— Nu!

— Ești sigur?

— Da!

— Bine, dacă poezia e tot ce poți da mai bun, zise ea și ridică din umăr într-un mod disprețuitor, atunci, hai să terminăm și cu asta.

— Mulțumesc, șopti el. Apoi își dresă glasul, făcu o pauză, inspiră adânc și începu: Pentru rău sau bine, noaptea ne-a adunat pe toți în această îngrijorătoare aventură. Cu o ființă atât de frumoasă, stelele pălesc de gelozie și cenzură.

— Cenzură? mormăi unul dintre cei călare.

Berkley, fără îndoială.

— Rimează, zise un călăreț și ridică din umeri.

Cu siguranță Pennington.

Poetul – Thomas – le ignoră comentariile și continuă:

— Părul ei are luciri de aur, ochii îi sunt căprui, plini de râs și de viață. Dar vrăjitoarea încăpățânată, domnișoara de la țară, nu vrea să fie a nimănui soață.

Orice urmă de îndoială dispăruse cu totul.

— Doamna mea, strigă omul cu pistolul. Dacă dorești, eu voi fi fericit să-l împuşc chiar acum în fața ta și să scăpăm cu toții de nefericire.

Sigur asta era Beaumont.

— Nu-i nevoie, respinse ea oferta cu o fluturare din mână, încercând să rămână serioasă. În ultima vreme, a început să-mi placă foarte mult poezia proastă.

— Nu e atât de proastă, protestă Thomas indignat.

— Nu? Dar credeam că ai spus că e o poezie de dragoste, replică ea cu inocență.

— Asta și e, răspunse el cu precauție.

— Până acum, n-ai vorbit deloc de iubire. În plus, ai pomenit doar despre femeie. Dar cu bărbatul cum rămâne? Dacă asta chiar e un poem de dragoste, n-ar trebui să includă și povestea lui, nu numai a ei?

În clipa în care scoase aceste cuvinte, își dădu seama că nu mai era nimic

amuzant. Nu mai era deloc o simplă farsă.

— Pot să continui?

— Te rog, îl pofti ea, ținându-și răsuflarea.

El rămase gânditor o clipă, apoi începu:

— El a-nvățat-o bine, ea l-a-nvățat mai mult, dar de iubire nicicând nu au vorbit. În glasul lui se simțea acum seriozitatea. Până când adevărul în sufletul lui l-a găsit. Și lecția căsătoriei aceasta s-a numit.

Marianne înghiți în sec.

Câteva clipe, rămaseră cu toții tăcuți.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, șopti Pennington.

— Dar ce înseamnă? întrebă Berkley.

— Da, chiar, ce înseamnă? zise și ea, cu inima bătând mai tare. Adevărul în sufletele lui?

— Înseamnă, încăpățânata mea domnișoară de la țară, că el o iubește, izbucni Thomas, apropiindu-se și strângând-o în brațe. O iubesc. Adică te iubesc.

Ea rămăsese cu privirea ațintită la cele două despicături ale măștii lui. I se pusese un nod în gât și nu-și dădea seama dacă voia să râdă, să plângă sau poate amândouă. Deodată, un ușor iz de coniac îi gădilă nările, iar ea vorbi fără să se gândească:

— Ești beat.

— Ba în nici un caz. Eu nu mă îmbăt. Uneori beau doar puțin mai mult decât ar fi înțeles, în efortul meu de a-mi trăi viața din plin.

Ea îl privi îndelung. Zărise o sclipire aurie într-un colț al măștii. Era semnul Roxborough, micuț, dar inconfundabil.

Își ascunse un zâmbet. Masca lui nu era decât o lavalieră, și chiar și aceea prost legată.

— Mi-ai adus și mie?

— Ce?

— Coniac, firește. Îmi place destul de mult, explică ea, coborând apoi glasul: Și îmi plăci și tu destul de mult, domnul meu tâlhar la drumul mare.

— Ba îți plac chiar mult mai mult. Nu poți trăi fără mine, făcu el, scoțându-și pălăria și masca. Îmi dau seama din felul cum mă privești.

— Serios, cum anume?

— Ca și cum aș fi luna și soarele de pe cer.

Privirile lor se întâlniră, și ea văzu aceeași expresie reflectată și în ochii lui.

— Și tu mă iubești, îi spuse ea, râzând ușor.

El o privea cercetător.

— Ei bine, cred că te-am iubit încă de la început.

— Ți-a luat tare mult să-ți dai seama de asta, spuse ea și îl cuprinse cu brațele pe după gât. Ai fost prea ocupat să găsești căile de a mă momi spre căsătorie ca să te gândești la singurul lucru căruia nu mă puteam opune.

— Pentru că sunt un om pragmatic. Ție îți trebuie un bărbat cu amândouă picioarele pe pământ, spuse el ferm. Ne potrivim de minune.

— Și cine ar fi bărbatul acela pragmatic? Un poet prost? Sau poate cineva care nu poate să plănuiască o simplă farsă? A, acesta e un bărbat cu amândouă picioarele pe pământ.

El chiar se considera un om pragmatic, însă în câteva aspecte importante era la fel de visător ca ea.

— Totuși, ai dreptate, admise ea și îl sărută ușor pe buze. Într-adevăr, ne potrivim foarte bine.

— Știam eu, replică el zâmbind triumfător.

— Însă ceea ce îmi trebuie mie mult mai mult decât un bărbat practic – făcu o pauză – este cineva cu care să-mi împărtășesc aventurile.

El o studie preț de câteva momente.

— O să mă omoare?

— Probabil că nu, răspunse ea clătinând din cap.

— Prea bine, zise el și zâmbi leneș. Atunci, încă o dată, iubirea mea, vrei să te măriți cu mine?

— Probabil.

El ridică dintr-o sprânceană. Ea izbucni în râs și se uită spre el.

— Da, o să mă mărit cu tine.

Buzele lor se împreună, iar ea îl sărută cu toată dragostea strânsă în ea, dându-și seama, în sfârșit, că o redescoperise. El mirosea a coniac, a promisiuni și a toate aventurile zilei de mâine. În cele din urmă, ea se trase înapoi și-și înălță privirea spre el:

— Asta nu schimbă nimic, să știi. Măritată sau nu, eu tot vreau ca aventura să facă parte din viața mea.

— Bine, am promis, admise el și râse cu viclenie. Și niciodată nu e prea devreme pentru a începe. Apoi o ridică în brațe și o duse așa până la trăsură. Domnii mei, vă mulțumesc pentru ajutor, dar cred că de aici mă pot descurca și singur.

— Al naibii de bun plan, comentă Beaumont și râse.

— Și nici poezia n-a fost proastă, adăugă Pennington.

— Să înțeleg că o să se mărite cu el? îl întrebă Berkley pe Pennington.

— Cât mai repede cu putință, zise Thomas.

— Mare ghinion, mormăi Berkley.

Ea izbucni în râs.

— Thomas, ce pui la cale acum?

— Josnicul tâlhar te va băga în trăsură și-și va face poftele cu tine.

— Ei bine, dacă trebuie... Și îl sărută ușor pe ureche. Întotdeauna mi-am dorit un bărbat aventuros.

Iar legănarea trăsurii în drum spre casă n-avea nici o legătură cu calitatea drumurilor, dar era strâns legată de lecțiile învățate și de aventurile care abia începeau.

... Și da, dragă verișoară, am acceptat în sfârșit propunerea de căsătorie a lui Lord W., care a fost însoțită de o declarație din toată inima.

Este, așa cum am sperat mereu, o viață plină de aventuri. Totuși, mi-am dat seama că e mai multă încântare să fii în brațele unui bărbat decât să cutreieri de una singură lumea întreagă. A fost o lecție pe care trebuia s-o învăț. O lecție de viață. O lecție de iubire.

Și, în cele din urmă, o lecție de căsătorie.

Aventurile absolut adevărate ale unei domnișoare de la țară în Londra